

Amanda Quick
CSÁBÍTÁS

1.

Julian Richard Sinclair, Ravenwood grófja nem akart hinni a fülének: teljesen szabályos lánykérési ajánlatát visszautasították. Megdöbbenését lassan harag váltotta fel. Mégis, mit képzelsz magáról ez a nő? - töprengett. Választ azonban nem kaphatott kérdésére, a hölgy ugyanis úgy döntött, hogy nem jelenik meg. A nagyvonalú ajánlatot helyette a magát szemmel láthatóan kínosan érző nagyapának kellett visszautasítania.

– Az ördög vigye, Ravenwood! Csak azt ne higgye, hogy nekem ez ínyemre van. Az a helyzet, hogy ő még fiatalka, éppen hogy befejezte az iskolát – magyarázta Lord Dorrington komoran. – Valamikor szeretetre méltó kislány volt, mindenkinek a kedvében járt. De most már huszonhárom éves, és az elmúlt néhány esztendő alatt, úgy tűnik, elég önfejű lett. Meglehetősen idegesítő néha, de hát ez van. Mostanában nem hallgat a jó szóra.

– Tisztában vagyok a korával – mondta Julian szárazon. – Éppen azért gondoltam, hogy értelmes, kezelhető fajta.

– Az is – hadarta Lord Dorrington. – Hát persze, hogy az. Ne gondolja, hogy nem. Nem is olyan hisztériára hajlamos bugyuta fiatal liba.

Pirosposzsgás, szakállas arcára kiült a kétségbeesett igyekezet.

– Általában véve nagyon jó természete van. Roppant engedelmes. Óóó... a női erény és méltóság megtestesítője.

– Mi erény és méltóság – ismételte Julian lassan.

Lord Dorrington arca felderült.

– Ahogy mondja, uram. Női erény és méltóság. Azóta, hogy a kisebbik fiunkat és a feleségét elvesztettük, ő volt nagyanyja egyetlen vigasza. Tudja, Sophy szülei a tengerbe veszttek, amikor ő még be sem töltötte a tizenhetedik évét. Akkor a nővérével együtt hozzánk költöztek. Biztosan emlékszik – Lord Dorrington a torkát köszörülte. – Persze az is lehet, hogy nem. Hisz akkoriban önt ööö... persze más dolgok foglalkoztatták.

A más dolgok meglehetősen udvarias utalás volt arra a hálóra, amelyben az Elisabeth nevezetű gyönyörű boszorkány jóvoltából vergődött, és amelyre még élénken emlékezett.

– Ha az unokája valóban olyan tökéletes megtestesítője az imént említett erényeknek, Dorrington, igazán nem értem, miért nem lehet rávenni arra, hogy elfogadja az ajánlatomat?

– Mindenről csakis én tehetek, mondogatja is a nagyanyja eleget – ismételte el Dorrington és boldogtalan képpel húzta össze bozontos szemöldökét. – Nem lett volna szabad megengednem, hogy annyit olvasson. Pláne nem olyan könyveket. Mit hallgatok érte! De tudja, Sophy nem hagyta, hogy beleszóljak. Senkinek sem hagyná. Tölthetek még egy kis portóit, Ravenwood?

– Köszönöm. Azt hiszem, jól jönne még egy pohárral – nézett rá a vörös képű házigazdára vizsgálódó tekintettel, miközben megpróbált nyugalmat erőltetni magára. Bevallom, nem egészen értem, Dorrington. Mi köze van Sophy könyveinek a dologhoz?

– Attól tartok, nem figyeltem eléggé oda, miket is olvas – mormolta Lord Dorrington, miközben a bort kortyolgatta. – Tudja, ha nem figyel oda az ember, egy ilyen fiatal lány mindenféle ostobasággal tömi tele a fejét. Amikor három évvel ezelőtt meghalt a nővére, egy kicsit szabadjára engedtem. A nagyanyja is, én is nagyon szeretjük. Olyan jó kislány. Nem tudom, mi üthetett bele, hogy kosarat adott magának. Biztos vagyok benne, hogy jobb belátásra tér, csak adjunk neki egy kis időt.

– Időt? – visszhangozta Ravenwood alig leplezett gúnnyal a hangjában.

– Be kell látnia, hogy az egész egy kicsit hirtelen jött. Még a feleségemnek is ez a véleménye. Az ilyesmi itt vidéken valahogy másképpen megy. Tudja, nem úgy, mint a városban. Na és a nők, még a józanabbak is tele vannak mindenféle átkozott romantikus

elképzeléssel a férfiak közeledését illetően – Lord Dorrington reménykedve vizsgálta vendégét. – Talán, ha adna neki még néhány napot, hogy megfontolja az ajánlatát.

Julian határozottan közbevágott.

– Az lesz a legjobb, ha személyesen beszélek Miss Dorringtonnal.

– Azt hittem, megértett. Pillanatnyilag nincs idehaza. Lovagolni ment. Szerdánként mindig meglátogatja az öreg Besst.

– Ezzel tisztában vagyok. Feltételezem, hogy tudott jövetelemről.

Lord Dorrington ismét megköszönte a torkát.

– I-igen, azt hiszem, említettem neki. Bizonyára megfeledkezett róla. Hiszen tudja, milyenek a fiatal lányok – az órájára pillantott. – Fél öt körül már biztosan itthon lesz.

– Sajnos, nem tudom megvárni – Julian ezzel letette a poharat és felállt. – Legyen szíves, közölje az unokájával, hogy kevés az időm. Azt hittem, ezt a házassági ügyet még ma lerendezzük.

– Azt hiszem, ő a maga részéről lerendezettnek tekinti, uram – mondta Lord Dorrington szomorúan.

– Hát akkor közölje vele, hogy én nem. Holnap ugyanebben az időpontban ismét eljövök. Nagyon tudnám értékelni, Dorrington, ha ezúttal figyelmeztetné unokáját az érkezésemre. Ugyanis személyesen óhajtok vele beszélni.

– Hogyne, természetesen, Ravenwood, de azt előre közlöm, hogy Sophynál soha nem lehet tudni, mikor és merre tekereg. Mint említettem, néha kissé önfejű.

– Akkor hason rá valahogy. Hiszen az unokája. Ha arra van szükség, hogy rövidebbre húzza a kantárszárat, hát húzza rövidebbre.

– Uramisten – mormolta Dorrington sóhajtva –, bárcsak ilyen egyszerű lenne a dolog.

Julian a kicsi, kopott könyvtár ajtaja felé lépett, majd ki a szűk, sötét előszobába. A komornyik, akinek öltözéke tökéletes összhangban állt azzal a megkopott nemességgel, amelyet a kissé régi kúria árasztott, átnyújtotta neki hódprémes kalapját és kesztyűjét.

Julian hűvösen biccentett és sietve hagyta ott az idős alkalmazottat. Térd fölé nyúló, csillogó csizmájának sarka hangosan kopogott a kövezeten. Már sajnálta az elfecsérelt időt, amelyet azzal töltött, hogy kiöltözzön a látogatásra.

Még az egyik kocsijába is befogatott erre az alkalomra, pedig az is megtette volna, ha egyszerűen átlovagol ide Chesley Courtra, semmi szükség nem volt rá, hogy a látogatásnak ilyen hangsúlyt adjon. Ha lóháton jött volna, most hazafelé megállhatna a bérlők házájánál és foglalkozhatna a gazdasággal. Akkor legalább nem veszne kárba az egész délutánja.

– Haza – hangzott a parancs, mikor a kocsi ajtaja kinyílt előtte. A ravenwoodiak zöld és arany sujtásos libériáját viselő kocsis, kezét sapkájához emelve jelezte, hogy megértette az utasítást.

Ezek szerint Ravenwood grófjának ma délután nincs kedve a földeken csatangolni.

Julian hátradőlt, lábát kinyújtotta, karját mellén keresztbe fonta és megpróbált úrrá lenni türelmetlenségén. Nem volt könnyű.

Álmában sem jutott volna eszébe, hogy házassági ajánlatát vissza is utasíthatják. Sophy Dorrington kisasszonynak a világon semmi esélye sem volt arra, hogy nála jobb kőrre akadjon, és ezt mindenki nagyon jól tudta. Természetesen a nagyszülei is tisztában voltak a nyilvánvaló igazsággal.

Lord Dorrington és a felesége majdnem elájultak, amikor néhány nappal ezelőtt Julian megkérte az unokájuk kezét. Mindketten úgy gondolták, hogy Sophy már bőven túl van azon a koron, amikor ehhez hasonló jó partira található. Julian ajánlata minden reményüket felülmultha.

Julian gúnyos mosollyal képzelte maga elé a jelenetet, amely akkor játszódhatott le, amikor Sophy közölte a nagyszüleivel, hogy esze ágában sincs férjhez menni. Lord Dorrington

nyilván teljesen bénultan állt az események hatása alatt, a ladyt pedig a gutaütés kerülgethette. A rémes könyveket olvasgató unoka könnyedén elbánt velük.

A kérdés csak az, hogy ez a buta tyúk vajon miért akarta ezt a győzelmet. Mindenki kapva kapott volna a házassági ajánlatán. Hiszen ez azt jelentette, hogy az illető Ravenwood grófnője lesz. Egy huszonhárom éves, nem különösebben csinos, rendkívül nyomorúságos hozománnyal rendelkező vidéki kisasszony ennél többre aligha pályázhat. Julian eltöprengett azon, hogy vajon miféle könyveket olvashat Sophy, majd arra a megállapításra jutott, hogy a probléma nem itt keresendő.

Sokkal inkább a nagypapa túlzott engedékenységében, amelyet az árvaságra jutott unokája iránt tanúsít. A nők hajlamosak arra, hogy visszaéljenek egy férfi gyengeségével.

Aztán Sophy kora sem elhanyagolható tényező. Julian eleinte az életkorát a javára írta. Az első felesége fiatal volt és fékezhetetlen, még egy ilyet nem akart. Egy életre elege volt a hisztériás jelenetekből és cirkuszokból, melyeket Elisabeth mellett átélt. Arra gondolt, hogy egy idősebb nő nem olyan követelődő, sokkal higgadtabb és főleg hálásabb is.

Nem mintha nagyon megengedhetné magának Sophy, hogy itt vidéken válogathasson, gondolta Julian. A városban persze még rosszabb lenne a helyzet. Igazán nem az a típus, aki felvillanyozza a fásult világfiakat, akik olyan szakértő szemekkel mustrálgatják a nőket, mint mondjuk a lovakat. Nem valószínű, hogy Sophyt akár egy második pillantásra is méltatnák.

Még színei sem voltak divatosan feltűnőek, hiszen se ébenfekete, se angyali szőke fürtökkel nem dicsekedhetett. Vörösésbarna haja ugyan gazdag árnyalatokban játszott, de mintha a tincsek is kissé önféjűek lettek volna. Valahol mindig kikandikáltak a kalap alól, hiába volt a leggondosabban elkészített frizurája.

Megjelenése sem emlékeztetett görög istennőére, ami pedig mostanában nagyon divatos volt Londonban, de azt Juliannek is el kellett ismerni, hogy kissé pisze orra, finoman formált arca és meleg mosolya igazán vonzó. Nem fog nehezeére esni ágyba bújni vele akár rendszeresen is a jövendő örökös érdekében.

Meg az is igaz, hogy Sophynak nagyon szép szemei vannak, érdekes, egészen szokatlan árnyalatú türkiz, arany pöttyökkel tarkítva. Ebben a szempárban az is furcsa, állapította meg elégedetten, hogy tulajdonosa egyáltalán nem tudta, hogyan kell vele kacérkodni.

Ahelyett, hogy alulról pillantott volna fel szempillái mögül, Sophynak megvolt az a zavarba ejtő szokása, hogy egyenesen a szemébe nézett. Egyenes, nyílt tekintete meggyőzte Juliant arról, hogy a hazudozás nagyon nehezeére esne. Ennek is örült. Elisabeth hazugságai között szinte alig lehetett néhány igaz szót találni és ez annak idején szinte az örületbe kergette.

Sophy karcsú volt. A divatos, derék fölött húzott ruhák jól mutattak rajta, de mintha túlságosan kiemelték volna melleinek aprócska domborulatát. Ugyanakkor Juliannek tetszett az az egészséges életerő, amely belőle sugárzott. Csenevész, beteges nőt soha nem választott volna, mert a törékeny nők rosszul viselik a szülést.

Julian ismét maga elé képzelte azt a nőt, akit feleségül szándékozott venni. Hirtelen ráébredt, hogy bár fizikai tulajdonságait részletesen sorba vette, személyiségjegyeivel egyáltalán nem foglalkozott. Például eddig fel sem merült benne, hogy az édes, tartózkodó arccsoka erős, büszke jellemet takar.

Minden bizonnyal büszkesége gátolja Sophyt abban, hogy kellőképpen hálás legyen. Ez a makacsság erősebb, mint amire számított. A nagyszülőket bizonyára feldúlta Sophy nem várt ellenállása, és teljesen tehetetlenek. Julian rájött, amennyiben jobb belátásra akarja bírni a lányt, magának kell cselekednie.

Mire a kocsy nagy zökkenéssel megállt Ravenwood impozáns bejáratát képező dupla lépcsősor előtt, már tudta, mit fog tenni. Kilépett a kocsy fülkéjéből és elindult a lépcsőn felfelé. Amint kitérült az ajtó, már adta is az – utasításait.

– Szóljon az istállóban, Jessup. Nyergeljük fel a feketét! Húsz perc múlva kilovagolok.

– Értettem, uram.

A komornyik sarkon fordult, hogy elküldje az inast az istállóba. Julian végigballagott az előcsarnok fekete-fehér márványpadlóján, majd fel a vörös szőnyeggel borított lépcsőn.

Juliant a lenyűgöző környezet szinte teljesen hidegen hagyta. Bár itt nőtt fel, az Elisabethtel kötött házasság legelső időszaka óta nem szerette Ravenwoodot. Valaha ugyanúgy eltöltötte a kastély birtoklásának büszkesége, akárcsak a termékeny földek látványa. Most azonban csak enyhe ellenérzést váltott ki belőle az ősi otthon. Bármelyik szobába is lépett, mindig arra gondolt, vajon abban is felszarvazták-e.

A földdel egészen más volt a helyzet. A gazdag, gyönyörűségees ravenwoodi birtokot és a többi ingatlant egyetlen nő sem szennyezhetette be. A földben meg lehetett bízni. Ha az ember törődik vele, bőségesen megjutalmazza. Miután szerette volna megőrizni földjét az elkövetkezendő Ravenwood grófok számára, elhatározta, hogy meghozza a legnagyobb áldozatot, újra megnősül.

Azt remélte, hogy egy második feleség elsöpri Elisabeth felbukkanó nyomait a kastélyból és főleg a nyomasztóan buja, erotikusan érzéki hálószobából, melyet Elisabeth egykor magának rendezett be. Julian gyűlölte azt a szobát. Elisabeth halála óta be sem tette oda a lábát.

Egy biztos, mondta magában a lépcsőn felfelé haladva, nem fogja elkövetni ugyanazokat a hibákat még egyszer. Többé nem akarja a hálóban vergődő hal szerepét játszani.

Nem telt bele negyedóra és már jött is lefelé a lépcsőn, lovagláshoz öltözve. Cseppet sem volt meglepve, hogy a fekete mén, mely Angyal névre hallgatott, már felnyergelve várta. Teljesen magától értetődőnek vette, hogy mire ő elkészül, a ló is készen lesz. A házban mindenki leste Ravenwood urának utasításait. Akinek egy csepp esze volt, igyekezett elkerülni a sátán haragját. Julian lesietett a lépcsőn és felpattant a nyeregbe.

A lovász gyorsan hátralépett, amikor a fekete paripa felkapta a fejét és táncolni kezdett. Ragyogó bőre alatt megfeszültek az izmok, míg Julian határozott kézzel meg nem zabolázta. Aztán megadta a jelt és az állat széleseben nekilódult.

Nem lesz nehéz keresztezni Miss Sophy Dorrington útját Chesley Court felé menet, gondolta Julian. A birtokon minden négyzetcentimétert ismert és tudta, hogy ha levágja egy helyen az utat, könnyedén elébe kerülhet. Semmi kétsége sem volt afelől, hogy a tó partján vezető ösvényt választja majd a lány.

– Egyszer még a nyakát töri azon a lovon – jegyezte meg a lovász a komornyiknak, aki melleleg az unokatestvére volt.

A komornyik a kövezett udvarra köpött.

– Ólordsága nem lovon távozik a másvilágra. Úgy lovagol, mint maga az ördög. Mennyi ideig marad ezúttal?

– A konyhában azt beszélnek, hogy feleséget keres magának. Lord Dorrington unokájára vetett szemet. Ólordsága egy csendes vidéki kisasszonyt szeretne most. Olyasvalakit, akivel nincs sok baj.

– Teljesen megértem. Magam is így tennék, ha olyan pokolfajzathoz lettem volna láncolva, mint ő annak idején.

– Maggie, aki a konyhában dolgozik, azt tartja, hogy az első felesége valóságos boszorkány volt, ezért lett az uraság is maga a sátán.

– Maggie-nek igaza van. Mondhatom, sajnálom Miss Dorringtonot. Olyan rendes teremtés. Emlékszel a télen is ájtott és mindenféle füveket hozott a mama köhögésére? A mama azóta is esküszik rá, hogy neki köszönheti az életét.

– Miss Dorringtonnak mindenesetre egy gróf lesz a férje – jegyezte meg a lovász.

– Az igaz, de nagy árat fog fizetni azért, hogy a sátán asszonya.

Sophy ott ült az öreg Bess háza előtti fapadon és éppen az utolsó adag szárított görögszénát helyezte el nagy gonddal egy csomagocskában. Mikor végzett vele, hozzátette a már kiválogatott többi gyógyfűhöz. Az olyan alapvető dolgokból, mint a fokhagyma, bogáncs, fekete csucsor és a mák különböző fajtái, lassan nőtt a készlete.

– Azt hiszem Bess, ez elég lesz a következő néhány hónapra – jelentette ki, amint kezét törölgetve felállt.

Ügyet sem vetett a régi kék lovaglóruháján éktelenkedő fűfoltra.

– Vigyázz, ha Lady Dorrington reumájára készítesz mákgubóteát – intette Bess. – Idén nagyon erős a mák.

Sophy bólintott a ráncos öregasszonynak, aki oly sok mindenre megtanította.

– Vigyázni fogok, hogy kevesebbet számítsak egy adagba. És te hogy vagy? Nincs szükséged semmire?

– Semmire a világon, gyermekem.

Bess derűs szemekkel nézett a roskadozó házra és a gyógyfüvekkel teli kertre. Kezét a kötényébe törölte.

– Mindenem megvan.

– Mindig ezt mondod. Szerencsés ember vagy, hogy ilyen elégedett vagy az étellel, Bess.

– Te is meg fogod találni életed értelmét, ha igazán keresed.

Sophy arcáról eltűnt a mosoly.

– Talán igazad van. De előbb más dolgokat kell elintéznem.

Bess sajnálkozva nézett rá, fénytelen szemében megértés tükröződött.

– Azt hittem, letettél a bosszúról, gyermekem. Azt hittem, végre feledésbe merült, aminek feledésbe kell merülnie.

– Megváltozott a helyzet, Bess – nézett Sophy az apró nádfedeles ház sarkánál várakozó lova felé. – Új lehetőségem nyílt arra, hogy igazságot szolgáltatassak.

– Ha egy csepp eszed van, megfogadod a tanácsomat és kivered ezt az egészet a fejedből, gyermekem. Ami megtörtént, megtörtént. A nővéred, isten nyugtassa, meghalt. Nem támasztja fel semmi. Neked itt a saját életed, inkább azzal törődj – Bess fogatlan szája mosolyra húzódott. – Ha jól hallottam, mostanában fontosabb dolgokban kell döntened.

Sophy éles pillantást vetett az idős asszonyra és hiábavaló kísérletet tett arra, hogy kisimítsa gyűrött lovaglókalmóját.

– Mint mindig, most is mindent tudsz az éppen aktuális falusi pletykákról. Ha nem tévedek, hallottad azt is, hogy maga a sátán kérte meg a kezemet?

– Lord Ravenwoodot csak azok nevezik sátánnak, akik törődnek a pletykával. Engem csak az igazság érdekel. Nos?

--Nos, mi? Hogy a gróf Luciferrel cimborál? Igen, Bess, szerintem igaz. Még soha nem találkoztam senkivel, aki ennyire gögös lett volna, mint ölordtsága. Az effajta viselkedés a sátán sajátja.

Bess türelmetlenül rázta fejét.

– Én arra vagyok kíváncsi, hogy csakugyan megkérte-e a kezemet?

– Igen.

– És? Az istenért, mondd már, mikor adsz választ neki?

Sophy vállat vont és feladta a kalap kiegyengetésére tett kísérletet. A kalapok valahogy mindig külön életet éltek nála.

– A nagypapa ma délután adja meg a választ. A gróf üzent, hogy ma délután háromkor átjön ez ügyben.

Bess hirtelen talpra ugrott. Ősz hajtincsei megsárgult muszlinkendőjéhez csapódtak. Ráncos arcára kiült az izgatottság.

– Ma délután? Te meg itt ücsörögsz, és gyógyfüveket válogatsz, mintha ez lenne a legfontosabb a világon! Hogy gondolod ezt, gyermekem? Neked most Chesley Courtban kellene lenned, méghozzá a legszebb ruhádban!

– Ugyan miért? Nagypapa nélkülem is elboldogul. Nem kellek én ahhoz, hogy kiadja a sátán útját.

– Hogy kiadja a sátán útját? Sophy, gyermekem, csak nem azt akarod mondani, megbíztad a nagyapádat, hogy utasítsa vissza a gróf házassági ajánlatát?

Sophy eltökélten mosolygott a gesztenyebarna pej mellett.

– Pedig pontosan ez történt, Bess – ezzel lovaglóruhája zsebébe nyomta a gyógyfüvekkel teli csomagocskát.

– Hihetetlen – kiáltott Bess. – Nem tudom elhinni, hogy Lord Dorrington ekkora ostobaságot tegyen. Tudnia kell, ha száz évig élsz is, akkor sem kapsz ehhez fogható házassági ajánlatot.

– Én ebben egyáltalán nem vagyok olyan biztos – válaszolt Sophy hűvösen. – Persze minden attól függ, mit nevezünk jó házassági ajánlatnak.

Bess összeszűkült tekintetet vetett rá.

– Mondd, gyermekem, csak nem félsz a gróftól? Ez a baj talán? Azt hittem, több eszed van annál, semmint elhidd azt a sok sületlenséget, amelyet a faluban fecsegnek.

– Nem is hiszem el mindet – mondta Sophy, miközben felugrott a nyeregbe. – Mondjuk, csak a felét. Meg vagy elégedve, Bess?

Eligazgatta a ruhát a lábánál. Lovaglólásban ült, bár egy nőnek az ő helyzetében ez nem volt illendő. Vidéken szerencsére az ilyesmivel nem nagyon törődtek. Akárhogy is, Sophy úgy vélte, nincs semmi kivetnivaló ebben. Mivel a ruhát megigazította, csak rövid szárú csizmája látszott ki alóla.

Bess megfogta a ló kantárát és Sophyra nézett.

– Ide figyelj, te lány! Csak nem hiszed el, hogy a gróf a Ravenwoodi-tóba fojtotta az első feleségét? – Sophy sóhajtott.

– Nem, Bess, nem hiszem el.

Egész pontosan úgy kellett volna mondania, hogy nem akarja elhinni.

– Hála Isten! Bár Isten a tudója, itt senki nem vetne rá követ, még ha így is lenne – ismerte el Bess. – Tudom, Bess.

– Hát akkor mi ez a bolondság, hogy kosarat adsz őlordságának. Nem tetszik nekem a szemed, gyermekem. Máskor is láttam már ilyenek és nem sok jót ígér. Miben töröd a fejed már megint?

– Most? Hát, hazalovagolok a jó öreg Tánchos hátán Chesley Courtba, aztán elrendezem ezeket a gyógyfüveket, amelyeket voltál szíves nekem adni. Nagypapát újra köszvény kínozza és elfogyott a kedvenc főzete.

– Sophy, kedves, ugye nem adsz tényleg kosarat a grófnak?

– Nem – ismerte be Sophy. – Úgyhogy nem kell olyan kétségbeesett képet vágnod. Végül, ha annyira akarja, az övé leszek. De a feltételeket én szabom.

Bess tág szemeket meresztett.

– Azt hiszem értem, mire célzol. A könyv, a nók jogairól, abban olvashattál valamit. Legyen eszed, kislány! Fogadd el egy öregasszony tanácsát. Nehogy kipróbálj bármit is Ravenwooddal az ott leírt trükkökből. Nem tetszene neki. Lehet, hogy Lord Dorringtonal azt csinálsz, amit akarsz, de a gróftól más fából faragták.

– Ebben egyetértünk, Bess. A gróf valóban sokban különbözik nagyapától. De ne izgasd magad miattam. Tudom, mit teszek – ezzel kivette Bess kezéből a gyeplőt, és sarkával kicsit megbökte a lovat.

– Nem, gyermekem, én azt hiszem, nem tudod – kiáltott utána Bess. – Ne hidd, hogy büntetlenül húzhatsz ujjat a sátánnal.

– Mintha az imént azt mondtad volna, hogy Ravenwood nem sátán – szólt vissza Sophy a válla fölött, miközben Táncos lassú ügetésbe váltott.

Még integetett Bessnek, aztán a fák elnyelték a lovat és lovasát. Táncos magától is tudta az utat hazafelé Chesley Courtba. Az elmúlt évek során olyan gyakran megtette már, hogy csukott szemmel is hazatalált volna.

A nagyszülei nyilván nagyon feldúltak lesznek. Lady Dorrington ma reggel ágyának esett és repülősóval és mindenféle gyógyteával bástyázta körül az ágyát. Így Lord Dorringtonnak egyedül kellett szembenéznie Ravenwooddal. Mostanra már biztosan egy üveg bordeaux-ival vigasztalódik. A ház alkalmazottai is sötét hangulatban lehetnek. Az ó számukra ugyanolyan fontos lenne, hogy Sophy megfelelő házasságot kössön. Enélkül a család pénzesládája bizony üres marad, ami azt is jelenti, hogy öreg napjaikra semmi kilátásuk sem lesz nyugdíjra.

Nem akadt senki a házban, aki megértette volna, hogy Sophy miért utasítja vissza Ravenwoodot. Minden szóbeszédtoi és pletykától függetlenül a kérő mégiscsak egy gróf, még hozzá gazdag és hatalmas. Itt Hampshire-ben a szomszédos földek csaknem mindegyike az övé volt, nem is beszélve a szomszéd megyében található két kisebb birtokról. Londonban is fenntartott egy elegáns házat.

A helybeliek úgy találták, hogy Ravenwood jól gazdálkodik, rendesen bánik az embereivel és bérlőivel. Vidéken más nem is számított. Akik a gróf alkalmazottai voltak és nem húztak ujjat a gróffal, azoknak nem lehetett okuk a panasza.

Abban mindenki egyetértett, hogy Ravenwoodnak megvannak a maga hibái, de a földdel és az emberekkel jól bán. Lehet, hogy megölte a feleségét, de semmi olyan szörnyűséget nem követett el, mint például azt, hogy eljuttassa az örökségét Londonban.

Persze könnyű a falusiaknak elnézőnek lenni Ravenwooddal – gondolta Sophy –, hiszen nem nekik kell hozzámenniük feleségül.

Sophy szemét akaratlanul is vonzotta a Ravenwood-i tó hidegen csillogó sötét vize, valahányszor felbukkant a fák mögül. Elvéve még lehetett jégdarabokat látni a mély vizű tó felszínén. A parton már csak hófoszlányok voltak, de a tél csípőssége erősen érezhető volt. Sophy megborzongott, mire Táncos kérdően felnyerített.

Sophy kissé előrehajolt, hogy nyugtatólag megpaskolja a ló nyakát, de a keze félúton dermedten megállt. Jeges fuvallat mozgatta a fák ágait. Sophy újra megborzongott, de ezúttal tudta, hogy nem a kora tavaszi hidegtől. Kiegyenesedett a nyeregben, amint megpillantotta az ébenfekete lovon közeledő férfit a csupasz fák között. Szíve hevesebben kezdett verni, mint mindig, ha Ravenwood közelében volt.

Kicsit megkésve arra gondolt, tudhatta volna, mit jelez az a furcsa kis borzongás. Hiszen valahol a szíve mélyén már tizennyolc éves kora óta szerelmes volt a férfibá.

Abban az évben mutatták be őt Ravenwood grófjának. A gróf, persze, valószínűleg nem is emlékszik erre. Akkoriban a gyönyörű, boszorkányosan igéző Elisabethen kívül senkit sem vett észre.

Sophy tisztában volt azzal, hogy a gazdag Ravenwood gróf iránti érzelem eleinte aligha lehetett több, mint egy fiatal lány rajongása a képzeletét felgyújtó első férfi iránt.

De ez a rajongás nem múlt el, még akkor sem, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy semmi esélye sincs arra, hogy felkeltse a gróf érdeklődését. Az évek múlásával a rajongás elmélyült és megmaradt.

Sophyt mágnesként vonzotta a férfiből áradó megközelíthetlenség, nyugodt erő és büszkeség. Valahányszor titokban róla ábrándozott, a férfit mindig nagyon nemesnek érezte, de ennek semmi köze nem volt előkelő származásához.

Amikor a káprázatos Elisabethnek sikerült Ravenwood rajongását nyers fájdalommal és vad dühvé változtatni, Sophy szívesen nyújtott volna számára támaszt és vigaszt, de a grófnak sem egyik, sem másik nem kellett. A kontinensen keresett enyhülést, Wellington seregében harcolva.

Amikor visszatért, nyilvánvalóvá vált, hogy a gróf érzései kihültek és valahol legbelül mélyen el vannak temetve. Érdeklődést és szeretetet kizárólag a földje iránt érzett.

Jól áll neki a fekete, gondolta Sophy. Tudta, hogy a ló neve Angyal, és hirtelen azon vette magát észre, hogy Ravenwood iróniáján mulat.

Angyal, a sötétség szülötte, jól illett a titokzatos férfihoz. Mintha ló és lovasa összenőttek volna. Ravenwood délceg volt és jó felépítésű. Kezei szokatlanul nagynak és erősnek tűntek, könnyűszerrel megfojthatták a bűnös asszonyt, futott át Sophy agyán a faluban terjesztett pletyka.

Ravenwoodnak nem volt szüksége válltömésre, hogy kiemelje széles vállát. Lovaglónadrágja ráfeszült izmos combjára.

Jól öltözött volt ugyan, de Sophy tudta, hogy nincs az a londoni szabó, aki Ravenwood nyers vonásainak meg nem alkuvó zordságát finomítani tudta volna.

Haja ugyanolyan fekete volt, mint lovának fényes szőre, a szeme pedig csillogó, mélyzöld, sátáni zöld, gondolta néha Sophy. Azt beszéltek, hogy a Ravenwood grófok szeme mindig olyan, mint a családi smaragdok.

Nem csak szemének színe zavarta Sophyt, hanem átható tekintete is. Úgy nézett az emberre, mintha azt fontolgatná, vajon mennyiért kapható a lelke. Sophy kíváncsi volt, mit fog szólni ölordsa, ha meghallja, hogy ő milyen árat szab.

Megrántotta Táncos gyepeljét, szeméből kisöpörte kalapjának tollát és a tőle telhető legderűsebb és méltóságteljesebb mosollyal pillantott fel.

– Jó napot, uram. Micsoda meglepetés, hogy itt az erdő közepén találkozom önnel.

A fekete mén alig néhány lépésnyire állt meg tőle. Ravenwood egy percig némán vizsgálta Sophy udvarias mosolyát. Aztán kedvesnek nem mondható módon válaszolt.

– Nem tudom, mit talál olyan meglepőnek, Miss Dorrington. Ez végül is az én birtokom. Tudtam, hogy az öreg Bessnél járt látogatásban, és úgy véltem, ezen az úton tér majd haza Chesley Courtra.

– Nahát, milyen okos ön, uram. Ez is az ön éles logikáját dicséri, aminek én nagy tisztelettel adózom.

– Pontosan tudta, hogy ma nekünk elintéznivalónk van egymással. Ha olyan intelligens, mint ahogy a nagyszülei gondolják, nyilván azzal is tisztában volt, hogy én ezt a dolgot még ma le akarom rendezni. Nem, én azt hiszem, semmi meglepő nincs ebben a találkozásban. Tulajdonképpen, nem tudom, nem így tervezte-e eredetileg is.

Sophy erősebben markolta a gyepelöt, a szavak szinte égették. Táncos füle enyhe remegéssel tiltakozott, mire a lány lazított a görcsös szorításon. Bessnek igaza volt. Ravenwoodot nem könnyű az orránál fogva vezetni. Sophy rájött, hogy rendkívül körültekintően kell hozzáfognia a dologhoz.

– Azt hittem, hogy a nagyapám tökéletesen alkalmas arra, hogy a nevemben lerendezze az ügyet – mondta Sophy. – Talán nem adta át önnek a választ?

– De igen – Ravenwood, engedve az izgatottan toporgó fekete ménnek, még közelebb jött Táncoshoz. – Úgy döntöttem, hogy addig nem veszek tudomást róla, míg személyesen magával nem beszélek.

– Nahát, uram, ez nem helyénvaló. Vagy Londonban mostanában az ilyesmit így intézik?

– Én így szándékozom ezt önnel intézni. Nézze, Miss Dorrington, maga nem egy ostoba kis fruska. Nagyon kérem, ne is próbáljon hát úgy viselkedni. A választ én magától akarom hallani. Mondja meg nekem, mi a baj és én azon leszek, hogy megoldjuk.

– Baj, uram?

A férfi szeme elsötétedett.

– Azt ajánlom, ne játsszon velem, Miss Dorrington. Nem vagyok elnéző azokkal a nőkkel szemben, akik bolondot akarnak csinálni belőlem.

– Értem, uram. És biztos vagyok abban, hogy ön is megérti, nem szívesen kötném össze az életemet egy olyan férfival, aki általában nem elnéző a nőkkal szemben, különösen nem az olyanokkal szemben, akik bolondot akarnak csinálni belőle.

Ravenwood összeszűkülő szemekkel nézett rá.

– Kifejtené ezt bővebben?

Sophy egy picit megvonta a vállát. A mozdulattól kissé előbbre esett a kalapja. Ösztönösen odanyúlt, hogy megigazítsa az újra előrecsúszott tollat.

– Rendben van, uram, ha mindenáron azt akarja, hogy nyíltan beszéljek. Úgy vélem, nekünk nem azonos az elképzelésünk arról, hogy a köztünk megkötendő házasságnak hogyan is kellene működnie. Az elmúlt két hét során én megkíséreltem, hogy beszélgessek önnel négy szemközt, amikor Chesley Courtban járt, de magának nyilvánvalóan semmi kedve nem volt velem bármiről is társalogni. Úgy viselkedett, mintha csak egy új lovat készülné vásárolni magának. Bevallom, ez késztetett arra, hogy némi taktikázáshoz folyamodjak ma, és ezáltal magamra irányítsam a figyelmét.

Ravenwood bosszúsán mérte végig.

– Tehát nem tévedtem, amikor úgy gondoltam, hogy ez a találkozás nem is olyan meglepő az ön számára. Nos, rendben, Miss Dorrington, kezdheti. Mi az, amit ön szerint meg kellene értenem? Számomra a helyzet teljesen egyértelmű.

– Én tudom, hogy ön mit kíván tőlem – kezdte Sophy. – Ez eléggé nyilvánvaló. De úgy gondolom, önnek a leghalványabb elképzelése sincs arról, hogy én mit kívánok öntől. Mindaddig, míg az elvárásai miatt nem ismeri és nem fogadja el, szó sem lehet köztünk házasságról.

– Vegyük ezt akkor lépésről lépésre – szökött Ravenwood. – Tehát ön szerint én mit kívánok öntől?

– Egy örökös és nyugalmat.

Ravenwood kissé összehúzott szemekkel nézte.

– Szabatosan fogalmaz.

– És pontosan?

– Tökéletesen – mondta Ravenwood szárazon. – Nem csináltam titkot abból, hogy gyereket akarok. Három emberöltőn át volt Ravenwood a családom birtokában. Nem szándékozom elveszteni a következő nemzedék alatt sem.

– Vagyis engem egyszerűen úgy tekint, mint egy tenyészkanca.

A bőrnycerag furcsán nyikorgott Ravenwood alatt, aki egy percig némán vizsgálta a lányt.

– Attól tartok, a nagyapjának igaza volt – szólalt meg végül. – Némi hiányosságot vélek felfedezni a modorában, Miss Dorrington, és ezt a könyveinek tulajdonítom.

– Oh, én ennél sokkal nagyobb modortalanságra is képes vagyok, uram. Például úgy értesültem, hogy ön szeretőt tart Londonban.

– Honnan a fenéből hallotta? Gondolom, nem Lord Dorringtontól.

– Beszélnek a faluban.

– És maga odafigyel a pletykákra, amelyeket olyanok terjesztenek, akik még soha nem jártak túl a falu határán? – gúnyolódott a férfi.

– A városban talán nincs effajta szóbeszéd?

– Kezdem azt hinni, hogy maga szándékosan sérteget, Miss Dorrington.

– Nem, uram. Pusztán óvatos vagyok.

– Csökönycs, nem óvatos. Minden fortélyt bevet, hogy felkeltse az érdeklődésemet. De mondja csak, gondolja, hogy a nagyszülei beleegyeztek volna a házasságunkba, ha bármi kivétnevalót találnának a viselkedésemben?

– Amennyiben ez a házasság kellőképpen jövedelmező a számukra, akkor igen.

Ravenwood ezt nem állta meg mosolygás nélkül,

– Lehetséges, hogy igaza van.

Sophy tétovázott.

– Azt akarja mondani, hogy az imént említett pletykáknak nincs valóság alapjuk?

Ravenwood elgondolkodva nézett rá.

– Mit hallott még?

Sophy nem számított rá, hogy ez a különös beszélgetés ilyen fordulatot vesz.

– Úgy érte, azon kívül, hogy szeretőt tart?

– Ha a többi is ilyen ostoba, akkor szégyellheti magát, Miss Dorrington.

– Attól tartok, uram, hogy az én szégyenérzetem korántsem ennyire kifinomult.

Sajnálatos hiba, de jobb, ha tisztában van vele. A pletykák rendkívül szórakoztatóak, és be kell vallanom, bizony, ha úgy adódik, szívesen meghallgatom őket.

A gróf szája megfeszült.

– Igazán sajnálatos. Mit hallott még? – ismételte meg a kérdést.

– Nos, a szeretőjéről szóló pikáns történeten kívül, azt is beszéltek, hogy párbajozott egyszer.

– Nem gondolhatja komolyan, hogy ilyen ostobaságra egyáltalán reagálok.

– Még azt is hallottam, hogy az első feleségét vidékre száműzte, mivel nem tudott önnek örökösöt szülni – folytatta Sophy rendületlenül.

– Az első feleségemről nem vagyok hajlandó senkivel tárgyalni – Ravenwood hangja hirtelen parancsolóvá vált. – Azt ajánlom, Miss Dorrington, ha nem akar összeütközésbe kerülni velem, soha többé ne említse.

Sophy elvörösödött.

– Elnézését kérem, uram. Nem is róla akartam beszélni, hanem arról, hogy önnek szokása a feleségét vidéken hagyni.

– Mi a fenére akar kilyukadni?

Sophy nem számított ilyen goromba hangra, de összeszedte minden bátorságát, és tovább folytatta.

– Szeretném, ha teljesen érthető lenne az ön számára, hogy nem szándékozom sem Ravenwoodban, sem valamelyik másik birtokán egyedül csücsülni, míg ön Londonban tölti az idejét, uram.

A férfi homlokát ráncolta.

– Azt hittem, szeret itt élni.

– Valóban szívesen lakom vidéken és általában véve boldog vagyok itt, de nem akarok Ravenwoodba zárva lenni. Eddigi életem nagy részét vidéken töltöttem, uram. Most körülnéznék újra Londonban.

– Újra? Amennyire én tudom, nem érezte jól magát az első ott tartózkodása alkalmával, Miss Dorrington.

A lány pillantása egy rövid időre elkalandozott.

– Bizonyára tudja, hogy szörnyű kudarc volt, amikor elvittek. Egyetlen kérőm sem akadt.

– Kezdek rájönni, mi volt az oka szörnyű kudarcának, Miss Dorrington – mondta Ravenwood gonoszán. – Ha a lovagjaival is olyan nyersen bánt, mint ma velem, nem csoda, hogy megrémítette őket.

– Sikerült önt is megrémítenem, uram?

– Biztosíthatom, hogy minden porcikámban reszketek.

Sophy akarata ellenére elmosolyodott.

– Jól palástolja a félelmét, uram.

Sophynak úgy tűnt, mintha Ravenwood szemében valami villanna, hát gyorsan abbahagyta a tréfálkozást.

– Folytassuk akkor az egyenes beszédet, Miss Dorrington. Ha jól értem, nem óhajtja minden idejét itt Ravenwoodban tölteni. Van még valami kívánsága?

Sophy visszafojtotta a lélegzetét. Most jön a neheze.

– Lenne még néhány, uram.

A férfi sóhajtott.

– Ki vele.

– Tudom, a legfőbb kívánsága, hogy ebből a házasságból örökös szülessen.

– Lehet, hogy ez meglepő önnek, Miss Dorrington, de egy férfi számára ez tökéletesen elegendő indok arra, hogy megnősüljön.

– Értem – mondta a lány –, de én még nem készültem fel rá, hogy teherbe essek, uram.

– Nem készült fel? Tudomásom szerint huszonhárom éves. A társadalmi megítélés szerint ön már bőven felkészült erre, kedvesem.

– Tisztában vagyok vele, hogy már-már vénkisasszonynak számítok, uram. De furcsa módon én mégsem tartom magam olyan vénségnek. Valószínűleg ön sem, hiszen akkor bizonyára nem akarna feleségül venni.

Ravenwood arcán mosoly futott át, látni engedve szép fehér fogait.

– El kell ismernem, ha az ember harmincnégy éves, a huszonhárom bizony nem számít öregnek mellette. De maga ragyogóan egészségesnek látszik, Miss Dorrington. Úgy vélem, jól fogja viselni a szülést.

– Nem is tudtam, hogy ilyen szakértő ebben a témában.

– Ismét elkanyarodtunk a kiindulási pontunktól. Tehát tulajdonképpen mire akart kilyukadni, Miss Dorrington?

A lány nagy lélegzetet vett.

– Arra, hogy csak akkor megyek magához feleségül, ha szavát adja, hogy nem közeledik hozzám mindaddig, míg én nem akarom.

Érezte, hogy Ravenwood ámuló pillantásától arca lángba borul. Kezében reszketett a gyeplő, a ló nyugtalanul ficáncolt alatta. A fák ágait újabb szélroham rázta meg, átfújva Sophy lovaglóruháját.

Julian zöld szemében harag villant.

– Becsületszavamot adhatom önnek, Miss Dorrington, hogy én még soha nem közeledtem nőhöz akarata ellenére. Ezúttal azonban házasságról beszélgetünk, és nem tudom elképzelni, hogy ne lenne tisztában azzal, a házasság bizonyos feladatokkal és kötelezettséggel jár mind a férj, mind a feleség számára.

Sophy hevesen bólintott, mire a kalapja egészen a szeméig csúszott. A tollal már nem is törődött.

– Azzal is tisztában vagyok, uram, hogy a legtöbb férfi szemében nincs abban semmi rossz, ha a férj, felesége akarata ellenére is ragaszkodik a jogaihoz. Ön is közéjük tartozik?

– Csak nem gondolja komolyan, hogy feleségül veszek egy olyan nőt, akinek semmi kedve belemenni abba, hogy férji jogaimat gyakorolhassam? – kérdezte Ravenwood fogai közt sziszegve.

– Egy szóval sem mondtam, hogy soha nem fogok beleegyezni. Pusztán azt szerettem volna kérni, adjon nekem egy kis időt, hogy jobban megismerhessem és megszokhassam.

– Maga nem kér, Miss Dorrington, maga feltételeket szab. Csak nem azokból a rémes könyveiből szedi ezeket az ötleteket?

– Látom, nagypapa említette önnek a könyveimet.

– Úgy van. És biztosíthatom róla, hogy mihelyt a feleségem lesz, személyesen ellenőrzöm az olvasmányait, Miss Dorrington.

– Ezzel el is érkeztünk a harmadik kéréséhez. Hozzá kell járulnia ahhoz, hogy az olvasmányaimat, legyen az könyv vagy cikk, magam választhassam meg.

A mén felkapta fejét, amint gazdája halkán szitkozódott. De rögtön meghunyászkodott, amikor Ravenwood biztos kézzel megrántotta a gyepelőt.

– Vegyük sorba a követeléseit a biztonság kedvéért – szólta Ravenwood metsző gúnnyal a hangjában. – Tehát nem óhajt egyedül vidéken csücsülni, a hitvesi ágyba, csak akkor jön, amikor elérkezettnek tartja az időt, és függetlenül attól, hogy nekem mi a véleményem, elolvas mindent, amihez kedve szottyán.

Sophy visszafogta a lélegzetét.

– Azt hiszem jól összefoglalta, uram.

– Csak nem képzeli, hogy elfogadok ilyen lehetetlen feltételeket?

– Erősen kétlem, uram. Eppen ezért kértem meg a nagyapámat, hogy ma délután mondjon önnek nemet. Úgy gondoltam, ezzel mindketten időt takarítunk meg.

– Megbocsásson, Miss Dorrington, de már látom, hogy eddig miért nem ment férjhez. Egyetlen épeszű férfi sem kötne ilyen nevetséges alkut. Lehetséges, hogy maga voltaképpen nem is akar férjhez menni?

– Semmi esetre sem akarom elkapkodni.

– Ez nyilvánvaló.

– Mindenesetre meg kell mondanom, uram, hogy van bennünk valami közös vonás – jegyezte meg Sophy, minden bátorságát összeszedve. – Az a benyomásom, hogy maga pusztán kötelességtudatból kíván megnősülni. Olyan nehéz megértenie, hogy esetleg én sem látom túl sok előnyét a házasságnak?

– Úgy tűnik, megfeledeznek egy fontos tényezőről, nevezetesen a pénzről.

Sophy ámulva nézett rá.

– Az, persze, nagy kísértést jelenthetne. Mégis azt hiszem, számomra elhanyagolható a vagyona. Lehetséges, hogy abból a csekélyke pénzből, melyet az apám hagyott rám, nem vehetek magamnak gyémánttal kirakott tánccipellőt, de azért kényelmesen kijövök belőle. És ami még ennél is fontosabb, arra költhetem, amire kedvem tartja. Amennyiben férjhez megyek, elvesztem ezt a lehetőséget.

– Miért nem teszi ezt is hozzá a kívánságlistájához, Miss Dorrington. Mondja azt, hogy nem óhajtja, hogy a férje beleszóljon a pénzügyeibe.

– Kiváló ötlet, uram. Pontosan ezt fogom tenni. Köszönöm, hogy megoldást ajánlott erre a problémámra.

– Sajnos, még ha talál is egy férfiút, akiből annyira hiányzik a józanság, hogy elfogadja ezeket a feltételeket, semmilyen jogi garanciát nem kaphat arra nézve, hogy férjét az esküvő után is kösse adott szava.

Sophy lehajtotta a fejét, tudta, hogy a férfinak igaza van.

– Semmilyen, uram. Ki lennék szolgáltatva férjem becsületességének.

– Hadd figyelmeztessem, Miss Dorrington – mondta Ravenwood kissé fenyegetően –, egy férfi becsületességén nem eshet csorba, ha kártyaadósságról, vagy bátorságról van szó, de egy nővel kapcsolatban más a helyzet.

Sophy hűvösen nézte.

– Ebben az esetben nincs sok választásom, igaz? Ha így áll a helyzet, nem vállalhatom a házasság kockázatát senkivel sem.

– Téved, Miss Dorrington. Már választott, hát ragadja meg a lehetőségét. Azt mondta, hozzám jön, amennyiben elfogadom a feltételeit. Rendben, legyen, ahogy akarja.

Sophy szájátva bámult rá. A szíve hevesebben kezdett dobogni.

– Komolyan?

– Megkötöttük az alkut – Ravenwood hatalmas kezeivel kissé meghúzta a gyepelőt, mire a ló riadtan kapta fel a fejét. – Az esküvőt a lehető legrövidebb időn belül megtartjuk. A nagyapja holnap háromra vár. Közölje vele, hogy meg akarok beszélni minden részletet.

Mivel nekünk kettőnknek sikerült megegyezésre jutnunk, remélem, holnap lesz bátorsága ahhoz, hogy otthon tartózkodjon, amikor megyek.

Sophy nem akart hinni a fülének.

– Uram, azt hiszem, nem egészen értettem az imént. Egészen biztos abban, hogy az általam kért feltételek szerint feleségül kíván venni?

Ravenwood arcán furcsa mosoly játszott. Smaragdszínű szemén látszott, hogy szórakoztatja a jelenet.

– A kérdés inkább az, Sophy, hogy meddig ragaszkodik majd ezekhez a feltételekhez, ha már a feleségem lesz.

– Uram, a becsületszavát adta! – kiáltott fel Sophy izgatottan. – Ehhez ragaszkodom!

– Ha férfi lenne, már azért is kihívnám párbajra, hogy egyáltalán megkérdőjelezi adott szavam. Legyen nyugodt, megtartom a szavam, Miss Dorrington.

– Köszönöm, uram. Csakugyan nincs ellene kifogása, ha a kedvem szerint költekezem?

– Sophy, az összeg, melyet a rendelkezésére bocsátok háromhavonta, lényegesen nagyobb lesz, mint az, amivel jelenleg egész évben gazdálkodik – vágta oda Ravenwood nyersen. – Mindaddig, míg nem veri magát adósságokba, nem fogok beleszólni a kiadásába.

– Ó. Értem. Na és... a könyvek?

– Úgy gondolom, nem tud olyan kelekótya ötletet meríteni az olvasmányjaiból, hogy ne boldoguljak el vele. Bizonyára fel fog bosszantani időnként, de legalább lesz néhány érdekes vitatémánk, hm? Isten a megmondhatója, hogy a legtöbb nő fecsegése halálosan unalmas.

– Igyekezni fogok, uram, hogy ne untassam. De biztos akarok lenni benne, hogy nincs köztünk félreértés. Nem fog száműzni vidékre?

– Amikor csak akar, velem lehet Londonban, ha tényleg ez a kívánsága.

– Maga igazán túl jó hozzám, uram. És... a másik kérésem?

– Ja, igen. Hogy megígérem, hogy nem... közeledem magához akarata ellenére. Azt hiszem, itt meg kellene szabni egy határidőt. Hiszen a számomra legfontosabb az, hogy örökösöm legyen.

Sophy hirtelen zavarba jött.

– Határidőt?

– Mit gondol, mennyi időre lesz szüksége, hogy a társaságomhoz hozzászokjon?

– Hat hónap? – kérdezte tétován.

– Ne vicceljen, Miss Dorrington. Eszem ágában sincs hat hónapig várni arra, hogy jogaimat érvényesítsem.

– Három hónap?

Már-már úgy tűnt, ezt sem fogadja el, de mintha az utolsó pillanatban jobb belátásra tért volna.

– Rendben. Legyen három hónap. Látja, milyen engedékeny vagyok?

– Lenyűgöz, uram.

– Helyes. Nem hiszem, hogy találna még egy férfit, aki belemenne abba, hogy ennyi ideig várjon, míg ön eleget tesz házastársi kötelezettségének.

– Teljesen igaza van, uram. Kétlem, hogy akad a világon még egy ilyen férfi. Bocsásson meg, de nem bírok a kíváncsiságommal. Ugyan miért egyezik bele a feltételeimbe?

– Azért, kedves Miss Dorrington, mert ebből a házasságból végül meg fogom kapni azt, amit akarok. Vizontlátásra, holnap háromkor.

Ravenwood combjainak hirtelen nyomására Angyal azonnal indult. Gyorsan megfordult a fekete paripa és eltűnt a fák között.

Sophy csak ült mozdulatlanul, egészen addig, míg Tánkos le nem hajolt egy kis fűért. A ló mozdulata magához térítette.

– Gyerünk haza, Táncos. A nagyszüleim már biztosan magukon kívül vannak az aggodalomtól. A legkevesebb, amit megtehetek értük, hogy közlöm velük, kiközörültem a csorbát.

Ahogy Chesley Court felé poroszkált, hirtelen egy mondás jutott az eszébe: annak, aki az ördöggel cimborál, helyén kell, hogy legyen az esze.

2.

Lady Dorrington bántában még reggel ágynak esett, de pillanatok alatt jobban lett, amikor meghallotta, hogy unokája jobb belátásra tért. A vacsoránál már megjelent.

– El nem tudom képzelni, mi ütött beléd, Sophy – kezdte Lady Dorrington, miközben a báránylevest mustrálta, amelyet Hindley tálalt fel, aki étkezésekkor komornyikból inassá alakult át. – Teljesen érthetetlen volt, hogy miért utasítottad vissza a gróf ajánlatát. Még szerencse, hogy megjött az eszed. Felhívnám szíves figyelmedet, kisasszony, hogy valamennyiünknek rendkívül hálásnak kell lennünk, amiért a gróf elnézi neked ezt a lehetetlen viselkedést.

– Akkor most lesz egy kis nyugalom, ugye? – mormolta Sophy.

– Nahát – kiáltott fel Lord Dorrington az asztalfőn –, ezt meg hogy érted?

– Először is sokat törtem a fejem, a lord egyáltalán miért kérte meg a kezemet?

– Az isten szerelmére, miért ne kérte volna meg? – csodálkozott Lady Dorrington. – Jó családból való, helyes fiatal lány vagy.

– Ugyan, nagymama. Emlékszel, amikor elvittetek bálozni? Láttam, hogy a városi lányok milyen gyönyörűek, a legtöbbnek a közelébe se jövök. Öt évvel ezelőtt ez volt a helyzet, és nem tudom, most miért lenne más. Óriási hozományról sem beszélhetünk.

– Ravenwoodnak igazán nem kell pénzért nőülnie – jelentette ki Lord Dorrington kerekén. – Az a helyzet, hogy meglehetősen nagyvonalú ajánlatot tett. Meglehetősen.

– Elvehetne bárkit, akinek birtoka, vagyona van, vagy gyönyörű – magyarázta Sophy türelmesen. – Hát kérdeztem magamtól, hogy miért nem így tett. Miért esett rám a választása? Érdekes kérdés.

– Sophy, kérlek – Lady Dorrington hangjából kihallatszott a fájdalom. – Ostobaságokat kérdezel. Te nagyon bájos és mutatós kislány vagy.

– Ezt csaknem valamennyi városi kisasszonyra el lehet mondani, akik ráadásul még fiatalabbak is nálam. Tudtam, hogy kell még lennie valaminek, ami felkeltette a gróf érdeklődését. Szerettem volna rájönni, mi is az. Nem is kellett sokáig törni a fejemet rajta.

Lord Dorrington nem éppen hízelgő kíváncsisággal bámult rá.

– Mégis mi az, te lány, ami benned különösen vonzó? Én persze nagyon szeretlek. Remek unoka vagy, meg minden, de be kell vallanom, magam sem értettem, mit talál rajtad a gróf?

– Theo!

– Bocsáss meg, drágám, bocsáss meg – hebegte Lord Dorrington felbőszült feleségének –, csak tudod, mégis érdekelne.

– Engem is érdekelt – vágott közbe Sophy. – Azt hiszem, sikerült megértenem Ravenwood gondolkodásmódját. Van három olyan alapvető tulajdonságom, amelyre szüksége van. Először is, ahogy ezt nagymama is említette az imént, elég jó családból származom, és itt vagyok kéznél. Valószínűleg nem akart túl sokáig bajlódni azzal, hogy egy második feleséget keressen magának. Az a benyomásom, hogy vannak számára ennél lényegesen fontosabb dolgok is.

– Mint például? – érdeklődött Dorrington.

– Mint például egy új szerető, vagy ló, vagy egy újabb birtok. Valószínűleg millió dolog van a világon, amelyet egy feleségnél többre értékel – mondta Sophy.

– Sophy!

– Pedig nagymama, attól tartok, hogy ez így van. Ravenwood a lehető legkevesebb időt fordította csak erre a házassági ajánlatra. El kell ismernetek, hogy sok mindent lehet mondani arra, ahogyan velem bánt, de azt, hogy udvarolt volna, semmi esetre.

– Ide figyelj – szólt közbe Lord Dorrington hirtelen –, igazán nem vetheted a szemére, hogy nem hordott neked ide virágot vagy szerelmes verseket. Nekem úgy tűnik, Ravenwood nem az a romantikus alkat.

– Azt hiszem, igazad van, nagyapa. Ravenwood egyáltalán nem romantikus alkat. Chesley Courtban csak néhányszor járt, és minket is mindössze kétszer hívott meg Ravenwoodba.

– Mondtam már, hogy nem az a fajta, aki sok szót fecsére az ilyesmire – erősködött Lord Dorrington, kötelességének érezve, hogy a másik férfi védelmére keljen. – A birtokaival kell törődnie, aztán – úgy tudom – Londonban is van érdekeltsége valamilyen építkezésben. Elfoglalt ember.

– Hát persze, nagyapa – Sophy elfojtott egy mosolyt. – Na de hadd mondjam tovább. Ami még mellettem szól a gróf szemében, az a korom. Szerintem, azt gondolja, hogy aki ennyi idős koráig pártában maradt, az egész életében hálás lesz annak a férfinak, aki hajlandó bekötni a fejét. A hálás feleség bizonyára könnyen kezelhető is.

– Nem hiszem, hogy erről van szó – szólt közbe a nagyapja –, szerintem inkább úgy gondolja, hogy egy korodbeli nő sokkal értelmesebb, józanabb, mint egy kis csitri, aki még tele van mindenféle romantikus elképzeléssel. Azt hiszem, mondott is valami ilyesmit ma délután.

– Most már elég, Theo – nézett haragosan Lady Dorrington a férjére.

– Lehet, hogy igazad van, nagyapa – folytatta Sophy rendületlenül. – Bizonyára azt képzelem, hogy én józanabb vagyok, mint egy tizenhét éves kislány, aki éppen csak befejezte az iskolát. Akárhogy is, a korom mindenképpen szerepet játszott a gróf döntésében. De az utolsó és messze legfontosabb oka annak, hogy engem választott, az lehetett, hogy a legkevésbé sem emlékeztetem az első feleségére.

Lady Dorringtonnak majdnem a torkán akadt a falat. – Hogy jön ez ide?

– Nem titok, hogy a gróftól körülvevő gyönyörű nők mennyi bajt okoztak neki. Mindnyájan tudjuk, hogy Lady Ravenwood a szeretőit rendszeresen fogadta itt a Kastélyban is. Ha mi tudjuk, bizonyára ölordtsága előtt sem volt ez titok. És akkor még nem is említettem azt, amit Londonban művelt.

– Ez így igaz – mormolta Dorrington. – Ha itt vidéken ilyen féktelen volt, Londonban bizonyára még jobban megkeserítette Ravenwood életét. Úgy tudom, néhányszor még párbajozott is miatta. Érthető, hogy ezúttal olyan feleséget akar, aki után nem bolondulnak a férfiak. Nem bántani akarlak, Sophy, de ebben a tekintetben nem kell miattad aggódnia és ezt nyilván ő is tudja.

– Nagyon szeretném, ha mindketten abba hagynátok ezt a rendkívül illetlen témát – jelentette ki Lady Dorrington.

Világos volt, hogy szavainak nem lesz nagy foganatja.

– Ugyan, nagymama. Nagyapának teljesen igaza van. Belőlem igazán kitűnő úrnője lesz Ravenwoodnak. Végül is miután vidéken nevelkedtem, bizonyára boldogan töltöm majd életem nagy részét a Ravenwood kastélyban. Nem fognak körülöttem nyüzsögni a szeretőim. Első londoni kiruccanásom teljes kudarcként könyvelhető el és a helyzet most bizonyára még rosszabb lesz, ha bevezetnek a társaságba. Lord Ravenwood tisztában van azzal, hogy most majd nem kell párbajokra vesztegetni az idejét a körülöttem legyeskedő lovagokkal. Mert hogy lovagok nem lesznek.

– Sophy! – Lady Dorrington összeszedte minden határozottságát. – Most már tényleg elég. Nem tűröm tovább ezt a nevetséges beszélgetést. Ami ráadásul rendkívül illetlen is.

– Jól van, nagymama. Bár észrevehetted volna már, hogy az illetlen beszélgetéseknél nincs is érdekesebb.

– Egy szót se többet, gyermekem. Ez rád is vonatkozik, Theo.

– Igen, drágám.

– Nem tudom, hogy Lord Ravenwood indítékait illetően igazatok van-e vagy sem, de egy biztos, valamiben tökéletesen egyetértek a gróffal: te, Sophy hálás lehetsz neki.

– Egyszer már hálás voltam ölordtságának – mondta Sophy szomorkásan. – Amikor az egyik bálon volt olyan lovagias, hogy felkérjen táncolni. Jól emlékszem az esetre. Ekkor fordult elő először és utoljára, hogy egy bált végigtáncoltam. Ő valószínűleg nem is emlékszik rá. Egész idő alatt azt figyelte, hogy a drágalátos Elisabeth kivel táncol.

– Ne emészd magad a néhai Lady Ravenwood miatt. Meghalt és senki nem siratja – vigasztalta Lord Dorrington a maga közvetlen módján. – Fogadd meg a tanácsomat, ifjú hölgy. Ha nem piszkálsz Ravenwoodot, egészen jól ki fogtok jönni. Ne kergess álmokat vele kapcsolatban és akkor jó férjed lesz. Ez az ember a földjével is törődik, a feleségével is fog. Gondját viseli annak, ami az övé.

Később az ágyban Sophy arra gondolt, hogy a nagyapjának kétségkívül igaza van. Szinte biztos volt abban, ha nem piszkálja túlságosan Ravenwoodot, akkor nem lesz ő sem rosszabb férj, mint bárki más lenne. Mindenesetre nem fognak túl sokat találkozni. A múltkori bálzás alatt arra rájött, hogy manapság a férj és feleség külön utakon jár.

Ez neki is jól jön majd, győzködte magát. Hiszen neki még el kell intéznie valamit. Ravenwood feleségeként ideje és lehetősége is lesz rá, hogy utánajárjon annak, ami szegény Ameliával történt. Sophy megesküdött, hogy meg fogja találni azt a férfit, aki elcsábította és cserbenhagyta a nővérét.

Az elmúlt három évben az öreg Bess tanácsát követte és többé-kevésbé igyekezett nem foglalkozni testvére halálával. Az a düh, amelyet eleinte érzett, már csak csendes szomorúság volt. Hiszen a világtól elzárva nem sok esélye lehetett rá, hogy megtalálja az ismeretlen férfit és számon kérje rajta a nővére halálát.

De ha hozzámegy a grófhhoz, a helyzet egészen más lesz.

Sophy nyugtalanul lerúgta a takarót és kimászott az ágyból. Mezítláb végigment a kopott szőnyegen a fésülködőasztaláig és kinyitotta az ott lévő pici ékszerdobozt. Nem kellett gyertyát gyújtania, hogy megtalálja a fekete fémgyűrűt. Elég sokat tartotta már a kezében ahhoz, hogy sötétben is megtalálja. Ujjai ráfonódtak.

A gyűrű hidegen és keményen lapult a kezében. A belevéselt különös háromszöget is ki tudta tapintani. Sophy gyűlölte a gyűrűt. Amelia kezében találta aznap éjjel, amikor a lány bevette a végzetes mennyiségű altatót. Sophy tudta, hogy a fekete gyűrű azé a férfié, aki elcsábította, és gyermekével a méhében, elhagyta az ő gyönyörű szőke nővérét és akit Amelia nem volt hajlandó megnevezni. Egy dologban biztos volt Sophy, a csábító egyike volt Lady Ravenwood szeretőinek.

Azt is tudta, hogy az ismeretlen férfi és a nővére a Ravenwood-birtokon az ősi normann kastély romjai között találkozott titokban. Sophy szívesen rajzolgatott a régi köveknél, míg egyszer meg nem találta ott Amelia zsebkendőjét. Ez néhány héttel nővére halála után történt. A végzetes nap óta nem járt a romoknál.

Most, hogy ő lesz az új Lady Ravenwood, ki fogja deríteni, ki tehet arról, hogy Amelia öngyilkos lett.

Sophy megszorította a gyűrűt, majd visszadobta az ékszerdobozba. Legalább neki is van valami ésszerű, józan indoka erre a házasságra. Az a másik ok, amiért hozzámegy Ravenwood grófjához, heves és reménytelen vágy volt csupán.

Ugyanis elhatározta, hogy megtanítja a sátánt újra szeretni.

Julian hanyag eleganciával dőlt hátra a kocsiban és kritikus szemmel vizsgálta az új grófnét. Nem sokat találkozott Sophyval az utóbbi hetekben. Úgy érezte, semmi szükség arra, hogy Londonból állandóan Hampshire-be utazgasson. Üzleti ügyei lekötötték a városban. Most itt volt a lehetőség, hogy közelebbről is megvizsgálja azt az asszonyt, akit gyermeke anyjának kiszemelt.

Kissé csodálkozva figyelte a még csak néhány órás grófnét, aki, mint mindig, most is kicsit ziláltnak tűnt, új szalmakalapja alól kikandikáltak barna fürtjei. A kalapon lévő toll is valahogy olyan furcsa szögben állt. Ahogy közelebb hajolt, látta, hogy el van törve. Szeme továbbsiklott, és így azt is észrevette, hogy a táskáján is kilazult egy szalag.

Útiruhájának a szélén fűfolt éktelenkedett. Biztosan akkor szerezte, amikor lehajolt, hogy elvegye attól a szutykos kisiúttól a neki szedett csokrot. Az egész falu ott tolongott, amikor Sophy eljött, mindenki el akart búcsúzni tőle. Juliannek eddig fogalma sem volt róla, hogy a felesége ilyen népszerű a környékbbeliek között.

Rögtön közölte, hogy a mézesheteket munkával kívánja tölteni, és nagy megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy az arának nincs kifogása ellene. Nemrégiben megint földet vásárolt Norfolkban és a kötelezően egy hónapig tartó mézesheteket arra akarta felhasználni, hogy alaposan körülnézzen legújabb birtokán.

Azt is el kellett ismernie, hogy Lady Dorring remekül megszervezte az esküvőt. A környék összes földbirtokosa eljött. Julian persze senkit nem hívott meg Londonból. Rosszul volt még a gondolatától is, hogy ugyanazokat az arcokat kelljen bámulnia, melyeket az első esküvőjén már látott.

Amikor a Morning Postban megjelent az esküvő híre, kérdésekkel rohanták meg. Ő azonban úgy reagált, mint minden más kellemetlenségre, egyszerűen nem törődött vele.

Csaknem mindenkivel bevált ez a taktika. Összeszorított foggal idézte fel egyikét azoknak a kivételeknek, akik nem érték be a hallgatással.

Lakott a Trevor Squaren egy bizonyos hölgy, aki nem különösebben lelkesedett Julian házasságának ötletéért. De Mariann Harwood annál ravaszabb és gyakorlatiasabb volt, semmint ezt túlságosan kifejezésre juttassa. Csak egy kisebb jelenetet rendezett, elvégre majd akad más a horgára. A szépséges Harwood kisasszony a Juliantól utolsó látogatása alkalmából kapott fülbevalóval vigasztalódott.

– Valami bántja, uram? – törte meg Sophy a csendet. Julian gondolatai visszakanyarodtak a jelenhez.

– Szó sincs róla. Csak egy kisebb üzleti ügyön töprengtem, amivel a múlt héten foglalkoztam.

– Elég kellemetlen dolog lehetett, ugyanis nagyon feldúltnak tűnt. Mintha citromba harapott volna. – Julian kissé elmosolyodott.

– Az ilyen ügyektől valóban forog az ember gyomra, de biztosíthatom, hogy már teljesen rendben vagyok.

– Értem – Sophy különös, mélyreható pillantással sokáig vizsgálta, majd bólintott és ismét kibámult az ablakon.

Julian arca elsötétült.

– Most rajtam a sor, Sophy, hogy megkérdezzem, bántja valami?

– Szó sincs róla.

Julian keresztbe fonta mellén a karját és az ölében lévő könyvre meredt, majd felnézett, szemében furcsa fény játszott.

– Azt hiszem, az lesz a legjobb, ha néhány dolgot tisztázunk, tisztelt asszonyom.

A lány ránézett.

– Igen, uram?

– Néhány héttel ezelőtt ön közölte velem a kívánságait.

– Így igaz, uram – szólt Sophy homlokát ráncolva.

– Akkoriban sok minden lekötött, így elmulasztottam közölni, hogy melyek az én kívánságaim.

– Ismerem a kívánságait, uram. Örökösst akar és minél kevesebb bonyodalmat.

– Szeretném megragadni az alkalmat arra, hogy kissé pontosítsak.

– Újabb kívánsága van, uram? Lássá be, ez nem lenne tisztességes.

– Nem azt mondtam, hogy újabb kívánságom van, hanem azt, hogy pontosítanám az eddigieket – Julian egy pillanatra elhallgatott. A lány türkiz színű szemében ülő gyanakvás mosolyra készítette. – Ne vágjon olyan aggodalmaskodó képet, kedvesem. Az első kívánságom, amely az örökösre vonatkozik, egyértelmű. A másodikat szeretném pontosítani.

– Nem akar bonyodalmakat. Ez elég világos.

– Az lesz, mihelyt elmagyarázom, hogy mit is értek ezen.

– Azaz?

– Azaz mindkettőnknek hasznára válna, ha soha nem hazudna nekem.

Sophy tágra nyílt szemeket meresztett.

– Nincs szándékomban semmi ilyesmi, uram.

– Remek. Csak azért mondom, mert jobb, ha tudja, úgyis rájönnek. Tudja, Sophy, magának minden az arcára van írva. A szeme elárulja. Nagyon zavarba, ha hazugságot látnék a szemében. Ugye ért engem?

– Hogyne, uram.

– Akkor visszatérnék az előző kérdésemre. Azt hiszem, úgy hangzott, hogy bántja-e valami, és maga azt állította, hogy nem. A szeme viszont mást mondott, kedvesem.

Sophy a táskáján meglazult szalaggal játszott.

– Ezek szerint nem őrizhetem meg a gondolataimat magamnak, uram?

Julian tekintete elborult.

– Szóval olyan gondolatok járnak a fejében, melyeket nem akar a férje előtt felfedni?

– Nem. Mindössze úgy véltem, hogy nem tetszene magának, ha beszélnék róluk, így inkább magamban tartottam őket – felelte egyszerűen.

Juliannek már a nyelvén volt a válasz, amikor előntötte a kíváncsiság.

– Ha nincs ellenére, engem mégis érdekelne.

– Rendben. Logikusan végiggondoltam, amit mondott, uram. Elmondta, hogy ezt az üzleti ügyet az esküvőnk előtt rendezte és azt is mondta, hogy a gyomra forgott tőle. Azon töprengtem, vajon miféle ügy lehetett.

– Na és milyen következtetést vont le azzal az éles logikájával?

– Azt, hogy bizonyára kínos lehetett, amikor az éppen aktuális szeretőjével közölte, hogy megnősül. Persze meg lehet érteni azt a szegény nőt is. Végül is ön mindent megkapott tőle, amit egy feleség nyújthat és tessék, egyszer csak bejelenti, hogy a címet valaki másnak adományozza. Aki ráadásul meglehetősen méltatlan rá. Gondolom, nagy jelenetet rendezett és ez bosszantotta önt. Mondja csak, színésznő az illető, vagy balerina?

Julian először majdnem felnevetett. Majd rájött, hogy ez ellenkezne egy férj elveivel.

– Kissé elveti a súlykot, asszonyom – sziszegte a foga között.

– Maga akarta, hogy a legbelsőbb gondolataimat is osszam meg önnel.

Kalapjáról a toll a földre hullt.

– Belátja-e, hogy vannak esetek, amikor jobb, ha megtartom magamnak, amit gondolok?

– Először is nem kellene ilyesmiken törnie a fejét.

– Bizonyára igaza van, de sajnos nem tőlem függ, hogy milyen gondolatok jutnak eszembe.

– Mi lenne, ha megpróbálna uralkodni a gondolatai felett? – javasolta Julian.

– Nem hiszem, hogy ez célravezető lenne – ezt olyan meleg mosollyal mondta, hogy Juliant is elbűvölte. – De mondja csak – folytatta Sophy huncut mosollyal-, ugye eltaláltam?

– Nem tartozik magára, hogy mit intéztem Londonban, mielőtt idejöttem volna.

– Aha. Értem már, hogy gondolja. Nekem meg kell önnel osztanom minden gondolatomat, de ön fenntartja magának a jogot, hogy titkolóddzon előttem. Nem hiszem, hogy ez igazságos így, uram. Mindenesetre, ha az én megtévedt gondolataim ennyire felbosszantják, nem gondolja, hogy mégiscsak jobb lenne, ha nem beszélnék róluk?

Julian előredőlt és minden előzetes bejelentés nélkül kezébe fogta a lány arcát. Meglepte, milyen selymes a bőre.

– Viccel velem, Sophy?

Sophy meg sem próbálta magát kiszabadítani.

– Bevallom, igen, uram. Ön ugyanis olyan hihetetlenül öntelt, hogy nem mindig tudok ellenállni a kísértésnek.

– Megértem, ha valaki kísértésbe esik – mondta a férfi –, én is most próbálok úrrá lenni rajta.

Ezzel átült a lány mellé, karját vékony derekára fonta, majd könnyedén az ölébe vette. Elégedetten nyugtázta a lány rémülettől tágra nyílt szemét.

– Ravenwood! – suttogetta.

– Erről jut eszembe egy másik pontosítás – mormolta. – Az a helyzet, hogy amikor meg akarlak csókolni, szeretném, ha a keresztnevemen szólítanál. Nevezd Juliannek.

Érezte a lány feszes kis melleit, ahogy magához szorította. Szoknyája hozzásimult a férfi nadrágjához.

Sophy megpróbálta eltolni magától.

– Remélem, nem kell máris emlékeztetnem rá, hogy a becsületszavát adta, hogy... nem közeledik hozzám akaratom ellenére?

Egész testében reszketett. Julian érezte az apró remegéseket végigfutni a lányon és dühös lett.

– Ne bolondozz, Sophy. Eszem ágában sincs közeledni hozzád, ahogy te fogalmaztál. Egyszerűen csak szeretnék megcsókolni. A csókról nem esett szó a megállapodásunkban.

– De uram, megígérte...

Gyengéden átölelte a nyakát és betapasztotta csókjával a száját. A lány szája kinyílt, hogy tovább ellenkezzen, amikor az övé rátapadt. Ettől a csók sokkal hevesebben indult, mint Julian számított rá. A lány nedves melegsége felkorbácsolta benne a vágyat. A szája olyan lágy, nedves és finom volt belül.

Sophy megrándult, majd halkán nyöszörögni kezdett a karjaiban. Először ki akarta magát szabadítani, de amikor érezte, hogy a férfi nem engedi, megadta magát.

Julian érezve, hogy gyengül az ellenállás, egyre hevesebben csókolta. Uramisten, milyen jó vele! Nem is gondolta, hogy ilyen édes és meleg. A lány nőiessége hirtelen ráébresztette a saját férfiasságára, ami ettől erősödni kezdett. Szinte rögtön érezte, hogy teljesen megkeményedett.

– Most pedig mondd ki a nevem – kérte lágyan a szájába suttogetva.

– Julian – a szó bizonytalanul, de azért érthetően hallatszott.

A férfi tenyere végigfutott a lány karján, majd a torkára simult.

– Még.

– Julian. Kérlek, hagyj abba. Túl messzire mentél. A szavadat adtad.

– Akaratod ellenére közeledem hozzád? – kérdezte különös hangon, miközben apró csókokkal halmozta el a fülét. Keze lesiklott a karján, hogy végül megpihenjen a térdén. Julian úgy érezte, semmi más vágya nincs, mint hogy Sophy combjait szétárja és felderítse rejtett titkait. Ha ugyanazt a forróságot és ízt rejti az öle, mit a szája ígért, igazán meg lehet elégedve a választásával. – Ugye, Sophy, ez nincs ellenedre?

– Nem tudom.

Julian melegen felnevetett. Sophy tényleg átkozottul bizonytalannak tűnt.

– Akkor engedj meg, hogy közöljem veled, nem ezt hívják erőszakos közeledésnek.

– Hát akkor ezt minek hívják?

– Szerelmeskedésnek. Tudod, férj és feleség között ez teljesen normális.

– Te velem nem szerelmeskedhetsz – jelentette ki Sophy nagyon komolyan.

Julian felemelte a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Nem?!

– Hát persze, hogy nem. Hogyan is tehetnéd, hiszen nem vagy belém szerelmes.

– Nevezd akkor csábításnak – vágott vissza. – Egy férjnek joga van hozzá, hogy elcsábítsa a feleségét. Szavamat adtam rá, hogy nem közeledem hozzád erőszakkal, de azt nem ígértem, hogy meg sem próbállak elcsábítani.

Nem lesz semmi szükség rá, hogy betartsuk azt az ostoba megállapodást, gondolta elégedetten. A lányt máris sikerült felgyújtania.

Sophy elhúzódott tőle, türkizszínű szeme haragosan villogott.

– Ami engem illet, a csábítás számomra ugyanazt jelenti, mint akarata ellenére közeledni valakihez. Nagyon is férfira vall, hogy el akarja kendőzni az indítékait.

Juliant megdöbbsentette a lány hangjának határozottsága.

– Ezek szerint volt már részed benne? – kérdezte hidegen.

– A végeredmény szempontjából, egy nő számára az, hogy csábítás vagy erőszak történt, teljesen mindegy, vagy nem?

Ahogy ott fészkelődött az ölében, útiruhájának a szoknyája egészen elcsavarodott. Kalapjának tolla annyira meghajlott, hogy már egészen belelógott a szemébe. Odanyúlt, hogy kisimítsa, de a kezében maradt.

Julian vadul ragadta meg a csuklóját.

– Válaszolj, Sophy! Elcsábított valaki?

– Kissé megkésett a kérdéssel. Mielőtt megkérte volna a kezemet, akkor kellett volna gondolnia rá.

És Julian hirtelen biztosan tudta, hogy Sophy még soha nem volt senkinek a karjában. A válasz, amelyet hallani szeretett volna, ott ragyogott a szemében. De azt akarta, hogy a lány mondja ki. Meg kell tanulnia, hogy nem tűr semmiféle kibúvót, féligazságot, vagy bármit, amibe egy nő a hazugságait bújthatná.

– Felelj nekem, Sophy.

– Ha megteszem, maga is felel az én kérdéseimre a múlt szerelmeiről?

– Természetesen nem.

– Olyan igazságtalan, uram.

– A férjed vagyok.

– És ez feljogosítja arra, hogy igazságtalan legyen?

– Ez feljogosít, sőt kötelez arra, hogy azt tegyem, ami számodra a legjobb. Semmi értelme nem lenne annak, ha mesélnék a nőügyeimről. Ezt mindketten jól tudjuk.

– Én ebben nem vagyok annyira biztos. Sokat elárulna a jelleméről ezzel.

A férfi felnevetett.

– Azt hiszem, éppen eleget tudsz a jelleméről. Néha túl sokat is. Szóval halljuk, mit tudsz te a csábítás művészetéről? Csak nem valami vidéki ficsúr próbált hanyatt dönteni az erdőben?

– És ha igen, miért fontos ez?

– Megfizetne érte – mondta Julian egyszerűen. Sophy szája nyitva maradt a csodálkozástól.

– Csak nem hívná ki párbajra olyasmi miatt, ami a múltban történt?

– Elkanyarodtunk a kiindulási ponttól, Sophy.

Ujjai még szorosabban fonódtak a lány csuklójára. Érezte vékony, finom csontjait és vigyázott, nehogy fájdalmat okozzon.

Sophy elkerülte a tekintetét.

– Nincs rá szükség, hogy bármit megtoroljon, uram. Biztosíthatom, hogy rendkívül csendes, eseménytelen életem volt. Hogy egész pontos legyek, kissé unalmas.

– Magam is így gondoltam – eleresztette a kezét és kényelmesen hátradőlt. – Akkor mondd meg szépen, hogy miért kapcsolod össze a csábítást az erőszakkal?

– Aligha hinném, hogy ilyen illetlen dolgokról szokás társalogni – felelte fakó hangon.
– Nekem valahogy az az érzésem, hogy mi még sokszor fogunk illetlen dolgokról beszélgetni, amiről nem szokás. Néha sehogy sem tudok elképzelni nálad illetlenebb fiatal hölgyet – ezzel kinyújtotta a kezét és leszedte a törött tollat a kalapról.

Sophy sajnálkozva nézte.

– Előbb kellett volna mérlegelnie illetlen szokásaimat.

Julian ujjai közt forgatta a tollat.

– Mérlegeltem. Arra a következtetésre jutottam, hogy kezelhetőek. Ne próbáld elterelni a figyelmemet. Tehát miért rettegsz annyira a csábítástól?

– Ez magánügy, uram. Nem beszélhetek róla.

– Pedig beszélned kell. Ragaszkodom hozzá, Sophy. A férjed vagyok.

– Csak a kíváncsiságát akarja kielégíteni, és állandóan erre hivatkozik! – csattant fel

Sophy.

Elgondolkozva nézte, majd meglátta kihívó arckifejezését.

– Ön sérteget, asszonyom.

Sophy kényelmetlenül fészkelődött és szoknyáját próbálta megigazítani.

– Nagyon érzékeny, uram.

– No igen, az én szörnyű önteltségem. Attól tartok, hogy ezt mindkettőnknek meg kell szoknia, csakúgy, mint az én szörnyű kíváncsiságomat – Julian tovább vizsgálta a törött tollat, miközben a válaszra várt.

Csend borult a döcögő kocsira. A kerekek nyikorgása, a lószerszám ütemes zaja és a lovak nyihogása hirtelen nagyon hangosnak tűnt.

– Semmi olyasmiről nincs szó, ami engem személy szerint érintett volna – nyögte ki végül Sophy halkán.

– Igen? – Julian hangja még mindig várakozó volt.

– A nővéremet csábította el valaki – Sophy mereven nézte az elfutó tájat. – És nem volt senki, aki bosszút állt volna érte.

– Úgy tudom, a nővére három évvel ezelőtt meghalt.

– Igen.

Volt valami Sophy hangjában, ami megrémítette Juliant.

– Csak nem azt akarja mondani, hogy a halála a csábítás következménye?

– Rájött, hogy gyermeket vár, uram. A férfi, aki mindenről tehetett, eldobta magától és ő nem tudta elviselni a szégyent és a megaláztatást. Altatóval végzett magával – Sophy összekulcsolta ujjait az ölében.

– Nagyon sajnálom, Sophy – sóhajtott Julian.

– Semmi szükség nem volt rá, hogy ezt tegye – suttozta Sophy. – Bess tudott volna segíteni.

– Öreg Bess? Hogyan? – Julian arca megkeményedett.

– Vannak bizonyos módszerek, amelyek megoldják az ilyen helyzeteket – mondta végül. – Az öreg Bess ismeri őket. Ha a nővérem megbízott volna bennem, elvittem volna Besshez. Soha senki nem tudta volna meg.

Julian ledobta a tollat, előrehajolt és újra megragadta a felesége csuklóját. Ezúttal azonban szándékosan megszorította.

– Mit tudsz te ezekről a dolgokról? – kérdezte halkán. Elisabeth foglalkozott ilyesmikkel.

Sophy hunyorogva nézett rá. Láthatóan nem értette, mitől ilyen dühös.

– Öreg Bess sokat tud a gyógyfüvekről. Sok mindenre megtanított.

– Arra is, hogyan kell egy nem kívánatos gyerektől megszabadulni? – kérdezte fojtott hangon.

Sophy végre rájött, hogy nem kellett volna ennyit beszélnie erről.

– Ő... említette, hogy vannak bizonyos füvek, amelyeket akkor szoktak a nők használni, amikor azt hiszik, hogy várandósak – ismerte be vonakodva. – De ezek nagyon veszélyesek is lehetnek az anyára nézve, úgyhogy nagy körültekintéssel és hozzáértéssel szabad csak alkalmazni őket. – Sophy elmélyülten tanulmányozta a kezeit. – Ezekhez a füvekhez én nem értek.

– Az ördögbe! Nem is ajánlom, hogy ilyesmivel foglalkozzon! És esküszöm, ha kiderül, hogy Bess, az a vén boszorkány, angyalcsináló, hát elkergetem a birtokomról!

– Igazán, uram? Az ön londoni barátai mind így vélekednek? Egyetlen kedvesének sem volt ön miatt ilyesmire szüksége?

– Nem, soha – kiáltotta Julian dörgő hangon. – Csak hogy tudja, közölhetem önnel, hogy vannak bizonyos módszerek, melyek ezt meggátolják, csakúgy, mint azt, hogy az ember olyan betegségeket kapjon, amely... no, de hagyjuk.

– Módszereket mondott, uram? Milyen módszerek? – Sophy szemében érdeklődés csillant.

– Uramisten, fel nem foghatom, hogy vett ilyen fordulatot a beszélgetésünk.

– Ön kezdte, uram. De ha jól értem, nem kíván beszélni ezekről a módszerekről, melyek... hogy is mondjam, meggátolják a dolgot?

– Nem, hát persze, hogy nem.

– Értem. Ez ismét olyasmi, ami a férfiak privilégiuma?

– Most már elég legyen, Sophy – mondta a férfi dühösen. – Nem üzöl olyan foglalkozást, amelyhez szükséged lenne erre a tudásra.

– De vannak nők, akik tudják?

– Most már tényleg elég, Sophy.

– Maga ismer ilyen nőket? Nem mutatna be egynek? Boldogan elbeszélgetnék vele. Biztosan más érdekes dolgot is tud. Tudja, az én érdeklődésem nagyon széles skálán mozog. A könyvekből nem lehet mindent megtanulni.

Julian egy pillanatra azt hitte, hogy a lány megint csak bosszantani akarja, és már-már teljesen dühbe gurult. De aztán rájött, hogy Sophy érdeklődése, bármennyire is furcsa, teljesen ártatlan. Morgott egyet és a kocsisarkába húzódott.

– A témát lezárjuk.

– Sajnálatosan emlékeztet a nagyanyámra. Igazán csalódtam magában, Julian. Amikor összeházasodtunk, azt reméltem, hogy sokkal szórakoztatóbb lesz magával beszélgetni.

– Mindent meg fogok tenni, hogy más területeken kellőképpen a kedvébe járjak – mormolta csukott szemmel a férje és fejét a támlának döntötte.

– Ha véletlenül ismét a csábításra gondolna, meg kell mondanom, hogy egyáltalán nem találom az ötletet szórakoztatónak.

– Azért, ami a nővérevel történt? Belátom, hogy ez mély nyomokat hagyott önben, Sophy. De értse meg, ami egy férj és feleség között történik, az egészen más, mint amit a nővérenek kellett átélnie.

– Csakugyan, uram? Mitől tud egy férfi ilyen árnyalatnyi különbségeket tenni? Talán az iskolában tanulta? Vagy az első házasságában, netán a sok szeretője révén tett szert ilyen tapasztalatokra?

Ez volt az a pillanat, amikor Julian elvesztette a türelmét. Mozdulatlan maradt, a szemét sem nyitotta ki. Nem merte. Csak fenyegető hangon ennyit mondott:

– Már említettem korábban is, hogy az első házasságomról nem óhajtok társalogni. Sem arról, amit most felhozott. A saját érdekében ezt jól véssé az agyába, Sophy!

Mindezt halkán mondta, de valamiért mégis nagy hatást gyakoroltak szavai a lányra. Elhallgatott.

Mikor sikerült Juliannek lecsillapodnia, újra kinyitotta a szemét és tekintetét hitvesére szegezte.

– Előbb vagy utóbb majd csak hozzám szokik, Sophy.
– Három hónapban állapotunk meg, uram.
– Vigye el az ördög magát, nem fog akarata ellenére semmi sem történni a következő három hónapban. De arra ne számíton, hogy kísérletet sem fogok tenni arra, hogy meghozzam a kedvét a szeretkezéshez. Az már túlzás lenne és egyébként sincs benne abban a nevetséges alkuban.

Sophy felkapta a fejét.

– Szóval erre célzott, amikor azt mondta, hogy egy férfi becsületessége meginoghat, amennyiben nőkről van szó? Úgy kell ezt értenem, hogy nem számíthatok az úri becsületszavára?

Ez vérig sértette a grófot.

– Nem ismerek senkit, aki meg merne kockáztatni egy ilyen kijelentést, asszonyom.

– Ki akar hívni párbajra? – vágott vissza a lány őszinte kíváncsisággal. – Meg kell önnek mondanom, hogy a nagyapám megtanított rá, hogyan kell a pisztollyal bánni. Jó céllovó vagyok.

Julian azon töprengett, vajon úri neveltetése tartja-e vissza attól, hogy megverje a feleségét az esküvőjük napján. Láta már, hogy ez a házasság nem abban a sima mederben folyik, ahogy ő eltervezte.

Elnézte a szemben ülő lány érdeklődő tekintetét és azon töprengett, milyen választ is adjon egy ilyen arcátlanságra. Ebben a pillanatban a meglazult szalag lecsúszott Sophy táskájáról a földre.

A lány arckifejezése megfeszült, majd hirtelen mozdulattal utána kapott. Julian szinte ugyanabban a pillanatban nyúlt le. Hatalmas keze a lány apró kezének ütközött.

– Engedje meg – mondta hidegen, ezzel felemelte a szalagot és Sophy ölébe tette.

– Köszönöm – mondta a lány kissé zavartan. Borzasztó igyekezettel próbálta a masnit eredeti helyére kötni.

Julian hátradőlt és elképedve látta, hogy egy másik szalag is kilazult. A rafináltan elrendezett szalagok a szeme láttára kezdtek széthullani. Nem telt bele öt perc és Sophynak sikerült szétzilálni a táskáján lévő összes szalagot. Dühösen nézett fel.

– Egyszerűen nem értem, hogy miért történnek ilyen dolgok velem!

Julian szó nélkül elvette öléből a táskát, kinyitotta és ami a szalagokból maradt, azt beleszórta.

Amikor visszaadta a táskát, hirtelen az az érzése támadt, mintha az imént Pandora szelencéjébe pillanthatott volna bele.

3.

Nászútjuk második hetét töltötték már Julian norfolki birtokán, amikor Sophy rájött, hogy a férje esténként sokat iszik.

Addig, míg ez nem tűnt fel neki, egészen kellemesnek találta a mézesheteket. Eslington Park egy erdővel borított domb és gazdag termőföldek között feküdt. Maga a ház nem tett rá különösebb hatást, a múlt században divatos klasszikus palladio stílusban épült.

Zsúfolt, nehézkes bútorokkal tömött szobái nem tetszettek Sophynak, de a helyiségek elosztása és a magas ablakok annál inkább. Alig várta, hogy átrendezhesse.

Addig is minden nap boldogan lovagolt ki Juliannel, hogy felfedezzék a nemrégiben vásárolt erdőt, a mezőket és a gazdag termőföldeket. Julian bemutatta az új intézőt, John Fleminget, akivel sok időt töltött, hogy Eslington Park jövőjét megbeszéljék. Sophynak ez ellen nem volt ellenvetése, amit Julian hálásan nyugtázott.

Julian vette magának a fáradságot, hogy minden bérlőjének bemutatkozzon a birtokon és Sophyt is bemutassa. Szemmel láthatóan kedvére volt, hogy Sophy értékeli a nyáját és szakértői szemekkel vizsgál minden mezőgazdasággal kapcsolatos terméket. Nem hátrány, ha az ember vidéken nevelkedett, gondolta magában Sophy. Legalább van egy-egy értelmes észrevétele, ha a férjével beszélget, aki melleleg bolondul a földért.

Sophy nemegyszer azon vette magát észre, hogy már megint az motoszkál az eszében, vajon fog-e valaha is hasonló rajongást érezni újdonsült felesége iránt?

A bérlők és szomszédok feszülten várták az új birtokos érkezését. De mikor Julian végigjárta velük az istállókat, ügyet sem vetve rá, hogy elegáns csizmájának fénye odatesz, híre ment, hogy Eslington új ura bizony ért a gazdasághoz és a juhtenyésztéshez.

Sophyt is könnyen befogadták. Szívesen gügyögött a dundi kisbabákkal, és segített, amikor valamelyik megbetegedett. Hozzáértő kiselőadásokat tartott a gyógyfüvek használatáról. Többször is megesett, hogy Juliannek türelmesen kellett várakoznia, míg felesége egy receptet ajánlott köhögésre vagy a gazda feleségének emésztési zavaraira javasolt valamilyen gyógmódot.

Szórakoztatta, hogy felesége hajából mindig kiáll egy-egy szalmaszál, amely akkor ragadt rá, amikor az apró kunyhókban járt.

– Remek feleségem leszel, Sophy – jegyezte meg elégedetten a látogatás harmadik napján. – Ezúttal jól választottam.

Sophy nem mutatta ki, hogy mennyire örül szavainak, csak elmosolyodott.

– A megjegyzés, ha jól értem, azt jelenti, hogy minden esélyem megvan arra, hogy jó parasztasszony váljak belőlem.

– Mindent összevetve, én tényleg nem vagyok más, mint egy gazdálkodó paraszt, Sophy – büszkén járatta végig tekintetét a földeken, ahol ameddig a szem ellátott, minden az övé volt. – Egy jó parasztasszony-feleség nagyon is illik hozzám.

– Úgy beszél, mintha azonosulnom kellene ezzel az eszményképpel – szólt Sophy. – Ne felejtse el, hogy én már a felesége vagyok.

Ördögi mosoly ült a férfi arcán.

– Még nem, drágám, de hamarosan. – Sokkal előbb, mint gondolta.

Az Eslington Park személyzete jól képzett volt és meglehetősen hatékonyan működött. Sophyt ugyan személy szerint bosszantotta az a nagy igyekezet, ahogy Julian utasításait lesték. Egyfelől tartottak új uruktól, de ugyanakkor büszkék voltak arra, hogy ilyen nagy ember a gazdájuk. A kocsis, a lovászgyerek, a komornyik és az asszonyság szolgálója pedig, akik elkísérték lord és Lady Ravenwoodot Eslingtonba, meséltek uruk hirtelen haragjáról, nyughatatlan természetéről, s ezt persze nem akarták kipróbálni.

Mindent összevéve kellemesen teltek a mézeshetek. Norfolk tartózkodása alatt Sophy számára az egyetlen zavaró tényezőt Julian gyengéd, de határozott esti próbálkozásai jelentették. Elég ideges volt emiatt.

Teljesen nyilvánvaló volt, hogy Juliannek esze ágában sincs három hónapig távol tartania magát közös ágyuktól. Arra számított, hogy Sophy jóval a kialakult idő előtt be fogja adni a derekát.

Mindaddig, amíg nem tűnt fel Sophynak, hogy Julian kezd esténként egyre több portóit inni, úgy vélte, meg tud birkózni a helyzettel. Csak arra kellett vigyáznia, hogy az egyre bensőségebb esti búcsúzkodások fel ne morzsolják az ellenállását. Abban biztos volt, hogy ha ő erős tud maradni, Julian tartani fogja magát adott szavának betűihez, ha szelleméhez nem is. Ösztönösen érezte, hogy Julian büszkébb annál, semhogy erőszakkal vonszolja az ágyába.

De az egyre nagyobb mennyiségben elfogyasztott portói aggasztotta. Az amúgy is feszült helyzetben ez újabb veszélyt jelentett. Túlságosan jól emlékezett arra az éjszakára, amikor Amelia zokogva tért vissza az egyik titkos randevújáról és elmesélte, hogy az a férfi ittasan képes volt arra, hogy gorombán beszéljen vele és kegyetlenül bántalmazta. Amelia finom fehér karja csupa zúzódás volt. Sophy örjögött és mindenáron tudni akarta nővére szerelmének nevét. Amelia azonban most sem árulta el.

Elmondta ennek a te finom szerelmednek, hogy a Dorringsok és Ravenwoodok nemzedékek óta szomszédok? Ha nagypapa rájön, egyenesen Lord Ravenwoodhoz fog menni, hogy megkérje, vessen véget ennek az örültségnek.

Amelia könnyei tovább hullottak.

– Pontosan ezért eltitkoltam a kedvesem előtt, hogy ki vagyok. Jaj, Sophy, hát nem érted? Attól félek, hogy ha a kedvesem megtudja, hogy én Dorrington lány vagyok és Ravenwood a szomszédunk, akkor soha többet nem akar majd velem találkozni.

– Inkább tűröd, hogy kínozzon, ahelyett hogy megmondanád, ki vagy? – kérdezte Sophy hitetlenkedve.

– Te nem tudod, milyen az, ha az ember szerelmes – suttozta Amelia, majd álomba sírta magát.

Amelia tévedett, Sophy tudta. Tudta, milyen az, ha az ember szerelmes, de megpróbálta szerencsétlen nővérénél intelligensebben kezelni a veszélyes érzelmet. Nem akarta elkövetni ugyanazokat a hibákat.

Így Sophy növekvő aggodalommal figyelte, hogy Julian egyre több portóit iszik. Teltek-múltak az esték, míg egyszer felhozta a témát.

– Alvási zavarokkal küzd, uram? – kérdezte végül, házasságuk második hetében. A vörös színű nappaliban ültek a tűz előtt és Julian éppen egy újabb hatalmas pohár portóit töltött magának.

Bágyadt szeméit feleségére emelte.

– Miért érdeklis?

– Bocsásson meg, de nem tudom nem észrevenni, hogy minden este több portóit iszik. Gyakori, hogy aki nem tud aludni, az egy kis itallal próbál segíteni a dolgon. Máskor is ennyire volt szüksége esténként?

A férfi ujjai a szék karfáján doboltak, sokáig nem felelt.

– Nem – mondta végül és felhajtotta a pohár tartalmának felét. – Zavarja?

Sophy a hímzésélt nézte.

– Ha alvási zavarokkal küzd, sokkal hatásosabb gyógymódok is léteznek. Bess többféle is megtanított.

– Csak nem ópiumot kéne szednem?

– Nem. Az ópium hatásos, de rossz alvóknak én mindaddig semmi esetre sem ajánlanám, míg más szereket nem próbáltunk ki. Ha kívánja, készítek önnek egy keveréket gyógyfüvekből. Magammal hoztam a készletemet.

– Köszönöm, Sophy. Azt hiszem, maradok a portóinál. Ezt ismerem, és ez ismer engem. Sophy kérdően pillantott rá.

– Miért fontos az, hogy ismeri, uram?

– Akarja, hogy bővebben kifejtsem, asszonyom?

– Természetesen – meglepte a kérdés. – Tudhatja, hogy az őszinte és egyenes beszéd híve vagyok. Ön az, aki néha nem akar bizonyos dolgokat velem megbeszélni, nem én.

– Még egyszer figyelmeztetem, hogy ez a téma nem lesz ínyére.

– Nevetséges. Ha alvási zavarokkal küzd, meg vagyok róla győződve, hogy a portóinál jobb megoldás is létezik.

– Nos, ebben egyetértünk. A kérdés csak az, kedvesem, hogy hajlandó-e a jobb megoldásra.

A vontatott, kötekedő hangra Sophy felkapta a fejét. A csillogó zöld szempárba nézett. És hirtelen megértette.

– Értem – sikerült megőriznie a nyugalmát. – Nem gondoltam, hogy a megállapodásunktól ön fizikailag szenvedni fog, uram.

– Most, hogy tudja, felment-e adott szavam kötelezettsége alól?

A hosszú hímzőszál elszakadt Sophy kezében. Csak nézte a lelógó fonalvéget.

– Én azt hittem, minden rendben, uram – mondta ki mértén

– Tudom, hogy azt hitte. Jól érzi itt magát Eslington Parkban, ugye, Sophy?

– Nagyon jól, uram.

– Nos, én is. Bizonyos értelemben. Másfelől azonban rendkívül fárasztónak találok ezt a nászutat – ezzel felhajtotta a pohárban lévő maradék portóit. – Átkozottul fárasztónak. Az a helyzet, hogy a viszonyunk meglehetősen természetellenes, Sophy.

Sophy sajnálkozva sóhajtott.

– Ez azt jelenti, hogy ön le szeretné rövidíteni a nászutunkat, uram?

Az üres kristálypohár összeroppant az ujjai közt. Julian káromkodva söpörte tenyeréből az apró szilánkokat.

– Ez azt jelenti, hogy szeretném, ha végre normális házasságban élnénk – mondta zord hangon. – Kötelességem és kedvem is így kívánja.

– Ennyire sürgős az utód?

– Nem az utódomon jár az eszem pillanatnyilag. Hanem a jelenlegi Ravenwood grófon. Valamint a jelenlegi Ravenwood grófnőn. Maga, Sophy, csak azért nem kínlódik, mert nem tudja, mit nélkülöz.

Sophy elfutotta a méreg.

– Nem kell olyan rettenetesen fölényesnek lennie, uram. Ne felejtse, hogy vidéken nevelkedtem. Állatok vettek körül egész életemben és gyakran hívtak segíteni, amikor egyiknek vagy másiknak kicsinye született. Az a helyzet, hogy pontosan tudom, mi történik egy férj és feleség között. Ezért aztán nem gondolom, hogy valami felemelő dolgot nélkülözök.

– Nézze, asszonyom, ez nem egy intellektuális gyakorlat. Hanem fizikai tevékenység.

– Mint mondjuk a lovaglás? Megbocsásson, de ha így van, én még kevésbé találok vonzónak. Ha az ember lovagol, annak legalább van értelme, például elérkezik valahová.

– Azt hiszem, itt az ideje, kedvesem, hogy megtudja, hová érkezhetsz el a hitvesi ágyban.

Julian már talpon is volt és Sophy után nyúlt, még mielőtt az észbe kaphatott volna. Kikapta kezéből a hímzést, és odébb lökte. Majd átölelte és magához szorította. Sophy, amikor a férfi elszánt arcába pillantott, látta, hogy ezúttal nem a szokásos cirógató, rábeszélős esti pusziról van szó.

Rémülten tolt el magától.

– Hagyja abba, Julian. Mondtam már, hogy nem akarom, hogy elcsábítson.

– Egyre inkább az a benyomásom, hogy kötelességem az, hogy elcsábítsalak. Ezt az átkozott megállapodást kezdem nehezen viselni, kicsim. Szánd meg szegény férjedet. Ha ki kell várnom a három hónapot, biztosan szétrobbanok az idegességtől. Sophy, ne ellenkezz.

– Julian, kérem...

– Csitt, édes! – Hüvelykujja végigrajzolta a lány finom szájának vonalát. – Szavamat adtam, hogy semmit nem teszek akaratod ellenére és megtartom az eskümet, még ha belehalok is. De ahhoz jogom van, hogy megpróbáljalak jobb belátásra bírni, és isten látja lelkem, pontosan ezt fogom tenni. Adtam neked tíz napot, hogy megszokjad a házasságunk gondolatát. Ez már kilenc nappal több, mint amit bármelyik férfi adott volna.

Szája hirtelen támadt, heves vággyal tapadt a lány szájára. Sophynak igaza volt. Ez nem az az esténként megszokott gyengéd játék volt, amivel eddig bombázta érzékeit. A csók forró és ellenállhatatlan volt. Érezte, amint Julian nyelve követelődzően nyomul be a szájába. Egy pillanatra elöntötte a forróság. Aztán megcsapta a férfi lehetőségéből áradó portói szaga és ösztönösen küzdeni kezdett.

– Ne ficáncolj – súgta Julian, megnyugtatóan simogatva gerincét hatalmas kezeivel. – Ne ficáncolj, csak engedd, hogy csókoljalak. Semmi mást nem akarok. Szeretném feloldani, szüntetni a benned lévő ostoba félelmeket.

– Nem félek magától – tiltakozott Sophy hevesen, bár érezte a simogató kezekben rejlő erőt. – Egyszerűen nem akarom megosztani a hálószobámat egy olyan emberrel, aki még meglehetősen idegen a számomra.

– Mi már nem vagyunk idegenek egymás számára, Sophy. Férj és feleség vagyunk, és legfőbb ideje, hogy szeretők is legyünk.

Csókjá lehetetlenné tette a további ellenkezést. Julian csókjá heves volt, ölelése forró. Addig szorította magához, míg Sophy el nem kezdett remegni a karjaiban. Mindig ez történt, elállt a lélegzete és teljesen elgyengült. A férfi keze egyre lejjebb kalandozott és egyre szorosabban ölelte magához. Keményedő férfiassága megrettentette Sophyt.

– Julian? – nézett rá tágra meredt szemekkel.

– Miért csodálkozol? – mosolygott gonosan. – Nem sokban különbözik a férfi az általad emlegetett állatoktól. Azt állítottad, hogy a téma szakértője vagy.

– Uram, nem hiszem, hogy itt arról volna szó, hogy a juhot és a kost összezárják az akolban.

– Örülök, hogy érzékeled a különbséget.

Szorítása semmit sem engedett. Sőt megragadta Sophy hátsó felét és ágaskodó nemi szervének nyomta.

Sophy elkábult, ahogy érezte Julian egyre dagadó férfiasságának semmivel össze nem téveszthető keménységét beleolvadni a maga lágyságába. Szoknyája felcsúszott, Julian lábára tekeredett, aki szélesebb terpeszével szinte körbefonta.

– Sophy, kicsikém, Sophy, édesem, engedd, hogy szeresselek. Ez így van rendjén.

Sürgető szavainak apró, pici csókok adtak nagyobb nyomatékot. Állkapcsától a nyakán át, meztelen válláig mindent beborítottak.

Sophynak elakadt a szava. Úgy érezte, mintha egy hatalmas hullám sodorná ki a tengerre. Túlságosan régóta szerette már Juliant. Mindent elsöpört a forró vágy, melyet Julian ébresztett benne. Nem tudott tovább ellenállni a kísértésnek. Karjaival öntudatlanul átfogta a férfi nyakát, ajkai hívogatóan szétnyíltak. Az utóbbi napokban sok leckét vett csókolódzásból.

Juliannek sem kellett több biztatás. Elégedett morgással tapadt a lány szájára. Kezei most Sophy mellét keresték, hüvelykujjával gyengéden simogatni kezdte a muszlin csipkén át is érezhető mellbimbókat.

Sophy nem hallotta, amint kinyílik a nappali ajtaja, de azt igen, amint valaki elnézést motyog és gyorsan becsukja az ajtót maga mögött. Julian felemelte a fejét, hogy kikukkantson Sophy fürtjei felett. A varázslat ezzel megtört.

Sophy elvörösödött, amikor ráébredt, hogy az egyik szolga tanúja volt a bensőséges csóknak. Sietve hátra lépett, Julian hagyta. Mosolyogva nézte kissé zilált külsejét. Sophy a hajához kapott és érezte, hogy az összhatás még a szokásosnál is rémesebb. Több tincs lógott a fülénél és a szalag, melyet a komorna olyan ügyesen megkötött, lazán lebegett.

– Én... Megbocsásson, uram. Fel kell mennem, hogy rendbe hozzam magam – ezzel sarkon fordult és szélesebben megindult az ajtó felé.

– Sophy! – Üveg koccant.

– Igen, uram? – Gyanakodva megállt, keze a kilincsen.

Julian a tűz mellett állt, karja lazán lógott a fehér márványból készült kandalló mellett. Kezében újabb portóival teli poharat tartott. A szemében izzó elégedettség sokkal jobban megrémítette Sophyt, mint eddig bármi. Szája gyengéd mosolyra húzódott, de ez sem enyhítette a belőle sugárzó fölényt. Nagyon magabiztos volt, nagyon önelégült.

– Nem is olyan borzasztó, ha az embert elcsábítják, igaz, drágám? Meglátod, élvezni fogod, de azt hiszem, erre már magadtól is rájöttél.

Ez történt szegény Ameliával is? Teljesen elvesztette uralmát az érzékei felett?

Sophy szinte észre sem vette, hogy mit tesz, amikor ujja hegyével végigsimította az ajkait.

– A csábítás ön szerint az imént adott csókokkal azonos, uram?

Julian lehajtotta fejét, mulatságosnak találta a kérdést.

– Remélem, jólesett, Sophy, mert még sok ilyen csókot fogsz kapni. Még ma este. Menj szépen lefeküdni. Hamarosan én is csatlakozom hozzád. El foglak csábítani, ez a mai lesz a mi igazi nászéjszakánk. Hidd el, kedvesem, holnap hálás leszel nekem, hogy véget vettem ennek a meglehetősen természetellenes helyzetnek, amiért csak magadat okolhatod. Én pedig ujjongva fogadom majd háládat.

Sophyt elöntötte a mérge és az a kábító érzés, melyet már az előbb is tapasztalt. Hirtelen olyan vad düh fogta el, hogy nem is tudott válaszolni. Ehelyett kinyitotta a nehéz mahagóni ajtót és felsietett a lépcsőn.

Néhány perc múlva beviharzott a hálósobájába és egészen megrémítette a szobalányt, aki nagy igyekezettel bontotta az ágyat.

– Asszonyom! Valami baj történt?

Sophy lenyelte a mérget és megpróbált úrrá lenni tomboló érzékein. Kapkodva vette a levegőt.

– Nem, nem, Mary. Semmi sem történt. Kicsit gyorsan jöttem fel a lépcsőn, annyi az egész. Kérem, segítsen kikapcsolni a ruhámat.

– Természetesen, asszonyom.

Mary csillogó szemű, alig húszéves lány volt, aki nagy megtiszteltetésnek tekintette, hogy az úrnő szobalánya lehet. Odalépett, hogy segítsen asszonyának levetkőzni. Nagy gonddal nyúlt a hímzett muszlinruhához.

– Azt hiszem, lefekvés előtt innék egy kis teát, Mary. Felküldetne nekem egy csészével?

– Máris, asszonyom.

– Oh, míg el nem felejttem, két csészét legyen szíves a tálcára tetetni – Sophy mélyet lélegzett. – A gróf is jön.

Mary tágra nyílt szemében látszott a helyeslés, de volt annyi esze, hogy tartsa a száját, miközben felsegítette Sophyra a hálóköntösét.

– Azonnal itt lesz a tea, asszonyom. Erről jut eszem az egyik lány a gyomrára panaszkodik. Valószínűleg rontotta valamivel. Megkért, hogy kérjek öntől tanácsot

– Micsoda? Oh, igen, persze – Sophy a gyógyteák teli dobozával foglalatoskodott és kivett egy kis édes gyökér port és rebarbarát. – Ezeket vigye le a lánynak mondja meg neki, hogy mindkét fajtából kétsipetnyit tegyen egy csésze teába. Ettől biztosan jobban lesz gyomra. Ha reggelre nem javul, szóljon megint.

– Köszönöm, asszonyom. Alice borzasztó hálás les Úgy hallom, sokat kínlódik a gyomrával. Ja, és Allan, lovász üzeni, hogy már nem fáj a toroka, a méznek és a brandy szirupnak köszönhetően, amit a szakács az ön előírásai szerint kevert.

– Kiváló, kiváló. Örömmel hallom – mondta Sophy türelmetlenül. Ma este igazán nem volt kedve Allan fájó torkát kitárgyalni. – Most pedig, Mary, a teát, ha kérhetném.

– Igenis, asszonyom – Mary kisietett a szobából.

Sophy fel-alá járkált, puha papucsja nem ütött zajt a sötét, mintás szőnyegen. Szinte észre sem vette, hogy hálóköntösén a csipkeszegély kifoszlott és most egyik mellén lógott lefelé.

Az a fennhéjázó, kimondhatatlanul öntelt fráter, akihez hozzámert, azt hitte, csak hozzá kell érnie, és ő máris beadja a derekát. Zaklatta, nyaggatta, le nem szállt róla, csak azért, hogy elérje a célját. Most legalább már tudja. Nyilvánvalóan a férfiúi hiúságának kell, hogy lefektethesse.

Sophy lassanként rájött, hogy nem lesz nyugta, míg Julian önmaga számára be nem bizonyította, hogy ki az úr a hálószobában. Hiába fáradozik azon, hogy kiépítse kettőjük harmonikus kapcsolatát, amiről oly régen álmodozik, ha Juliant semmi más nem foglalkoztatja, csak az, hogy őt elcsábítsa.

Sophy abbahagyta a járkálást és azon gondolkodott, vajon Ravenwood grófja beéri-e a győzelem egyetlen éjszakájával. Végül is Julian nem szerelmes bele. Ugyanakkor kihívást jelent neki, hiszen a felesége és mégis megtagadja azokat a privilégiumokat, melyeket a férfi maga számára jogosnak tart. De ha mindkettőjük számára bebizonyítja, hogy el tudta csábítani Sophyt, talán akkor egy időre békén hagyja.

Sophy a gyönyörűen faragott orvosi ládikájához lépett és végignézett az apró tálkák és fiókok során. Forrt benne a méreg, reszketett a félelemtől és még valamitől, aminek nem kívánt nagy figyelmet szentelni. Nem sok ideje maradt. Perceken belül átlépi Julian a két szoba közti küszöböt. És akkor majd a karjaiba kapja és úgy fogja ölelni, mint a kis balerináját, vagy a színésznőcskét, vagy a többit.

Mary jelent meg az ajtóban, kezében egy ezüstitálcával

– A teájuk, asszonyom, óhajt még valamit?

– Nem, Mary, köszönöm. Elmehet – Sophy remélte, hogy a szokásos mosollyal küldte el a szobalányt, de Mary szeme huncutul csillogott, amint fejét meghajtva távozott. Sophy úgy vélte, kuncogást hall a folyosóról. Úgy látszik, a szolgák mindeni tudnak, ami egy ekkora házban történik, gondolta Sophy bosszankodva. Könnyen lehet, azzal is pontosan tisztában van, hogy Julian még nem töltött egy éjszakát sem közös ágyukban. Elég idegesítő tudat.

Az is átfutott Sophy agyán, hogy talán Julian is azért erősködik ennyire, mert tudja, hogy a személyzetet nyilván izgatja, vajon miért kerül új hitvesét.

Sophy megkeményítette a szívét. Julian férfiúi hiúságának kedvéért nem fogja feladni eredeti tervét. Végül is épp eléggé kitombolhatta magát. A gyógyfüveket tartalmazó ládikóból kivett egy csipet kamillát és valami sokkal erősebb fűvet is. Gyakorlott kézzel a gőzölgő teáskannába keverte mindkettőt.

Aztán leült és várt. Muszáj volt leülnie, mert annyira reszketett, hogy nem tudott állva maradni.

Nem kellett sokáig várnia az elkerülhetetlenre. Halkan nyílt a két szobát összekötő ajtó, mire Sophy riadtan felnézett. Ott állt Julian, fekete selyemköntösben, melyre a Ravenwood címerét hímezték. Gúnyos mosoly ült az arcán.

– Túlságosan ideges vagy, kicsikém – mondta lágyan és betette maga mögött az ajtót – Ez az eredménye annak, hogy olyan sokáig húztad a dolgot. Így aztán teljesen eltorzultak az arányok. Holnapra majd normális képed lesz a dologról.

– Még egyszer utoljára kérem, Julian, ne erőltessen. Meg kell mondanom, ez nemcsak esküjének szellemével, de betűjével is ellenkezik.

A férfi arcáról eltűnt a mosoly, tekintete megkeményedett. Kezét köntösének zsebébe süllyesztette és elindult körbe a szobában.

– Nem kívánok ismét a becsületedről vitázni. Biztosíthatom, hogy számomra fontos a becsület és soha nem tennék olyasmit, amely bemocskolná.

– Ezek szerint önnek megvan a saját értelmezése a becsületről?

Dühös pillantással így felelt:

– Sokkal jobban tudom önnél, Sophy, hogyan kell a becsületet értelmezni.

– Belőlem azért hiányzik a képesség erre, mert csak egy nő vagyok?

Julian elmosolyodott.

– Te nem csak egy nő vagy, szerelmem. Hidd el nekem, hogy te vagy a legérdekesebb ebben a kategóriában. Amikor megkértem a kezedet, álomban sem gondoltam volna, hogy ilyen remek ötvözetét nyerem a női nemnek. Tudsz róla, hogy lóg a csipke a hálókabátodon?

Sophy zavartan lenézett és bosszúsán látta, hogy a csipke a mellére lóg. Néhány sikertelen kísérlet után feladta, hogy a helyére illeszze. Amikor felemelte a fejét, azon vette magát észre, hogy egy elszabadult hajfürtön át találkozik a tekintetük. Idegesen a füle mögé söpörte. Aztán büszkén kihúzta magát.

– Megkínálhatom egy csésze teával, uram?

A férfi szélesen elmosolyodott, szeme élénkzöldje csillogott.

– Köszönöm, Sophy. A sok portói után, amit a vacsorához fogyasztottam, igazán jól fog esni. Nem szeretnék álomba zuhanni abban a bizonyos pillanatban. Nagy csalódást okoznék neked, ebben biztos vagyok.

Öntelt alak, gondolta Sophy, miközben reszkető kézzel töltött a teából. Tudta, hogy Julian a teát beleegyezése jelének könyveli el. Egy pillanattal később, mikor odanyújtotta neki a csészét, a férfi olyan mozdulattal vette el tőle, ahogy egy győztes hadvezér veszi át legyőzött ellenfele kardját.

– Milyen különleges aroma! Saját recepted, Sophy? – Julian kortyolt egyet és folytatta a járkálást.

– Igen – alig tudta kinyögni ezt az egy szót. Réjük izgalommal figyelte, ahogy a férfi ismét kortyolt a teából.

– Kamilla... és más növényi füvek. Nyugtató hatással van a túlfeszített idegekre.

Julian mélan bólintott.

– Kitűnő – egy pillanatra megállt a rózsafából készült kis íróasztal előtt, ahol gondosan elrendezve sorakoztak a könyvek. – Aha, a kékharisnya ara vitatható olvasmányai. Nézzük csak, mennyire vitatható az ízlésed.

Kihúzta az első kötetet, majd egy másikat, egy bőrkötésűt. Ismét hörpintett a teából, miközben a könyveket tanulmányozta.

– Hm. Vergilius- és Arisztotelész-fordítások. Nem mondom, az átlagolvasó számára kicsit nehezen emészthető, de azért nem vészes. Magam is olvastam őket egykor.

– Örülök, hogy meg van elégedve, uram – mondta Sophy mereven.

Csodálkozva nézett rá.

– Önteltnek tartasz, Sophy?

– Nagyon.

– Nem szándékos, tudod. Egyszerűen szeretnék többet tudni rólad – ezzel visszatette a klasszikusokat és egy másik kötet után nyúlt. – Lássuk csak, ez mi? Wesleytól „A fizika alapjai”? Kissé elavult már, nem?

– Remek füvészkönyv, uram. Részletesen leírja az angliai gyógyfüveket. Nagyapától kaptam.

– Ja, igen. Gyógyfüvek – ezt is lerakta és már vette is a következőt. Elnézően mosolygott. – Szóval Lord Byron romantikus irománya már vidékre is eljutott. Tetszett a Childe Harold, Sophy?

– Nagyon szórakoztatónak találtam, uram. És önnek tetszett?

A férfi elfogulatlanul vigyorgott a nyílt kihívásra.

– Elismerem, olvastam, sőt azt is elismerem, hogy a fickónak van érzéke a melodramához, de hát ő maga is egy szentimentális bolond. Attól tartok, hallunk még Byron szentimentális hőseiről.

– Mindenesetre nem unalmas ember. Ha jól értesültem róla, Londonban elég nagy vihart kavart – mondta Sophy nem minden célzás nélkül. – Lehet, hogy véletlenül akadt valami közös témájuk?

– Ha arra gondol, hogy a nők mindent megtesznek, hogy a karjaiba vethessék magukat, akkor igaza van. Az embert könnyen agyontaposhatja az a sok apró lábacska, ha olyan bolond, hogy elmegy valahová, ahol Byron is jelen van – Julian szavaiban nyoma sem volt az irigységnek. Szemmel láthatóan érdekesnek találta a Byron-jelenséget, mint olyat, de ez volt minden. – Mi van még? Valami elmefuttatás a matematikáról?

Sophynak elállt a lélegzete, amikor meglátta, mit tart a kezében.

– Nem egészen, uram.

Julian arcáról eltűnt az elnéző mosoly, ahogy a címre pillantott.

– Wollstonecrafttól A nők jogainak védelmében?

– Attól tartok, igen, uram.

Villogó szemekkel nézett fel a könyvből.

– Szóval ezt tanulmányozza? Egy olyan nő nevetséges firkálmányát, aki nem jobb egy utcanőnél?

– Miss Wollstonecraft nem volt... utcanő – fortyant fel Sophy méltatlankodva. – Szabadelvű nő volt, jó képességekkel megáldott intellektuel.

– Szajha volt. Nyíltan együtt élt nem is egy férfival anélkül, hogy házasságra lépett volna velük.

– Úgy érezte, egy nő számára a házasság bilincs. Amint férjhez megy egy nő, ki van szolgáltatva a férje kénye-kedvének. Megszűnnek a jogai. Miss Wollstonecraft jól látta a nők helyzetét és úgy vélte, tenni kell a helyzet javítása érdekében. Történetesen egyetérték vele. Azt mondta, szeretne többet tudni rólam, uram. Hát, ha elolvassa azt a könyvet, sok mindent megtudhat arról, hogy mi foglalkoztat engem.

– Eszem ágában sincs ilyen szemetet elolvasni- Julian hanyagul odébb lökte a könyvet. – Sőt mi több, kedvesem, azt sem hagyom, hogy a maga fejét megfertőzze egy olyan nőnek az irománya, akinek vagy az elmegyógyintézetben, vagy a börtönben lenne a helye.

Sophy nehezen türtőztette magát. Legszívesebben az arcába öntötte volna a teát.

– Megállapodtunk az olvasmányaimat illetően, uram. Ezt sem kívánja tiszteletben tartani?

Julian kiitta az utolsó csepp teát is és a csészét letette a kezéből. Egyenesen a lányhoz lépett, tekintete fagyos volt és dühös.

– Még egy ilyen a becsületembe gázoló megjegyzés, és nem állok jól magamért. Elegem van ebből a komédiából, amit maga mézesheteknek nevez. Semmi értelmes dolog nem történt ez ideig. Eljött az ideje annak hogy minden a rendes kerékvágásban haladjon tovább. Éppen elég ideig türtem a szeszélyeit, Sophy. Mostantól normális feleségem lesz, mind az ágyban, mind másutt. Elfogadja a jövőben a véleményemet minden területen, és ez vonatkozik az olvasmányaira is.

Sophy csészéje megcsörrent, amint a lány talpra ugrott. Az imént a füle mögé dugott hajtincs előrehullott. Ahogyan hátralépett, papucsának sarka beakadt a hálóköntös szegélyébe. A finom anyag végigszakadt.

– Tessék, nézze, mit művelt! – siránkozott, amikor meglátta a lógó csipkét.
– Még semmit – Julian megállt előtte és ideges, lázadó arcát figyelte. Ellágyult a tekintete. – Nyugalom. Még hozzád sem értem, de máris úgy nézel ki, mintha megverekedtél volna a rosszul értelmezett női becsületedért.

Felemelte a kezét és gyengéden két ujjá közé fogta az elszabadult tincset.

– Hogy csinálod, Sophy? – kérdezte lágyan.

– Mit hogy csinálok, uram?

– Az ismeretségi körömben nincs még egy nő, aki ilyen édesen zilált lenne. A köntöseidről mindig lóg valahol egy szalag vagy csipke és a hajad sem áll soha úgy, ahogyan kéne neki.

– Amikor megkérte a kezemet, tudhatta, hogy én és a divat hadilábon állunk egymással – mondta mereven.

– Tudtam. Nem is kritikának szántam, amit mondtam. Egyszerűen csak érdekel, hogyan éred el ezt a hatást. Semmi mesterkéltség nincs benne.

Eleresztette a hajtincset és a lány fejét kezébe fogta, amitől újabb hajtűk potyogtak le.

Sophy teste megfeszült, ahogy a férfi másik karja átölelte a derekát és magához húzta.

Vajon mikor hat már a tea, töprengett kétségbeesetten. Julianen nyoma sem volt az álmoságnak.

– Julian, kérem...

– Megteszem, szerelmem, ne félj – mormolta egészen közel hajolva. – Semmi más vágyam nincs, mint hogy örömet okozzak neked. Engedd el magad és én megmutatom neked, hogy nem is olyan szörnyű feleségnek lenni.

– Ragaszkodnom kell a megállapodásunkhoz...

Megpróbált ellenkezni, de annyira ideges volt, hogy alig állt a lábán. Belekapaszkodott Julian vállába, hogy megtartsa magát és rémülten arra gondolt, hogy mi lesz, ha véletlenül nem a megfelelő gyógyfűvet alkalmazta.

– Meglátod, a mai éjszaka után soha többet nem hozod szóba azt az ostoba megállapodást Julian szája rátapadt, ajkai szinte beitták a lányt. Keze közben megtalálta a köntös kapcsát.

Sophy felugrott, amikor válláról a köntös lassan lefelé kezdett csúszni. Belenézett Julian izzó tekintetébe, ami cseppet sem volt homályos.

– Julian, csak még néhány percet kérek. Még nem fejeztem be a teámat. Esetleg töltenék neked is még egyet?

– Ne reménykedj, drágám. Az egész arra megy ki, hogy halogasd az elkerülhetetlent. De biztosíthatlak, hogy az elkerülhetetlen mindkettőnk számára nagyon kellemes lesz – keze végigfutott a lány oldalán, a derekáig, majd a csípőjéig, amely jól kirajzolódott a finom batiszt hálóing alatt.

– Nagyon kellemes – suttogta rekedt hangon, amikor keze már a lány tomporát simogatta.

Sophyt égette a férfi forró tekintete. Megigézte a benne izzó vágy. Még soha férfi nem nézett rá úgy, mint most Julian. Érezte a férfiből sugárzó forróságot és erőt. Szédülni kezdett, mintha ő is ivott volna a gyógyfüves teából.

– Csókolj meg, Sophy – Julian felemelte a lány állát.

Sophy engedelmesen lábujjhegyre állt, fejét hátrahajtott és száját az övéhez érintette. Meddig tarthat még? – gondolta kétségbeesetten.

– Még, Sophy.

Ujjai a férfi köntösébe kapaszkodtak, amint a szájuk ismét összeért. Julian teste jólesően meleg volt és feszes, érdekes módon hívogató. Akár egész éjszaka is szívesen maradt volna vele így összebújva, de tudta, hogy Julian nem fogja beérni ezekkel a csókokkal.

– Ez már jobb volt, édes – hangja egyre érdekesebbé vált és Sophy nem tudta eldönteni, hogy az altató teszi-e, vagy a vágy. – Mihelyst mindenben összehangolódnak, remekül ki fogunk jönni egymással, Sophy.

– A szeretőiddel is így szoktad? – kérdezte merészen Sophy.

A férfi arckifejezése megkeményedett.

– Már figyelmeztettelek néhányszor, hogy ilyesmiről nem óhajtok beszélni.

– Állandóan figyelmeztetsz valamire, Julian. Kezdem unni.

– Igazán? Akkor legfőbb ideje, hogy megtanuld, nem csak beszélni, de cselekedni is tudok.

Ezzel karjaiba kapta és a megvetett ágyhoz vitte. Ott eleresztette, mire Sophy az ágyra huppant. Azon igyekezett, hogy rendbe hozza magát, de közben a hálóinge teljesen felcsúszott. Ahogy felnézett, látta, hogy Julian szemei a melleire tapadnak. Tudta, a mellbimbói kirajzolódnak a vékony anyagon keresztül.

Julian ledobta a köntösét, tekintete végigszaladt a lány testén, egészen a csupasz lábáig.

– Micsoda gyönyörű lábak. Biztos vagyok benne, hogy minden porcikád ilyen finom.

De Sophy nem figyelt a szavaira. Meredten bámulta a meztelen férfitestet. Még soha nem látott férfit meztelenül, pláne nem felizgulva. A látvány döbbenetes erővel hatott rá. Érett, felvilágosult nőnek hitte magát, nem pedig ostoba tyúknak, aki mindenben meglepődik. Hiszen, mint azt Juliannek többször is elmondta, ő vidéken nőtt fel.

De Julian hímvevesszője hatalmasnak tűnt Sophy zaklatott érzékeinek. Agresszíven meredt előre fekete göndör szőrű ágyékából. Lapos hasán és széles, szőrös mellkasán kemény izmokra feszült a bőr. Sophy belátta, ezekkel nem tud megbirkózni.

A gyertya fényénél Julian határozottan férfiasnak és határozottan veszedelmesnek tűnt, ráadásul valami különös, ellenállhatatlan erő áradt belőle, ami még jobban megrémítette Sophyt.

– Ne, Julian – mondta gyorsan. – Kérlek, ne tedd ezt. A szavadat adtad.

Julian tekintetében a vágyat düh váltotta fel, de a nyelve már akadozott

– A fene egye meg, Sophy. Emberfia nálam türelmesebb már nem lehetett volna. Nem akarok többet egy szót sem hallani erről a mi megállapodásunkról. Nem fogom megsérteni.

Az ágyra ereszkedett, Sophy felé nyúlt, keze a lány karjaira kulcsolódott. Végre üvegessé vált a tekintete és Sophy ijedtséggel vegyes megkönnyebbüléssel vette tudomásul, hogy Julian álomba zuhant.

– Sophy? – nyögte félálomban. – Milyen lány. Milyen finom. Az enyém vagy, tudod. – Hosszú fekete szempillái lassan lecsukódtak, elfedve a szemében ülő értetlenséget. – Vigyáznai fogok rád. Nem hagyom, hogy az legyen belőled, mint abból a bestia Elisabethből. Inkább megfojtalak.

Lehajtotta a fejét, hogy megcsókolhassa. Sophy megfeszült, de a csók elmaradt. Julian még egyet nyögött, majd a párnára zuhant. Erős ujjai még néhány pillanatig szorították a lány karját, azután erőtlenül lehanyatlottak.

Sophy szíve majd kiugrott a helyéből, ahogyan ott feküdt Julian mellett az ágyon. Sokáig moccanni sem mert. Lassan helyreállt a szívverése, próbálta magát megnyugtatni, hogy Julian egyelőre nem fog felébredni. A bor és a gyógyfüvek megtették a magukét, reggelig

úgy fog aludni, mint a bunda.

Sophy óvatosan kimászott az ágyból, de szemét egy pillanatra sem vette le Julian elterült hatalmas testéről. Olyan erősnek, vadnak látszott a fehér lepedőn.

Mit tett?

Az ágy mellett állva, megpróbálta összeszedni magát és racionálisan gondolkodni.

Nem tudta, mennyire fog Julian emlékezni majd reggel. Ha rájön, hogy elkábították, iszonyatos dühbe fog gurulni, és minden bizonnyal órá lesz dühös. Sophy úgy döntött, meg kell győznie, hogy elérte, amit akart.

Odasietett a gyógyszeres ládikójához. Besztől hallotta, hogy az első alkalommal időnként vérzik a nő, különösen, ha a férfi ügyetlen és nem elég gyengéd. Elképzelték, hogy Julian számít arra, hogy a lepedő véres lesz reggel. Ez nyilván megerősíti majd abban, hogy eleget tett férji kötelezettségének.

Sophy kotyvasztott valami piros löttyöt egy piros levelű gyógyfűből és némi maradék teából. Amikor elkészült, gyanakodva figyelte a keveréket. A színnel minden rendben lett volna, csak nem volt elég sűrű. De talán az nem is érdekes, hiszen a lepedő úgyis beissza.

Visszament az ágyhoz és a keverékből odacseppentett, ahol az imént feküdt. A folyadék gyorsan beivódott, pici, nedves, piros foltot hagyva. Sophynak fogalma sem volt, mennyi vér szokott lenni akkor, ha egy férfi elveszi egy nő szüzességét.

Törte a fejét, végül úgy döntött, hogy a pirosas-barnás folyadék, amelyet eddig odacseppentett, nem elegendő ahhoz, hogy észrevegyék, hát tett hozzá még. Ahogy az ágy fölé hajolt, keze megremegett, és a művérből egy csomó kilöttyent.

Sophy rémülten lépett hátra, amitől egy újabb adag került a lepedőre. Most aztán meglehetősen nagy nedves folt árulkodott az ágyneműn. Sophy azon töprengett, nem vitte-e túlzásba.

A pirosas színű lötty maradékát sietve öntötte a teáskannába. Aztán elfújta gyertyákat, majd óvatosan bemászott Julian mellé az ágyba, kínosan ügyelve arra, nehogy hozz~érjen a hatalmas, izmos lábakhoz.

Nem volt más választása. A nagy, nedves foltnak legalább egy darabjára kénytelen volt ráfeküdni.

Julian hallotta, amint kinyílik a hálószoza ajtaja. Suttogó női hangok szűrődtek be. Az ajtó becsukódott és most a reggelizőtálca vidám csörrenésének zaja ütötte meg a fülét a közeli asztal felől.

Lassan megmozdult, szokatlanul bágyadtnak érezte magát. Szája teljesen kiszáradt. Homlokát ráncolva próbált visszaemlékezni, mennyi portóit döntött magába az elmúlt éjszaka folyamán.

Komoly erőfeszítésébe került, hogy kinyissa a szemét. Mikor végre sikerült, nem tudta, hol van. Mintha az éjjel megváltoztatta volna a színét szobájának fala. Csodálkozva bámulta az idegen kínai tapétát, aztán lassanként kezdett kitisztulni az agya.

Sophy ágyában van.

Julian óvatosan felkönyökölt a párnán és arra várt, hogy a minden bizonnyal kellemes éjszaka emlékképei előjöhessenek. De hiába, egy enyhe, idegesítő fejfájáson kívül semmit sem érzett. Újra összeráncolta a homlokát és megdörzsölte a halántékát.

Lehetetlen, hogy ne emlékezzen az első szerelmes éjszakájukra. Mindennek a hosszú várakozás az oka, túl sokáig tartott a kínzó kielégületlenség. Csaknem tíz napig kellett várnia a pillanatra. Máskülönb a tetőpont biztosan rendkívül kellemes nyomokat hagyott volna benne.

Körülnézett a szobában és látta, hogy Sophy a szekrény mellett áll. Ugyanazt a köntöst viselte, mint tegnap este. Háttal fordult Juliannek, aki mosolyogva állapította meg, hogy az összegyűrődött galléron megint elszabadult egy fodor. Ellenállhatatlan kényszert érzett arra, hogy odamenjen hozzá és kisimítsa a csipkés gallért. Aztán, gondolta, majd kihámozza a köntöséből és idehozza az ágyba.

Megpróbálta felidézni apró, lágy vonalú melleinek képét a gyertyafényben, de csak hegyes mellbimbóit látta, amint hálóingének vékony anyagához érnek.

Erőlködve kutatózott az emlékei között, de mindig ugyanaz a kép ugrott be: felesége ott fekszik az ágyon feldúlva, hálóinge pedig a térde fölé csúszik. Eszébe jutott, hogy csupasz lábainak kecsessége és eleganciája milyen izgalommal töltötte el, amikor arra gondolt, hogy ezek a lábak majd körbefonják.

Arra is emlékezett, amikor kibontotta Sophyt a köntöséből a hirtelen támadt vágy hatására. Sophy szemében akkor rémület és bizonytalanság ült. Ez feldühítette. Melléfeküdt az ágyra, azzal a szándékkal, hogy megnyugtatja és elfogadtatja magát vele. Sophy bizalmatlan volt és ideges, de ő tudta, hogy meg fog nyugodni és élvezni fogja a szeretkezést. Hiszen korábban is felgyúlt már a közeledésére.

Megölelte és...

Julian megrázta a fejét, hogy eltűnjenek a homályos foltok. Az egészen biztos, hogy nem mondott csődöt és házastársi kötelességét teljesítette. Annyira kívánta Sophyt, hogy nem alhatott el közben, bármennyi portóit ivott is.

Érthetetlen volt számára ez az emlékezetkiesés. Visszahajtotta a takarót. Combját sértette valami kemény a lepedőn – egy folt, amely az éjszaka megszáradt. Megkönnyebbülten mosolygott és elégedetten vizsgálta a felületet. Erre számított és ez a bizonyíték, hogy nem vallott kudarcot.

De egy pillanattal később az elégedettségét elképedés váltotta fel. A pirosas-barnás folt a lepedőn nagyon nagy volt.

Hihetetlenül nagy. Óriási nagy.

Mit művelt az ő finom, angyali feleségével?

Juliannek mindössze egyetlen ilyen élménye volt, az Elisabethtel töltött nászéjszaka, de a későbbi keserű tapasztalatok alapján megkérdőjelezte, hogy Elisabeth valóban szűzen ment hozzá.

Azonban gyakran hallotta, amikor férfiak egymás közt ilyesmiről beszéltek, hogy normális esetben egy nőtől nem dől úgy a vér, mint egy vágott borjúból. Az is előfordulhat, hogy egyáltalán nem vérzik.

Ahol ennyi vér folyik, az már szinte nemi erőszak. Rettenetes fájdalmat okozhatott neki, ha így vérzett.

Juliannek forgott a gyomra, ahogy brutális tettének szörnyű bizonyítékát bámulta. Visszacsengtek saját szavai. Hálás leszel nekem reggel.

Uramisten, nincs az a nő, aki annyi szenvedés után, mert Sophy nyilván kegyetlenül megszenvedett, hálálkodna annak, aki így megsebezte. Biztosan gyűlöli most. Julian behunyta a szemét és erőlködve próbált emlékezni arra, hogy mit is tett vele. Semmilyen borzalom képei nem rajzolódtak ki a szeme előtt, pedig a bizonyíték magáért beszélt. Kinyitotta a szemét.

– Sophy? – Hangja nyersnek tűnt, még saját fülét is sértette.

Sophy úgy összerezett, mintha ostorcsapás érte volna. Megfordult és olyan tekintettel nézett rá, hogy Julian a fogát csikorgatta.

– Jó... jó reggelt, uram.

Szemei tágra nyíltak, nőies zavartság tükröződött bennük.

– Az a gyanúm, hogy ez a mai reggel lényegesen jobban is sikerülhetett volna. Az én hibám.

Felült az ágy szélére és a köntöse után nyúlt. Közben azon töprengett, mit is lehetne ebben a helyzetben tenni. Nem valószínű, hogy Sophy megnyugtató szavakat vár tőle. Szent ég, csak a feje ne fájna ilyen iszonyatosan.

– Azt hiszem, a borotválkozáshoz minden elő van készítve, uram.

Julian nem is vett tudomást a kijelentésről.

– Jól van? – kérdezte halkán.

Feléje indult, de megtorpant, amikor látta, hogy a lány hátrahőkölt. Egészen a szekrényig hátrált, de aztán nem tudott tovább menni, pedig az arcára volt írva, hogy szeretne. Csak állt, kezében egy hímezett muszlin alsós szoknyával, és aggodalmas arccal nézte a férfit.

– Remekül, uram.

Julian mély levegőt vett.

– Jaj, Sophy, kicsikém, mit tettem veled? Tényleg olyan vadállat voltam az éjszaka?

– Ki fog húlni a borotválkozó vize, uram.

– Sophy, engem nem érdekel a borotválkozó víz hőmérséklete. Engem te érdekelsz.

– Mondtam már, jól vagyok. Kérem, Julian, fel szeretnék öltözni.

Mordult egyet és a lányhoz lépett, tudomást sem véve arról, hogy az ki akar bújni az ölelésből. Gyengéden fogta a vállát és az ijedt szemekbe nézett.

– Beszélünk kell.

A lány kicsit kidugta a nyelvét, hogy megnyalja az ajkát.

– Nincs talán megelégedve, uram? Azt reméltem, hogy az lesz.

– Uramisten – sóhajtott Julian, a lány fejét a vállához húzva. – El tudom képzelni, milyen nagyon reméled, hogy meg vagyok elégedve. Biztos vagyok benne, hogy nem vágyasz egy tegnapihoz hasonló éjszakára.

– Nem, uram, valóban nem vágyom az életben még egy olyan éjszakára.

Mindezt a köntösébe mondta, de azért így is kiértézt belőle a hév.

Juliant önvád marcangolta, megnyugtatóan simogatta Sophy hátát.

– Segítene az bármin, ha megesküdnék rá, hogy legközelebb már nem lesz ilyen borzasztó élmény?

– Becsületszavára?

A férfi a szavát adta és még szorosabban ölelte Sophy arcát a vállához. Érezte a lányban vibráló feszültséget, de sejtelve sem volt róla, hogyan is enyhíthetné.

– Valószínűleg nem sokat számít ma reggel a becsületszavam neked, de megígérem, hogy amikor legközelebb szeretkezünk, nem fog fájni.

– Inkább nem gondolnék a legközelebbi alkalomra, Julian.

Julian sóhajtott.

– Persze, megértem.

Érezte, hogy a lány megpróbál kibontakozni a karjából; de így nem akarta elengedni. Valahogy meg kell nyugtatnia, hogy ő nem az a vadállat, akinek a tegnapi éjszaka alapján gondolja.

– Nagyon sajnálom, kicsim. Nem tudom, mi ütött belém tegnap. Lehet, hogy nem hiszed el, de bizony isten nem emlékszem rá, hogy pontosan mi is történt. De azt el kell hinned, hogy semmiképpen nem akartam neked fájdalmat okozni.

A lány megfeszült és elnyomta magától a férfi vállát.

– Nem szeretnék erről beszélni.

– Pedig muszáj, különben még annál is rosszabb lesz a helyzet, mint amilyen most.

Sophy, nézz rám!

Sophy lassan felemelte a fejét. Tétova pillantást vetett rá, kutató tekintete egy pillanatig maradt csak rajta, majd sietve másfelé nézett.

– Mit kíván, mit tegyek, uram?

Keze érezhetően megfeszült a lány testén, de uralkodott magán.

– Szeretném a szádból hallani, hogy megbocsátasz és ami tegnap történt, azt nem hozod fel ellenem. Bár lehet, hogy túl sokat kérek ma reggel.

Sophy a száját harapdálta. – S a hiúsága elégedett, uram?

– Hagyjuk a hiúságomat. Azon igyekszem, hogy valamilyen módon elnyerjem a bocsánatodat és hogy értésedre adjam, soha többé nem lesz ilyen... ilyen kellemetlen ez számodra.

A fenébe, a kellemetlen eléggé ostoba megfogalmazása annak, amin tegnap este keresztülmehetett, amikor ő a lábai közt üzekedett.

– Férj és feleség között a szeretkezés örömszerző élmény. Tegnap is annak kellett volna lennie. Én úgy terveztem, hogy az lesz. Nem értem, mi történt. Valószínűleg elvesztettem az érzéseim feletti uralmamat. Az ördögbe, csak ez lehetett.

– Kérem, uram, ez az egész roppant kínos. Feltétlenül beszélünk kell róla?

– Be kell látnod, hogy nem hagyhatjuk ennyiben.

Tartott egy bizonyos szünetet, mielőtt megkérdezte volna:

– Miért nem?

– Sophy, drágám, értsd meg. Házasok vagyunk. Gyakran fogunk szerelmeskedni, nem szeretném, ha félnél tőle.

– Jó lenne, ha nem neveznék szerelmeskedésnek, hiszen még csak nem is hasonlít rá – vetette oda.

Julian behunyta a szemét és összeszedte a türelmét. Legalább ennyit megtehet új hitveséért, hogy türelmes vele. Sajnos, ez nem tartozott a fő erényei közé.

– Sophy, mondd meg nekem valamit. Utálsz engem ma reggel?

Sophy nagyot nyelt, mielőtt válaszolt volna, de szemét nem vette le az ablakon át látható tájról.

– Nem, uram.

– Hát ez is valami. Nem sok, de valami. A fenébe, Sophy, mit tettem veled tegnap éjjel? Biztosan rád vettem magam, de esküszöm, azután, hogy melléd feküdtem, semmire sem emlékszem.

– Nem tudok erről beszélni, uram.

– Nem, hát persze.

Kezével a hajába túrt. Hogy is várhatná el, hogy részletesen elmesélje a tegnapi történeteket. Igazság szerint nem is szívesen hallgatta volna végig. De mindenáron tudni akarta, hogy mit művelt vele. Tisztában kell lennie azzal, hogy miféle ördögi dolgokra képes. Már is vad képekkel gyötörte önmagát.

– Julian?

– Tudom, hogy nem mentség, drágám, de attól tartok, tegnap több portóit ittam a kelleténél. Soha többet nem jövök hozzád olyan szánalmas állapotban. Megbocsáthatatlan, ami történt. Kérlek, bocsáss meg nekem és hidd el, hogy a legközelebbi alkalom egészen más lesz.

Sophy a torkát köszörülte.

– Ami a legközelebbi alkalmat illeti...

A férfi összerezzen.

– Megértem, hogy nem lelkesedsz, de szavamot adom, hogy másodszor nem rohanlak így le. Azt viszont neked kell belátnod, hogy máskor is fogunk szeretkezni. Sophy, ez most olyan volt, mint amikor az ember leesik a lóról. Ha nem ülsz vissza, lehet hogy többé nem fogsz lovagolni.

– Nem vagyok biztos benne, hogy ez akkora katasztrófa lenne.

– Sophy!

– No persze, ott van az örökösének nem elhanyagolható kérdése. Megbocsásson, uram, csaknem elfelejtettem.

Julian szinte utálta magát.

– Nem is gondoltam az örökösökre. Rád gondoltam – nyögte ki végül.

– A megállapodásunk három hónapra szól – emlékeztette Sophy csendesen. – Nem gondolja, hogy visszatérhetnénk az eredeti tervünkhöz?

Julian dühösen szitkozódott az orra alatt.

– Nem tartom jó ötletnek, hogy annyi ideig várjunk. A természetes idegenkedésed kóros méreteket fog ölteni, ha három teljes hónapig rágódhatsz azon, ami tegnap történt, Sophy. Elmagyaráztam neked, hogy a legrosszabbon már túl vagy. Semmi szükség rá, hogy elbarikádozd magad azzal a megállapodással, amihez úgy ragaszkodsz.

– Lehetséges. Annál is inkább, hiszen már rámutatott néhányszor, hogy nem sok eszköz áll a rendelkezésemre ahhoz, hogy magára kényszerítsem – kibontakozott Julian karjaiból és az ablakhoz lépett. – Tökéletesen igaza volt, uram, amikor kifejtette nekem, hogy egy asszonynak mily csekély hatalma van a házasságban. Az egyetlen amiben bízhat az a férje úri becsülete.

Az önvád újabb hulláma öntötte el Juliant, szinte belefűlladt. Amikor kikecmergett belőle, úgy érezte, inkább magával az ördöggel száll szembe, mint Sophyval. Akkor legalább egyenlő felekként küzdhetnek.

Elviselhetetlen helyzetbe került. Teljesen világossá vált számára, hogy csak egyetlen tisztességes megoldás kínálkozik, de azt is tudta, hogy ha emellett dönt, az Sophy helyzetét fogja megnehezíteni.

– Tudsz-e nekem még egyszer hinni, ha azt mondom, térjünk vissza az eredeti három hónapos megállapodásunkhoz? – nyögte ki Julian érdes hangon.

Sophy a válla felett vetett rá egy pillantást.

– Igen, azt hiszem ezúttal megbízhatok önben. Amennyiben ez úgy értendő, hogy sem elcsábítani, sem közeledni hozzám nem áll szándékában erőszakkal...

– Tegnap azt ígértem, hogy elcsábítalak, és ehelyett megerőszakoltalak. Megértem, hogy ki akarod terjeszteni a megállapodásunkat – hajtotta meg Julian kissé szertartásosan a

fejét. – Rendben van, Sophy. Az ösztönöm azt súgja, helytelenül cselekszünk, de a tegnapi történetek után nem tagadhatom, jogos a kérésed.

Sophy bólintott, ujjait összekulcsolta maga előtt.

– Köszönöm, uram.

– Nekem ne köszönd. Meggyőződésem, hogy súlyos hibát követek el. Nincs ez rendjén így – újra megrázta a fejét; hátha eszébe jut valami abból, ami a múlt éjjel történt De mindenütt falba ütközött. Lehet, hogy meg fog örülni? – Szavamat adom, hogy kísérletet sem fogok tenni arra, hogy elcsábítsalak a megállapodásunk hátra lévő idejében. Magától értetődik, hogy erőszakot sem fogok alkalmazni. – Tétovázott egy kicsit, szerette volna magához szorítani a lányt, de nem mert hozzáérni. – Bocsáss meg.

Ezzel elhagyta a hálószobát és úgy érezte, annál mélyebbre nem süllyedhet Sophy szemében, mint amilyenre a sajátjában süllyedt...

A következő két nap Sophy legboldogabb két napja lehetett volna. Nászútja végre beváltotta a hozzáfűzött reményeket. Julian kedves volt, figyelmes és végtelenül gyengéd. Úgy bánt vele, mintha valami ritka és felbecsülhetetlen értékű porcelán lenne. A feje felett napokig ott lebegő csendes, állhatatos érzelmi fenyegetés viharfelhője végre elvonult.

Azt nem lehet mondani, hogy Julian szeméből kihunyt volna a vágy. Most is ott parázslott, de már nem kellett attól tartania, hogy elszabadul a pokol. Így Sophy lélegzethez jutott, mint ahogy az esküvő előtt tervezte.

De Sophy nem nyugodott meg és nem örült a régen áhított és megszerzett időnek. Sophy kétségbe volt esve. Két napig kínlódott, lelkiismeret furdalás gyötörte. Igyekezett meggyőzni magát arról, hogy helyesen cselekedett és az adott körülmények között nem volt más válaszkása. Egy feleségnek nagyon korlátozott hatalma van, hát kénytelen ilyen eszközökhöz folyamodni.

De ezek az észérvek nem győzték meg háborgó lelkiismeretét.

Nászéjszakájának harmadik reggelén már ébredéskor tudta, hogy nem képes tovább erre a színjátékra, különösen nem három hónapig.

Soha életében nem érezte még ilyen rémesen magát. Nem bírta elviselni, hogy Julian ennyire emészti magát. Nyilvánvaló, hogy olyasmi miatt gyöttrődik, amiről azt képzei, hogy elkövette. Az a tény, hogy Julian nem követett el semmit, Sophy büntudatát csak növelte és még a férfinél is jobban szenvedett.

Felhörpintette a teát, melyet a szobalány hozott be, a csészét nagy csörrenéssel visszatette a tányérra és lerúgta a takarót.

– Micsoda gyönyörű idő, asszonyom! Ma is kilovagol reggeli után?

– Igen, Mary. Kérem, küldjön valakit Ravenwood grófhhoz és kérdeztesse meg, csatlakozik-e hozzám.

– Szerintem semmi kétség nem férhet hozzá – mondta Mary szemtelen vigyorral. – Akár Amerikáig is elmenne az ön kedvéért. Ezen mulat az egész személyzet.

– Min mulatnak?

– Azon, hogy az úr majd összetöri magát, hogy asszonyomnak a kedvébe járjon. Ilyen még nem fordult elő. Biztos hálát ad őlordsága az égnek, hogy olyan feleségre talált, aki semmiben sem hasonlít arra a boszorkányra, akit először vett el.

– Mary!

– Sajnálom, asszonyom. De maga ugyanolyan jól tudja, hogy miket beszéltek róla a faluban. Nem titok. Féktelen némbor volt az már biztos. A barna vagy a kék lovaglóruháját parancsolja, asszonyom?

– Azt hiszem az új barnát, Mary. És többet egy szót se az első Ravenwood grófnéről – Sophy remélte, hogy hangja elég határozottan csengett. Ma nem akart az elődjéről hallani. A marcangoló önvád óráiban már feltette magának a kérdést, vajon ha Julian megtudja az igazat, nem fogja-e úgy gondolni, hogy kísértetiesen emlékeztet az első feleségére.

Egy óra múlva ott találta Juliant a bejárat előtt. Remekül festett elegáns lovaglóruhájában. Egyszerű vonalú, világos színű lovaglónadrágja, térdig érő csizmája és feszes zakója kiemelte erőteljes duzzadó izmait.

Julian mosolyogva lépett Sophyhoz. Kezében kosarat tartott.

– A szakácsot megkértem, csomagoljon nekünk az útra. Arra gondoltam felfedezhetnénk együtt azt a régi várromot, amelyet a múltkor a folyóra néző hegytetőn láttunk. Hogy tetszik az ötlet, asszonyom? – kérdezte Sophyba karolva.

– Nagyon figyelmes, Julian – felelte Sophy és bátortalanul elmosolyodott. Meghatotta, hogy ennyire igyekszik a kedvében járni, ugyanakkor ettől még kínosabban érezte magát.

– Remélem felment a szobalány és lehozott egyet a rémes olvasmányai közül. Wollstonecrafton kívül nincs kifogásom semmi ellen. Én is vettem egy könyvet a könyvtárszobából magamnak. Ki tudja? Ha ilyen szép napos az idő, lehetséges, hogy a délutánt egy fa árnyékában töltsük az út mentén.

Nagyot dobbant Sophy szíve.

– Csodásan hangzik, uram.

Aztán visszatért a valósághoz. Juliannek valószínűleg semmi kedve sem lesz ahhoz, hogy egy fa alatt hűsölgjön vele, miután megtudja a szörnyű igazságot.

A férfi karonfogva vezette ki a ragyogó tavaszi napfényre. A két ló felnyergelve várakozott. Angyal és a vörös színű pej. Lovászlegények tartották a gyeplőt. Julian figyelmesen vizsgálta Sophy arcát, miközben kezét derekára téve nyeregbe emelte. Megkönnyebbülten nyugtázta, hogy ezúttal Sophy nem rezzent össze érintésére.

– Örülök, hogy ma megint van kedve a lovagláshoz – jegyezte meg Julian, mialatt maga is nyeregbe pattant és átvette a gyeplőt. – Bizony hiányzott a lovaglás az elmúlt két nap során. – Még egy fürkésző pillantást vetett rá. – Bizonyos benne, hogy ...ö... jól érzi majd magát?

Sophy elvörösödött és indulásra biztatta a lovát.

– Hogyne Julian, ragyogóan.

Mindaddig míg össze nem szedem a bátorságomat ahhoz, hogy megmondjam neked a teljes igazságot, mert utána rettenetesen fogom magam érezni. Azon töprengett, vajon megüti-e a férfi.

Egy órával később valami régi norman kastély romjaihoz értek. Egykor innen védték a folyót. Julian leszállt a nyeregből és Sophy lovához lépett. Gyengéden emelte le az asszonyt. Mikor Sophy letette a földre, még egy kicsit a karjában tartotta.

– Valami baj van, uram?

– Nem – különös mosollyal nézte. – Egyáltalán nem.

Eleresztette a derekát, és gondosan elrendezte a barna bársony kalapon összeakadt tollakat. Az egyik toll a szokásos furcsa szögben állt már megint.

Sophy felsóhajtott.

– Látja ez volt az egyik oka annak, hogy olyan csúfosan szerepeltem ama övid londoni bál szezonom alkalmával. Hiába tett meg mindent a szobalány, hogy a hajam és a ruhám szépen álljon, nekem mindig sikerült olyan ziláltan érkezni a bálba vagy színházba, mintha csak egy hintó kerekei alól kászálódtna ki. Menynyivel jobb lett volna, ha olyan korban születek, amikor nem kellett ennyi ruhával bajlódniuk a nőknek.

– Szívesen élnék magával egy olyan korban is – Juliannek fülig ért a szája, amint felesége ruháját mustrálta. Zöld szemében mosoly csillogott. – Nagyon jól festene, ha csak alig lenne magán ruha, asszonyom.

Sophy érezte, hogy megint ég az arca. Sarkon fordult és az omladozó sziklák felé vette útját. Ennyi maradt a régi kastélyból. Más helyzetben Sophy megkapóan festőinek találta volna a romokat. Ma szinte meg sem látta őket.

– Gyönyörű táj, ugye? A Ravenwood birtok régi várromja jut eszembe róla. Milyen kár, hogy nem hoztam magammal a vázlatkönyvem.

– Nem akartam kellemetlen helyzetbe hozni, Sophy – mondta Julian gyorsan, amint mögé ért –, vagy megrémíteni azzal, hogy a múltkori éjszakára emlékeztetem. Csak tréfáltam.
– Megérintette a vállát. – Bocsásson meg.

Sophy lehunyta a szemét.

– Nem rémített meg, Julian.

– Amikor elhúzódik, mindig attól tartok, hogy már megint újabb okot szolgáltatam arra, hogy féljen tőlem.

– Julian, hagyja abba. Azonnal hagyja abba. Én nem félek magától.

– Nem kell, hogy hazudjon nekem, kicsi lány – nyugtatta gyengéden. – Tisztában vagyok veled, hogy hosszú időbe fog telni, míg kiköszörülök a csorbát.

– Ó, Julian, ha még egy bocsánatkérő szó elhagyja a száját, sikítok! – Ezzel elfordult és nem is mert hátranézni.

– Sophy? Most meg mi baj van? Sajnálom, ha nem érdekli a bocsánatkérésem, de nincs más lehetőségem arra, hogy meggyőzzem magát arról, hogy komolyan gondolom.

Sophy alig tudta visszafojtani a könnyeit.

– Nem érti – mondta elkeseredetten –, nem akarom, hogy bocsánatot kérjen mert... teljesen felesleges.

A csöndet néhány pillanat múlva Julian törte meg.

– Semmi szükség rá, hogy megkönnyítse a helyzetemet – szólt halkán.

A lány mindkét kezével megfogta lovaglóstorát.

– Nem arról van szó, hogy meg akarnám könnyíteni a helyzetét. Tisztázni szeretnék bizonyos dolgokat, amelyekkel kapcsolatban ... szándékosan félrevezettem magát.

Ismét csönd telepedett közéjük.

– Nem értem. Mit akar ezzel mondani, Sophy? Netán azt, hogy a szeretkezésünk mégsem volt olyan borzasztó, mint amilyennek én képzelem? Ugyan, ne fáradjon. Mindketten tudjuk az igazságot.

– Nem, Julian, maga nem tudja az igazságot. Csak én. Tartozom egy vallomással, uram, és attól tartok, elmondhatatlanul dühös lesz.

– Magára, Sophy soha. Magára soha.

– Adná Isten, hogy erre később is emlékezzen, de a józan ész azt súgja, nem fog – minden bátorságát összeszedte, de még mindig nem fordult a férfi felé. – Azért nem szükséges bocsánatot kérnie azért, amiről úgy gondolja, megtette, mert nem történt semmi.

– Micsoda?

Sophy kesztyűs kezébe temette arcát. Ennek következtében kissé meglökte a kalapját, amelyen a toll ismét megdőlt.

– Tehát arról van szó, hogy nem követte el azt, amiről azt hiszi, hogy elkövette.

Sophy nyomasztotta a halálos csönd. Julian sokáig hallgatott.

– De hát a vér, Sophy. Az a rengeteg vér.

Sophy félt, hogy nem lesz ereje folytatni, hát gyorsan hadarta:

– Ami engem illet, szeretnék rámutatni, hogy maga természetesen megpróbálta megszegni a megállapodásunk szellemét velem kapcsolatban. Ettől én elég ideges voltam és nagyon, de nagyon dühös. Remélhetőleg ezt is figyelembe veszi majd, uram. Ön aztán mindenkinél jobban tudhatja, mit is jelent, ha az ember elragadtatja magát.

– A fenébe is, Sophy, miről beszél? – Julian hangja gyanúsán nyugodt volt.

– Azt próbálok elmagyarázni, uram, hogy nem bántott a múltkor éjszaka. Mert hogy, szóval, hogy is mondjam, egyszerűen elaludt – Sophy végre megfordult és szembenézett vele. A férfi valamivel távolabb állt, kissé szétterpesztve csizmás lábait, lovaglóstora a combja mellett lógott. Smaragdszínű tekintete jéghidegen csillogott.

– Szóval elaludtam?

Sophy bólintott, szeme a távoli tájon nyugodott.

– Gyógyfüveket tettem a teájába. Emlékszik, említettem magának, hogy a portóinál van hatékonyabb altatószerem is.

– Emlékszem – mondta ijesztő gyengédséggel a hangjában. – De hiszen maga is ivott a teából.

Sophy a fejét rázta.

– Csak úgy tettem, mintha innék. Olyan elmerülten szidta Miss Wollstonecraft könyvét, hogy nem figyelt arra, mit csinálok én ezalatt.

A férfi egy lépéssel közelebb jött. Az ostor a lába mellett idegesen mozgott.

– A vér. Minden csupa vér volt a lepedőn.

– Gyógyfüvek, uram. Miután elaludt, a teába szórtam még egy kicsit, hogy a lepedőn vörös foltot hozzak létre. Csak azzal nem voltam tisztában, mennyi folyadékot használjak, és nagyon ideges is voltam, így kidőlt egy kevés, ezért lett a folt némileg nagyobb, mint eredetileg terveztem.

– Kiöntött egy kevés teát – ismételte a gróf lassan.

– Igen, uram.

– Eleget ahhoz, hogy én azt higgyem, a legvadabb módon estem magának.

– Igen, uram.

– Azt akarja mondani, hogy semmi sem történt azon a bizonyos éjszakán? Semmi a világon?

Sophy kezdte visszanyerni régi énjét.

– Ön váltig azt mondogatta, hogy el fog csábítani, pedig én világosan a tudtára adtam, hogy nem akarom és akkor bejött a szobámba, minden ellenkezésem dacára, hát akkor nagyon megrémültem, uram. Tehát a helyzet nem egészen olyan, mintha mi sem történt volna, ha érti, mire célzok. A dolog úgy áll, hogy ténylegesen nem történt semmi, mert én tettem bizonyos lépéseket ennek megakadályozására. Nem maga az egyetlen, uram, aki dühbe tud gurulni.

– Tehát elkábított – hitetlenkedés és harag tombolt a szavakban.

– Egyszerűen csak elaltattam, uram.

A lovaglóstor nagyot csattant a férfi csizmájának szárán, ezzel fojtva Sophyba a további magyarázkodás lehetőségét. Julian szeme vad zöldre váltott.

– Elkábított valamelyik nyavalyás szerével, majd pedig úgy rendezte, hogy azt higgyem, a legdurvább módon megerőszakoltam magát.

Erre nem nagyon lehetett mit mondani. Sophy lehajtotta a fejét. Ahogy a földet pásztázta, kalapjának lehajló tolla ott táncolt a szeme előtt.

– Azt hiszem így is lehet értelmezni, uram. De én igazán nem akartam azt a látszatot kelteni önben... hogy fájdalmat okozott nekem. Csak azt szerettem volna elhíttetni, hogy megtette azt, amit a kötelességének vélt megtenni. Annyira ragaszkodott férji jogainak érvényesítéséhez.

– És maga arra számított, hogy amennyiben férji jogaimat érvényesítettem, akkor majd az elkövetkező hónapokban békén hagyom?

– Az jutott eszembe, hátha ez egy időre legalább kielégíti. Azt hittem, utána hajlandó lesz tiszteletben tartani a megállapodásunkat.

– Sophy, ha még egyszer szóba hozza azt az átkozott megállapodást, istenemre megfojtom. Vagy ha mást nem, legalább a lovaglóstorommal eltángálom.

Sophy bátran kihúzta magát.

–, Felkészültem erre is, uram. Köztudott önről, hogy mindenre képes.

– Valóban? Ebben az esetben csodálom, hogy egy ilyen elhagyatott helyen tette meg a nagy vallomását. Senki sincs a közelben, aki meghallhatná a kiáltását, ha úgy döntenék, hogy most büntetem meg.

– Nem tartottam volna helyesnek mindezt a szolgák jelenlétében előadni – suttogetta Sophy.

– Micsoda nemes lélek. Már megbocsásson, de nehezen tudom elképzelni, hogy egy asszony, aki képes elkábítani a férjét, azzal fecsérelné az idejét, hogy azon töprengjen, vajon mit gondolnak felőle a szolgák – összeszűkül a szeme. – Uramisten, vajon akkor mit gondoltak amikor az ágyneműt kicserélték másnap reggel?

– Megmondtam Marynek, hogy kiborítottam a teát egy kicsit.

– Más szóval az egész házban én voltam az egyetlen ember, aki brutális gazembernek tartottam magamat. Hát, ez is valami.

– Nagyon sajnálom, Julian. Komolyan. Csak azt tudom mentségemre felhozni, hogy tényleg nagyon félttem és dühös is voltam. Arra gondoltam, hogy olyan jól megvoltunk, kezdtük megismerni egymást és akkor tessék, maga nekem esik.

– Szóval még a szeretkezésünk gondolatától is annyira retteg hogy idáig képes elmenni annak érdekében, hogy elkerülje? A fenébe is, Sophy, nem lehet azt mondani, hogy éretlen kis csitri lenne. Felnőtt nő, aki tisztában van azzal, hogy mit jelent a házasság.

– Már elmagyaráztam néhányszor, hogy nem magától az aktustól félek – felelte határozottan. – Egyszerűen csak arról van szó, hogy egy kis időt kértem öntől, hogy jobban megismerhessem. Hogy megszokhassuk egymást. Semmi kedvem ahhoz, hogy tenyészkancának használjon kénye-kedve szerint, majd kihajtszon legelni valamelyik vidéki birtokára. Ismerje be, hogy amikor elvett, így tervezte.

– Semmit sem ismerek be – újra a csizma szárán csattant az ostor. – Szerintem maga sértette meg házasságunk alapvető megállapodásait. Nekem mindössze néhány egyszerű feltételem volt. Ezek egyike, ha még emlékszik, úgy hangzott, hogy maga soha nem fog hazudni nekem.

– Julian, én nem hazudtam. Lehet, hogy félrevezettem, de biztosan megérti, hogy én...

– Hazudott – vágott közbe a férfi gorombán. – És ha nem gyötört volna annyira a bűntudat az elmúlt két nap folyamán, már rég rájöttem volna. Teljesen egyértelmű jelek utaltak rá. Állandóan került a tekintetemet. Én azt hittem, rám se tud nézni, pedig rá kellett volna jönnöm, hogy becsap.

– Sajnálom, Julian.

– Ez még csak a kezdet, majd meglátja, hogy a végén hogy fogja sajnálni. Ideje, hogy megtanulja, nem a nagyapjával áll szemben, aki mindent elnézett magának. Azt hittem elég intelligens ahhoz, hogy erre már az elején rájöjjön, de úgy látszik komolyan meg kell leckéztetnem.

– Julian!

– Üljön fel a lovára.

Sophy tétovázott.

– Mi a szándéka, uram?

– Majd ha döntöttem, tudatom magával. Addig pedig kipróbálhatja a bizonytalanság rendkívül kellemetlen érzését.

Sophy lassan elindult a lova felé.

– Tudom, hogy rettentő dühös, Julian. És meg is érdemlem talán. De nagyon szeretném, ha megmondaná, mit szándékozik tenni velem. Őszintén szólva, nem tudnám elviselni, hogy kétségek közt vergődjek.

A férfi két keze olyan hirtelen mozdulattal fonódott a derekára, hogy Sophy összerezsent. Julian alig leplezett indulattal emelte nyeregbe. Aztán megállt és jéghideg tekintettel bámult rá.

– Tisztelt Asszonyom, ha maga csúfot akar üzni a férjéből, akkor jobb lesz, ha annak bosszúja miatti kétségeit is megtanulja elviselni. Én pedig bosszút fogok állni, Sophy. Efelől ne legyen kétsége. Nem fogom hagyni, hogy olyan fékezhetetlen lotyó legyen magából, mint az első feleségem.

Mielőtt Sophy bármit is felelhetett volna, hátat fordított, lovához lépett és nyeregbe pattant. Szó nélkül ügetésre fogta a lovát, Sophyt maga mögött hagyva.

A lány félórával később érkezett meg, mint Julian. Szomorúan kellett tapasztalnia, hogy az elmúlt napok vidámsága eltűnt a házból. Eslington Park komor, vészjósló helyé változott.

A komornyik szomorú szemekkel nézett rá, mikor kétségbeesetten belépett az ajtón.

– Aggódunk ön miatt, asszonyom – mondta gyengéden.

– Köszönöm, Tyson. Amint látja, egészen jól vagyok. Hol van Ravenwood gróf?

– A könyvtárban, asszonyom. Azt az utasítást adta, hogy senki se zavarja.

– Értem.

Sophy lassan elindult a lépcső felé, idegesen pillantva a bezárt könyvtár ajtaja felé. Tétovázott egy kicsit. Aztán felemelte lovaglóruhájának a szegélyét és felrohant a lépcsőn, ügyet sem vetve az aggódó személyzetre.

Julian megjelent a vacsorához, hogy kihirdesse az ítéletét. Amikor az asztalhoz leült, kissé merev tekintetéből Sophy tudta, a bosszú terve egy üveg portói mellett született.

Fenyegető csend honolt az ebédlőben. Sophy úgy érezte, mintha a mennyezetre festett freskó minden figurája őt bámulná vádló szemekkel.

Sophy erőlködve nyelte a tányérján lévő halat, amikor Julian fejének egyetlen mozdulatával kiküldte a komornyikot és az inast. Sophy lélegzet visszafojtva várt.

– Holnap reggel Londonba utazom – közölte Julian, most először szólva hozzá.

Sophy felnézett, szívébe remény költözött.

– Londonba utazunk, uram?

– Nem, Sophy. Maga nem jön Londonba. Csak én. Maga kedves cselszövőm, itt marad Eslington Parkban. Teljesítem hön óhajtott kívánságát. Tökéletes nyugalomban töltheti a drágalátos három hónapját. Szavamat adom, hogy nem fogom háborgatni.

Sophy rádöbbsent, hogy Julian itt fogja hagyni az isten háta mögötti Norfolkban. Megpróbált úrrá lenni rémületén.

– Egyedül leszek, uram?

Julian rendíthetetlen udvariassággal mosolygott.

– Egyedül, már ami a társaságot illeti. És nem fogja körbeugrálni a büntudattól gyötört férje sem. Viszont kiválóan képzett személyzet áll a rendelkezésére. Remekül elszórakozik majd a torokgyulladásuk és epegörcsük kezelésével.

– Julian, kérem. Inkább verjen meg és azzal legyen vége.

– Ne hozzon kísértésbe – tanácsolta a férfi szárazon.

– De én nem akarok egyedül itt maradni. Az is része volt a megállapodásunknak, hogy nem számúz vidékre, mialatt maga Londonban tartózkodik.

– Még emlegetni meri azt az ostoba megállapodást, azok után amit velem művelt?

– Sajnálom, ha nincs ínyére, uram, de az esküvő előtt bizonyos dolgokkal kapcsolatban ön a szavát adta. Én úgy gondolom, hogy egy pontban majdnem megszegte az esküjét, és most újra erre készül. Ez nem ... becsületes, uram.

– Ne merészeljen engem becsületből leckéztetni, Sophy. Mit is tudhat egy nő arról? – ordította.

Sophy ránézett.

– Gyorsan tanulok.

Julian káromkodva lökte arrébb a szalvétáját.

– Ne nézzen rám úgy, mintha becsúszott lennék, asszonyom. Biztosíthatom, nem szegem meg az eskümet. Egy napon el fog maga még jutni Londonba, de ez a nap majd akkor jön el, ha megtanulja, hogy egy feleségnek mi a kötelessége.

– A kötelessége.

– Amikor a maga drágalátos három hónapja véget ér, én újra itt leszek Eslington Parkban és akkor majd visszatérünk erre. Biztos vagyok benne, hogy addigra arra a

meggyőződésre fog jutni, hogy el tudja viselni az érintésemet. Akárhogy is, meg fogom kapni, amit akarok ettől a házasságtól.

– Egy örökösöt és semmi gondot.

A férfi gúnyosan elhúzta a száját.

– Már elég sok gondot okozott nekem, Sophy. Legyen ez elégtétel magának, mert istenemre több galibát nem fog okozni az életemben.

Másnap reggel Sophy kétségbeesetten állt a márványszobrokkal teli előcsarnokban és büszke fejtartással figyelte Julian utazási előkészületeit. Amikor az inas a csomagokat kezdte kihordani a kocsinhoz, ölordsa hűvös udvariassággal búcsút vett ifjú hitvesétől

– Házassága elkövetkező két és fél hónapját remélem pompásan fogja tölteni, asszonyom.

Már éppen indulni akart, de megtorpant egy cifra káromkodással, amint észrevette, hogy Sophy hajából már megint lóg egy szalag. Gyors, türelmetlen mozdulatokkal megigazította, majd sarkon fordult. Csizmájának kopogása még sokáig visszhangzott Sophy fülében.

Csaknem egy hétbe telt, míg Sophy megalázó magányában visszanyerte önmagát. Amikor ez megtörtént, úgy határozott, hogy éppen eléggé megszenvedett, azért amit tett és arra is rájött, hogy súlyos taktikai hibát követett el újdonsült férjével kapcsolatban.

Sokkal szebbnek kezdte látni a világot, amikor eldöntötte, hogy követi Juliant Londonba.

Ha neki van még mit tanulnia azzal kapcsolatban, hogyan is bánjon a férjével, akkor az is nyilvánvaló, hogy Juliannek is van még mit tanulnia vele kapcsolatban. Sophy eltökélte, hogy máris előlről kezdi házasságát.

Juliant lehangelő látvány fogadta, amikor belépett klubjának ajtáján.

– Mintha csak egy temetésen lennénk – jegyezte meg barátjának, Miles Thurgoodnak. – Vagy a harcmezőn – tette még hozzá.

– Mire számítottál? – kérdezte Miles, akinek szép vonású fiatal arcát ugyanazok a komor redők szántották, mint a helyiségben tartózkodó többi férfiét. Mindenesetre élénk kék szemében azért bujkált valamiféle megmagyarázhatatlan vidámság. – St. James minden klubjában ugyanez a helyzet, sőt az egész városban ma este. Komor és elkeseredett a hangulat mindenütt.

– Ha nem tévedek ma jelent meg az első kötete a rosszhírű Featherstone Emlékiratainak?

– Igen, ahogy azt a kiadó ígérte. A megadott időben. Azt hallottam egy óra alatt minden példányt elkapkodtak.

– Az emberek arcán lévő morbid kifejezés azt súgja nekem, hogy a Nagy Featherstone kitalált mindent, nevekkkel együtt.

– Többek között említi Glastonburyt és Plimptont – Miles a terem másik sarkában ülő két férfi felé bökött. Az asztalukon egy üveg portói állt és a két középkorú gróf szemmel láthatóan mélyen elmerült bánatában. – Azt beszélük, hogy a következő kötetben további nevek szerepelnek majd.

Julian összeszorított szájjal leült és kezébe vette a Gazette egyik példányát. Lám egy nő megtalálja a módját, hogy elterelje a figyelmet még a háborúról is.

Átfutotta a főcímekeket, a harcok összefoglalását és az elesettek névsorát keresve.

Miles hirtelen elvigyorodott.

– Érthető persze, hogy olyan átkozottul nyugodtan fogadod Featherstone Emlékiratait, hiszen a feleséged nincs a városban, így az újságok sem kerülhetnek a kezébe. Glastonbury és Plimpton nem voltak ilyen szerencsések. Állítólag Lady Glastonbury megparancsolta a komornyiknak, hogy ne eresse be szegény Glastonburyt a saját házába. Plimpton felesége pedig olyan jelenetet rendezett, hogy zengett az egész ház.

– És most mindketten itt lapulnak a klubjukban.

– Hová mehetnének? Ez az utolsó mentsvárak.

– Kötőznivaló bolondok – jelentette ki Julian, majd elkomorodva elhallgatott, amint szeme megakadt egy háborús jelentésen.

– Bolondok, mi? – Miles hátradőlt a székén és úgy bámulta barátját. Szemében elismerés csillogott. – Te talán tudsz szolgálni valamiféle bölcs tanáccsal arra nézve, hogy mit kezdjen az ember egy feldühödött asszonnyal? Nem mindenki képes rávenni a feleségét arra, hogy vidéken tengődjön, Julian.

Julian nem vette fel a kesztyűt. Tudta, hogy nemcsak Miles, de az összes barátja majd meghal a kíváncsiságtól, hogy láthassa az új feleségét.

– Glastonburynek és Plimptonnak tenni kellett volna róla, hogy ne kerülhessen a feleségük kezébe az Emlékiratok egyetlen példánya sem.

– Ugyan hogyan gátothatták volna meg? Lady Glastonbury és Lady Plimpton minden biztonnyal elküldték az inast a kiadóba, csakúgy mint a többiek, hogy álljon sorba a könyvért ma délután.

– Amennyiben Glastonbury és Plimpton csak ennyire képesek a feleségüket kézben tartani, meg is érdemlik a sorsukat – szólta Julian kegyetlenül. – Egy férfi tudjon rendet tartani a saját házában.

Miles előredőlt és suttogóra fogta.

– Állítólag mindketten megkapták a lehetőséget arra, hogy elkerüljék a botrányt, de nem éltek vele. A Nagy Featherstone pedig úgy döntött, hogy példát statuál velük, azért hogy a többieket könnyebb legyen meggyőzni.

Julian felnézett.

– Mi a csudára akarsz ezzel kilyukadni?

– Nem hallottál talán azokról a levelekről, amelyeket Charlotte küldözget egykori szeretőinek? – mondta valaki kissé vontatott halk hangon.

Julian csodálkozva húzta fel a szemöldökét, miközben az újonnan érkező egykedvűen huppant a szemközti székbe.

– Miféle levelekről beszélsz, Daregate?

Miles bólintott.

– Mondd csak el neki.

Gideon Xavier Daregate, aki nem volt más, mint egyetlen unokaöccse és így nyilvánvaló örököse a züllött, kicsapongó és nőtlen Daregate grófnak, gonoszul mosolygott. Arc kifejezése olyan volt, mint egy ragadozó madaré. Karvalyorra és hidegen csillogó szürkés szemei csak fokozták ezt a hatást.

– Nos, a Nagy Featherstone küldönccel juttatja el a kis levélkéit minden érintetthez. Úgy tűnik, hogy bizonyos pénzüsszeggel el lehet intézni, hogy az illető neve kimaradjon az Emlékiratokból.

– Zsarolás – jelentette ki Julian dühösen.

– Az bizony – mormolta Daregate kissé unottan.

– Az ember ne fizessen egy zsarolónak. Akkor se vége, se hossza az újabb követeléseknek.

– Gondolom, Glastonbury és Plimpton is ezt mondogatták egymásnak – felelte Daregate. – Következésképpen nemcsak hogy szerepelnek Charlotte Emlékirataiban, de ráadásul nem is valami előnyös a kép, melyet róluk fest. Voltaképpen a Nagy Featherstone-t nem nyűgözték le az ágyban nyújtott teljesítményükkel.

Miles elvigyorodott.

– Ennyire részletes az Emlékiratok?

– Attól tartok, igen – válaszolta Daregate szárazon. – Tele van mindenféle lényegtelen dologgal, amit csak egy nő képes megjegyezni. Olyan apró érdekességek, mint például az, hogy az illető férfi elmulasztott megfürdeni és fehérneműt váltani a látogatás előtt. Mi a baj, Miles? Ha jól tudom te sohasem tartoztál Charlotte támogatóinak köréhez?

– Én nem, de Julian járt hozzá egy darabig – vigyorgott Miles szemtelenül.

Julian megrezzent.

– Isten a tudója milyen régen volt. Biztos, hogy Charlotte már nem is emlékszik rám.

– Én nem lennék ebben olyan biztos – mondta Daregate. – Az ilyen nőknek nagyon jó memóriájuk szokott lenni.

– Ne izgulj, Julian – vigasztalta Miles –, ha szerencséd van, a feleséged még csak hírért sem hallja az Emlékiratoknak.

Julian mordult egyet, majd újra az újságba temetkezett. Arra aztán mérget vehetnek.

– Mondd csak, Ravenwood – fordult hozzá Daregate gúnyosan –, mikor mutatod már be a társaságnak az új grófnét? Mindenkit majd megesz a kíváncsiság, gondolhatod. Nem rejtegetheted örökké.

– Wellington spanyol hadműveletei és Featherstone Emlékiratai mellett pillanatnyilag a társaság éppen elég dologgal foglalkozhat – válaszolta Julian csendesesen.

Thurgoood és Daregate is tiltakozni akartak, de barátjuk hideg, ellenkezést nem tűró tekintete beléjük fojtotta a szót.

– Azt hiszem, meginnék még egy üveg portóit – szólta Daregate udvariasan. – Megszomjaztam az esti kockázástól. Velem tartotok?

– Igen – felelte Julian és letette az újságot. – Én igen.

– Eljöttök Lady Eastwell mai estélyére? – folytatta Miles társalgási hangnemben. – Érdekesnek ígérkezik. A pletyka szerint Lord Eastwell ma kapta meg Charlotte pletyka szerint Lord Eastwell ma kapta meg Charlotte zsaroló levelét. Mindenkinek azon jár az esze, vajon Lady Eastwell már tudomást szerzett-e róla

– Nagyon tisztelem Eastwellt – szölt Julian. – Láttam harcolni odaát a kontinensen. Akárcsak te, Daregate. Férfi a talpán az ellenséggel szemben. Bizonyára elboldogul a feleségével is.

Daregate arcán gúnyos mosoly futott át.

– Ugyan már, Ravenwood. Mindketten tudjuk, hogy egy feldühödött feleséghez képest Napóleonnal küzdeni igazán gyerekjáték.

Miles egyetértően bólogatott, bár mindnyájan tudták, hogy nőtlen és még semmilyen komolyabb kapcsolata nem volt.

– Bölcsen tetted, hogy vidéken hagytad a feleségedet, Ravenwood. Nagyon bölcsen. Ott nem történhet semmi baj. Julian is erről próbálta meggyőzni magát már egy egész hete, amióta Londonba jött. De ma este, mint az összes többin, korántsem volt annyira biztos ebben.

Az az igazság, hogy hiányzott neki Sophy. Bosszantó, megmagyarázhatatlan és átkozottul kényelmetlen érzés volt. De tagadhatatlan. Bolond volt, hogy otthagya vidéken. Biztosan akadt volna más megoldás is.

Sajnos az akkori feldúlt lelkiállapotában nem volt jobb ötlete.

Később, hazafelé tartva is ezen töprengett. Felugrott várakozó kocsijára és a sötét utcákat bámulta mélázva, mikor a kocsis a lovak közé csapott.

Igaz, hogy még mindig elfutotta a méreg, valahányszor eszébe jutott, milyen csúnyán elbánt vele Sophy azon a végzetes éjszakán, amikor elhatározta, hogy érvényt szerez férji jogainak. Aztán napjában többször is arra gondolt, hogy mégiscsak kegyetlen dolog a házasságuk elején ilyen szigorúan bánni vele, hiszen olyan naiv és formálható. De nem szabad azt hinnie, hogy az orránál fogva tudja vezetni. Hiába magyarázta magának állandóan, hogy a lány álnokul viselkedett és legjobb az ilyesmit csírájában elfojtani, mindig másféle képek tolokodtak elő az agyában Shopyval kapcsolatban. Hiányoztak neki a reggeli a lovaglások, a beszélgetések a birtok irányításáról és az esti sakk-partik.

Hiányzott neki Sophy kacér nőiessége, huncut arckifejezése, amikor élcelődni készült, tiszta őszinte tekintetének csillogása türkizszínű szemében. Eszébe jutott vidám, pajkos nevetése és az az odaadás, amivel a szolgákat és bérlőket ápolta.

A múlt hét során nem egyszer azon kapta magát, hogy azt találgatja, vajon abban a pillanatban mi nincs rendben Sophy ruházatán. Ilyenkor csukott szemmel maga elé képzelte Sophyt, amint a lovagló sapkája lecsúszik a fülére, vagy szoknyájának szegélye lóg. A komornyiknak akadhat dolga elég.

Sophy semmiben sem hasonlított az első feleségére.

Elisabeth mindig maga volt a megtestesült tökély: minden tincs a helyén, minden mély dekoltázs rafináltan elrendezve, hogy kellőképpen kiemelje bájait. Még a hálószobában is sikerült megvalósítania az első Ravenwood grófnének a teljes eleganciát. A vágy gyönyörű istennőjeként pompázott ravaszul megválogatott hálóruháiban. A természet arra teremtette, hogy vágyat ébresszen a férfiakban, majd elveszejtse őket. Julian még most is rosszul lett, ha eszébe jutott, milyen tehetetlenül vergődött a hálójában.

Elhessegette a régi emlékeket. Azért választotta Sophyt, mert olyan nagyon különbözött Elisabethtól és minden erejével azon volt, hogy ez a különbség meg is maradjon. Kerül, amibe kerül, nem fogja hagyni, hogy Sophy is azt a szörnyű, pusztító utat válassza, mint Elisabeth.

A céllal kapcsolatban nem voltak kétségei, de azt nem tudta egész pontosan, milyen eszközökre lesz szüksége e cél eléréséhez. Lehetséges, hogy hiba volt Sophyt egyedül hagyni

a birtokon, kellő felügyelet nélkül. Arról nem is beszélve, hogy ő sem találja a helyét nélküle a városban.

A kocsi megállt Julian impozáns háza előtt. Mogorván nézte a bejárati ajtót és a rá váró üres ágy sem vonzotta. Ha esze volna, megparancsolná a kocsisnak, hogy vigye egyenesen a Trevor Square-re. Semmi kétsége nem volt afelől, hogy Marianne Harwood még ilyen késői órán is szívesen fogadná.

De még a szépséges Harwood könnyed, érzéki bájainak felidézése sem tudta kísértésbe hozni. Negyvennyolc órával azután, hogy megérkezett Londonba, Julian rájött, hogy senki mással nem vágyik ágyba bújni, csak a feleségével.

Kiszállt a kocsiból és elindult felfelé a lépcsőn, miközben arról győzködte magát, hogy azért foglalkozik ilyen megszállottan a feleségével, mert még nem kapta meg azt, ami jog szerint megilleti. Egy dologban azonban biztos volt: ha legközelebb Sophyval ágyba bújik, mindketten tisztán fognak emlékezni az ott történtekre.

– Jó estét, Guppy – köszöntötte Julian az ajtót nyitó komornyikot. – Sokáig fenn maradt ma. Ha jól emlékszem azt mondtam, nem kell megvárnia.

– Jó estét, uram – Guppy sokatmondóan köszörülte a torkát, miközben félreállt, hogy gazdáját beengedje. – Volt egy kis kavarodás ma este. Az egész személyzet sokáig talpon volt.

Julian, félúton a könyvtár felé megállt és csodálkozó arckifejezéssel megfordult. Guppy ötvenöt éves, rendkívül jól képzett komornyik volt, aki nem szokott túlozni.

– Kavarodás?

Guppy arca illendően udvarias maradt, de a szemében valami izgalom csillogott.

– Ravenwood grófné megérkezett és berendezkedett, uram. Ne haragudjon a megjegyzésért, de sokkal kellemesebb fogadtatásban tudta volna a személyzet a grófnét részesíteni, ha tájékoztatott volna bennünket az érkezéséről. Így némileg váratlanul ért minket a dolog. Ez nem jelenti persze azt, hogy nem tettünk meg minden tőlünk telhető.

Julian megdermedt. Egy pillanatig teljesen lebévult. Sophy itt van. Mintha a ma esti borongós gondolatai testet öltöttek volna.

– Természetes, hogy mindent megtettek, Guppy – mondta gépiesen. – EI is várom magától és a személyzettől is. Hol tartózkodik Lady Ravenwood jelenleg?

– Nemrég vonult vissza, uram. Az asszonyom, ha megbocsát merészségemért, roppant nagylelkű az emberekhez Mrs. Peabody a magáéval szomszédos szobába vezette, természetesen.

– Természetesen – Julian már el is felejtette, hogy meg akart inni még egy pohár portóit elalvás előtt. Teljesen felkavarta, hogy Sophy fenn van az emeleten. Elindult a lépcső felé. – Jó éjszakát, Guppy.

– Jó éjszakát, uram – Guppy megengedett magának egy apró mosolyt, amikor elfordult, hogy bezárja a bejárati ajtót.

Sophy itt van. Julian ereiben megpezsdült a vér. A következő pillanatban már le is hűtötte magát, hiszen az, hogy újdonsült felesége Londonba jött, azt jelenti, nyíltan dacol vele. Szelíd kis vidéki felesége egyre engedetlenebb kezd lenni.

Végigment az előcsarnokon, harag és bosszantó boldogság töltötte el, hogy ismét láthatja Sophyt. Érzelmeinek zűrzavara teljesen elvette az eszét. Ahogy türelmetlen mozdulattal kinyitotta hálósobájának ajtaját, meglátta komornyikját, aki az egyik vörös bársony karosszékben elnyúlva aludt, mint a bunda.

– Hello, Knapton. Pótolja az alvási lemaradását?

– Uram! – Knapton nagyokat pislogva próbált magához térni, mikor zord arcú gazdája feltűnt az ajtóban. – Sajnálom, uram. Leültem egypár percre, hogy megvárjam önt. Nem értem mi történt. Úgy látszik elszundítottam.

– Semmi baj – Julian az ajtó felé intett. – Elboldogulok maga nélkül is ma.

– Igenis, uram. Ha tényleg nincs szüksége rám... – Knapton az ajtó felé indult.

– Knapton!

– Igen, uram?

A komornyik megállt az ajtóban és aggódva fordult hátra.

– Úgy tudom, Lady Ravenwood megérkezett az este.

Knapton elgyötört arca felderült.

– Csak néhány órával ezelőtt, uram. Felforgatta az egész házat egy időre, de már minden rendben. Lady Ravenwood nagyon ügyesen bánik a személyzettel, uram.

– Lady Ravenwood mindenkivel nagyon ügyesen bánik – dűnnyögte Julian az orra alatt, miközben Knapton elhagyta a szobát. Megvárta, míg a külső ajtó is becsukódik a komornyik mögött, majd lerántotta a csizmáját, a ruháit és a köntöse után nyúlt.

Várt egy pillanatig, mikor megkötötte a selyem övét és azon töprengett, mit is kezdjen dacos feleségével. Vére még mindig forrt a méregtől és a vágtyól. Ellenállhatatlan kényszert érzett, hogy a mérgét kitöltse Sophyn és ugyanilyen ellenállhatatlanul vágyott rá, hogy megölelhessen. Az lenne a legjobb, ha mindkettőt megtenné, mondta magában.

Egy biztos, nem tehet úgy, mintha mi sem lenne természetesebb annál, hogy ma este betoppant és nem üdvözölheti a holnapi reggelinél rezzenéstelen arccal.

De az is képtelenség, hogy itt toporogjon, mint egy zöldfülű az első bevetés előtt. Elvégre ez az ő otthona és itt ő parancsol.

Julian mélyet sóhajtott, káromkodott egyet, majd öles léptekkel a két szobát összekötő ajtó felé indult. Felkapott egy gyertyát és kopogni készült. Az utolsó pillanatban azonban meggondolta magát. Az udvariaskodásnak most nincs helye.

A kilincs után nyúlt, arra számítva, hogy az ajtó zárva lesz. Meglepődve tapasztalta, hogy tévedett. Sophy sötét hálósobájának ajtaja könnyedén kinyílt.

Az elegáns szoba homályában először nem tudta kivenni Sophyt. Aztán a hatalmas ágy közepén meglátta a pici, összegömbölyödött testet. Érezte, amint fájdalmasan megfeszül az alsó teste. Ez hát az én asszonyom és végre itt van, abban a hálósobában, ahová tartozik.

Sophy nyugtalanul hánykolódott egy megfoghatatlan álom határán. Lassan tért magához, nehezen azonosítva az idegen szobát. Aztán tágra nyílt szemmel bámulta a táncoló gyertya fényét, amint közeledik feléje a sötétségben. A beléhasító rémülettői teljesen felébredt és csak akkor könnyebbült meg, amikor felismerte a gyertyát tartó alakot. Felült az ágyban, nyakáig húzva a takarót.

– Julian! Halálra rémített, uram. Úgy mozog, mint egy szellem.

– Jó estét, asszonyom – hideg és szenttelen hangon üdvözölte. A nagyon lágy, nagyon fenyegető hang nem sok jót ígért. – Remélem, megbocsátja, hogy nem voltam itthon, amikor ma este megérkezett. Tudja, nem számítottam rá, hogy jön.

– Ne mentegetőzzön, uram. Tisztában vagyok azzal, hogy érkezésem némi meglepetést okozott önnek.

Sophyt elöntötte a félelem, de ügyet sem vetett rá. Már Eslington Parkban tudta, amikor elhatározta, hogy idejön, ez az összeütközés elkerülhetetlen. A döcögő kocsiban órákon keresztül töprengett azon, mit fog mondani, ha a dühös Julian szeme elé kerül.

– Meglepetést? Elég enyhe megfogalmazás.

– Semmi szükség rá, hogy gúnyolódjon, uram. Tudom, hogy talán dühös rám.

– Micsoda éleslátás.

Sophy bátran nyelt egyet. Úgy látszik ez még annál is nehezebb lesz, mint képzelte. Julian haragja nem enyhült az elmúlt hét során.

– Azt hiszem, jobb lenne reggelre halasztani ezt a beszélgetést.

– Most fogjuk megbeszélni. Holnap reggel erre nem lesz idő, mert maga csomagolni fog, hogy visszatérhessen Eslington Parkba.

– Nem! Meg kell értenie, Julian. Nem hagyhatom, hogy visszaküldjön – még szorosabban markolta a takarót. Megfogadta, nem vitatkozik. Nyugodt lesz és belátó. Hiszen a férje végül is értelmes ember. Többnyire. – Rendbe akarom hozni a kettőnk ügyét. Szörnyű hibát követtem el magával kapcsolatban. Tévedtem. Most már tudom. Azért jöttem Londonba, mert elhatároztam, jó felesége leszek.

– Jó feleségem? Sophy, lehet hogy furcsán hangzik a maga számára, de egy jó feleség engedelmességgel tartozik a férjének. Nem próbálja becsapni és elhitélni vele, hogy szörnyeteg módjára viselkedett. Nem utasítja vissza a közeledését az ágyban. És nem toppan be férje városi házába, mikor az világosan értésére adta, hogy maradjon vidéken.

– Igen, nos, én tökéletesen tudatában vagyok annak, hogy eddig nem viselkedtem éppen mintafeleség módjára. De lássa be, nagyon szigorú feltételeket szabott.

– Szigorú? Asszonyom, én semmi mást nem kívántam öntől, mint azt hogy bizonyos mértékben...

– Julian, kérem, nem akarok vitatkozni. Ki akarom köszörülni a csorbát. Rosszul kezdtük ezt a házasságot, és belátom erről főleg én tehetek. Azt hiszem legalább annyit megtehetne, hogy lehetőséget ad arra, hogy megmutassam, tényleg jobb felesége szeretnék lenni.

Julian sokáig hallgatott. Csendben állt és gőgösen vizsgálta a lány arcát a gyertyafényben. Ami az ő arckifejezését illeti, a gyertya különös megvilágításba helyezte. Sophynak úgy tűnt, még soha nem hasonlított ennyire az ördög, mint abban a percben.

– Nem tudom jól értettem-e, Sophy. Azt mondja, hogy a házasságunkat normális kerékvágásba akarja zökkenteni?

– Igen, Julian.

– Ez azt is jelenti, hogy az ágyban is érvényesíthetem férji jogaimat?

Sophy gyorsan bólintott, amitől haja a vállára omlott.

– Igen – ismételte újra. – Tudja, Julian, arra a következtetésre jutottam, hogy igaza van. Valószínűleg sokkal kellemesebben tudunk majd együtt élni, ha minden a normális kerékvágásban halad.

– Más szóval meg akar vesztegetni, csak azért hogy Londonban maradhasson? – foglalta össze Julian lágyan.

– Nem, dehogy, félreértett.

Annyira összezavarta Julian reakciója, hogy lerúgta a takarót és kiugrott az ágyból. Későn kapott észbe, hogy milyen áttetsző hálóingének anyaga. A köntöse után kapott és maga elé húzta.

Julian kivette kezéből a köntöst és félrelökte.

– Erre nem lesz szüksége, drágám, nem igaz? Elfelejtette már, hogy hagyja magát elcsábítani? Meg keli tanulnia új hivatásának kifinomult vonásait.

Sophy tehetetlenül bámulta a földre dobott köntöst. Kiszolgáltatottnak és sebezhetőnek érezte magát vékony hálóingében. Szemét a kétségbeesés könnyei égették. Egy pillanatra attól tartott elsírja magát.

– Kérem, Julian – mondta halkán. – Adjon egy lehetőséget. Mindent meg fogok tenni, hogy helyrehozzam a házasságunkat.

A férfi magasra emelte a gyertyát, hogy jobban lássa Sophy arcát. Örökkévalóságnak tűnt, míg újra megszólalt.

– Tudja, kedvesem – mondta végül –, azt hiszem jó feleségem lesz. De ahhoz előbb meg kell tanulnia, hogy engem nem rángathat kénye-kedve szerint, mint egy bábut.

– Soha nem állt szándékomban, hogy ilyesmit tegyek – Sophy beharapta a szája szélét, megrémítette ez a kitörés. – Őszintén sajnálom, ami Eslington Parkban történt. Tudnia kell azonban, hogy semmi tapasztalatom nincs férjekkel kapcsolatban. Csak védekezni próbáltam.

Julian magába fojtotta a mérget.

– Hallgasson, Sophy. Valahányszor kinyitja a száját egyre távolabb kerül az ideális feleség képétől.

Sophy nem vett tudomást a jó tanácsról. Meg volt róla győződve, hogy pillanatnyilag a szája az egyetlen használható fegyvere az amúgy is szegényes arzenálban. Tétován megérintette Julian selyemköntösének ujját.

– Hadd maradjak a városban, Julian. Hadd mutassam meg magának, hogy komolyan helyre akarom hozni a házasságunkat. Esküszöm, hogy mindent megteszek ennek érdekében.

– Csakugyan? – A férfi szeme hidegen csillogott.

Sophy úgy érezte, összezsugorodik és mindjárt meghal. Annyira biztos volt benne, hogy sikerül meggyőznie a férfit és kap még egy lehetőséget. Az Eslington Parkban töltött rövid nászút alatt azt hitte, megismerte Juliant, aki soha nem bánt szándékosan durván vagy igazságtalanul senkivel. Arra számított, hogy ezt a feleségével sem fogja tenni.

– Lehet, hogy tévedtem – mondta. – Azt reméltem, hogy én is kapok annyi lehetőséget, mint mondjuk a lakbérhátralékban lévő bérlői.

Egy pillanatra Julian teljesen elképedt.

– Csak nem hasonlítja magát egyik vagy másik bérlőmhöz?

– Szerintem jó az analógia.

– Meglehetősen ostoba analógia.

– Akkor viszont semmi esélyt nem látok rá, hogy elsimítsuk a köztünk lévő ellentéteket.

– Téved, Sophy. Mondtam magának, hogy jó feleségem lesz és komolyan is gondoltam. Tenni fogok róla. Az egyetlen kérdés, milyen módon a legcélszerűbb hozzálátni. Sokat kell még tanulnia.

Akárcsak magának, gondolta Sophy. És ki lenne alkalmasabb tanítója nálam? Persze azt is figyelembe kell venni, hogy a mai érkezése meglepetésként érte Juliant és a férfiak nem kedvelik a meglepetéseket. A férjének időt kell adnia, eméssze meg azt, hogy a házába költözött és ott is szándékozik maradni.

– Megígérem, nem okozok több gondot, ha megengedi, hogy Londonban maradhassak, uram.

– Nem okoz gondot, mi? – Sophy egy pillanatra úgy vélte Julian hideg tekintetében valami kedélyességet fedezett fel a gyertya fényében. – Nem tudom, mennyire sikerült megnyugtatnia, Sophy. Bújjon vissza az ágyába és aludjon. Holnap közlöm majd, hogy határoztam.

A megkönnyebbülés hulláma söpört végig Sophyn. Az első csatát megnyerte. Nem fogja elküldeni. Sophy arcán mosoly ragyogott.

– Köszönöm, Julian.

– Még ne köszönjön semmit, asszonyom. A dolognak ezzel nincs vége.

– Tisztában vagyok vele. De mivel mindketten értelmes emberek vagyunk, akik ráadásul egymáshoz vannak kötve, muszáj megtanulnunk együtt élni békességben, nem gondolja?

– Szóval ilyennek látja a helyzetünket, Sophy? Egymáshoz vagyunk kötve?

– Arra gondoltam, nem venné szívesen, ha romantikusabb felhangot használnék, uram.

Megkísérlem reálisan mérlegelni a házasságunkat.

– Más szóval a legjobbat kihozni belőle?

Sophy arca felderült.

– Pontosan, uram. Mondjuk, mint két igavonó ló, amelyik egy hámba van befogva. Kénytelenek ugyanabban a pajtában élni, ugyanabból a vályúból inni és közös zsákból falatozni a zabot.

– Sophy – vágott közbe Julian. – Nagyon kérem, ne álljon elő több farm-analógiával. Elhomályosítják a tisztánlátásomat.

– Azt nem szeretném, uram.

– Milyen kegyes. Holnap várom a könyvtárban tizenegy órákor.

Ezzel sarkon fordult és elhagyta a szobát gyertyával a kezében.

Sophy egyedül maradt a sötétben. Ragyogó hangulatban mászott be a nagy ágyba. Az első akadályt jól vette. Érezte, hogy Julian nem zárkózik el teljesen attól, hogy vele maradjon. Ha holnap elkerüli a kényes területeket, maradhat.

Jól ítélte meg Juliant, mondta magában boldogan. Julian sok szempontból kemény, hideg, de becsületes ember. Vele is igazságosan fog bánni.

Sophy háromszor is meggondolta, mit is vegyen fel a másnap reggeli beszélgetéshez. Azt hihetné, aki látja, hogy valamiféle bálba készülődik, nem pedig a férjével beszélgetni, róttá meg magát gondolatban. Vagy talán a katonai díszszemle még jobb hasonlat lenne.

Végül egy halványsárga, fehérrel szegett ruha mellett döntött, a komornát pedig megkérte, hogy a haját kibontva rendezze el, ahogy manapság hordták.

Mikor elkészült, már csak alig öt perce maradt rá, hogy lejusson a lépcsőn. Végigsietett az előcsarnokon, le a lépcsőkön, így kissé lihegve érkezett a könyvtárszoba ajtajához. Az egyik inas azonnal kinyitotta előtte, ő pedig reménykedő mosollyal belépett.

Julian lassan felemelkedett az asztalától és fejével biccentett üdvözlésképpen.

– Nem kellett volna ennyire szaladnia, Sophy.

– Semmi baj – biztosította Sophy előbbre lépve. – Nem akartam megvárakoztatni.

– A feleségek szívesen várakoztatják meg a férjüket.

– Oh – nem nagyon tudta, miként értse a száraz megjegyzést. – Nos, máskor még lesz rá alkalmam, hogy gyakoroljam ezt a szokást.

Körülnézett és meglátott egy zöld selyemmel kárpitozott széket.

– Már alig várom, hogy halljam a jövőmet érintő döntését.

A zöld szék felé lépett, de hirtelen megbotlott. Miután visszanyerte az egyensúlyát, lenézett, hogy lássa, miben botlott meg. Julian követte a pillantását.

– Úgy tűnik, hogy papucsán a szalag kioldódott – jegyezte meg udvariasan.

Sophy zavartan elvörösödött és gyorsan leült.

– Igen – lehajolt és sietve megkötötte a rakoncátlan szalagot. Mikor felegyenesedett, látta hogy Julian visszaült a helyére és különös lemondó pillantással nézi őt. – Valami baj van, uram?

– Nem. Minden olyan, mint rendesen. Szóval azt akarja, járuljak hozzá, hogy Londonban maradhasson?

– Igen, uram – bizonytalanság kínozta, vajon jól ítélte-e, mikor Juliant alapvetően fair play játékosnak tekintette.

Julian tétovázott egy kicsit, aztán összehúzott szemöldökkel hátradőlt székében és a lány arcát tanulmányozta.

– Úgy határozta, teljesítem a kérését.

Sophy magában ujjongott. Arcán mosoly ragyogott fel, szemében megkönnyebbülés és boldogság tükröződött.

– Jaj, Julian, köszönöm, megígérem, nem fogja megbánni. Talán meg sem érdemlem a nagylelkűségét, de biztosíthatom, hogy mindent megteszek, hogy megfeleljek a feleségéről alkotott elképzeléseinek.

– Ez mindenesetre érdekes lesz.

– Julian, kérem. Én ezt a lehető legkomolyabban gondoltam.

Erre végre elmosolyodott Julian is.

– Tudom. Látom a szemén. És ez az, amiért kap egy második lehetőséget, drágám. Már mondtam magának korábban is, könnyű a szemében olvasni.

– Esküszöm, Julian. A feleségek gyöngye leszek. Milyen jó, hogy túl vagyunk azon az Eslington Parkban történt... öö... incidensen.

Azt javaslom, erről többet ne beszéljünk.

– Remek ötlet – bólogatott Sophy lelkesen.
– Rendszert, ezt akkor megbeszéltük. Ezennel nekiláthatunk házasságunk gyakorlásának. Sophy szeme tágra meredt, tenyere izzadni kezdett, nem számított rá, hogy ilyen gyorsan sor kerül házasságuk bensőséges aktusára. Elvégre délelőtt tizenegy óra volt.
– Itt, uram? – kérdezte elhaló hangon, a bútorok vizsgálva. – Most?
– Itt és most természetesen – Julian nem vett tudomást a lány szemében ülő döbbenetről. Az íróasztal egyik fiókjában kotorászott elmélyülten. – Na, végre – ezzel kihúzott egy halom levelet és lapot, hogy átnyújtsa őket.
– Mik ezek?
– Meghívók. Tudja, fogadások, estélyek, bállok. Ilyesmik. Ezekre válaszolni kell. Én utálok köztük bogarászni, a titkáromnak meg fontosabb feladatokat adtam. Válassza ki az ön számára érdekesnek tűnőket, a többire pedig írjon néhány sajnálkozó sort.
Sophy zavartan pillantott fel a kezében lévő meghívók közül.
– Ez lesz az első feladat, mint feleség?
– Úgy van.
Sophy maga sem tudta, hogy megkönnyebbülést vagy csalódottságot érez. Bizonyára megkönnyebbülést.
– Boldogan elintézem ezeket, Julian, de maga tudhatja a legjobban, milyen csekély a tapasztalatom a társasági ügyekben.
– Ez maga mellett szól.
– Köszönöm, uram. Tudtam, hogy azért van néhány jó tulajdonságom is.
A férfi gyanakodva nézett rá, de nem reagált.
– Az a helyzet, hogy történetesen tudok segíteni a tapasztalatlanságát illetően. Adok maga mellé egy kalauzt, aki eligazítja a társasági útvesztőkben.
– Egy kalauzt?
– A nagynénemet, Lady Frances Sinclairt. Szólítsa nyugodtan Fannynak. Mindenki ezt teszi, még a trónörökös is. Tetszeni fog magának. Egy kicsit kékharisnya, azt hiszem. Minden szerda délután egy kis összejövetelet tart, amire a barátnőjével meghívunk mindenféle intelligens hölgyet. Biztosan magának is fog szólni.
Sophy kihallotta az enyhe gúnyt a hangjából. Mosolyogva kérdezte:
– Ez valami olyasmi, mint a férfiak klubja, amelyben isznak, fogadásokat kötnek, órák hosszat mulatnak.
Julian zordan nézett rá.
– Természetesen nem.
– Milyen kár. De mindegy, azért biztos vagyok benne, hogy tetszeni fog a nagynénje.
– Hamarosan kiderül – Julian a könyvtári órára pillantott. – Bármelyik percben megérkezhet.
Sophy megdöbbsent.
– Idejön ma délelőtt?
– Attól tartok. Egy órája üzent, hogy benéz. Egész biztos, hogy a barátnőjét is magával hozza, Harriet Rattenburyt. Ők ketten elválaszthatatlanok – biggyesztette le száját. – A nagynénem nagyon kíváncsi magára.
– Honnan tudta meg, hogy a városban vagyok?
– Ez egyike azoknak a dolgoknak, amit a társasággal kapcsolatban meg kell tanulnia. Itt a városban a pletyka szárnyakon jár. Ezt jól véssze az agyába, mert a feleségemről semmilyen pletykát nem akarok hallani. Megértett, ugye?
– Igen, Julian.

– Sajnálom, hogy elkéstem, de tudom, hogy meg fogtok bocsátani, ha meghalljátok a nagy hírt. Kezemben a második kötet, egyenesen a nyomdából. Sosem láttam még ennyi embert tolongani az utcákon, eltekintve a Covent Garden-i tűzijáték-bemutató utáni felvonulástól.

Sophy, tíz másik vendég társaságában, az arany és fehérben játszó egyiptomi stílusú nappaliban hallgatta az ifjú vörös hajú nőt, aki ebben a pillanatban robbant be a helyiségbe. Kezében vékony, fűzött könyvet lobogtatott, szeme izgalomtól csillogott.

– Az istenért, Anne, foglalj helyet. Mindnyájan majd meghalunk a kíváncsiságtól – Lady Frances Sinclair méltóságteljesen foglalt helyet egy arany és fehér csíkozás széken, melyet apró faragott szfinkszek díszítettek. A későn jövőnek intett, hogy jöjjön a mellette lévő székhöz.

– De először hadd mutassam be az unokaöcsém feleségét, Lady Ravenwoodot. Egy hete érkezett a fővárosba és kiderült, hogy szívesen csatlakozna a szerda délutáni összejöveteleinkhez. Sophy, ez itt Miss Anne Silverthorne. Ma este még biztosan találkoztok a Yelverton bálon.

Sophy melegen mosolygott a bemutatás végeztével. Nagyon jól érezte magát, amióta Fanny Sinclair és a barátnője, Harriet Rattenbury belépett az életébe a múlt héten.

Julian jól ítélte meg a nagynénjét és annak barátnőjét. Elválaszthatatlanok voltak, bár első ránézésre a szembeötlő különbség sokkal inkább feltűnt, mint a hasonlóság.

Fanny Sinclair magas, arisztokratikus megjelenésű asszony volt, fekete hajú, csillogó smaragd szemű, mint a Sinclair klán valamennyi tagja. Ötven körül járhatott, vidám, vonzó egyénisége szemmel láthatóan könnyedén kiigazodott a gazdagok világában, az előkelő társaság útvesztőiben.

Úde optimizmus lengte körül a minden iránt nyitott, érdeklődő asszonyt, aki ráadásul meglepő módon szabadgondolkodó volt. Mindig új, szellemes tervek foglalkoztatták és lelkesen fogadott minden szokatlan ötletet. Jól illett hozzá az egzotikus egyiptomi stílus, amellyel városi házáat rendezte be. Még az a különös, múmiákkal és szfinkszekkel díszített tapéta is illett Lady Fannyhoz.

Sophynak nagyon tetszett Lady Fanny bizarr egyiptomi berendezésű otthona, de azért megkönnyebbülten látta, hogy ami az öltözködést illeti, Julian nénikéjének kitűnő az ízlése. Az elmúlt hét során ezt többször is bebizonyította Sophynak, akinek a ruhatára ezáltal tele lett a legdivatosabb és legrafináltabb szabású ruhakölteményekkel és ez még csak a kezdet volt. Amikor Sophy minden bátorságát összeszedte és megkérdezte, hogy vajon mennyibe is kerülnek a ruhák, Fanny nagyot kacagott és legyintett.

– Julian megengedheti magának, hogy a felesége divatosan járjon, és amíg beleszólásom van a dologba, meg is fogja. Ne törődj a számlákkal, kedvesem. Fizesd ki abból a pénzből, amelyet Juliantól kaptál és ha meg nem elég, kérjél tőle nyugodtan.

Sophy megdöbbsent.

– Hogy is kérhetnék tőle még több pénzt? Már így is rendkívül nagyvonalú volt.

– Nevetséges. Elárulok egy titkot az unokaöcsémről. Nem mondhatnám, hogy szűkmarkú vagy fősvény, csak éppen a birtokon, birkákon és lovakon kívül nem szokott semmire sem költeni. Így kénytelen leszel időnként emlékeztetni, hogy egy nőnek bizony vannak más jellegű kiadásai is.

Mint ahogy arra is emlékeztetnie kell majd néha, hogy nős, gondolta magában Sophy. Az utóbbi időben nem sokat látta a férjét.

Fanny barátnőjét Harrynek hívták, külsejében és természetében is teljesen eltért Fannytól, bár nagyjából egyidősek lehettek. Alacsony, kövérkés nő volt és rendíthetetlen nyugalmból, úgy látszott, semmi sem zökkenheti ki. Komolysága épp az ellentéte volt Fanny lelkesedésének. Szívesen viselt turbánt és monoklit egy fekete szalagon. Kizárólag lilában járt, mivel úgy gondolta, ez illik legjobban a szeméhez. Sophy még soha nem látta más színű ruhában Harriette Rattenburyt. Valami meghatározhatatlan divatot teremtett különbségével.

Sophy mindkettőjüket szerette, ami nagy szerencsének tekinthető, mert Julian elhanyagolta, így be kellett érnie az ő társaságukkal. Sophy szinte alig látta Juliant az elmúlt hét folyamán, a hálószobáját is nagy ívben elkerülte. A lány nem nagyon tudta a dolgot mire vélni, de hála Fannynak és Harrynek, túlságosan elfoglalt volt ahhoz, hogy sokat tépelődjön rajta.

– Nohát – szólta Fanny, amikor Anne kinyitotta a könyvecskét –, ne várakoztass bennünket tovább, kezdj neki máris az olvasásnak.

Sophy a háziasszonyra pillantott.

– Ezeket az Emlékiratokat tulajdonképpen egy félvilági nő írta?

– Nem egyszerűen egy félvilági nő, hanem a félvilági hölgy – magyarázta Fanny elégedetten. – Nem titok, hogy Charlotte Featherstone a londoni kurtizánok királynője volt az elmúlt tíz évben. A legmagasabb rangú férfiak párbajoztak a kegyeiért. Most, karrierje csúcán visszavonult és elhatározta, hogy az Emlékiratokkal megbotránkoztatja a társadalmat.

– Az első kötet egy hete jelent meg és alig vártuk a másodikat – jelentette ki az egyik hölgy vidáman. – Anne-t küldtük el, hogy szerezzen egyet.

– Némi változatosságot jelent majd a szokásos szerda délutáni társalgásunkban – jegyezte meg Harriet gúnyosan. – Az az igazság, hogy néha kissé fárasztó végigkínlódnia magát az embernek azokon a fura Blake verseken és meg kell mondanom, nehéz különbséget találni Coleridge irodalmi képei és az ő ópiumgőzös látomásai között.

– Ugorjunk bele a közepébe – szólta Fanny. – Kik szerepelnek ezúttal név szerint?

Anne már lapozgatta a könyvet.

– A Morgan grófokat és Crandont látom és te jó ég, a királyi herceget is említi.

– A királyi herceget? Ennek a Miss Featherstone-nak különös ízlése lehet – áskálódott Sophy.

– Úgy bizony – erősítette meg Jane Morland, a Sophy mellett helyet foglaló sötéthajú, komoly szemű lány.

– Képzeld csak el, hogy ő, mint a Divatos Szajhák egyike, olyanokkal találkozott, akikkel én soha nem fogok. A legmagasabb körökben mozgott.

– Mozgásnál ez azért több volt, ha kíváncsi vagy a véleményemre – mormolta Harriette, monokliját szeméhez illesztve.

– Honnan származik? Ki ő voltaképpen? – érdeklődött Sophy.

– Én úgy hallottam, hogy egy átlagpolgár törvénytelen lánya – szólta hozzá az egyik idősebb hölgy némi megvetéssel.

– Nem minden átlagpolgár képes arra, hogy egész London figyelmét magára irányítsa, ahogy ezt Featherstone tette – jelentette ki Jane határozottan. –A hódolói közt található a brit főrend színe-java. Feltétlenül az átlag felett áll.

Sophy elgondolkodva bólintott.

– Gondoljátok csak el, mi mindenben mehetett keresztül, míg ebbe a helyzetbe került.

– Én ezt a helyzetet az ő esetében hanyatt fekvé tudom elképzelni – mondta Fanny.

– Szerintem biztosan szellemes és érdekes valaki, ha a szeretői között ilyen nagy nevek vannak.

– Én is azt hiszem – bólintott Jane Morland. – Különös, hogy vannak emberek, akik pusztán az eszük és tehetségük révén képesek másokkal elhitetni, hogy fölöttük állnak. Vegyük például Brummelt, vagy Byron barátját, Scrope Davist.

– Úgy hiszem, Miss Featherstone gyönyörű nő lehet, ha ilyen sikeresen űzte a... választott mesterségét – mondta Anne elgondolkodva.

– Voltaképpen nem különösen szép – közölte Fanny.

A többiek csodálkozva néztek rá.

Fanny elmosolyodott.

– Ahogy mondom. Tudjátok, többször is láttam. Messziről persze. Harryval a minap is felismertük, a Bond Streeten vásárolt, ugye Harry?

– Istenemre, igen. Micsoda jelenség.

– Egy elképesztően sárgaszínű kétfogatúban ült magyarázta Fanny figyelmesen hallgató közönségének. – Sötétkék ruhát viselt és minden ujján egy-egy gyémánt csillogott. Hihetetlen látvány. Egyébként szőke és nem néz ki rosszul, de azt meg kell hagyni, tudja hogyan hozza ki a legtöbbet magából. De köreinkben sokan jóval szebbek nála.

– Hát akkor a férfiak köreinkben miért bomlanak úgy utána? – tudakolta Sophy.

– A férfiak nagyon ostoba teremtmények – magyarázta Henriette kellő komolysággal, miközben szájához emelte a teáscsészét. – Az újdonság varázsa könnyen elragadja őket, no meg egy romantikus kaland lehetősége. Szerintem a Nagy Featherstone-ban megvan az a képesség, hogy mindkettőnek az ígéretével kecsegtessen.

– Jó lenne ismerni titkos módszerének nyitját, amivel térdre kényszeríti a férfiakat – sóhajtott egy középkorú asszonyság galambszürke selyemben.

Fanny a fejét rázta.

– Azt azért ne feledjétek, hogy minden csillogás és villogás ellenére ugyanúgy rabja a saját világának, mint mi a mienknek. Lehet, hogy a köreinkben lévő férfiak pályáznak rá, de nem tudja megtartani őket örökre és ezzel nyilván tisztában is van. Továbbá semmi esélye arra, hogy a magas rangú hódolók bármelyike elvegye feleségül és ezáltal biztos révbe jusson.

– Így igaz – helyeselt Harriette ajkát biggyesztve. – Akármennyire is oda vannak érte, akárhány drága nyakláncsal halmozzák is el, nincs az az épeszű férfi, aki házasságot ajánlana egy kurtizánnak. De ha mégis megtenné, magáról megfélemedkezve, a családja gyorsan közbelépne.

– Igazad van Fanny – kapcsolódott be Sophy. – Miss Featherstone valóban saját világának a rabja. Mi meg a miénk. Én mégis azt mondom, ha a szennyből képes volt ilyen magasságba felverekedni magát, akkor biztosan nagyon ügyes nő. Érdekes lenne meghívni az egyik ilyen szerdai beszélgetésedre, Fanny.

Az egész csoport borzadva rázkódott meg. Fanny azonban kuncogott.

– Nagyon érdekes, valóban.

– Tudjátok mit? – folytatta Sophy nem zavartatva magát. – Azt hiszem, szívesen találkozónék veled.

A szobában minden szem elborzadva szegeződött rá.

– Találkoznál? – kiáltott fel Jane, megbotránkozás és elképedés között vívódva. – Azt szeretnéd, ha egy ilyen nőnek bemutatnának?

Anne Silverthorne kissé kényszeredetten mosolygott.

– Elég szórakoztató lenne, nem?

– Csitt, hallgassatok – vágott közbe az egyik idősebb hölgy. – Még hogy bemutatkozni egy igazi kurtizánnak? Elment a józan eszetek? Nevetséges elképzelés.

Fannyt mulattatta a dolog. Sophyra nézett.

– Ha Julian csak gyanítaná, miket forgatsz a fejedben, huszonnégy óra sem telne bele és visszazavarna a birtokra.

– Mit gondolsz Julian is ismeri? – kérdezte Sophy.

Fanny fuldoklani kezdett, gyorsan visszatette a csészét tányérostól az asztalra.

– Bocsánat – mondta levegő után kapkodva, miközben Harriette barátságosan ütögette a hátát. – Ne haragudjatok.

– Minden rendben, édesem? – kérdezte Harriette aggódva, mikor Fanny jobban lett.

– Igen, hogyne, köszönöm, Harry – Fanny vidám mosolya eltörölte az aggodalmat a jelenlévők arcáról. – Teljesen jól vagyok, és elnézést kérek mindenkitől. Na, hol is tartottunk? Ja, igen, úgy volt, hogy elkezdted a felolvasást Anne. Rajta.

Anne belefogott a meglepően fordulatossá írományba és a szobában ülő hölgyek nagy érdeklődéssel figyeltek. Charlotte Featherstone Emlékiratai jó stílusban íródott, szórakoztató olvasmány volt, nem mindennapi botrányos csemege.

– Lord Ashford ötezer font értékű nyakláncsal ajándékozta meg Featherstone-t? – szakította félbe az olvasást egyikük döbbsen. – Na csak tudja meg a felesége., Történetesen tudom, hogy Lady Ashford évek óta nagyon be kell, hogy osszon minden fillért. Ashford állandóan azt mondogatja neki, hogy nem futja új ruhákra és' ékszerekre.

– Igazat mond. Valószínűleg nem futja a feleségének ékszerekre, ha Charlotte Featherstone-nak vesz inkább – állapította meg Fanny.

– Más is van még Ashfordról – mondta Anne gonoszul nevetve. – Ezt hallgassátok meg.

Miután Lord Ashford aznap távozott, mondtam is a komornámnak, hogy Lady Ashford hálás lehet nekem. Végül is, ha én nem lennék, Ashford lényegesen több estét töltene otthon és szegény felesége szenvedne attól a meglehetősen képzeletszegény szerelmi játéktól, melyet az ágyban előad. Gondolják csak el, mekkora terhet vettem le a hölgy válláról.

– Szerintem fáradozásait busásan megfizették – jelentette ki Harriette, miközben töltött magának egy kis teát a György korabeli ezüst teáskannából.

– Lady Ashford örjöngeni fog, ha ezt meghallja – tette hozzá valaki.

– És joggal – kapcsolódott be Sophy is. – A gróf meglehetősen méltánytalanul bánt vele. Lehet, hogy nekünk mulatságos, de ha jól belegondol az ember, végül is nyilvánosan megalázta a feleségét. Vajon mit szólna hozzá, ha ez fordítva lenne és Lady Ashford tette volna vele ezt.

– Érdekes észrevétel – jegyezte meg Jane. – Azt hiszem a legtöbb férfi ilyen esetben párbajra hívná azt, aki a feleségéről ilyeneket összeírna.

Julian például ragaszkodna hozzá, hogy vér folyjon, gondolta Sophy nem minden elégedettség nélkül, de némi félelemmel. Ilyen körülmények között iszonyú haragra gerjedne és a büszkeségén esett csorbát minden áron ki akarná küszöbölni.

– Lady Ashford nincs abban a helyzetben, hogy kihívja Charlotte Featherstone-t – mondta az egyik hölgy szárazon. – Sőt leginkább kénytelen lesz visszavonulni vidékre, míg el nem ül a pletyka.

A szoba másik végében egy másik sokatmondóan vigyorgott.

– Szóval Lord Ashforddal dögunalom az ágyban, ugye? Ez igazán érdekes.

– Featherstone szerint ez a legtöbb férfire igaz – szólt közbe Fanny. – Eddig nem sok jót mesélt a lovagjairól.

– Lehetséges, hogy az érdekesebb szeretői kifizették a kért összeget és így kimaradtak az Emlékiratokból – mondta egy idősebb hölgy bizonytalanul.

– Vagy a férfiak általában nem túl érdekes szeretők – jelentette ki Harriette nyugodtan.

– Ki parancsol még egy kis teát?

A Yelverton ház előtt elegáns kocsik sorakoztak. Julian éjfél körül érkezett, utat tört magának a várakozó kocsisok és lovászok mellett, majd elindult a ház előcsarnoka felé vezető lépcsőkön.

Ma megparancsolták neki, hogy jelenjen meg. Fanny világosan elmagyarázta, hogy ez Sophy első igazi bálja és ezen feltétlenül kívánatos Julian jelenléte. Legtöbbször odament,

ahová akart, de bizonyos alkalmakkor meg kellett jelennie Sophy oldalán. Ez egy ilyen alkalom volt.

Julian, aki egész héten a hajnali órákban kelt és meglehetősen későn tért nyugovóra, hogy így kerülje a felesleges találkozásokat feleségével, most nem tudott kitérni, amikor Fanny határozottan felszólította, hogy az este folyamán valamikor számít rá. Beletörődött abba, hogy táncolni fog a feleségével.

Mintha abba egyezett volna bele hogy megkínózzák Az a néhány perc a táncparketten Sophyval a karjaiban nehezebb lesz számára, mint azt a lány gondolná.

Lehet, hogy nem volt könnyű a múlt hét nélküle, de most, hogy egy fedél alatt laknak, ez maga volt a pokol. Amikor éjszaka arra érkezett haza, hogy Sophy eljött megkövetni és vele akar maradni, hatalmas megkönnyebbülést érzett, majd elbizonytalanodott.

Sikerült meggyőznie magát, hogy Sophy pusztán békülni jött. Lemondott a felháborító feltételeiről és készen mutatkozott arra, hogy jó felesége legyen. Azon az éjszakán, ott a hálószobában szinte felajánkozott neki.

Juliannek minden akaraterejére szüksége volt, hogy képes legyen kísértalni a szobából. Sophy olyan édesen, alázatosan és csábítóan viselkedett, hogy Julian legszívesebben magához ölelte volna azt, aki jog szerint úgyis az övé. De a lány érkezése túlságosan megrázta, nem bízott önmagában. Tudta, időre van szüksége, hogy az egészet végiggondolhassa.

Másnap arra is ráébredt, hogy ha már itt van vele, nem küldheti el. Minek is küldené, gyözködte magát. Végül is Sophy megalázkodott azzal, hogy idejött a városba utána és kiszolgáltatta magát kénye-kedvének. Ő rimánkodott, hogy maradhasson. Nem könyörgött-e bocsánatáért az Eslington Parkban történt kínos események miatt?

Julian úgy döntött, hogy a büszkeségén esett csorbát kiköszörülte és Sophyt megleckéztette. Elhatározta, nagylelkű lesz és megengedi Sophynak, maradjon a városban. Bár hajnalig hánykolódott, nem esett nehezebbre ez a döntés.

Akkor, azon az álmatlan éjszakán azt hitte, azonnal érvényt fog szerezni házastársi jogainak. Hiszen elég sokáig nem volt része benne. Reggelre azonban rájött, hogy ez nem is olyan egyszerű. Valami hiányzott még.

Bár ritkán nézett önmagába, de ezúttal az egész reggelt azzal töltötte, hogy önvizsgálatot tartson. Amikor sor került a könyvtárban zajló beszélgetésre, már akkor sejtette, miért lenne hiba Sophyval azonnal ágyba bújni.

Kénytelen volt bevallani magának, nem akarta, hogy Sophy pusztán házastársi kötelezettségét teljesítve legyen az övé.

Azzal együtt, hogy nagyon hízelgő ez is. Julian azonban azt akarta, Sophy kívánja őt. Azt akarta, hogy amikor belenéz azokba a kristálytisztá, becsületes szemekbe, lássa a vágyat, az asszonyi sóvárgást. Mindenekelőtt pedig egyáltalán nem tetszett neki, hogy bár Sophy minden erejével azon volt, hogy a kedvében járjon, valahol a lány mégis úgy érezte, megszegi a neki tett eredeti ígéretét.

Amikor ezt felismerte, rögtön szörnyű dilemmába került. Valamint nagyon ingerlékeny lett, amint azt a barátai nem egyszer meg is jegyezték.

Daregate és Thurgood nem volt olyan ostoba, hogy rákérdezzon, otthon van-e a baj, de Julian érezte, erre gyanakszanak. Gyakran céloztak rá, mennyire szeretnének már Sophyval találkozni. Ma kínálkozott erre először alkalom, amit nyilván mindketten meg fognak ragadni, csakúgy, mint a társaság többi része.

Julian valamivel jobb hangulatba került, amikor rájött, Sophy mennyire megörül majd neki. Tudta, a lány attól tart, ez a szereplése sem lesz sikerültebb, mint az öt évvel ezelőtti. Ha a férjét maga mellett tudhatja, abból minden bizonnyal bátorságot merít majd. Talán a hála jobb fényben tünteti fel a szemében.

Julian már máskor is járt Yelvertonéknál, így ismerte a bálterembe vezető utat. El akarta kerülni, hogy a komornyik hangosan bemondja a nevét, ezért a balkon felé indult, ahonnét jól be lehetett látni az egész báltermet.

Kezével a gazdagon díszített korlátra támaszkodva vizsgálta a lent hullámzó tömeget. A bálterem fényárban úszott. A zenekar az egyik sarokban helyezkedett el, többen táncoltak. Libériás inasok tálcával a kezükben körbejártak az elegánsan öltözött hölgyek és urak között. Nevetés és beszélgetés zivaja hallatszott.

Julian tekintete végigpásztázta a termet, Sophyt kereste. Fannytól tudta, hogy védenec rózsaszín ruhát fog viselni. Sophy biztosan egy kisebb hölgykoszorúban ácsorog a fal mellett, az ablakok közelében.

– Nem, Julian, nem arra van. A terem másik felén keresd. Nehéz lesz megtalálnod, mert nem túl magas, Amikor hódoló lovagok gyűrűjében van, mint jelenleg is, szinte észre sem lehet venni.

Julian a hang felé fordult. Nagynénje közeledett a folyosón. Lady Fanny széles mosollyal üdvözölte valami elképesztő ezüstös-zöldes szatén ruhacsodában.

– Jó estét, nénikém – megfogta kezét és szájához emelte. – Remekül nézel ki ma este. Harryt hol hagyta?

– A teraszon iszik egy kis limonádét. Szegénykém rosszul bírja ezt a hőséget. Nem is csoda azokban a turbánokban. Én is vele tartottam volna, de észrevettem, hogy itt kukucskálsz. Szóval eljöttél megnézni, mit művel a kis feleséged, hm?

– Asszonyom, követtem az utasításait. Eljöttem, mert így parancsolta. Hogy van ez, hogy Sophyt nem lehet megtalálni?

– Íme, nézd meg magad – Fanny a korláthoz lépett és büszkén mutatott le a tömegbe. – Amióta betettük a lábunkat, nem tágítanak mellőle. Ennek már egy órája.

Julian a bálterem távolabbi végébe pillantott, erőlködve próbálta felfedezni a rózsaszín selyemruhát a szivárvány minden színét felvonultató hölgyek között. Aztán egy csoport férfi között észrevette Sophyt, amikor egyikük kissé oldalt lépett.

– Mi a fenét csinál ott? – csattant fel Julian.

– Nem látod? A legjobb úton halad ahhoz, hogy mindenkit meghódítson, Julian – mosolygott Fanny elégedetten. – Elragadó teremtés, mindenkivel el tud beszélgetni. Eddig már gyógyírt talált Lady Bixby gyomoridegességére, elmagyarázta Lord Thantonnak, hogy milyen borogatást tegyen a mellkasára és Lady Yelverton torkára is ajánlott valami szirupot.

– A körülötte ácsorgó urak közül egyik sem szorul egészségügyi tanácsra – mormolta Julian.

– Így igaz. Amikor magára hagytam nem olyan régen, éppen a norfolki birkatenyésztésről kezdett előadást tartani.

– Az ördögbe, mindenre én tanítottam meg a norfolki birkatenyésztéssel kapcsolatban. A nászutunkon tanulta.

– Akkor hát meg lehetsz elégedve, hogy ilyen jól alkalmazza a tanultakat.

Julian összeszűkülte szemmel figyelte a felesége körül ácsorgó férfiakat. Feltűnt neki egy magas, szőke, sötétruhás férfi.

– Látom Waycott nem vesztegeti az idejét, már bemutatkozott.

– Te jó ég! Ő is ott van? – Fanny arcáról eltűnt a mosoly, amint követte Julian tekintetét. Szeme már nem csillogott olyan huncutul.

– Ne haragudj, Julian. Nem vettem észre, hogy ő is itt van. De erre lehetett számítani, hogy előbb vagy utóbb összefut vele és Elisabeth többi lovagjával is.

– Sophyt a te gondjaidra bízom, Fanny, mert azt hittem, a te józanságod megóvjá mindentől.

– A feleségedet megóvni a te dolgod, nem az enyém – vágott vissza Fanny dühösen. – Én csak a barátja és tanácsadója vagyok, semmi több.

Julian tudta, hogy a dorgálást annak köszönheti, hogy egész héten elhanyagolta Sophyt, de nem volt abban a hangulatban, hogy védekezzen. Túlságosan lekötötte a figyelmét a csinos szőke istenség látványa, aki éppen egy pohár limonádét nyújtott át Sophynak. Már látta ezt a kifejezést Waycott arcán öt évvel ezelőtt, amikor Elisabeth körül kezdett legyeskedni.

Juliannek ökölbe szorult a keze. Nagy erőfeszítéssel uralkodott magán. A múltkor ostoba volt és csak akkor eszmélt fel, amikor már túl késő volt. Ezúttal időben fog cselekedni, hogy elhárítsa a veszedelmet.

– Bocsáss meg, Fanny. Azt hiszem igazad van. Az én dolgom, hogy megóvjam Sophyt és legjobb lesz ha nem vesztegetem az időm.

Fanny megfordult, elgondolkodva ráncolta szemöldökét.

– Julian, légy óvatos, ne feledd, hogy Sophy egészen más mint Elisabeth.

– Hát ez az. És én azon leszek, hogy soha ne is váljon olyanná – Julian már a közeli oldallépcső felé vette az útját, ami a bálterembe vezetett.

Amikor leért, máris egy csomó emberrel találta szembe magát, akik közül sokan siettek üdvözlésére, és hogy gratuláljanak az esküvőjéhez. Julian egy-egy biccentéssel köszönt, fogadva a jó szándékú bókokat feleségével kapcsolatban és mit sem törődve a kíváncsi pillantásokkal.

A helyzet neki kedvezett. A teremben lévőknél általában magasabb volt, így tekintetével követni tudta Sophyt és az őt körülvevő férfiakat. Nem telt bele néhány perc és odaért.

Ugyanabban a pillanatban vette észre a lány hajából lelógó virágdísz, mint Waycott, aki már nyúlt is, hogy megigazítsa.

– Megengedi, asszonyom, hogy visszatűzzem a hajába ezt a rózsát? – kérdezte Waycott kedves lovgiassággal és ki akarta venni a Sophy hajában elcsúszott virágot.

Julian utat tört két fiatalember között, akik némi irigységgel figyelték a szőke férfit.

– Ez az én kiváltságom, Waycott – ezzel kivette a lány egyik fürtjébe akadt dísz. Sophy csodálkozva pillantott fel. Waycott keze lehanyatlott, világoskék szemében csendes harag izzott.

– Julian! – Sophy őszinte örömmel mosolygott rá. – Attól félttem, nem fog tudni eljönni. Hát nem csodálatos ez a bál?

– Csodálatos – Juliant előntötte a birtoklás kellemes érzése, amint Sophyt vizsgálta. Fanny jó munkát végzett, állapította meg. Sophy ruhája gazdagon díszített volt és remek szabása kiemelte karcsú derekát. Haját csigákba rendezve kontyba tűzték, ezzel is hangsúlyozva finom nyakát. Ékszer alig volt rajta, és Juliannek eszébe jutott, milyen remekül állna rajta a ravenwoodi smaragd nyakék. Sajnos nem volt a birtokában, hogy odaadhatta volna Sophynak.

– Remekül mulatok ma este – folytatta Sophy önfeledten. – Mindenki olyan figyelmes és kedves velem. Ismered a barátaimat? – mutatott a mellette álló urakra.

Julian hűvös tekintettel mérte végig őket, lakonikusan mosolyogva az ismerős arcokra. Szeme elidőzött Waycott öntelten pimasz arckifejezésén. Majd hirtelen hátat fordítva nekik, Sophyhoz fordult.

– Igen, Sophy, ismerem a jelenlévő urakat. És úgy vélem, éppen eleget időztél a társaságukban.

A nem minden célzatosság nélkül tett kijelentés nem maradt hatás nélkül a jelenlévőkön, bár Waycottot inkább mulattatta, mint bosszantotta. A többiek viszont sietve gratuláltak és a következő percekben Julian végighallgathatta, hogy nagyon bájos felesége milyen szakértője a gyógyfüveknek és a társalgásnak.

– Nő léteire igazán figyelemre méltó a mezőgazdasági jártassága – jelentette ki az egyik középkorú rajongó. – Órák hosszat el tudnám hallgatni.

– Éppen a birtokáról beszélgettünk – magyarázta egy pirospozsgás fiatalember. – Lady Ravenwoodnak nagyon érdekes elképzelései vannak a tenyésztést illetően.

– Mondhatni lenyűgöző – szólta Julian. Majd Sophy felé intve hozzátette: – Kezdek rájönni, hogy a téma egyik szakértőjét vettem feleségül.

– Ne feledje, uram, hogy sokat olvasok – mormolta Sophy. – És az utóbbi napokban az ön könyvtárából is válogatok. Remek gyűjteménye van gazdasági könyvekből.

– Kénytelen leszek emelkedettebb témájúakra cserélni őket. Talán vallási értekezéseket kellene gyűjtenem – Julian kinyújtotta a karját. – Nem tudom el tud-e szakadni ilyen lebilincselő témáktól, hogy a férjét kitüntesse egy tánccal?

Sophy nevető szemekkel válaszolt.

– Hát hogyne, Julian. Megbocsátanak, uraim? – kérdezte udvariasan, miközben Julianbe karolt

– Természetesen – mormolta Waycott. – Megértjük, a kötelesség hívja a hölgyet, igaz uraim? Térjen vissza Sophy, ha ismét mulatni akar velünk.

Julian nehezen állta meg, hogy ne vágjon Waycott túlságosan csinos arcába. Tudta, hogy Sophy soha nem bocsátaná meg neki a jelenetet, nem is beszélve Lady Yelvertonról. Magában forttyogva csak azt tehette, hogy tudomást sem véve Waycott gúnyos megjegyzéséről, Sophyt a táncparketre vezette.

– Úgy látom, jól érzi magát – szólalt meg, mikor Sophyt a karjaiban érezte.

– Jaj, nagyon. Egészen más, mint a múltkor volt. Ma mindenki olyan kedvesnek tűnik. Többet táncoltam az este, mint öt évvel ezelőtt az egész báli szezonban együttvéve – Sophy arca kipirult, szeme ragyogott a boldogságtól.

– Igazán örülök, hogy Ravenwood grófnőjének első jelentős társadalmi eseménye ilyen kiválóan sikerült – szándékosan megnyomta egy kicsit a lány új címét. Nem akarta, hogy Sophy megfélemezzen rangjáról és arról, hogy ez kötelezi.

Sophy elgondolkodva nézett rá.

– Bizonyára attól van az egész, hogy férjes asszony vagyok. Minden férfi biztonságban érzi magát mellettem.

Juliant megdöbbenették Sophy szavai.

– Mi az ördögöt akar ezzel mondani? – csattant fel.

– Hát nem világos? Már nem pályázok férjre. Hiszen fogtam magamnak egyet. Így a férfiak nyugodtan flörtölhetnek velem, mert semmilyen ajánlatot nem kell tenniük. Ettől az egész teljesen ártalmatlan, nem úgy, mint öt évvel ezelőtt, amikor nyilatkozniuk kellett volna szándékaikat illetően.

Julian lenyelt egy káromkodást.

– Ezzel az érveléssel rossz nyomon jár – sziszegte Julian. – Ne legyen naiv, Sophy. Elég öreg ahhoz, hogy felmérje, mint férjes asszony van csak igazán kitéve mindenféle tisztességtelen ajánlatnak. Pontosan azért, mert biztonságos, nyugodtan megpróbálhatják elcsábítani.

Figyelmesen hallgatta Juliant, de arcáról nem tűnt el a mosoly.

– Ugyan már, Julian. Túlértékeli a helyzetet. A jelenlévők közül senki részéről nem fenyeget veszély, amennyire meg tudom ítélni.

Julian hirtelen ráébredt, hogy egy kalap alá veszi a többi jelenlévő férfival.

– Bocsásson meg, asszonyom – mondta halkán –, nem tudtam, hogy ennyire el akarja magát csábíttatni. Tulajdonképpen az volt a benyomásom, hogy pont a fordítottja igaz. Félreértettem, nem vitás.

– Örökösen félreért, uram – mereven a nyakkendőjére szegezte tekintetét. – A dolog úgy áll, hogy csak tréfáltam.

– Tréfált?

– Hát persze. Bocsásson meg. Csak fel szerettem volna vidítani. Úgy vettem észre, mintha túlságosan is aggódna az erényemet fenyegető nem létező veszély miatt.

Biztosíthatom, hogy az urak közül senki sem tett ajánlatot és senki sem közeledett sértő módon.

Julian felsóhajtott.

– Az a probléma, Sophy, félek, hogy maga nem veszi észre a sértő szándékot, csak amikor már túl késő. Hiába töltötte be a huszonharmadik életévét, társasági ügyekben nincs tapasztalata. Ami pedig nem más, mint egy nagy vadászterület, ahol egy vonzó, naiv, férjezett ifjú hölgy gyakran csábító préda.

Sophy teste megfeszült, szeme összeszűkült.

– Kérem, Julian, ne nézzen ennyire ostobának. Nem vagyok annyira naiv.

Biztosíthatom, hogy nem fogom hagyni egyetlen barátjának sem, hogy elcsábítson.

– Sajnálatos módon az ellenségeimet sem szabad számításon kívül hagynia.

Sophy fel-alá járkált a szobájában aznap éjjel. Fejében az este eseményei egymást kergették. Az egész olyan izgalmas volt és olyan csodásan más, mint öt évvel ezelőtt, amikor először vezették be a társaságba.

Nagyon is tisztában volt azzal, hogy elsősorban Ravenwood feleségének szólt a figyelem, de úgy érezte, hogy ettől függetlenül is megállta a helyét. Először is így, huszonhárom évesen, lényegesen nagyobb önbizalommal rendelkezett, mint tizennyolc éves korában. Ráadásul nem erőlködött olyan görcsösen, hogy jó partira akadjon, mint akkoriban tette. Ma oldottan tudott szórakozni. Minden remekül ment, egészen addig a pillanatig, míg Julian fel nem bukkant.

Először nagyon megörült neki, azt hitte lelkesedni fog, hogy milyen jól elboldogul ebben az ó világában, de az első tánc után rájött, Julian nem azért jelent meg Yelverstonék bálján, hogy felesége sikerein ámuldozzon. Azért jött, mert attól tartott, hogy valami ragadozó hímnek a karmai közé kerül a társasági útvesztőkben.

Nyomasztotta, hogy Juliant kizárólag az önző birtoklási vágy tartotta mellette egész este.

Egy órája értek haza és Sophy rögtön felsietett, hogy lefeküdjön. Julian meg sem próbálta visszatartani. Udvariasan jó éjszakát kívánt és bevonult a könyvtárba.

Néhány perccel ezelőtt hallotta lépteit a szoba előtti szőnyeggel borított folyosón.

Első igazi társadalmi eseményének estéje felett érzett izgalma gyorsan elpárolgott és Sophy úgy érezte, erről elsősorban Julian tehet. Semmi kétség, mindent megtett, hogy elrontsa az örömét.

Sophy a szoba legtávolabbi végéig elment, majd megállt a fésülködő asztalánál. Szeme megakadt a kicsi ékszerdobozon, amely jól kivehető volt a gyertya fényénél. Hirtelen elöntötte a bűntudat. Be kellett vallania, hogy bizony Ravenwood grófnéja a városban töltött első hét nyüzsgése közepette némileg megfélemedezett arról, hogy Ameliát kell megbosszulnia. Életének legfőbb célja háttérbe szorult házassága válsága miatt.

Nem mintha hűtlen lett volna esküjéhez, hiszen továbbra is meg akarta találni Amelia csábítóját, úgy próbálta megnyugtatni magát, de most másféle dolgok kerültek előtérbe.

Mihelyt rendezte viszonyát Juliannel, ismét nekilát, hogy felkutassa azt a férfit, aki Amelia haláláért felelős.

– Nem feledkeztem meg rólad, drága nővérem – suttozta Sophy.

Éppen felemelte az ékszerdoboz tetejét, amikor kinyílt mögötte az ajtó. Ijedten rezzent össze és ahogy megfordult, Juliant pillantotta meg a két szobát összekötő ajtóban. A hálóköntösén kívül nem viselt semmit. Az ékszerdoboz fedele hangos csattanással hullott vissza.

Julian az ékszerdobozra, majd Sophyra nézett. Kényszeredetten mosolygott.

– Nem kell semmit mondania, drágám. Már értettem a korábbi célzást is. Bocsásson meg, hogy elmulasztottam ez ideig a megfelelő csecsebecsékkal ellátni önt, hogy a városban lévő társasági divatnak eleget tudjon tenni.

– Nem akartam öntől ékszert kérni, uram – szóit Sophy értetlenül. Hát az biztos, hogy nagyon idegesítő feltételezéseik vannak néha. – Óhajt valamit?

A férfi tétovázott egy kicsit, csak állt az ajtóban.

– Igen, azt hiszem – mondta végül. – Sophy, sokat gondolkodtam a köztünk lévő, még le nem rendezett ügyön.

– Miféle ügyön, uram?

Julian szeme összeszűkül.

– Szeretné, ha érhetőbben fogalmaznék? Rendben van, sokat foglalkoztam házasságunk beteljesülésének gondolatával.

Sophy gyomra hirtelen összerándult, éppúgy mint egyszer réges-régen, amikor egy fáról a patakba zuhant.

– Értem. Feltételezem, hogy az juttatta eszébe a témát, amit Yelverstonéknál a birkatenyésztésről hallott?

Julian lassan Sophy felé lépett, kezét a köntös zsebébe süllyesztette.

– Ennek semmi köze a birkákhoz. Ma este először döbbsentem rá, hogy a hitvesi ágyban lévő tapasztalatlansága nagy kockázatnak teszi ki.

Sophy csodálkozva nézett rá.

– Kockázatnak, uram?

Julian higgadtan bólintott. A fészülődő asztalról felemelt egy kristályhattyút.

– Túlságosan naiv és még annál is ártatlanabb, Sophy. Hiányzik magából az a világi tudás, amellyel egy asszonynak feltétlenül rendelkeznie kell ahhoz, hogy megértse a célzásokat és kétértelműségeket, melyek egy férfi beszédében megbújnak. Féltő, hogy akarata ellenére bátorít egyeseket, mert egyszerűen nem veszi észre, mire akarnak voltaképpen kilyukadni.

– Azt hiszem, kezdem érteni az okfejtését, uram – mondta Sophy. – Úgy véli, az a tény, hogy a szó teljes értelmében még nem vagyok igazi felesége, társadalmilag hátrányt jelenthet számomra?

– Így is lehet mondani.

– Még elgondolni is szörnyű. Majdnem annyira, mintha a nem megfelelő késsel enné az ember a halat.

– Ennél azért komolyabb a dolog, Sophy, higgye el. Ha nem lenne férjnél, akkor ez a fajta hiányosság még védelmet is jelenthetne. Minden férfi, aki kísérletet tenne az ön elcsábítására, azt is tudná, hogy ez adott esetben azt jelentheti, kötelessége önt nőül vennie. Na már most vannak egyesek, akik ha csak sejtenék azt, hogy ön még nem osztotta meg a hitvesi ágyat férjével, mindent megtennének, hogy megszerezzék maguknak. Szórakoztató zsákmányt jelentene nekik.

– Más szóval, ez a feltételezett férfiú értékes skalpnak tekintene engem?

– Pontosan – Julian letette a kristályhattyút és elismerően mosolygott Sophyra. –

Örülök, hogy megértette a helyzetet.

– Ó, hát persze – válaszolta alig palástolva ziháló lélegzetét. – Azt akarja a tudomásomra hozni, hogy véglegesen elhatározta, él jogaival.

A férfi vállat vont, nyilvánvaló egykedvűséggel.

– Úgy hiszem, ez az ön érdeke. Tehát úgy döntöttem, hogy az ön érdekeit figyelembe véve, legjobb lesz házasságunkat a normális mederbe terelni.

Sophy ujjai a fészülődő asztalka előtt álló szék támlájára fonódtak.

– Julian, azt hiszem, kifejezésre juttattam, hogy szeretnék igazából is a felesége lenni, de mielőtt folytatná, kérnék öntől egy szívességet.

Julian zöld szemeinek csillogása meghazudtolta korábbi nyugalmát.

– Mi legyen az, drágám?

– Nem szükséges örökösen megindokolnia a tetteit. Ugyanis attól, ahogy azt magyarázza, hogy minden az én érdekemben történik, én legalább olyan rosszul vagyok, mint maga volt az én különleges teakeverékemtől.

Julian egy pillanatig nem tudta mit szóljon. Aztán harsány nevetéssel képesztette el Sophyt.

– Szóval nem tud elaludni, szegénykém – Sophynak feleszmélni sem volt ideje, már Julian karjában találta magát, aki az ágy felé húzta. – Ezt nem engedhetem. Asszonyom, esküszöm, minden tőlem telhetőt megteszek, hogy csak rám figyeljen ezúttal.

Sophy ragyogó mosollyal nézett fel rá, széles vállába kapaszkodva. Valami csodás izgalom járta át a testét.

– Higgye el, uram, csak önre figyelek most.

– Ez így is van rendjén, hiszen én meg csak veled törődöm.

Gyengéden az ágyra fektette, közben kezdte lefejtetni róla a köntöst. Érzéki mosolya csupa várakozással volt tele.

Közben letépte saját hálóköntösét is, látni engedve erős, férfias formáit a gyertyafényben. Sophynak már nem maradt kétsége afelől, hogy a férfi kívánja őt. Ágaskodva, keményen feszült benne a vágy. Sophy egy darabig nézte, majd egy utolsó bizonytalan érzés futott át rajta, bár teste már megadta a maga határozott választát.

– Megijesztelek, Sophy? – Julian mellé ereszkedett az ágyra és karjaiba vette. Hatalmas kezei a lány ágyékát – simogatták a hálóíngen keresztül. – Nem akarlak megijeszteni.

– Nem is ijedek meg. Már sokszor megmondtam, én nem vagyok egy kis ostoba liba, aki most került ki az iskolából – Egy picit megremegett a forró férfikéz érintésétől.

– Ja, persze. Mindig elfelejtem, hogy az én vidéken nevelkedett arám tökéletes szakértője a nemzésnek és tenyésztésnek – ezzel csókot lehelt a nyakára és mosolyogva nyugtázta, hogy a lány újra megremegeg. – Most már látom, hogy nem kell aggódnom amiatt, hogy netán véletlenül megsértem az érzékenységedet.

– Én azt hiszem, maga tréfál velem.

– Én azt hiszem, jól hiszed – és a hátára fektette a lányt. Ujjai gyorsan megtalálták a hálóing szalagjait, melyeket gyengéden kioldozott. Tekintetét egy pillanatra sem vette le Sophy arcáról, akkor sem, mikor mellét a kezébe fogta.

– Olyan lány és nőies vagy, kicsim.

Sophyt megigézte Julian átható pillantása. Ámulva látta, hogy alakul át forró mosolya vad vággyá. Kinyújtotta a kezét, hogy végigsimítsa Julian arcát és csodálkozva figyelte, hogy a gyengéd, kérő simogatás milyen hatással van a férfira.

Julian felnyögött és Sophy szájára tapadt. Csókja forró volt, heves és követelőző, olyan mint ágaskodó vágya. A lány alsó ajkát fogai közé szorította és gyengéden harapdálta. Mikor Sophy már nyöszörgött, nyelvével szájába hatolt és egyik mellbimbóját a hüvelykujjával dörzsölni kezdte.

Sophy hevesen reagált az érintésre, a mellét simogató férfi kezére tette a sajátját. Érezte, hogy teste lüktetve ébred öntudatra és tudta, nem sokáig lesz képes uralkodni felette.

De ez így van jól, mondta magában, mikor valahol megszólalt benne egy távoli hang figyelmeztetése. Lehet, hogy Julian nem szerelmes belé, de mégiscsak a férje. Megesküdött rá, hogy oltalmazni és vigyázni fogja és Sophy hitte, hogy a férfi megtartja az eskü rá vonatkozó részét. Cserébe ő pedig jó feleség lesz, igazi feleség.

Julian nem tehet arról, hogy ő szerelmes belé. Nem tehet arról, hogy így ő sokkal többet kockáztat ma éjjel.

– Sophy, Sophy, kicsim, engedd el magad. Hagyd, hogy én irányítsalak. Olyan finom vagy, olyan lágy. – Julian egy pillanatra félbehagyta a csókot, hogy leszedje a lány hálóingét. A földre lökte, és tekintetével végigpásztázta Sophy testét a gyertyafényben. Keze a lány fenekéről lassan siklott az ágyéka felé. Amikor Sophy megremegett, a férfi lehajolt, hogy megnyugtatóan megcsókolja.

A nyugtató csók heves vágyat ébresztett Sophyban, ujjaival a férfi hajába túrt és szorosán magához húzta. Lábai nyugtalanul kapálódtak, míg Julian az egyikre rá nem fonta a magáét. Ettől Sophy teljesen átadta magát a férfi simogatásának, aki máris nekilátott combjának bársonyos bőrét felfedezni.

Sophy fejét ide-oda dobálta a párnán. Hallotta a belőle feltörő apró, suttogó gyönyör hangjait, amint Julian ujjai kicsi köröket írtak le a testén. Olyan jó volt érezni hatalmas kéz simogatását, erőt és biztonságot árasztott, mintha mindig hozzá tartozott volna. Sophy boldogan adta át magát a kényeztetésnek.

– Julian, Julian, olyan különösen érzem magam.

– Tudom, tündérekém. A tested elárulja. Örülök, hogy így van. Azt is akarom, hogy így legyen.

Ezzel ráfordult a lányra, hogy az érezze a lágyékának feszülő férfierőt.

Sophy összerándult a Julianben rejlő erőtlől, de amikor a férfi Sophy kezét ágaskodó szerszámaéhoz vezette, nem ellenkezett. Tétován megérintette, lassan ismerkedve méretével és formájával.

– Látod, mennyire kívánlak, Sophy? – Julian hangja egészen rekedt volt. – De esküszöm, addig nem teszek a magamévá, amíg nem kívánsz te is ennyire engem.

– Honnan fogod tudni, hogy ez mikor következik be? – kérdezte a lány félig lehunyott pillái alól feltekintve.

Julian arcán mosoly villant és ujjait szándékosan összezárta a Sophy lába közötti lágy dombocskán.

– Tőled.

Sophy érezte, hogy előnti a forróság a combjait és türelmetlenül fészkelődni kezdett, akaratlanul is közelebb akarva kerülni a férfihez.

– Azt hiszem, eljött az idő – suttogta.

A férfi egyik ujjá becsúsztott a lány combjai közé. Sophy egy pillanatra megmerevedett, aztán érezte, hogy nedves lesz a lába között.

– Hamarosan – súgta Julian boldog elégedettséggel. Szája most a lány mellén kalandozott. – Nagyon hamarosan. – Ujját ismét belemélyesztette a combok közé, de most nem húzta vissza teljesen.

Sophy önkéntelenül is megmozdította a csipőjét, teste ráfeszült és hívogatóan kapaszkodott a benne lévő ujjba.

Julian halk nyögéssel nyugtázta a lányból áradó bátorítást és vágyat.

– Olyan szoros és forró vagy – mormolta, mielőtt ismét rátapadt volna a szájára. – És kívánsz engem. Igazán kívánsz, ugye édes? – Nyelvével szétfeszítette a lány ajkait, ugyanazzal a mozdulattal, mint amit az ujjá végzett.

Sophy lihegve kapaszkodott a vállába és még szorosabban ölelte. Amikor Julian hüvelykujja a göndörödő bolyhok között megbújó kicsi, rendkívül érzékeny részt megérintette, a lány akaratlanul Julian hátába mélyesztette körmeit.

– Julian!

– Igen, ó istenem, igen.

Julian teljesen ráfeküdt, egyik izmos combjával törve utat magának a lány lábai közt. Sophy kinyitotta a szemét, ahogy megérezte a teljes hosszában rajta végignyúló testet. A férfi nehéz volt, nagyon nehéz. De Sophy boldogan érezte, ahogy belesüppedt alatta az ágy neműbe. Amikor belenézett a sötét, elszánt arcba, valami addig soha nem tapasztalt gyönyör futott át rajta.

– Húzd fel a térdedet, édes – sürgette. – Így, tündérekém. Tárulkozz ki nekem. Mondd, hogy kívánsz engem.

– Kívánlak. Ó, Julian, annyira kívánlak – Nyitottnak és sebezhetőnek érezte magát, de furcsa módon mégsem félt. Hiszen Juliannel volt és Julian soha nem okozna fájdalmat neki. A férfi lassan hatolt befelé a mézserű finomságot árasztó hüvelybe. A lány ösztönösen lejjebb akarta engedni lábait.

– Ne, édes. Így jobb lesz. Most higgy nekem. Esküszöm, hogy a lehető leghalványabban fogok beléd hatolni. Csak addig megyek, míg engedsz. Bármikor megállíthatasz.

A lányban nőttön-nőtt a feszültség, tenyere lecsúszott Julian izzadt hátáról. Hazudott nekem, gondolta Sophy boldogan. Vagy így áll a helyzet, vagy tényleg sikerült elhitetni magával, hogy elég akaratereje lesz ahhoz, hogy megálljon, ha ő kéri. Akárhogyis, ösztönösen érezte, hogy Julian is nehezen tud csak uralkodni az érzékein.

Ettől a tudattól csodásan romlottnak és asszonyosan erősnek érezte magát. Jó volt érezni, hogy erős, nagy önuralommal rendelkező férjében ilyen változásokat képes előidézni. Legalább most egyenlők.

– Ne aggódj, Julian, nem akarlak megállítani, mint ahogy a napot sem akarnám – ígérte elhaló hangon.

– Ezt örömmel hallom. Nézz rám, Sophy. Látni akarom a szemeidet, amikor a szó teljes értelmében asszonyommá teszek.

Sophy újra kinyitotta a szemét és mélyet lélegzett, amikor érezte, hogy Julian egyre mélyebbre nyomul benne. Körmét ismét a hátába mélyesztette.

– Jól van, kicsim. – A homlokán kicsi verejtékcseppek gyöngyöztek, amint lassan egyre beljebb csúszott. – Az eleje egy kicsit viharos lesz, de aztán már sima vizeken hajózunk.

– Én nem érzem magam tengeren hánykolódó hajónak, Julian – préselte ki nagy nehezen a szavakat Sophy, miközben érezte, hogy megfeszül és mindent kitölt benne Julian. Körme mélyebbre vágott.

– Én mégis úgy érzem, mintha mindketten a tengeren lennénk – nyögte Julian és próbált küzdeni a vággyal. – Szoríts erősen, Sophy.

A lány tudta, hogy Julian önuralmának vékony fala most repedt szét. Míg ő a bizonyosság dicsőségében fürdött, Julian nyögve hatolt belé.

– Julian! – Megdöbbenve a hirtelen, heves lökéstől, Sophy felkiáltott és nekifeszült Julian vállainak, mintha ezzel akarna gátat vetni neki.

– Minden rendben lesz, szerelmem. Esküszöm, minden jó lesz. Ne ellenkezz, Sophy! Mindjárt túl leszünk rajta. Próbáld meg elengedni magad! – Julian apró csókokkal borította arcát és nyakát, de változatlanul benne maradt a szűk csatornában. – Adj még egy kis időt nekem, drágám.

– Később kisebb lesz? – kérdezte Sophy zordan.

Julian felnyögött és Sophy arcát két hatalmas tenyerébe fogta. Csillogó szemekkel nézett le rá.

– Idővel hozzám szoksz. Jól is fog esni, Sophy. Tudom, hogy így lesz. Olyan csodálatos vagy belül és annyi tűz van benned. Nem szabad türelmetlenné lenned.

– Könnyű ezt mondani, uram. Gondolom, maga elégedett azzal, ami történt.

– Majdnem mindennel – bólintott enyhe mosollyal. – De mindaddig nem lehetek teljesen elégedett, míg te sem vagy az. Jobban érzed már magad?

Sophy elgondolkodott a válaszon.

– Igen – ismerte el végül.

– Akkor jó.

Vágyakozva hajolt a szájára, majd lassan elkezdett fel-le mozogni a lányban, lassan haladt a szűk szorosban.

Sophy ajkát beharapva figyelte, hogy vajon most még rosszabb lesz-e. De nem lett. Az igazat megvallva, nem érezte olyan kellemetlenül magát. Kezdett visszatérni a korábbi izgalom, noha lassan. Teste fokozatosan hozzáidomult a benne feszülő mindent kitöltő teljesség érzetéhez.

Sophy már azon a ponton volt, hogy őszintén élvezze a szokatlan történéseket, mikor Julian hirtelen lendülettel nyomult bele.

– Julian, várj, lassan sokkal jobb volt – mondta Sophy kapkodva, amikor rájött, hogy Juliant valamiféle erő keríti hatalmába.

– Ne haragudj, Sophy. Én megpróbáltam. De nem bírom tovább – mondta fogcsikorgatva, majd elfojtott kiáltást hallatott, csípője megfeszült és teljesen elmerült a lányban.

Aztán Sophy érezte, ahogy valami meleg, dús folyadék önti el. Valami ősi ösztönnek engedelmessé válik karjával és lábával szorosan átkulcsolta a férfi testét. Az enyém, gondolta csodálkozva. Most és mindörökké az enyém.

– Ölelj – Julian szagatott hangon kérte. – Ölelj magadhoz, Sophy! – Lassan oldódott benne a feszültség, majd elnyúlt, hatalmas teste izzadtan hevert a lány mellett.

Sophy egy darabig nem mozdult, öntudatlanul simogatta Julian izzadt hátát és az ágy baldachinját bámulta. Hát, ami a végét illeti, nem volt elragadtatva, de az előtte lévő simogatást igazán élvezte. Az ölelés meleg, bensőségessége is nagyon kellemes volt.

Érezte, hogy Julian semmilyen más helyzetben nem fogja magát ennyire kiszolgáltatni. Ha semmi másért, már ezért érdemes szeretkezni vele.

Julian vonakodva megfordult és felkönyökölt. Enyhe elégedettséggel mosolygott, ami kuncogássá változott, amikor látta, hogy Sophy viszonzza a mosolyt. Lehajolt, hogy egy puszit nyomjon az orra hegyére.

– Úgy érzem magam, mint egy versenyparipa egy hosszú futam végén. Nyertem ugyan, de kimerült vagyok és gyenge. Várnod kell néhány percig, míg magamhoz térek. Legközelebb neked is sokkal jobb lesz, édes – kedvesen kisimította a lány homlokába hulló fürtöket.

– Néhány percig? – ismételte Sophy hitetlenkedve. – Úgy beszélsz, mintha ma még jó néhányszor meg akarnád ismételni a dolgot.

– Azt hiszem, meg kellene – mondta Julian nyilvánvaló jóváhagyásra várva. Meleg tenyere Sophy hasára simult. – Elég sokáig vártam önre, tisztelt asszonyom és be akarom hozni az összes elvesztegetett éjszakát.

Sophy rájött, hogy a lába közt fájdalmat érez, rémület hasított belé.

– Ne haragudj – mondta gyorsan –, én igazán nagyon szeretnék jó feleséged lenni, de nem hiszem, hogy nekem is elég lesz néhány perc ahhoz, hogy magamhoz térjek. Nagyon nagy baj lenne, ha nem ismételnék meg most rögtön?

Julian aggódva ráncolta a homlokát.

– Mondd csak, Sophy, ennyire fáj?

– Nem, dehogy. Csak nem szeretném, ha most azonnal újra csinálnánk. Bizonyos részei... egészen kellemesek voltak, de ha nincs ellenére, uram, inkább várjunk holnapig.

A férfi bólintott.

– Ne haragudj, édesem. Az én hibám. Sokkal lassabban akartam.

Oldalára fordult, majd felállt az ágy mellett.

– Hová mégy?

– Azonnal visszajövök – ígérte.

Sophy figyelte, ahogy az árnyak közt az öltözőasztalhoz lép és vizet tölt a kannából a tálba. Aztán leemelt egy törülközőt a tartóról és belemártotta.

Amikor visszatért az ágyhoz, akkor jött csak rá Sophy, hogy mit is akar. Gyorsan felült és nyakig húzta a takarót.

– Ne, Julian, kérem. Én is meg tudom csinálni.

– Meg kell engedned, Sophy. Ez is a férj kiváltsága. – Letelepedett az ágy szélére, majd gyengéden, de határozottan lefejtette a lány kezét a takaróról.

– Feküdj le szépen, drágám, hadd hozzalak rendbe.

– Igazán, Julian, jobb szeretném, ha nem...

De hiába volt minden tiltakozás. Visszanyomta a párnára. Sophy száján kicsúszott egy zavart káromkodás, amin Julian jót nevetett.

– Semmi okod rá, hogy szemérmeskedj, szerelmem. Most már késő. Tapasztaltam már, hogy milyen édesen odaadó tudsz lenni, nem? Néhány perccel ezelőtt még forró és nedves voltál, csupa vágyakozás. Hagytad, hogy bejárjam tested tájait.

Közben végzett a törölgetéssel és ledobta a foltos törülközőt.

– Julian... szeretnék kérdezni valamit – hadarta Sophy, miközben megpróbálta a takarót elrendezni, legalább a látszat kedvéért.

– Mit szeretnél tudni? – kérdezte és már mászott is vissza Sophy mellé az ágyba.

– Azt mondtad, hogy léteznek bizonyos módszerek, melyek meggátolják azt, hogy az ilyesből gyerek szülessen. Alkalmaztál ma este valamit ezek közül?

Rövid, feszült csend telepedett közéjük. Julian hátradőlt a párnán, karját a feje alá tette.

– Nem – mondta minden kertelés nélkül. – Semmit nem használtam.

– Ó – a lány megpróbálta leplezni aggodalmát, melyet e szavak hallatán érzett.

– Tudtad, hogy mit akarok kihozni ebből a kapcsolatból, amikor beleegyeztél abba, hogy igazi feleségem leszel, Sophy.

– Egy örökösöt és nyugalmat.

Úgy látszik az előző pillanatok csak látszatra keltették a bensőségesség illúzióját, gondolta Sophy keserűen, csak látszatra. Tagadhatatlan, hogy Julian nagyon kívánta ma este, amikor bejött hozzá, de nem szabad elfelejtenie, hogy az elsődleges célja az örökös.

Újabb csend ereszkedett a homályos ágyra. Majd Julian gyengéden fordult hozzá:

– Olyan szörnyű lenne szülni nekem egy fiút, Sophy?

– És mi van akkor, ha lányt szülök, uram? – kérdezett vissza hidegen, kikerülve a választ.

A férfi váratlanul elmosolyodott.

– Egy lány is nagyon megfelelne, különösen, ha az anyjára hasonlít.

Sophy eltöprengett azon, hogyan is értse a bókot, de jobbnak látta nem firtatni.

– De maga Ravenwood számára fiút kíván?

– Hát akkor majd addig próbálkozunk, míg sikerül összehoznunk egyet, jó? – kérdezte Julian. Kinyújtotta a karját és magához húzta Sophyt, széles vállán ringatva fejét: – Egyébként nem hiszem, hogy egy fiú különösebb gondot jelentene. A Sinclaireknek mindig fiúgyerekek szokott születni és te erős vagy és egészséges. A kérdésemre viszont nem válaszoltál, Sophy. Nagyon elkésérítene, ha kiderülne, hogy teherbe estél ma éjszaka?

– Túlságosan korai lenne még – jegyezte meg Sophy tétován. – Még alig ismerjük egymást. Bölcsebb lenne várni még egy kicsit.

Míg megtanulsz szeretni engem, tette hozzá magában.

– Nem tudom, mire kellene várnunk. Nagyon jót tenne neked egy gyerek, Sophy.

– Miért? Ettől nő a kötelességtudatom meg a felelősségérzetem, mint feleség? – vágott vissza Sophy. – Biztosíthatom, hogy rendelkezem mindkettővel.

Julian sóhajtott.

– Csak azt akartam ezzel mondani, hogy szerintem jó anya lenne belőled. És azt hiszem, ha lenne egy saját gyereked, feleségnek is boldogabb lennél.

Sophy felnyögött, dühös volt magára, hogy így elrontotta azt a bensőséges, gyöngéd hangulatot, amelyet Julian a szeretkezésük után teremtett. Arra gondolt, talán humorral visszahozhatná a tűnő pillanatot. Oldalára fordult és évődve mosolygott Julianre.

– Mondd csak, Julian, minden férj ilyen átkozottul magabiztos annak megítélésében, hogy mi a legjobb a feleségének?

– Sophy, ne bánts, kérlek – igyekezett egyszersmind ártatlan, de ugyanakkor sértett arcot vágni. Szemében azonban megkönnyebbülés és mosoly bujkált. – Szóval magabiztosnak tartasz?

– Bizony, időnként kénytelen vagyok erre a következtetésre jutni.

Arca ismét elkomorult.

– Lehetséges, hogy néha ez a látszat. De az tény, hogy jó férjed szeretnék lenni, Sophy.
– Tudom – suttogta Sophy lágyan. – És mert tudom, mindent meg is teszek, hogy elviseljem az önkényeskedésed megnyilvánulásait. Látod, milyen megértő kis feleséged van? A férfi félig lehunytt szemmel vizsgálódva nézte Sophyt.

– Mintafeleség, mondhatnánk.

– Ehhez kétség sem férhet. Sokan tanulhatnának tőlem.

– Ettől a leckétől az úri társaság több férje megdermedne. Én mindenesetre igyekszem észben tartani, hogy tele vagy jószándékkal. Erre bizonyára nagy szükségem lesz azokban az esetekben, amikor majd megint altatót keversz az italomba, vagy azt az átkozott Wollstonecraftot olvasod – ezzel felemelte a fejét és egy heves csókot nyomott Sophy szájára, majd visszahanyatlott a hófehér párnára. – Van még valami, amit meg kell beszélünk, te mintafeleség.

– Éspedig? – Sophy hatalmasat ásított, egyre álmosabbnak érezte magát. Szokatlan volt Juliannal egy ágyban lenni, de rájött, hogy közelsége milyen megnyugtató és erőt adó. Nem tudta, vajon vele tölti-e az egész éjszakát.

– Nagyon feldúlt az imént, amikor azt mondtam, hogy ideje a házasságunkat normális mederbe terelni – kezdte lassan.

– Csak azért, mert azt is mondtad, hogy ez kizárólag az én érdekeimben történik.

A férfi arcán mosoly szaladt át.

– Most már értem, miért mondd, hogy magabiztos és zsarnokoskodó vagyok. De mindenképpen itt volt az ideje, hogy megtanuld, milyen kockázatot jelent, ha Waycottal és a hozzá hasonlókkal kacérkodsz.

Sophy álmos jó kedve egy pillanat alatt szertefoszlott. Felkönyökölt és úgy bámult Julianre.

– Nem kacérkodtam vele.

– De igen, Sophy. Azt elhiszem, hogy nem szándékosan tetted, de annyi biztos, ő úgy nézett rád, mint egy tál tejszínhabos eperre. És amikor rámosolyogtál, megnyalta a szája szélét.

– Julian, ez azért túlzás.

Julian magához húzta.

– Nem, Sophy, nem az. És Waycott nem az egyetlen, aki ma este körülöttem legyeskedett. Nagyon vigyázni kell az ilyen férfikkal. Ami a legfontosabb, hogy nem szabad őket bátorítani, még akaratlanul sem.

– Miért pont Waycottól félsz?

– Nem félek tőle. De tisztában vagyok azzal a veszéllyel, amit a nőkre jelent, és nem szeretném, ha a feleségem játszana a tűzzel. Az első adandó alkalommal habozás nélkül elcsábítana.

– Miért éppen engem? Annyi nálam sokkal szebb nő volt ott ma Lady Yelverton bálján.

– Ha elérkezettnek látja az időt, téged fog választani, mert a feleségem vagy.

– De miért?

– Engesztelhetetlenül és tiszta szívéből gyűlöl engem. Ezt ne felejtse el.

Hirtelen minden világos lett.

– Waycott egyike volt Elisabeth szeretőinek? – szaladt ki a száján, még mielőtt végiggondolta volna, mit is mond.

Julian arca megkeményedett és kiült rá az a hideg, fenyegető kifejezés, ami miatt méltán nevezték ördögnek.

– Már megmondtam, hogy az első feleségemről nem óhajtok senkivel társalogni. Ez alól te sem vagy kivétel, Sophy.

A lány megpróbált kibontakozni az ölelő karokból.

– Bocsásson meg, Julian. Megfeledkeztem magamról.

– Úgy van! – A férfi karja még szorosabban tartotta, hiába igyekezett szabadulni. Julian úgy tett, mintha észre sem venné Sophy próbálkozását. – De mivel mintafeleség vagy, biztos vagyok benne, hogy ez többé nem fordul elő, igaz?

Sophy feladta a hiábavaló küzdelmet. Figyelmesen nézett a férfira.

– Már megint gúnyolódik, Julian?

– Nem asszonyom, téved, teljesen komolyan beszélek – de ugyanaz az elégedett, lusta mosoly játszott az arcán, mint közvetlenül a szeretkezésük után. – Fordítsd erre a fejedet, drágám. Meg szeretnék nézni valamit – A hüvelykujjával gyengéden elfordította a lány állát, míg a gyertyafény teljesen meg nem világította a szemét. Aztán megcsóválta a fejét. – Ettől tartottam.

–: Mi a baj, uram? – kérdezte Sophy aggódva.

– Azt mondtam magamban, ha egyszer rendesen szeretkezünk egyet, eltűnik a szemedből az a tiszta ártatlan fény, de tévedtem. A tekinteted most is ugyanolyan tiszta és ártatlan, mint előtte volt. Nagyon nehéz lesz megóvni téged a társasági ragadozóktól, kedvesem. Már látom, csak egyet tehetek.

– Éspedig?

– Több időt kell majd melletted töltenem – Julian hatalmasat ásított. – Szeretnék kapni egy listát az esti programjaidról. Veled megyek mindig, amikor csak tehetem.

– Komolyan beszél, uram? Szereti az operát?

– Utálom az operát.

Sophy elvigyorodott.

– Hát ez igazán kár. A nagynénjével és Harriette barátnőjével azt tervezzük, hogy holnap este a King Színházba megyünk. Ezek szerint velünk tart?

– Egy férfi mindig azt teszi, ami a kötelessége.

– Hogy a csudába fog megtalálni bennünket Fanny és Harry ebben a tömegben? – Sophy aggódó tekintettel figyelte a hosszú kocsisort, amely teljesen betöltötte a King Színház előtti Haymarketet. – Legalább ezer ember nyüzsög itt.

– Van az háromezer is – mondta Julian és karonfogva léptek a divatos színházba. – Ami Fannyt és Harryt illeti, aggodalomra semmi ok. Biztosan megtalálják minket.

– Hogyan?

– Ugyanis a páholy, amelyben ülni szoktak, az enyém – magyarázta Julian fintorogva, miközben utat törtek maguknak a hullámzó tömegben.

– Ó, most már értem. Nagyon kedvező megoldás.

– Fanny is így találja. Ezáltal ugyanis nem kevés pénzt takarít meg. – Sophy ránézett.

– De nem bánja, hogy az ön páholyát használja, ugye? – Julian elvigyorodott.

– Nem. Ő a családom azon kevés tagjai közé tartozik, akit szívesen látok bármikor.

Néhány perccel később megérkeztek a bársonnyal kárpitozott páholyhoz, amely öt másik hasonló, szintén magánpáholy között helyezkedett el. Sophy letelepedett és ámulva figyelte a hatalmas patkóalakú nézőteret. Felékszerezett hölgyek, elegáns urak mindenütt. Az ülések mögötti szabad részen piperkőcök lődörögtek, hogy az általuk követett divatszélsőségek valamelyikét hirdessék. Botránnyosan feltűnő öltözéküket összehasonlítva Julian visszafogott, konzervatívan elegáns ruhájával, Sophy titkos megkönnyebbüléssel dicsérte férje ízlését.

Hamarosan rájött, hogy az igazi látványosságot nem a nézőtéren vagy a színpadon kell keresnie, hanem sokkal inkább a divatos páholyokban.

– Az egész olyan, mintha öt miniatűr kisszínpad lenne – jegyezte meg Sophy nevetve. – Mindenki azért öltözött ki, hogy a ruháját mutogassa a többieknek, és semmi mással nem is foglalkoznak, mint hogy azt vizsgálják, ki milyen ékszert visel és ki kit látogat meg a páholyokban. Nem értem, hogyan találhatja unalmasnak az operát Julian, hiszen a közönség önmagában is rendkívül szórakoztató.

Julian hátradőlt a bársonyszékben és összehúzott szemmel figyelte a nézőteret.

– Van benne valami, drágám. Semmi kétség, ami a nézőtéren történik, az lényegesen izgalmasabb, mint az opera cselekménye.

Tekintetét némán járatta végig a páholsoron. Sophy szemével követte, majd látta, hogy tétován megáll egy bizonyos páholynál, amelyben egy döbbenetesen feltűnő ruházatú hölgy ült hódolói körében. Sophy figyelte egy darabig, aztán elkezdte furdálni a kíváncsiság, ki is lehet ez a szőke démon, aki ennyire az érdeklődés központjában áll.

– Ki az a nő, Julian?

– Melyik? – kérdezte Julian szórakozottan, tovább kalandozva más páholyokra.

– Az a zöld ruhás, amelyik a harmadik páholyban ül. Nagyon népszerű lehet. Rengeteg férfi veszi körül és rajta kívül nem is látok más nőt a páholyban.

– Ja, az a nő – Julian újra odanézett. – Ne is törődjön vele, Sophy. Nagyon kevés annak az esélye, hogy találkozzon vele a maga társadalmi helyzetében.

– Az ember sohasem tudhatja.

– Ebben az esetben ez biztos.

– Julian, ne beszéljen rébuszokban. Ki ő? – Julian sóhajtott.

– Az egyik divatos kurtizán – mondta olyan hangon, amiből nyilvánvaló volt, hogy a téma untatja. – Sokan itt vannak ma. A páholyok számukra olyanok, mintha kirakatban ülnének.

Sophy tágra nyílt szemekkel bámul.

– Igazi kurtizánok? És páholyuk van a King Színházban?
– Mint említettem, ez nekik afféle kirakat, ahol a...ő ruhájukat mutogathatják.
Sophy meg volt döbbenve.
– De hiszen az egy vagyon lehet, hogy itt az egész évadra egy páholyt béreljenek.
– Azt azért nem mondanám, de nem olcsó mulatság, az biztos – ismerte el. – Szerintem üzleti befektetésnek tekintik.
Sophy kíváncsian előrehajolt.
– Mutasson meg néhány ismert kurtizánt, Julian. Esküszöm, így ránézésre semmi különbséget nem látok köztük és az előkelő hölgyek között, nem gondolja?
Julian ránézett, félig csodálkozva, félig megbotránkozva.
– Figyelemre méltó megjegyzés, Sophy. És attól tartok sok esetben helytálló is. Persze eltekintve néhány kivételtől. Egyes nőkből árad a méltóság, függetlenül attól, hogy milyen ruhát viselnek.
Sophy nem vette észre férje átható tekintetét, ugyanis minden figyelmét a páholyok kötötték le.
– Kik a kivételek? Mutasson néhányat, kérem. Nagyon kíváncsi lennék rá, hogy ránézésre meg tudok-e különböztetni egy utcanőt egy grófnőtől.
– Nem érdekes, Sophy. Azt hiszem, hogy egy estére ennyi elég a kissé sajátos kíváncsiskodásból. Beszéljünk inkább valami másról.
– Nem tudom, észrevette-e már, Julian, de mindig akkor akar témát változtatni, amikor végre érdekes kezd lenni a beszélgetés.
– Csakugyan? Milyen tapintatlan vagyok.
– Nem hiszem, hogy a legkevésbé is izgatja a modora. Jaj, nézze csak, ott van Anne Silverthorne és a nagymamája – Sophy integetni kezdett, Anne nevetve üdvözölte az egyik közeli páholyból. – Meglátogatjuk a páholyában, Julian?
– Talán a két felvonás közti szünetben.
– Nagyszerű. Anne nagyon csinos ma, nem? Remekül illik ez a sárga ruha a vörös hajához.
– Sokaknak nyilván az a véleménye, hogy hajadon létére kissé túl kivágott a ruhája – jegyezte meg Julian, miközben egy kritikus pillantással végigmérte a lányt.
– Ha Anne addig nem vesz fel divatos ruhát, amíg férjhez nem megy, akkor örökké várhat. Azt mondja, nem akar férjhez menni. Nagyon rossz véleménnyel van a férfinemről és a házasság intézményét sem találja vonzónak.
Julian lebiggyesztette a száját.
– Gondolom, a nénikém szerdai összejövetelein találkozott Miss Silverthorne-nal?
– Igen, ott.
– Abból ítélve, amit eddig elmondott vele kapcsolatban, azt hiszem, hogy ő egyáltalán nem olyan nő, akivel magának érintkeznie kellene.
– Tulajdonképpen igaza van – felelte Sophy derűsen. – Anne rémes hatással van rám. De sajnos már elrontott. Nagyon jó barátok lettünk és az ember nem hagyja csak úgy cserben a barátait, nem igaz?
– Sophy...
– Egészen biztos vagyok abban, hogy maga sem tenne ilyet. Ez nem lenne becsületes dolog. Julian dühösen nézett rá.
– Figyeljen, Sophy...
– Ne izgassa magát, Julian. Anne nem az egyetlen barátom. Jane Morlanddel is összebarátkoztam az utóbbi időben és bizonyára ő sem tetszene magának. Ő nagyon komoly lány. Belőle az ész és a józanság hangja szól.
– Ezt örömmel hallom – szólta Julian. – Azért mégis azt tanácsolnám, Sophy, hogy a barátnőit is ugyanolyan körültekintéssel válogassa meg, mint a barátait.

-Julian, ha a tanácsát követném a baráti köröm kialakításánál, akkor nagyon magányos lennék. Vagy pedig halálra unnám magam valami szürke teremtéssel.

- Ezt nehezen tudom elképzelni a maga esetében.

- Én is – Sophy újra körbejártatta a tekintetét, valami új érdekesség után kutatva. – Meg kell mondanom, Fanny és Harry nagyon későn jönnek. Remélem, nincs valami bajuk.

- Lám, most maga vált témát.

- Magától tanultam – Sophy folytatni akarta, de egyszer csak észrevette, hogy a zöld ruhás szőke kurtizán éppen rá szegezi a tekintetét.

Először egyszerűen csak kíváncsian viszonzta a pillantását, meglepődve attól, hogy a másik ilyen nyíltan bámulja. Már éppen Julianhez fordult volna, hogy ismét megtudakolja a nő nevét, de az emeleten felcsattanó hangos éljenzés az opera kezdetét jelezte. Sophy megfélekedezett a zöld ruhás asszonyról és a színpadot kezdte figyelni.

Az első felvonás közepe felé Sophy mögött szétnyílt a függöny. Hátrafordult és arra számított, hogy Fanny és Harry viharzik be a páholyba, de helyettük Miles Thurgood érkezett. Julian szórakozottan intette neki, foglaljon helyet. Sophy mosolyogva fogadta.

- Catalani remek formában van ma szerintem – Miles Sophy füléhez hajolt. – Azt hallottam, hogy parázs vitába keveredett a legutóbbi lovagjával közvetlenül a színpadra lépés előtt. Állítólag egy vázát borított a fejére. Szegény fickó, a következő jelenetben fellép, remélhetőleg addigra rendbe tudja magát hozni.

Sophy kuncogott, ügyet sem vetve Julian rosszálló pillantására.

- Honnan tudja? – suttogta Milesnak.

- Catalani színpad mögötti jelenetei legendásak – magyarázta Miles vigyorogva.

- Semmi szükség rá, hogy ilyen történetekkel szórakoztasd a feleségemet – mondta Julian élesen. – Ha itt akarsz maradni, találj valami jobb témát.

- Ne törődjön vele – dorgálta Sophy. – Julian ebben a témakörben rendkívül merev.

- Igaz ez, Julian? – Miles ártatlan képet vágott. – Most, hogy a grófné mondja, azt hiszem egyet kell értenem. Magam is úgy vettem észre, hogy az utóbbi időben kissé régimódi kezdesz lenni. Biztosan a házasság teszi.

- Semmi kétség – felelt Julian hűvösen.

- Nem Catalani az egyetlen, akiről ma este beszélnek – folytatta Miles derűsen. – Azt beszélnek, hogy az előkelő társaság több tagja kapott levelet a Nagy Featherstone-tól. El kell ismerni, a hölgy nyeregben van. És még ahhoz is van mersze, hogy itt üljön ma az áldozatai között.

Sophy felkapta a fejét.

- Charlotte Featherstone is eljött ma este? Hol ül? – Na most már elég, Thurgood – vágott közbe Julian határozottan.

De Miles ügyet sem vetve rá, fejével a páholy felé mutatott, ahol a divatosan öltözött szőke nő ült, aki néhány perccel ezelőtt olyan figyelmesen nézte Sophyt.

- Ő az, ott szemben.

- A zöld ruhás nő? – Sophy a sötét páholyt kémlelte, így próbálta kivenni a hírhedt kurtizán alakját.

- A fene egyen meg, Thurgood, azt mondtam elég – csattant fel Julian.

- Sajnálom, Ravenwood. Nem akartam semmi rosszat. De Featherstone-t mindenki ismeri. Nem fedi titok a kilétét.

Julian szemében harag villant.

- Sophy, nem parancsol egy kis limonádét?

- Köszönöm, Julian, nagyon jól esne egy pohárral.

- Remek. Biztos vagyok benne, hogy Miles boldogan hoz magának, nem igaz Thurgood?

Miles felállt és méltóságteljesen meghajolt Sophy felé.

– Megtisztel, Lady Ravenwood. Azonnal hozom – ezzel megfordult, hogy eltűnjön a páholyt lezáró függöny mögött, amikor egy pillanatra megtorpant. – Bocsánat, Lady Ravenwood – szólt széles mosollyal –, de mindjárt kiesik a toll a hajából. Megengedi, hogy megigazítsam?

– Jaj, istenem – Sophy épp odanyúlt, hogy visszatűzze a tollat, amikor Miles segítőkészen odahajolt hozzá.

– Hozd a limonádét, Thurgood – parancsolta Julian és maga vette kézbe a tollat. – Én is remekül elboldogulok Sophy hajával. – Gyorsan visszatűzte a tollat Sophy fűrtjei közé, Miles pedig szélesebben kihátrált a páholyból.

– Julian, igazán nem kellett volna elküldeni szegényt, csak mert megmutatta Charlotte Featherstone-t – Sophy rosszallóan nézett Julianre. – Az a helyzet, hogy úgys nagyon kíváncsi voltam már rá.

– El nem tudom képzelni, miért.

– Miért, hát mert olvastam az Emlékiratait – magyarázta Sophy és ismét előrehajolt, hogy jobban lássa a zöld ruhás hölgyet.

– Hogy mit olvasott? – Julian szinte fuldoklott a dühtől.

– Featherstone Emlékiratait Fanny és Harry szerda délutáni összejövetelein. Meg kell mondanom, lebilincselő olvasmány. Nagyon különös oldaláról ábrázolja a társadalmat. Alig várjuk a következő kötetét.

– A fenébe, Sophy, ha a leghalványabb sejtésem lett volna arról, hogy Fanny ilyen szennyel tömi a fejét, soha nem engedtem volna, hogy eljárjon hozzá szerdánként. Mit jelentsen ez az egész? Arról volt szó, hogy irodalommal és természetfilozófiával foglalkoznak, nem pedig egy utcalány pletykáival.

– Nyugodjon meg, Julian. Én egy huszonhárom éves férjes asszony vagyok, nem pedig egy tizenhat éves iskoláslány – mosolygott Sophy. – Az előbb igazam volt. Tényleg szörnyen merev bizonyos dolgokban.

A férfi összeszűkülte szemekkel nézett rá.

– Tudja Sophy, a merev a legenyhébb kifejezés arra, ahogy ezzel kapcsolatban érzek. Megtiltom, hogy az Emlékiratok közül még egyet elolvasson. Remélem, megértett?

Sophy jókedve kezdett halványodni. Esze ágában sem volt tönkretenni az estét egy veszekedéssel, de ebben nem engedhetett. Tegnap a megállapodásuk egyik legfontosabb pontját már feladta. Szó sem lehet arról, hogy most ismét engedjen.

– Julian – kezdte kedvesen-, emlékeztetni szeretném rá, hogy a megállapodásunk egyik legfontosabb pontja szerint magam választom meg az olvasmányaimat.

– Ne kezdje már megint azzal az ostoba megállapodással, Sophy. Annak semmi köze nincs Featherstone Emlékirataihoz.

– A megállapodás nem volt ostoba és igenis sok köze van a dologhoz. Azt akarja nekem előírni, hogy milyen könyveket olvashatok és milyeneket nem. Világosan megegyeztünk, hogy ezt nem fogja tenni.

– Nem óhajtok erről vitatkozni – sziszegte Julian.

– Nagyszerű – Sophy megkönnyebbülten mosolygott. – Magam sem szeretnék vitatkozni erről, uram. Látja? Milyen könnyen közös nevezőre tudunk jutni bizonyos kérdésekben. Ez jót jelent.

– Nem szeretném, ha félreértene – folytatta Julian határozottan. – Nem fogok erről vitatkozni. Egyszerűen közlöm önnel, nem akarom, hogy a jövőben az Emlékiratok további köteteit elolvassa. Mint a férje, a leghatározottabban megtiltom önnek.

Sophy mély levegőt vett. Tudta, hogy nem hagyhatja, hogy Julian ilyen könnyen átgázoljon rajta.

Úgy gondolom, hogy én a magam részéről már tettem egy komoly engedményt az esküvőnk előtt kötött megállapodásunkhoz képest, uram. Nem várhatja, hogy egy újabbat tegyek. Ez nem lenne igazságos és szerintem a szíve mélyén ezt maga is belátja.

– Nem igazságos – Julian előredőlt és megragadta a lány egyik csuklóját. – Sophy, nézzen rám. Ami tegnap történt, az semmiképpen nem nevezhető engedménynek. Egyszerűen jobb belátásra tért és belátta, hogy a megállapodásunknak az a bizonyos része teljesen ésszerűtlen és természetellenes volt.

– Szóval így gondolja? Micsoda megértés ez részemről.

– Ezen ne gúnyolódjon, Sophy. Először is hiba volt, hogy ragaszkodott ahhoz a kitételhez, ennek megfelelően mi sem természetesebb, hogy ezt aztán belátta. Ami az Emlékiratokat illeti, annak az olvasása szintén hiba. Bízva rám ennek a megítélését.

Sophy ránézett.

– Legyen belátó, uram. Ha ebben megint engedek, legközelebb mivel fog előállni? Hogy nem rendelkezhetek szabadon az örökségemmel?

– Az ördög vigye az örökségét – dühöngött Julian. – Nincs szükségem a pénzére és ezt nagyon jól tudja.

– Mondja most. De néhány héttel ezelőtt azt is mondta, hogy nem érdekli, mit olvasok. Honnan tudjam, hogy nem változtatja-e meg a véleményét az örökségemmel kapcsolatban is?

– Sophy, ez felháborító. Mégis miért akarja mindenáron olvasni az Emlékiratokat?

– Szerintem lebilincselő olvasmány, uram. Charlotte Featherstone nagyon érdekes nő. Gondolja csak el, mi mindenben ment keresztül.

– Egy csomó férfin ment keresztül, ha pontos akarok lenni és nem fogom hagyni, hogy minden egyes szeretőjével kapcsolatban a legapróbb részleteket is elolvassa.

– Ügyelni fogok rá, hogy többet ne hozzam szóba, uram, hiszen nyilvánvalóan idegesíti a téma.

– Arra ügyeljen, hogy többet ne olvassa – helyesbített Julian vészjósló hangon. Aztán megenyhült arccal folytatta. – Sophy, drágám, az egész nem ér annyit, hogy vitatkozzunk rajta.

– Tökéletesen egyetértek önnel, uram.

– Semmi mást nem kívánok öntől, mint némi körültekintést az olvasmányait illetően.

– Nézze, Julian, az állattenyésztés és gazdálkodás tudománya ugyan nagyon érdekes és hasznos, de kissé egyhangú. Kell valami változatosság néha.

– Biztos nem akarja lealacsonyítani magát az Emlékiratok pletykáihoz.

– Amikor megkérte a kezemet, én figyelmeztettem, hogy csapnivaló az ízlésem és kedvelem a pletykát.

– Nem akarom, hogy ebbe az irányba fejlődjön tovább.

– Úgy látom, jól ismeri az Emlékiratokban részletezett pletykákat. Csak nem forgatja maga is? Újabb közös témát jelenthet közöttünk.

– Eddig sem olvastam, és ezután sem fogom. Továbbá...

Fanny hangja harsant az ajtóból, Julian elnémult.

– Sophy, Julian, jó estét. Már azt hittétek, nem is jövünk?

Fanny beviharzott a függönyön keresztül, mint egy bronzszínű selyembe burkolt látomás. Közvetlenül mögötte Harriette Rattenbury bukkant fel, a szokásos lila ruhában és turbánban.

– Jó estét mindenkinek. Elnézést a késésért – Harriette vidáman mosolygott Sophyra. – Remekül nézel ki drágám ma este. Nagyszerűen áll neked ez a halványkék. Miért vágsz ilyen savanyú képet? Valami baj van?

Sophy gyorsan magára erőltetett egy üdvözlő mosolyt és kiszabadította a csuklóját Julian szorításából.

– Semmi a világon, Harry. Aggódtam miattatok.

– Ugyan, miattunk aztán fölösleges – nyugtatta meg Harry és megkönnyebbült sóhajjal leült. – Attól tartok, az egész az én hibám. Délután megint kínozott a reumám és akkor jöttem rá, hogy elfogyott a kenőcsöm. Az én drága Fannym ragaszkodott hozzá, hogy hozasson, így később tudtunk csak nekifogni az öltözködésnek. Milyen az előadás? Catalani jó formában van?

– Éppen most hallottam, hogy az előadás előtt összetört egy vázát a szeretője fején – vágta rá gyorsan Sophy.

– Akkor kirobbanó formában lehet – kuncogott Fanny. – Mindenki tudja, hogy akkor alakít legnagyobbat, amikor összevész valamelyik szeretőjével. Ez adja meg a játékának a savát-borsát.

Julian Sophy rendezett vonásait kémlelte.

– Sokkal érdekesebb az a jelenet, amely ebben a páholyban zajlik és amiről ti tehettek, Fanny néni és Harry.

– No ez érdekes – mormolta Fanny. – Mi nem szoktunk semmiféle jelenetbe belefolyani, igaz Harry?

– Szentigaz. Ki van zárva.

– Elég – csattant fel Julian. – Most jöttem rá, hogy a szerda délutáni összejöveleteiken Featherstone Emlékiratait tanulmányozzátok. Mi a fene történt Shakespeare-rel és Arisztotelésszel?

– Meghaltak – jegyezte meg Harriette.

Fanny ügyet sem vetett Sophy elfojtott kuncogására, kezét méltóságteljesen felemelte.

– Igazán, Julian, te mint egy meglehetősen iskolázottnak mondható ember, tudhatnád, hogy egy intelligens ember érdeklődése mennyire széles körű. És az én összejöveleteimen csupa intelligens ember vesz részt. Nem lehet bilincsbe verni a felvilágosult elmét.

– Fanny, figyelmeztetek, nem akarom, hogy Sophy ilyen rémes hatásoknak legyen kitéve.

– Már késő – szúrta közbe Sophy. – A hatás már érvényesült.

A férfi komor tekintettel fordult feléje.

– Akkor nincs más hátra, mint hogy megpróbáljuk csökkenteni, hogy kibontakozzon. Ne olvass több kötetet, megtiltom. – Ezzel felállt. – Hölgyeim, remélem, megbocsátanak, elmegyek és megnézem, mi tart Milesnek ennyi ideig. Hamarosan visszajövök.

– Menj csak, Julian – morogta Fanny biztatóan. –Jól megleszünk.

– Nincs kétségem efelől – bólintott hidegen. – Tartsátok Sophyt jó erősen, nehogy kiessen a páholyból, miközben azon igyekszik, hogy Charlotte Featherstone-t minél közelebből láthassa.

Biccentett, Sophyt még egyszer végigmérte jéghideg pillantással és elhagyta a páholyt. Sophy felsóhajtott, mikor eltűnt a függöny mögött.

– Igazán remek volt a végszó, nem? – állapította meg Sophy

– A férfiaknak ez a specialitása – válaszolt Harriette, miközben kihalászta a színházi látcsövét gyöngyökkel hímzett retiküljéből. – Olyan gyakran van rá szükségük, tudod. Valahogy ők mindig elmennek. El az iskolába, el a háborúba, el a klubjukba, el a szeretőjükhöz.

Sophy ezen eltöprengett.

– Szerintem ez több volt pusztán elmenésnél, ez menekülés volt.

– Kitűnő megállapítás – jegyezte meg Fanny vidáman. – Hogy neked milyen igazad van, kedvesem. Az imént egy stratégiai megfontolásból végrehajtott visszavonulásnak lehettünk szemtanúi. Julian ezt bizonyára Wellington mellett sajátította el. Látom, gyorsan beletanulsz a feleség szerepébe.

Sophy elfintorodott.

– Remélem, nem hagyjátok, hogy Julian beleszólhasson abba, hogy miket olvasunk szerda délutánonként.

– Édesem, emiatt aztán tényleg ne izgasd magad – mondta Fanny könnyedén. – Hát persze, hogy nem hagyjuk, hogy Julian beavatkozzon. A férfiak olyan szűk látókörűek tudnak lenni, amikor arról van szó, hogy egy nő mit tehet és mit nem.

– Julian nem rossz ember, ahhoz képest, hogy férfi, Sophy, de azért neki is megvannak a gyenge pontjai – tette hozzá Harriette, miközben szeméhez emelte a kis látcsövet. – Persze nem lehet rajta csodálkozni azok után, amit az első felesége mellett végigcsinált. Azonkívül azt hiszem, a háborúnak köszönhetően kialakult benne valami túlságosan kemény életszemlélet. Túl erős benne a kötelességérzet is, tudod... aha. Ott van.

– Kicsoda? – csodálkozott Sophy, aki teljesen elmerült Elisabeth-szel és a háború hatásaival kapcsolatos gondolataiba.

– A Nagy Featherstone. Szóval ma este zöldet visel. És azt a gyémánt és rubin nyakláncot, melyet Ashford ajándékozott neki.

– Tényleg? Milyen elképesztő pimaszság részéről, azok után, amit az Emlékiratok második kötetében írt róla. Lady Ashford bizonyára tombol – ezzel Fanny is előkapta a látcsövét gyorsan.

– Megkaphatnám a tiédet? – fordult Sophy Harriette-hez. – Elfelejtettem venni magamnak.

– Természetesen. A héten pedig elmegyünk és veszünk neked. Enélkül egyszerűen nem is lehet operába jönni. – Harriette a maga komoly módján elmosolyodott. – Annyi itt a látnivaló. Isten ments, hogy bármit is elszalasszon az ember.

– Igen – helyeselt Sophy, miközben azt a zöld ruhás fantasztikus nőt fürkészte. – Annyi a látnivaló. Igazad van a nyakláncal kapcsolatban. Csodálatos. Könnyű megérteni, ha egy feleség rossz néven veszi, hogy a férje a szeretőjének ad ilyen csecsebecsét.

– Különösen, ha a feleség kénytelen beérni sokkal gyengébb minőségű ékszerekkel – mondta Fanny szórakozottan és egy pillanatra elidőzött a Sophy nyakán lévő egyszerű kis medálon. – Vajon miért nem adta még oda neked Julian a Ravenwood-smaragdokat?

– Nincs szükségem smaragdokra – Sophy még mindig Charlotte Featherstone páholyát figyelte, így látta, amikor a hirtelenszöke férfi belépett. Azonnal megismerte Lord Waycottot. Charlotte méltóságteljes mozdulattal nyújtotta felé a kezét, melyet gyűrűk borítottak. Waycott elegánsan hajolt a csillogó ujjak fölé.

– Ha engem kérdezel – mondta Harriette társalkodó hangnemben Fannynak –, szerintem az a baj, hogy túl sokat látta a Ravenwood-smaragdokat az első feleségén.

– Hm, talán igazad van, Harry. Elisabeth mindig fájdalmat okozott neki, amikor a smaragdokat viselte. Lehet, hogy Julian azokat a bizonyos köveket nem akarja többé más asszonyon látni. Fájdalmas emlékeket ébresztenének.

Sophy elgondolkodott, hogy vajon tényleg ez a valós oka annak, hogy Julian nem adta még oda a családi ékszert. Azt gyanította, kevésbé hízelgő indokai is lehetnek.

Ilyen finom ékszerekhez magas, elegáns, büszke tartású nő kell, különösen így áll a helyzet olyan súlyos drágakővel, mint a smaragd. Julian nyilván úgy gondolja, hogy az új feleségéhez nem méltók a Ravenwood-smaragdok. Nem is tartja talán elég csinosnak, hogy ilyesmit viseljen.

De a múlt éjszaka, gondolta sóvárogva, a hálószoza bensőséges hangulatában, égy rövid időre Julian elhitette vele, hogy gyönyörű.

Aznap este, amikor Julian hazakísérte, majd közölte, hogy elmegy néhány órára a klubjába, Sophy nem tett szemrehányást és magyarázatot sem kért tőle. Juliant meglepte, hogy nincs ellenvetése, ezen gondolkodott akkor is, amikor a kocsis a sötét utcákon át dőcögött

vele. Sophyt ezek szerint egyáltalán nem érdekli, mivel tölti az este hátralévő részét, vagy egyszerűen csak hálás, hogy nem rohanja le megint az ágyban?

Eredetileg Juliannek eszébe se jutott, hogy a klubjába menjen az opera után. Minden vágya az volt, hogy hazamenjenek és az éjszaka hátralévő részében Sophynak a hitvesi ágy gyönyöreit taníttassa. A nap nagy részét is ennek tervezgetésével töltötte. Ezúttal, fogadkozott magában, Sophynak is jó lesz.

Elképzelte, ahogy lassan kibontja a ruhájából és végigcsókolja minden porcikáját, míg el nem borítja a lányt is a vágy. Most nem fogja elveszteni az önuralmát az utolsó pillanatban, hogy vadul beléhatoljon. Most lassan fogja magáévá tenni, hogy megtanulja, a gyönyörben is osztozhatnak.

Julian nagyon jól tudta, hogy a múltkor éppen a csúcson veszítette el a fejét. Ez rendszerint soha nem fordult vele elő. Amikor bement Sophy hálósobájába, biztos volt abban, hogy ura önmagának és tényleg úgy gondolta, hogy csak a lány érdekeit fogja szem előtt tartani, amikor szeretkeznek.

De az igazság az, hogy annyira kívánta, olyan régóta várta a pillanatot, hogy amikor az eljött, nem bírta fékezni magát szoros, hívogató testében, egyszerűen elfogyott az önuralma. Az előző héten tulajdonképpen minden tartalékát felmorzsolta, hogy távol tartsa magát Sophytól.

Már a gondolattól megfeszült egész testében a vágy, ahogy felidézte a lány selymes ölének szorítását. Julian hitetlenkedve csóválta meg a fejét, a dolog terjedelmében és irányában is egészen másképpen alakult, mint valaha sejtette volna. Azon töprengett, hogyan is hagyhatta, hogy így belebolonduljon Sophyba.

Semmi értelme elemezni a helyzetet, döntött végül, amikor a kocsni megállt a klub előtt. Az a legfontosabb, hogy ne hagyja a dolgot elhatalmasodni teljesen. Kézben kell tartania, ami azt is jelentette, hogy Sophyt kézben kell tartania. Mindkettőjük érdekében szoroson kell fognia a gyeplőt. A második házassága nem hasonlíthat az elsőhöz. Nem is erről van csak szó, hanem arról, hogy Sophy védelemre szorul. Hiszen olyan naiv és hiszékeny.

Ahogy klubjának meleg szentélyébe lépett, szinte hallotta Elisabeth gúnyos kacaját.

– Ravenwood – Miles Thurgood nézett fel a tűz melletti székről és kedvesen mosolygott. – Nem számítottam rá, hogy ma még felbukkansz itt. Foglalj helyet és igyál egy pohár portóit.

– Köszönöm – Julian leült a legközelebbi székre. – Mindenki, aki végigül egy operát, megérdemel ennyit.

– Éppen ezt mondtam én is magamban néhány perccel ezelőtt. Bár meg kell mondanom, a mai előadás lényegesen érdekesebb volt a szokásosnál, hiszen a Nagy Featherstone is megjelent.

– Ne is emlegesd.

Miles kuncogott.

– Természetesen az egészben a legmulatságosabb az volt, ahogyan mindenáron megpróbáltad elterelni a feleséged figyelmét Featherstone-ról. Gondolom, tökéletes kudarccal végződött a kísérlet, mi? A nőket teljesen felcsigázza, amiről azt szeretné az ember, hogy észre se vegyék.

– Aligha meglepő, azok után, amit tőled hallott – morogta Julian és közben töltött.

– Legyen eszed, Julian. A városban manapság mindenki az Emlékiratokról beszél. Nem gondolhatod komolyan, hogy Lady Ravenwood nem fog tudomást venni róluk.

– Igenis elvárhatom, sőt el is várom a feleségetemtől, hogy az olvasmányait illetően megfogadja a tanácsomat – felelte Julian hidegen.

– Ugyan már, tedd a kezed a szívedre – Miles hangjában a régi barát mindent tudása csengett. – Nem az irodalmi ízlésével van bajod, igaz? Egyszerűen attól tartasz, hogy előbb vagy utóbb a te neveddel is találkozunk az Emlékiratokban.

– A Featherstone-nal való viszonyom nem tartozik a feleségemre,
– Az itt lévők közül gondolom sokan osztják ezt a nézetet – helyeselt Miles, aztán a jovális mosoly hirtelen lelohadt az arcáról. – Visszatérve a jelenlévőkre...

Julian ránézett.

– Igen?

Miles a torkát köszörülte, majd halkán ennyit mondott:

– Gondolom, jobb ha tudod, Waycott a játékteremben van.

Julian keze megfeszült a poháron, de a hangja hideg maradt.

– Csakugyan? Érdekes. Rendszerint elkerüli ezt a klubot.

– Így igaz. De mint tudjuk, ő is tag. Ma este, úgy látszik, él a jogával. – Miles előrehajolt. – Fogadásokat köt. – Valóban?

Miles ismét megköszörülte a torkát.

– Fogadásokat veled és a Ravenwood-smaragdokkal kapcsolatban.

Julian gyomra görcsbe rándult.

– Miféle fogadásokat?

– Arra fogad, hogy idén Sophy nem kapja meg tőled a Ravenwood-smaragdokat – felelte Miles. – Tudod, mire akar kilyukadni, Julian. Mindenkinek azt mondogatja, hogy a második feleséged soha nem foglalhatja el Elisabeth helyét a szívedben. Ha ez Lady Ravenwood fülébe jut, össze fog omlani.

– Akkor azon kell igyekeznünk, hogy ne jusson a fülébe. Azt tudom, hogy rád számíthatok, Thurgood.

– Természetesen. Ez már nem tréfa, mint a Featherstone-ügy, de tisztában vagy vele, hogy rengetegen hallhatják majd és nem fogod tudni megakadályozni, hogy beszéljenek. Talán az lenne a legjobb, ha Lady Ravenwood a smaragdokat a legközelebbi alkalommal viselné. Ily módon... – Miles hirtelen félbehagyta a mondatot, mert Julian felpattant. – Mégis mit csinálsz?

– Arra gondoltam, benézek, mit játszanak ma az asztaloknál – vetette oda Julian és elindult a játékterem ajtaja felé.

– De hiszen soha nem játszol. Minek mennél a játékterembe? Várj! – Miles felugrott és utána rohant. – Julian, figyelj rám, sokkal okosabb lenne, ha ma nem mennél be.

Julian válasza sem méltatta. Belépett a zsúfolásig megtelt terembe, hanyagul körüljártatta tekintetét, míg meg nem látta, akit keresett. Waycott, aki éppen most nyert a kockán, ugyanakkor pillantott fel és szeme találkozott Julianéval. Lassan elmosolyodott és várt.

Julian tudta, hogy a teremben mindenki lélegzetvisszafojtva figyel. Tiszában volt azzal, hogy Miles valahol a közelben ácsorog, és a szeme sarkából azt is látta, hogy Daregate leteszi kezéből a kártyát és lomhán feláll.

– Jó estét, Ravenwood – mondta Waycott gúnyosan, amikor Julian megállt előtte. – Jól mulatott az operában este? Láttam a kedves feleségét is, bár a tömegben nem volt könnyű észrevenni. De amikor sikerült, rögtön a Ravenwood-smaragdokat kerestem rajta.

– A feleségem nem kedveli a feltűnést – mormolta Julian. – Szerintem akkor a legszebb, amikor egyszerűen, a klasszikus irányvonalat követi.

– Tényleg? És neki is ez a véleménye? A nők szeretik az ékszereket. Ezt magának kell a legjobban tudnia.

Julian lehalkította a hangját, de továbbra is határozott maradt.

– Amikor lényeges dolgokról van szó, a feleségem eleget tesz a kívánságaimnak. Megbízik az ítéletemben, nem csak az ilyen külsőségek, de az ismerőseink kiválasztása tekintetében is.

– Ellentétben az elsővel? – Waycott arckifejezése csupa rosszindulat volt. – Mitől olyan biztos benne Ravenwood, hogy az új Lady Ravenwood hagyja majd magát irányítani?

Intelligens fiatal nő, bár kissé naivnak tűnik. Azt gyanítom, hamarosan a saját ítéletére fog hagyatkozni a külsőségek és az ismerősök megválasztásánál is. Akkor aztán újra abba a helyzetbe fog kerülni, mint az első házasságánál, nem gondolja?

– Ha valaha is okom lesz rá, hogy feltételezzem, feleségem más befolyása alá került, akkor kénytelen leszek lépéseket tenni, hogy orvosoljam a dolgot.

– Miből gondolja, hogy képes orvosolni egy ilyen dolgot? – vigyorgott Waycott lustán.
– Nem sok siker koronázta a próbálkozásait a múltban sem.

– Most más a helyzet – felelte Julian nyugodtan.

– Mennyiben?

– Most pontosan tudom, honnan kell számítanom az esetleges veszélyre és késedelem nélkül össze fogom zúzni a veszély forrását.

Waycott szeme most hidegen villant.

– Tekintsem ezt figyelmeztetésnek?

– Magára bízom, bármennyire is botorságnak tűnik. – Julian gúnyosan ingatta a fejét.

Waycott keze ökölbe szorult, szemében már harag izzott.

– A pokolba, Ravenwood – sziszegte –, ha úgy gondolja, hogy van miért, hívjon csak ki.

– De egyelőre nincs miért, igaz? – kérdezte Julian lágyan.

– Elisabethért bármikor megteheti – vágta oda Waycott kihívóan. Ujjai idegesen ugráltak.

– Túl sokat tart a becsületkódexem felől – szólt Julian. – Nincs az a kincs, amiért én felkeljek hajnalban, hogy megöljek valakit Elisabeth miatt. Az a nő ennyit nem ért.

Waycott arca vörös lett az idegességtől és dühtől.

– Most van egy másik felesége. Másodszor is eltűrné, hogy felszarvazzák, Ravenwood?

– Nem – felelte Julian csendesen. – Ellentétben Elisabeth-szel, Sophy miatt képes lennék ölni és ha szükséges, nem fogok tévovázni, hogy megtegyem.

– Rohadt gazember. Maga nem érdemelte meg Elisabeth-t. És csak fenyegetőddzék nyugodtan. Mindannyian tudjuk, hogy soha nem párbajozna még egyszer nő miatt. Hiszen maga mondta, vagy már nem emlékszik? – Waycott fenyegetően előbbre lépett.

– Ezt mondtam volna? – Julianen átfutott valami balsejtelem.

De mielőtt bármelyikük folytathatta volna, Daregate és Thurgood bukkant fel Julian mellett.

– Csakhogy megvagy, Ravenwood – szólította meg kedvesen Daregate Juliant. – Már kerestünk Thurgooddal. Rá akarunk beszélni, hogy szállj be kártyázni. Megbocsátasz, Waycott? – Ezzel rávillantotta kissé nyers, gúnyos mosolyát.

Waycott biccentett a fejével. Sarkon fordult és elhagyta a termet.

Julian nézett utána, és különös csalódás töltötte el.

– Nem tudom, miért avatkoztatok be – fordult szemrehányóan barátaihoz. – Előbb vagy utóbb úgymegölöm.

Az illatos, lila pecséttel lezárt levél másnap reggel érkezett a teástálcán. Sophy felült az ágyban, ásított egyet, majd kíváncsian pillantott a váratlan küldeményre.

– Ez mikor jött, Mary?

– Az egyik lovászyerek szerint nem több mint félórája hozta valaki, asszonyom.

Mary a szobában sürgött-forgott, elhúzta a függönyöket, kisimította a csinos pamutruhát, melyet Fanny és Sophy néhány napja vásárolt.

Sophy a teát kortyolgatva felbontotta a borítékot. Lustán próbálta kibetűzni a tartalmát, aztán mikor nem értett belőle egy mukkot sem, hunyorogva forgatta. Aláírás nem volt, csak két kezdőbetű a lap alján. Aztán hirtelen rájött, mi is áll a levélben.

Kedves Asszonyom!

Először is engedje meg, hogy a legőszintebben gratuláljak a nemrégiben megkötött házasságához. Nincs szerencsém személyesen ismerni önt, de úgy érzem, van valami hasonlóság bennünk egy közös barátunknak köszönhetően. Abban is biztos vagyok, hogy ön fogékony és tapintatos valaki, ugyanis közös barátunk nem az a fajta, aki ugyanazt a hibát másodszer is elköveti egy házasságban.

Miután számítok az ön tapintatára, azt hiszem, ha elolvassa ezt a levelet, meg fogja tenni azt a roppant kézenfekvő lépést, ami biztosítja, hogy közös barátunkkal való igen kitűnő kapcsolatunk részletei titokban maradnak.

Jelenleg, tudja, éppen azon igyekszem, hogy öreg napjaimra békességet és nyugalmat biztosítsak magamnak és ez bizony nem könnyű feladat. Semmi kedvem ahhoz, hogy a jövőben mások jótékonykodására szoruljak. Ezért határoztam el Emlékirataim kiadását. Talán ismeri az első kötetét? A közeljövőben további kötetek megjelenését tervezem.

Az Emlékiratokkal nem az a célom, hogy embereket megalázó, kínos helyzetbe hozzak, hanem egyszerűen szeretnék megfelelő mennyiségű tőkéhez jutni a jövőm biztosítása érdekében. Ennek tükrében az érintetteknek megadom a lehetőséget arra, hogy bizonyos nevek ne jelenjenek meg nyomtatásban és ezáltal a kellemetlen pletykákat is elkerüljék. Ennek révén is hozzá tudok jutni a tőkéhez, amelyre szükségem van, anélkül hogy múltbeli kapcsolatok intim részleteit legyenek kénytelen felfedni. Amint látja, ajánlatom minden érintett számára előnyös.

Akkor tehát rátérek a tárgyra: amennyiben holnap délután öt óráig elküld kétszáz fontot a címemre, akkor biztos lehet abban, hogy az a sok kedves levél, melyeket a férje egykor nekem küldött, nem jelenik meg az Emlékiratokban.

Az ön számára ez az összeg igazán jelentéktelen, még egy ruha árát sem éri el. Számomra egy darab téglá ahhoz a kicsiny, rózsákkal befuttatott fészekhez, melybe Bathban szeretnék visszavonulni. Várom mielőbbi válaszát.

Üdvözlettel:

C. F.

Sophy már harmadszor olvasta a levelet, keze remegett. Maga is meglepődött, micsoda harag támadt benne. Tudta, nem az dühíti, hogy Juliannek valaha viszonya volt Charlotte Featherstone-nal. Még csak az sem, hogy esetleg ennek részletei megjelennek nyomtatásban, legyen ez bármilyen lealacsonyító.

Attól lett rettenetesen dühös, hogy Julian annak idején vette a fáradságot és egy valódi kurtizánnak képes volt szerelmes leveleket írni; viszont neki, a feleségének még egy nyavalyás versikére sem futotta.

– Mary, tegye el ezt a ruhát és vegye elő a zöld lovaglóruhámat.
Mary csodálkozva pillantott rá.
– Csak nem lovagolni akar ma reggel, asszonyom?
– De igen.
– Lord Ravenwood is önnel tart? – érdeklődött Mary, miközben munkához látott.
– Nem – Sophy lerúgta magáról a takarót és felkelt, még mindig kezében tartva a levelet. – Anne Silverthorne és Jane Morland szinte minden reggel kilovagol a parkba. Ma én is csatlakozom hozzájuk.
Mary bólintott.
– Szólok lent, hogy nyergeljenek fel egy lovat és várja az egyik lovászfű, asszonyom.
– Köszönöm, Mary.
Nem sokkal később az egyik libériás lovasz felsegítette Sophyt a gesztenyebarna kancára, majd maga is lóra ült. Sophy azonnal a park felé vette útját, mit sem törődve a lovászfűvel.
Nem volt nehéz Anne-t és Jane-t megtalálni, hiszen az egyik főúton poroszkáltak. Két lovaszuk tisztes távolságban ügetett mögöttük, halkán társalogva egymással.
Anne vörös fűrtjein táncolt a napfény, élénk szemében öröm csillogott, amikor Sophyt megpillantotta.
– Sophy, mennyire örülök, hogy csatlakozol hozzánk ma reggel. Éppen most érkeztünk mi is. Isteni idő van, nem?
– Már akinek – hagyta rá Sophy vészjósló hangon. – De nem mindenkinek.
Mindkettőtökkel beszélnem kell.
Jane amúgy is komoly szeme elsötétült az aggodalomtól.
– Valami baj történt, Sophy?
– Nagyon nagy. Nem is tudom, hogy kezdjem. Minden elképzelést felülmúl. Soha nem voltam még ilyen szörnyű helyzetben. Tessék. Olvassátok! – Ezzel átnyújtotta Charlotte levelét Jane-nek és a három nő egészen lassan folytatta útját.
– Uramisten! – Jane elképedve kapkodott levegő után, amikor átfutotta a levelet. Szó nélkül Anne kezébe nyomta.
Anne végigolvasta gyorsan és amikor felemelte a tekintetét, arcán őszinte döbbenet ült.
– Ki fogja nyomtatni azokat a leveleket, amelyeket Ravenwood küldött neki?
Sophy bólintott, száját összeszorítva.
– Minden jel arra utal. Hacsak, persze ki nem fizetem a kétszáz fontot
– Ez felháborító! – jelentette ki Anne hangját felemelve.
– Erre lehetett számítani – mondta Jane sokkal tárgyilagosabban. – Végül is, Featherstone az első kötetben is többeket név szerint megemlíti. Még a trónörökös is benne van, hiszen emlékeztek? Ha Ravenwood valaha is kapcsolatban állt vele, akkor logikus, hogy előbb vagy utóbb ő következik.
– Hogy merre ezt Julian? – suttogta Sophy szinte magának.
Jane együttérzően nézett rá.
– Sophy, ne légy már ilyen naiv. A legtöbb férfinak ebben a társadalomban szeretője van. Legalább azt nem állítja, hogy Ravenwood még mindig körülötte legyeskedik. Ezért is hálás lehetsz.
– Hálás! – Sophy alig tudta kinyögni.
– Velünk együtt olvastad az Emlékiratok első kötetét. Láttad azoknak az ismert személyiségeknek a nevét, akikhez Featherstone-nak rövidebb-hosszabb ideig köze volt. A legtöbbben házasságban éltek a vele folytatott viszony idején.
– Mennyien élnek ilyen kétlaki életet – Sophy dühösen csóválta a fejét. – És még van képük a nőket leckéztetni a becsületről és jó modorról. Felháborító.

– És meglehetősen igazságtalan – tette hozzá Anne indulatosan. – Egy okkal több, ami alátámasztja azt a nézetemet, hogy egy intelligens nő számára a házasság szinte semmit nem nyújt.

– Miért kellett neki szerelmes leveleket írnia Featherstone-nak? – kérdezte Sophy dühödten.

– Ha érzéseit leírta, akkor az egész dolog nagyon régen történhetett. Ilyen hibát csak egy egészen fiatal ember követ el – állapította meg Jane.

No, persze, gondolta Sophy. Egy fiatalember. Egy olyan fiatalember, aki még képes a romantikus, nagy érzelmekre. Úgy látszik, az effajta érzések már régen kivesztek Julianból. Mindazokat az érzéseket, melyeket annyira szeretett volna hallani tőle, évekkal ezelőtt elpazarolta Elisabeth-re és Charlotte Featherstone-ra. Úgy látszik, az ő számára már semmi sem maradt. Semmi.

Abban a pillanatban teljes szívéből gyűlölte Elisabeth-et és Charlotte-ot.

– Csak arra lennék kíváncsi, vajon Featherstone miért nem Ravenwoodnak küldte el ezt a levelet? – töprengett Anne csodálkozva.

Jane lebiggyesztette a száját.

– Nyilvánvalóan azért, mert pontosan tudta, hogy Ravenwood elküldi a fenébe. Én nem hiszem, hogy Sophy férje az a típus, aki hagyja magát megszarolni.

– Én nem nagyon ismerem – felelte Anne –, de amiket tudok róla, annak alapján nem valószínű, hogy elküldi Featherstone-nak a kétszáz fontot. Még azért sem, hogy megkímélje Sophyt attól a megaláztatástól, amelyet azoknak a szörnyű leveleknek a nyilvánosságra hozása után kellene elviselnie.

– Tehát – foglalta össze Jane –, mivel tudta, hogy semmi esélye rá, hogy Ravenwoodból pénzt húzzon ki, úgy döntött, hogy inkább Sophyt próbálja megszarolni.

– Nem fogok fizetni neki – fogadta meg Sophy, és olyan nagyot rántott a gyeplőn, hogy lova ijedten kapta fel a fejét.

– De hát mi mást tehetnél? – faggatta Anne kedvesen. – Nyilván nem akarsz, hogy kiadja a leveleket. Gondold csak el, mindenki erről beszélne.

– Nem olyan szörnyű az egész – próbálta vigasztalni Jane –, hiszen mindenki tudni fogja, hogy jóval azelőtt történt, hogy Ravenwood elvette Sophyt.

– Az, hogy mikor történt, szinte mindegy – válaszolta Sophy sötéten. –A lényeg, hogy pletykálni fognak, és ezt mindnyájan tudjuk. És ez nem egyszerű locsogás lesz Featherstone tollából. Ő azokat a leveleket fogja leköszölni, melyeket maga Julian írt. Mindenki azokról az átkozott szerelmes levelekről fog beszélni. Semmi kétség, idézgetni fogják őket estélyeken, az operában. Az egész társaság azt fogja találgatni, vajon hozzám is hasonló levelet írt-e és előfordulnak-e hasonló sorok itt-ott. Megmondhatom nektek, hogy én ezt nem bírom elviselni.

– Sophynak igaza van – helyeselt Anne. – És helyzetét még az is nehezíti, hogy csak nemrégiben házasodtak össze. Az emberek még alig ismerik. Ettől majd a pletykák még élesebbek lesznek.

Ez volt a helyzet. Mindhárman magukba roskadva hallgattak egy darabig, lovuk lassan poroszkált az úton. Sophy fejében egymást kergették a gondolatok. Nehezebbé esett tisztán gondolkodni. Valahányszor megpróbálta józanul végiggondolni a dolgot, újra meg újra maga előtt látta a szerelmes leveleket, melyeket Julian egy másik asszonynak írt.

– Az persze világos, hogy mi történne fordított esetben – mondta végül Sophy néhány perces morfondírozás után.

Jane elkomorult, Anne pedig rögtön megértette, mire céloz Sophy.

– Sophy, ne emészd magad – nyugtatta Jane. – Mutasd meg a levelet Ravenwoodnak és bízd rá a dolgot.

– Hiszen az előbb magyaráztad el, hogy ha így tennék, az azt jelentené, hogy Featherstone-t elküldöm a fenébe. És a levelek megjelennek.

– Rémes egy helyzet – állapította meg Anne. – De én nem látok semmiféle megoldást.

Sophy töprengett egy kicsit, majd így szólt:

– Ezt csak azért mondjuk, mert nőnek születünk és gyengének és tehetetlennek neveltek minket. De ha az egészet úgy vizsgáljuk, mint egy férfi tenné, akkor igenis van megoldás.

Jane értetlenül pillantott rá.

– Min töröd a fejed, Sophy?

– Ez – jelentette ki a megoldás biztos tudatával –, kétségkívül becsületbeli ügy.

Anne és Jane először egymásra, majd Sophyra nézett. – Ebben egyetértünk – mondta Anne lassan –, de nem értem, hogy ez mit változtat a helyzeten. – Sophy a barátnőjéhez fordult.

– Ha egy férfit ily módon megszarolnának, mert a felesége múltját valami beszennyezi, nem habozna párbajra kihívni a zsarolót.

– Kihívni! – kiáltott fel Jane döbönt hangon. – De Sophy, ez egyáltalán nem ugyanaz az eset.

– Ugyan miért nem?

– Mert nem – vágta rá Jane gyorsan. – Hiszen itt rólad és egy másik nőről van szó. A párbajozás teljességgel kizárt.

– Miért lenne az? – kérdezte Sophy. – A nagyapám megtanított bánni a fegyverekkel, és azt is tudom, honnan szerezzek párbajpisztolyokat az alkalomra.

– Honnan? – kérdezte Jane rosszat sejtve.

– Julian könyvtárában a falon van egy remek készlet egy dobozban.

– Uramisten! – nyögte ki Jane.

Anne mélyet lélegzett, látszott az arcán, hogy szilárd elhatározásra jutott.

– Sophynak igaza van, Jane. Miért ne hívhatná ki Charlotte Featherstone-t? Ez minden kétséget kizáróan becsületbeli ügy. Fordított esetben egészen bizonyosan Ravenwood is hasonlóan járna el.

– Szükségem lesz két segédre – folytatta Sophy megfontoltan, most hogy már készen állt a terve.

– Én vállalom – ajánlkozott Anne készségesen. – Történetesen tudom, hogyan kell megtölteni egy pisztolyt. És szerintem Jane-re is számíthatsz, ugye, Jane?

Jane rémülten kiáltott.

– De hát ez örülség! Képtelen ötlet, Sophy!

– Miért?

– Először is Featherstone-nak el kell fogadnia a kihívást. Nem tartom valószínűnek, hogy megteszi.

– Én nem vagyok benne olyan biztos, hogy nem áll ki – mormolta Sophy. – Különös, kalandvágó asszony. Ebben mindnyájan egyetértünk. Ha gyáva lenne, ma nem tartana ott, ahol tart.

– De miért kockáztatná az életét egy párbajban? – tette fel a kérdést Jane.

– Ha becsületes nő, ezt kell tennie.

– Hiszen ez az, Sophy. Nem becsületes – kiáltott fel Jane. – Hát nem érted, hogy ő egy félvilági nő, egy kurtizán, hivatásos prostituált.

– Ez még nem jelenti azt, hogy becstelen – felelte Sophy. – Az Emlékiratait olvasva az az érzésem, hogy neki is megvan a maga becsületkódexe és aszerint is él.

– Becsületes emberek nem küldözgetnek zsaroló leveleket – mutatott rá Jane.

– Lehet – Sophy egy darabig hallgatott. – Vagy mégis, talán bizonyos körülmények között. Featherstone úgy véli, hogy azok a férfiak, akiknek valamikor jó volt, tartoznak neki egy nyugdíjszerúséggel öreg napjaira. Semmi mást nem tesz, mint behajtja a járandóságát.

– És azt beszéljük, hogy tartja magát adott szavához, miszerint azoknak a nevét nem hozza nyilvánosságra, akik kifizetik a kért összeget – szólt hozzá Anne is. – Ez tulajdonképpen tisztességes viselkedés.

– Csak azt ne mondd, hogy szerinted helyesen cselekszik – Jane arcán döbbenet ült.

– Engem nem érdekel, hogy mások mennyit fizetnek neki, de az biztos, nem hagyom, hogy Julian leveleit leközölje – jelentette ki Sophy határozottan.

– Akkor küldd el neki a kétszáz fontot – sürgette Jane.

– Ha tényleg olyan becsületes, nem fogja kiadni a leveleket.

– Ez nem lenne helyes. Becstelen és gyáva dolog fizetni a zsarolónak – mondta Sophy.

– Látjátok, nincs más választásom, mint hogy kihívom párbajra. Egy férfi pontosan ugyanezt tenné a helyemben.

– Édes istenem – suttogta Jane tehetetlenül. – Számomra követhetetlen a logikád. Fel nem foghatom, hogy történhet meg ilyesmi.

– Ugye segítetek? – nézett Sophy kérdően rájuk.

– Rám számíthatsz – mondta Anne. – És Jane-re is. Csak időre van szüksége, hogy hozzászokjon a gondolathoz.

– Édes istenem – hajtogatta Jane.

– Rendben – mondta Sophy –, akkor az első teendő, hogy megtudjuk, Featherstone hajlandó-e kiállni velem a becsület mezején. Még ma írok neki.

– Én, mint a segéded, majd gondoskodom róla, hogy megkapja a levelet.

Jane hitetlenkedve nézett rá.

– Megörültél? Csak nem látogatsz meg egy olyan nőt, mint Featherstone?

Megláthatnak. Vége lenne a jó hírednek. Vissza kellene térned a mostohaapád vidéki birtokára. Ezt akarod?

Anne elsápadt és egy pillanatra ijedség látszott rajta. – Nem, természetesen nem.

Sophy megijesztette barátnője heves reakciója, amit az váltott ki, hogy esetleg vissza kell mennie vidékre. Aggodalmaskodóan húzta össze szemöldökét.

– Nézd, Anne, nem szeretném, ha bármi kellemetlenséged lenne miattam.

Anne gyorsan megrázta a fejét, arcszíne ismét a régi lett, szeme csillogott.

– Ugyan már. Bízd csak rám. Egy fiút átküldök hozzád a levélért és ő majd elhozza nekem. Aztán álruhát öltök és úgy megyek Featherstone-hoz, ahol meg is várom a választ. Ne aggódj, senki sem fog felismerni. Ha beöltözöm, pont úgy nézek ki, mint egy fiú. Már próbáltam máskor is, és mondhatom, remekül mulattam.

– Igen – gondolkozott Sophy –, azt hiszem, menni fog.

Jane aggódó tekintete egyikről a másikra vándorolt.

– Örület.

– Ez az egyetlen becsületes megoldás számomra – mondta Sophy higgadtan. – Bízunk kell abban, hogy Featherstone elfogadja a kihívást.

– Ami engem illet, azon fogok imádkozni, hogy ne így történjen – jelentette ki Jane feszülten.

Amikor félóra múlva Sophy hazaért a lovaglásból, azzal fogadták, hogy Julian várja a könyvtárban. Először arra gondolt, visszaüzen, hogy nem érzi jól magát. Nem volt benne biztos, hogy lesz-e elég lélekjelenléte most a találkozáshoz. Még hátra volt a levél Charlotte Featherstone-nak.

Ha viszont elkerülné a találkozást, akkor gyáván viselkedne és ma semmi esetre sem akart gyáva lenni. Jó, ha gyakorol az előtte álló feladatra.

– Köszönöm, Guppy – mondta a komornyiknak. – Mindjárt megyek.

Ezzel sarkon fordult és határozott léptekkel indult a könyvtár felé.

Julian felnézett a kimutatásokból, amikor Sophy beviharzott a szobába. Udvariasan felállt.

– Jó reggelt, Sophy. Látom, lovagolni ment.

– Igen, uram. Az idő kiváló volt a lovagláshoz.

A lány szeme a Julian háta mögötti falon lévő párbajpisztolyokra tévedt. Ólomból készült, hosszú, nehéz csövű fegyvernek látszottak, Manton műhelyéből, aki a leghíresebb fegyverkészítők egyike volt Londonban.

Julian évődve mosolygott Sophyra.

– Ha szólt volna, hogy lovagolni akar, szívesen csatlakoztam volna én is.

– Barátokkal mentem.

– Értem – a férfi szemöldökét kissé felhúzta, mint mindig, ha valami zavarta. – Úgy értsen, hogy engem nem tekint annak?

Sophy ránézett és átfutott az agyán, vajon párbajozott-e már valaki pusztán csak egy barátért.

– Nem, uram. Ön nem a barátom. Ön a férjem. – A férfi szája megkeményedett.

– Jobb szeretnék mindkettő lenni.

– Komolyan mondja, uram?

Julian leült, a kimutatásokat összehajtotta.

– Az a gyanúm, mintha ön ezt nem tartaná lehetségesnek.

– Hát az?

– Szerintem, ha mindketten akarjuk, igen. Amennyiben legközelebb lovagolni szeretne, kérem, engedje meg, hogy én is önnel tartsak.

– Köszönöm, uram. Gondolkodni fogok azon, amit mondott. Természetesen nem akarom, hogy miattam a munkáját elhanyagolja.

– Pedig szívesen megteszem – biztatóan mosolygott. – Felhasználhatjuk az időt arra is, hogy farmgazdasági kérdésekről beszélgetünk.

– Attól tartok, ami a juhtenyésztést illeti, én már nem tudok újat mondani. Most pedig, bocsásson meg, de mennem kell.

Sophy képtelen lett volna tovább maradni vele. Megfordult és kimenekült a szobából. Felkapva hosszú szoknyáját rohant fel a lépcsőn, át a folyosón, szobája biztonságot nyújtó falai közé.

Szobájában fel-alá járkálva fogalmazta meg magában a Featherstone-nak írandó levél tartalmát, amikor Mary kopogott az ajtón.

– Tessék – szólta ki Sophy és ijedten összerezsent, amikor meglátta Mary kezében a zöld lovaglókabátját. – Te jó ég, csak nem a folyosón vesztettem el, Mary?

– Lord Ravenwood szólta az inasnak, hogy ezt néhány perccel ezelőtt a könyvtárban felejtette, asszonyom. Felküldte, nehogy keresni tessék.

– Értem. Köszönöm. Most pedig Mary, kérem ne zavarjon. Leveleket akarok írni.

– Igenis, asszonyom. Szólok a személyzetnek, hogy az a kívánsága, ne zavarják semmivel.

– Köszönöm – mondta ismét Sophy és leült az íróasztalához.

Többször is belefogott, míg elkészült a végleges változattal, de végül elégedett volt a művel.

Kedves Miss C. F.!

Ma reggel kaptam kézhez felháborító sorait, melyek közös barátunkra vonatkoznak. Azzal fenyegetődzik, hogy bizonyos magánjellegű leveleket nyilvánosságra hoz, hacsak nem teszek eleget a zsarolásának. Márpedig engem nem lehet megsarolni.

Úgy gondolom, ön súlyosan megsértett, és én ezért elégtételt követelek. Javaslom, rendezzük le az ügyet holnap hajnalban. Megválaszthatja a fegyver nemét, de megkönnyítené a dolgot, ha pisztoly lenne, mivel az van a birtokomban.

Amennyiben a jó híre ugyanúgy izgatja, mint öreg napjainak jövedelme, akkor a kihívást elfogadja.

Várom azonnali válaszát.

Tisztelettel:

S.

Sophy gondosan lezárta és lepecsételte a borítékot. Szemében könnyek égtek. Nem tudta kiverni a fejéből, hogy Julian egy kurtizánnak képes volt szerelmes leveleket írni. Szerelmes leveleket! Sophy tudta, hogy az üdvösségét is odaadná, ha Ravenwood szerelmének ilyen záloga lehetne az övé.

És még van képe a barátságát kérni, a már megszerzett házastársi jogai mellé.

Valahol még ironikusnak is találta, hogy egy olyan férfi miatt fogja holnap az életét kockáztatni, aki soha nem szerette és valószínűleg képtelen lesz valaha is szeretni.

Charlotte Featherstone válasza a kihívásra aznap késő délután érkezett. Szakadt külsejű, koszos képű, vörös hajú fickó hozta. Sophy lélegzet-visszafojtva olvasta.

Asszonyom!

Holnap hajnalban állok rendelkezésére, a pisztolyellen sincs kifogásom. Helyszínnek javaslok a Leighton Fieldet, közel esik a városhoz és abban az órában egy lélek sem jár arra.

Holnap hajnalig, maradok tisztelettel:

C. F.

Sophy vegyes érzelmekkel tért nyugovóra. Tudta, hogy Juliant aggasztotta, hogy olyan szótlan volt a vacsoránál, de képtelen lett volna bármilyen fecsegésre. Amikor Julian a könyvtárba indult, elnézést kérve Sophy is visszavonult és ment egyenesen a szobájába.

Amikor végre ott volt a biztonságot nyújtó falak között, újra meg újra elolvasta Featherstone ijesztő sorait és belegondolt abba, amit tett. Tudta, innen nincs visszaút. Holnap a sorsa isten kezében lesz.

Sophy ugyanúgy készülődött a lefekvéshez, mint máskor, bár tudta, egy szemhunyasnyit sem lesz képes aludni. Miután Mary jó éjszakát kívánt, Sophy az ablaknál állva töprengett, vajon néhány óra múlva nem kell-e majd Juliannek az ő temetésével kapcsolatos intézkedéseket megtennie.

Az is lehet, hogy csak megsebesül, gondolta, és szeme előtt véres képek jelentek meg. Lehet, hogy sokáig fog szenvedni, míg végre valami sebláz okozta fertőzésbe belehal.

De az is lehet, hogy Charlotte Featherstone fog meghalni.

Hirtelen rosszul lett fogta el a gondolattól, hogy esetleg megöl valakit. Nagyokat nyelt és elfogta a bizonytalanság, vajon kitartanak-e az idegei addig, míg eleget tesz becsületbeli kötelességének. Nem mert semmit keverni magának, nehogy másnap hajnalban emiatt lassuljanak a reflexei.

Próbálta magát győzködni, az sem kizárt, hogy mindketten csak megsérülnek. Vagy talán elvétik mindketten és egyiküknek sem esik bántódása. Az lenne a legtisztább lezárása ennek az ügynek.

Majd ismét elkomorult, hiszen nem nagy annak az esélye, hogy ilyen simán megússzák. Az utóbbi időben igazán nem volt jellemző, hogy élete simán és zökkenőmentesen alakult.

Hideg futkározott a hátán a félelemtői. Hogy bírnak a férfiak a veszéllyel és halállal olyan könnyedén szembenézni? Töprengett tovább, nyugtalanul folytatva a járkálást. Hiszen nemcsak egy ilyen becsületbeli ügy párbajának az előestéjén, hanem a csatamezőn és a tengeren is dacolnak a halállal, gondolta megborzadva.

Azon gondolkodott, vajon Julian átélte-e már egy ilyen várakozás rémségeit, aztán eszébe jutott az a történet, melyet arról a párbajról hallott, melyet Julian vívott Elisabeth becsületének védelmében. Biztosan hasonlóképpen érezte magát, mikor az órák lassan vánszorogtak a párbajig. Meglehet persze, hogy egy férfi idegeit nem viseli meg az ilyesmi ennyire. Vagy tud magán uralkodni.

Most jutott eszébe először, hogy egy férfi becsületkódexe kemény, vakmerő és megerőltető dolog. De legalább, ha valaki tartja magát hozzá, kivívja vele a többiek elismerését, és ha ennek az egésznek vége, Julian kénytelen lesz legalább valamelyest tisztelni a feleségét.

És ha nem? Vajon tisztel-e egy férfi egy nőt, ha az a férfinormáknak megfelelően viselkedik, vagy egyszerűen csak kineveti?

Ez volt az a pillanat, amikor Sophy elfordult az ablaktól. Pillantása egyenesen a fésülködőasztalán lévő ékszerdobozra esett, és eszébe jutott a fekete gyűrű.

A megbánás hulláma söpört rajta végig. Ha holnap történetesen meghal, akkor nem lesz, aki megbosszulja Ameliát. Mi fontosabb, tette fel magának a kérdést, megbosszulni Ameliát, vagy megakadályozni, hogy Julian szerelmes leveleit kinyomtassák?

Nem volt mit tenni. Sophy már régóta rájött, hogy Julian iránt táplált érzései sokkal erősebbek, mint az a korábbi eltökélt szándék, mellyel Amelia csábítóját akarta megtalálni.

Lehetséges, hogy az a tett, melyre a Julian iránt érzett szerelem készíteti, Amelia emlékét bemocskolja?

Hirtelen minden úgy összezavarodott benne. Egy pillanatra teljesen elveszettnek érezte magát. Legszívesebben elfutott, elrejtőzött volna, hogy valami rejtett zugban várja meg, míg minden magától elrendeződik. Annyira elmerült a gondolataiban, észre sem vette, hogy a mögötte lévő ajtó kinyílt.

– Sophy?

– Julian! – kapta fel a fejét. – Nem számítottam önre, uram.

– Ez általában így van – lassan közeledett Sophy felé, szemét egy pillanatra sem véve le róla. – Valami baj van, drágám? Olyan feldúltnak tűnt a vacsoránál.

– Csak... csak nem éreztem jól magam.

– Fejfájás? – kérdezte szárazon a férfi.

– Nem. A fejemmel minden rendben, köszönöm. – Automatikusan ejtette ki a szavakat, aztán rájött, hogy elkapkodta a választ. Meg kellett volna ragadnia a felkínált kifogást.

Erőlködve próbált valami megfelelő dolgot kitalálni. Talán hivatkozhatna a gyomrára...

Julian elmosolyodott.

– Ne fáradjon azzal, hogy valami elfogadható betegséget talál ki ilyen rövid idő alatt. Mindketten jól tudjuk, az ilyesmi magának nem megy – egészen közel lépett a lányhoz. – Miért nem mondja meg az igazat? Haragszik rám, ugye?

Sophy a férfi szemébe nézett és rájött, hogy az érzelmeknek micsoda zürzavara dúl benne. Düh, szerelem, sértettség, gyengédség és mindenekelőtt rettegés, hogy soha többé nem fogja látni, soha nem feket a karjaiban, és nem érezheti azt a törékeny bensőséges hangulatot, melyet először a múltkori éjszakán tapasztalt.

– Igen, Julian. Valóban haragszom magára.

Julian bólintott, mint aki érti, miről van szó.

– Az operában történtek miatt neheztel, igaz? Nem tetszett, hogy megtiltottam önnek, hogy az Emlékiratokat olvassa?

Sophy vállat vont és az ékszerdobozzal babrált.

– Megállapodtunk az olvasmányaimat illetően, uram.

Julian tekintete a kis dobozra siklott, majd a lány elgyötört arcára nézett.

– Úgy látszik, én mint férj, már csak csalódást vagyok képes okozni önnek az ágyban is és az ágyon kívül is.

Sophy felkapta a fejét, szeme tágra nyílt.

– Ó, dehogya, uram, én semmi olyat nem mondtam, ami arra utalhatna, hogy csalódást okozott nekem ö... az ágyban. Vagyis, ami a múltkor történt, egészen...- itt egy kicsit megköszöri a torkát – egészen elviselhető, sőt időnként nagyon kellemes volt. Nem szeretném, ha mást hinne.

Julian felemelte Sophy állát és mélyen a szemébe nézett.

– Én azt szeretném, ha nem egyszerűen elviselhetőnek találna engem az ágyban, Sophy.

Sophy ráébredt, hogy Julian megint szeretkezni akar vele. Hát ezért jött ma este be a szobájába. A szíve hevesebben kezdett verni. Nem lesz több lehetősége rá, hogy magához szorítsa és érezze azt a boldog közelséget.

– Ó, Julian! – Sophy visszafojtotta a zokogást és a karjaiba vetette magát. – Semmire sem vágyom jobban, mint hogy itt maradjon velem egy kicsit ma éjjel.

Julian azonnal magához ölelte, de a hangján érezhető volt a derűs meglepetés, amikor a hajába suttogetta.

– Ha mindig ilyen fogadtatásban részesülök, amikor dühös rám, akkor azon leszek, hogy minél többet bosszantsam.

– Ma ne tréfáljon velem, Julian. Csak öleljen úgy, mint a múltkor – súgta a férfihez bújva Sophy.

– Kérésed parancs számomra ma éjjel, kicsim – ezzel gyengéden lehúzta a lány válláról a ruhát, és belecsókolt a nyakába. – Most nem fogok csalódást okozni.

Sophy lehunyta a szemét és hagyta, hogy Julian lassan levetkőztesse. Elhatározta, kiélvez minden pillanatot, hiszen könnyen lehet, hogy ez az utolsó együtt töltött éjszakájuk. Még azt sem bánta, hogy a tényleges szeretkezés nem olyan kellemes. Arra vágyott, hogy érezze a férfi közelségét és mindent, ami ezzel jár. Lehet, hogy semmi más nem jut neki már Julianból ezen a közelségen kívül.

– Sophy, olyan öröm téged nézni és érinteni – suttogetta Julian, amint az utolsó ruhadarab is lehullott a lányról. Szeme mohón itta a lány meztelen testét, majd a keze is elindult.

Sophy megborzongott és hozzábújt, amint Julian kezét a mellein érezte. Hüvelykujja gyengéden dörzsölgette mellbimbóit, válaszra várva. Amikor a rózsaszín kis gombok megfeszültek a tenyerében, Julian elégedetten sóhajtott.

Keze végigfutott Sophy derekán, majd tenyerébe fogta a lány fenekét.

Sophy ujjai szorosabban tapadtak Julian vállára, amikor megérezte a férfiban feszülő vágyat.

– Fogj meg, édes – kérte Julian rekedt hangon. – Nyúlj be a köpenyem alá és fogj meg!

Sophy nem tudott ellenállni. Tenyerét végighúzta a selyemköntösön.

Milyen erős vagy – súgta csodálkozva.

– Tőled vagyok erős – felelte Julian elégedetten –, de ahhoz is megvan a hatalmad, hogy gyengévé tegyél.

Megragadta a lányt a derekánál fogva, és felemelte úgy, hogy Sophy most magasabban volt. Sophy karjai Julian vállára fonódtak és közben arra gondolt, hogy elég a férfi smaragdszínű szemének tűzében.

Julian köpenye szétnyílt, majd lassan leeresztette a lányt, testén végigcsúsztatva a testét, amíg újra ott nem állt a földön vele szemben.

Karjába kapta és az ágyhoz vitte, ahol finoman középre fektette. Aztán mellé bújt, lábaik összekulcsolódtak. Gyengéden simogatni kezdte, kezével bejárva testének minden zugát.

És közben beszélt, sürgető, biztató, gyengéd szavakkal, melyektől Sophyt elöntötte a forró vágy. Minden ígéret, minden kérés, minden érzéki sürgetés arról szólt, hogy mit fog vele tenni Julian, és Sophy mindennek alávetette magát

– Reszketni fogsz a karjaimban, kedvesem. Annyira fogsz kívánni, hogy könyörögve rimánkodsز majd, hogy tegyelek a magamévá. El fogod mondani, hogy micsoda gyönyört okoztam neked és ettől lesz teljes az én gyönyöröm. Boldoggá akarlak tenni ma éjjel, Sophy.

Fölé hajolt és mohón csókolni kezdte. Sophy a tőle telhető hevességgel viszonzta a közeledést. Lehet, hogy soha többé nem leszünk együtt, hajtogatta magában. Lehet, hogy mire feljön a nap, hidegen és halottan fekszik majd Leighton mezején. Nyelvük találkozott és Julian érezte a hívogató nedvességet. Ma éjjel a férfi az életet jelentette és Sophy ösztönösen kívánta az életet és Juliant.

Amikor Julian keze a combjai közé ért, halkan felnyögött az érintésétől és csípőjét megemelve kínálta magát a becéző ujjaknak.

Nyilvánvaló volt, hogy Julianre milyen hatással van Sophy reakciója, de ezúttal eltökélte, hogy uralkodik magán.

– Csak lassan, kicsim. Add át magad teljesen nekem. Engedd, hogy én irányítsalak. Nyisd jobban szét a lábaidat, kedvesem. Ez az, ilyennek akarlak. Finom, nedves és odaadó. Bízzál bennem, drágám. Most jó lesz.

A szavak simogatták és a vágy hullámain odavitték, ahol nincsenek határok. Teljesen elkábult, Julian segítségével valami hatalmas ismeretlenségbe jutott.

Amikor a férfi szájába vette merev mellbimbóit, Sophy úgy érezte, ezernyi darabra esik szét. És amikor lejjebb ment, először kezével, majd szájával érintve azt a kicsiny, olyan nagyon érzékeny pontot a lány lábai közt, akkor már millió reszkető részecskének érezte magát.

Belekapaszkodott a férfi hajába.

– Julian, ne, kérlek, várj! Nem akarom.

Ujjai belemélyedtek a sűrű fekete hajba, felkiáltott. Julian két hatalmas kezébe fogta a lány csípőjét és úgy ringatta, mit sem törődve Sophy tiltakozásával.

– Julian, ne. Ne csináld ezt... jaj, de igen, kérlek, még.

Testén remegés futott végig és görcsösen megfeszült. Abban a pillanatban mindenről megfeledkezett – a nyomasztó párbajról, a félelmeiről, a szeretkezéssel kapcsolatos ellenérzéseiről – mindenről és csak az a férfi töltötte ki minden gondolatát, aki ilyen forrón szorította magához.

– Igen, édes – mondta Julian elégedetten és gyorsan ráfeküdt. Kezével végigsimította a haját, majd lehajolt, hogy megcsókolja.

A lányon még mindig apró remegések szaladtak végig, amikor Julian elmerült forró, nedves ölének szorításában és maga is elélezett.

Hihetetlen módon, a lány teste újra megfeszült és együtt ringott a szokatlan ölelés hullámain a férfival. Feltörtek belőle a szavak.

– Szeretlek, Julian. Szeretlek.

Julian elnyúlva feküdt felesége finom, karcsú testén. Tudta, hogy évek óta nem érezte ilyen könnyűnek magát. Tisztában volt vele, hamarosan kénytelen lesz felkelni, ha másért nem, hogy elfújja a gyertyákat. De ebben a pillanatban egyetlen vágya az volt, hogy mozdulatlanul heverjen és kiélvezze az egész testét elárasztó fantasztikus boldogságot.

Iménti szeretkezésük illata még ott lebegett és valami hihetetlen elégedettséggel töltötte el, csakúgy, mint a fülébe visszacsengő szavak: Szeretlek, Julian.

Persze Sophy félig-meddig önkívületi állapotban mondta, amit mondott, és ezt nem szabad figyelmen kívül hagynia. Hiszen még csak most ébredt tudatára a testében rejlő érzékiségnek és természetes módon hálás annak a férfinak, aki megismertette vele a testi gyönyört. Nem szabad túl nagy jelentőséget tulajdonítania az ilyen körülmények között elhangzó szerelmes szavaknak, bár meg kell adni, jól esett hallani őket, és valahol legbelül örömmel nyugtázta őket.

Már az első csóknál érezte, hogy Sophy teste tudja majd viszonzni az ő testének vágyait, de arról még csak nem is álmodott, hogy ez rá ekkora hatással lesz majd.

Hatalmas, győztes csatából megtért hódítónak, hősnek érezte magát és ez felettébb kedvére való volt. De ugyanakkor semmit sem kívánt jobban, mint megvédeni édes kincsét. Sophy végre teljesen átadta magát neki és ő meg fogja óvni mindentől.

Éppen a gondolat végére ért, amikor Sophy mocorogni kezdett alatta, nehezen emelve ólmos pilláit. Julian könyökére helyezte át a testsúlyát és belenézett felesége kába, csodálkozó szemébe.

– Julian?

A férfi könnyű csókot lehelt a szájára, így felelt szavak nélkül.

– Látod, ennek így kell lenni egy férj és feleség között, á És mostantól fogva köztünk is így lesz. Jó volt, kicsim?

Sophy szomorkásan mosolygott, átölelte a férfi nyakát.

– Hiszen tudod, hogy igen.

– Tudom, de azt hiszem, szívesen hallom tőled is.

– Nagyon nagy gyönyört kaptam tőled – suttogta. Szeméből eltűnt a huncut fény. – Semmi ehhez hasonlót nem éltem még át.

A férfi pusztit nyomott Sophy orra hegyére, arcára és a szája csücskébe.

– Akkor kvittek vagyunk, te meg én. Én ugyanolyan gyönyört kaptam tőled.

– Ez igaz? – kétkedve nézett a férfi arcába.

– Igen – még soha semmi nem volt igazabb vagy biztosabb életében, gondolta.

– Ennek örülök. Emlékezz erre mindig a jövőben, történjen bármi, megígéred, Julian?

A szavakból áradó váratlan aggodalom egy kicsit megijesztette Juliant. Tudatosan félresöpörte rossz érzését, amely Sophy szavai nyomán keletkezett benne. Mosolyogva így szólt:

– Nem valószínű, hogy ezt elfelejtem.

– Bárcsak el tudnám hinni – felelte Sophy kissé szomorkás mosollyal.

Julian egy kicsit megdermedt a lány új hangulatától. Valami furcsa volt Sophyban ma este. Ilyennek még soha sem látta, és ez aggasztotta.

– Mi bánt, Sophy? Attól félsz, hogy ha legközelebb valami olyasmit teszel, ami engem bosszant, azonnal megfeledkezem arról, hogy milyen jó nekünk az ágyban? Vagy zavar, hogy még akkor is el tudom érni, hogy ennyire kívánj, amikor dühös vagy rám?

– Nem is tudom – válaszolt Sophy lassan. – Fura dolog ez a csábítás, nem?

A férfit bosszantotta, hogy a lány ezt, ami köztük történt, egyszerűen csak csábításnak nevezi. Most először tudatosodott benne, hogy nem akarja Sophytól ezt a szót hallani annak leírására, amit vele az ágyban tesz. Lehet, hogy a hűgát elcsábították, de ez szerelmeskedés, ez más kategória.

– Ne nevezd ezt csábításnak – parancsolt rá kedvesen. – Szerelmeskedtünk, te meg én.

– Csakugyan? – A lány szemében hirtelen érdeklődés csillant meg. – Hát szeretsz te engem, Julian?

Szóval erre megy ki a játék, most már tudta, mi volt az a különös rossz érzés benne. Micsoda bolond is volt. A nők ennek nagy mesterei. Szóval azt hiszi, mert elolvadt a karjaiban – mert azt mondta neki, hogy szereti –, most majd az ujja köré csavarhatja? Julian érezte, amint egy ismerős csapda felé közeledik és ösztönösen ellenállt.

Nem tudta, mit is válaszolt volna tulajdonképpen, csak feküdt Sophyn és az agyában apró vészjelek villantak. Sophy arcán ismét megjelent az a különös furcsa mosoly és ujját a férfi szájára tette.

– Nem – mondta –, nem kell semmit mondanod. Rendben van, mindent értek.

– Értesz, de mit? Figyelj ide, Sophy...

– Azt hiszem, jobb lesz, ha erről nem beszélünk többet. Többet mondtam, mint kellett volna, nem gondoltam végig – feje fáradtan a párnára hanyatlott. – Biztos nagyon későre jár. A férfi nyögött egyet, de értette a célzást.

– Igen, késő van.

Nem szívesen bár, de legurult a lányról, kezét azonban a csípője hajlatában hagyta, összetartozásuk kifejezésekképpen.

– Julian?

– Mi az Sophy?

– Nem mész vissza a szobádba?

Ez meglepte a férfit.

– Nem terveztem – vetette oda.

– Én pedig azt szeretném – szólt Sophy csendesen.

– És miért? – Bosszankodva könyökölt fel. A lánnyal akarta tölteni az éjszakát.

– A múltkor is visszamentél.

Akkor is csak azért, mert tudta, ha akkor vele marad, az első szeretkezést egy újabb követi majd, és nem akart a lánynak fájdalmat okozni és persze azt sem akarta, hogy üzekedő bikának tartsa. Szerette volna éreztetni a lánnyal, hogy az első éjszaka érzett gyötremére tekintettel van.

– Ez nem jelenti azt, hogy mindig visszamegyek, amikor szeretkezünk.

– Ó – a gyertyafényben olyan különösnek hatott a lány. – Ma kivételesen szeretnék egyedül maradni, Julian. Kérlek. Ragaszkodom hozzá.

– Aha. Azt hiszem kezdem érteni – mondta Julian zord képpel, miközben felhajtotta a takarót. – Azért akarsz egyedül maradni, mert nem válaszoltam az imént feltett kérdéskedre. Nem fogom hagyni, hogy véget nem érő, halhatatlan szerelemről szóló vallomásokat csikarj ki belőlem. Te pedig elhatározad, hogy megbüntetsz a magad módján.

– Nem, Julian, ez nem igaz.

Nem vette észre a lány hangjában az esdeklést. Keresztülviharzott a szobán, felkapta a köntösét és a szobáikat összekötő ajtóhoz lépett. Ott megállt, megfordult és barátságtalanul nézett Sophyra.

– Míg itt fekszel magányosan az ágyadban, élvezve az egyedüllétet, jusson eszedbe, micsoda gyönyört tudunk egymásnak nyújtani. Nincs arra törvény kedvesem, hogy egy éjszaka csak egyszer szeretkezhet egy férfi és egy nő.

Kinyitotta az ajtót, majd nagy csattanással becsapta maga mögött, hogy ezzel is jelezze, mennyire felbosszantották. A fenébe ezzel a kis tyúkkal. Mégis mit képzelsz magáról, hogy így

vezesse őt az orránál fogva. Csak nem gondolta komolyan, hogy ebbe ő belemegy. Találkozott már néhány nővel, akik megpróbálkoztak ilyesmivel és sokkal ügyesebbek voltak, mint Sophy valaha is lehet.

Nevethetnékje támadt arra a gondolatra, hogy Sophy így akarja megfogni. Nevetett volna, ha nem lett volna olyan átkozottul dühös a lányra.

Buta, zöldfülű liba, hiába huszonhárom éves. Elisabeth már iskolás korában is öregebb és ügyesebb volt ebben a műfajban, mint Sophy akár ötvenévesen lehet.

Julian egy székre lökte köntösét, és az ágyra vetette magát. Karját összekulcsolta a feje alatt és csak feküdt a mennyezetet bámulva. Remélhetőleg Sophy már bánja a dolgot. Ha azt képzelem, hogy ilyen átlátszó trükkel megbüntetheti, és térdre kényszerítheti, hát nagyon téved. Ő ennél rafináltabb, nagyobb és összetettebb csatákban is győzedelmeskedett már.

De Sophy nem Elisabeth, és soha nem is lesz az. És Sophy nem véletlenül fél a csábítástól. Gyanította, hogy újdonsült feleségétől a romantika sem áll távol.

Julian morgott egyet és megdörzsölte a szemét, amint mérge kezdett elpárologni. El kell ismernie, felesége kétségei végül is érthetőek. Igaz, hogy ki akart erőszakolni egy vallomást, de az is igaz, hogy minden oka megvan rá, hogy tartson minden szenvedélytől, ami esetleg nem szerelem.

Sophy szűkös élményvilágában a szerelmen kívül csak az a kegyetlen csábítás létezett, melynek a nővére is áldozatul esett, amikor állapotosan elhagyták. Nyilván valamiféle kapaszkodót keres, hogy vele ez utóbbi nem fog megtörténni. Szeretné elhinni, hogy őt szeretik és így nem fenyegeti az a veszély, mint a nővérét.

De hiszen ő törvényes férjével osztja meg az ágyát, dühöngött magában. Nem kell attól tartania, hogy a nővére helyzete vele megismétlődik. A fenébe is, hiszen ő akart örököst, szüksége volt rá. Ha a gyermekével Sophy teherbe esik, a legutolsó dolog, ami megtörténhet vele az, hogy ő eldobja magától.

Sophyt, a törvény és Ravenwood grófjának személyes esküje védte. Hogy a nővére sorsa ilyen módon foglalkoztatja, az tipikusan női dolog és Julian úgy döntött, nem hajlandó ezt tolerálni. Meg kell értenie, hogy semmiféle párhuzam nincsen az ő és a nővére sorsa között.

Annál is inkább, mert semmi kedve nem volt ahhoz, hogy több éjszakát egyedül töltsön.

Julian nem emlékezett rá, meddig feküdhett ébren, azon töprengve, mi a legcélravezetőbb módja annak, hogy Sophyt megleckéztesse, de végül mégis elnyomta az álmot. Nyugtalanul aludt és néhány óra múlva arra riadt fel, mintha Sophy szobájának ajtaját hallaná halkan becsukódni.

Megmozdult, mert nem tudta, nem kellene-e már felkelnie. De amikor fél szemét nagy nehezen kinyitotta, álmosan állapította meg, a függöny mögött még sötét van.

Londonban hajnalban senki nem megy lovagolni, még Sophy sem. Julian a másik oldalára fordult azzal, hogy tovább aludjon, de valami miatt ez mégsem sikerült. Azon gondolkodott, ki nyithatta ki Sophy ajtaját ebben a lehetetlenül korai órában.

Végül, nem tudva leküzdeni egyre növekvő kíváncsiságát, Julian kimászott az ágyból és a szobáikat összekötő ajtóhoz ment. Csendesen kinyitotta.

Néhány másodpercbe telt, míg szeme megszokta a sötétséget és észrevette, hogy Sophy ágya üres. Éppen hogy tudatosodott benne a tény, amikor az utcáról közeledő kocsizaj hallatszott fel. Jobban odafigyelve hallotta, hogy egy kocsi áll meg a ház előtt.

Valami megmagyarázhatatlan, vad félelem vett erőt rajta.

Julian az ablakhoz rohant, és még sikerült időben széthúzni a függönyöket ahhoz, hogy lássa az ismerős vékony alakot, amint férfiruhába öltözve eltűnik a lezárt kocsiban. Sophy göndör haja komoly kontyba volt fogva a lefátyolozott kalap alatt. Kezében egy fadobozt vitt.

A kocsis, egy vékony, vörös hajú fickó fekete ruhában, a lovak közé csapott, mire a kocsi lassan megindult.

– Vigyen el az ördög, Sophy! – Julian ujjai olyan erősen kapaszkodtak a függönybe, majdnem letépte a karnisról. – Vigyen el az ördög, a pokolba, te dög.

Szeretlek. Te szeretsz engem, Julian?

Ez az édes, hazug dög.

– Az enyém vagy – sziszegte a fogai között. – Az enyém vagy, és inkább lássalak a pokol fenekén, mint más karjában!

Julian leengedte a függönyt, berohant a saját szobájába, felkapott egy inget és egy nadrágot. Kezében a csizmájával indult a folyosóra. A lépcsők aljánál megállt, hogy felhúzza szoros, bőr lovaglósizmáját, majd a cselédbejáró felé igyekezett. Ki kell hoznia egy lovat az istállóból, méghozzá gyorsan, ha nem akarja a kocsit szem elől téveszteni.

Utolsó pillanatban megfordult és visszasietett a könyvtárba. Fegyverre is szüksége lesz. Megöli, bárki is legyen az, aki Sophyt elvitte. Aztán majd lesz még ideje végiggondolni, mit tegyen hazug, csalárd asszonyával. Ha azt hitte, neki is eltűri azt, amit Elisabethnek eltűrt, hát majd most rájön, hogy tévedett.

A pisztolyok eltűntek a falról.

Julian még fel sem fogta a dolgot, amikor lódobogást hallott. A bejárati ajtóhoz rohant, kinyitotta és egy fekete ruhás, fekete fátylat viselő asszonyt pillantott meg, aki éppen leszállt nagy, szürke kancájáról. Látta, hogy a nő férfi módra ülte meg a lovat, nem oldalnyerge volt.

– Ó, hála isten – kiáltott fel, amikor Julian felbukkant az ajtóban. – Attól félttem, fel kell vernem az egész házat ahhoz, hogy magához eljussak. Így sokkal jobb. Talán elkerülhetjük még a botrányt. Leighton Fieldre mentek.

– Leighton Fieldre? – Ennek semmi értelme. Ott a legelésző tehéncsordákon kívül csak a párbajozók fordulnak elő.

– Igyekezzen, az isten szerelmére. Elviheti a lovamat. Amint látja, nem női nyereggel jöttem.

Julian nem vesztegette az időt. Megragadta a kantárt és felpattant a nyeregbe.

– Ki a fene maga? – kérdezte a lefátyolozott nőtől. – A másiknak a felesége?

– Dehogy, maga semmit sem ért, de hamarosan megérti. Csak siessen.

– Menjen be a házba – parancsolta Julian, miközben a szürke ló nyugtalanul ficáncolt alatta. – Várjon meg bent. Ha találkozik valakivel, mondja meg, hogy az én kívánságomra jött.

Julian galoppra fogta a lovat, anélkül hogy választ várt volna. Az isten szerelmére, vajon minek ment Sophy a szeretőjével Leighton Fieldre, dühöngött magában Julian. Hamarosan azonban az kezdte foglalkoztatni, hogy a társaság melyik férfi tagja pecsételte meg a sorsát azzal, hogy Sophyt elragadta ezen a hajnalon.

Leighton Field hideg és nyirkos volt ezen a homályos, kora hajnali órán. A párától görnyedő fák baljóslatúan hajlongtak a még sötétlő égbolt előtt. A talaj közelében köd lebegett, vastag és szürke, mindent betakaró. Anne zárt kis hintója és a sárga fogat egymáshoz közel álltak. A lovak úgy néztek ki, mintha lebegnének a föld felett.

Amikor Sophy kilépett a homályba, lábait elnyelte a köd. Annára nézett, aki a lovat fogta. A férfiálca remekül bevált. Ha Sophy nem tudta volna, kit takar, bizonyára egy fiatalembernek vélte volna a piszkos képű, vörös hajú alakot.

– Sophy, biztos, hogy végig akarod csinálni? – kérdezte Anne aggódó hangon, ahogy közelebb ment. Sophy a néhány méternyire álló fogatot bámulta.

A fekete ruhás, lefátyolozott alak még nem szállt ki.

Charlotte Featherstone egyedül érkezett.

– Nincs más választásom, Anne.

– Csak azt tudnám, Jane hol késik. Azt mondta, ha te elhatároztad, hogy bolondságot csinálsz, hát ő végignézi.

– Talán meggondolta.

Anne megrázta a fejét.

– Nem olyan.

– Nos – mondta Sophy kihúzva magát –, legjobb lesz, ha túlesünk rajta. Hamarosan világosodik. Amennyire én tudom, az ilyesmit hajnalban kell elintézni. – Ezzel elindult a ködbe burkolódzott fogat felé.

A fogatban ülő magányos alak Sophy lépteire megfordult. A csinos fekete lovaglóruhát viselő Charlotte Featherstone kilépett a kocsiból. Bár fátylat viselt, azt Sophy mégis rögtön látta, hogy a kurtizán haját az alkalomra gondosan kontyba fésülte és fülébe csillogó igazgyöngy fülbevalót tett. A másik nő divatos megjelenésétől kissé esetlennek érezte saját magát. Nyilvánvaló volt, hogy a Nagy Featherstone-nak remek a stílusa. Még egy hajnali párbajhoz is tudta, hogyan öltözzön fel.

Anne előre ment, hogy kikösse a fogat lovát is.

– Tudja asszonyom – szölt Charlotte hűvösen mosolyogva Sophyra, miközben felemelte a fátylát – Nem hiszem, hogy van férfi, aki miatt érdemes ilyen korán felkelni.

– Hát akkor miért kelt fel? – vágott vissza Sophy. Mintegy elfogadva a kihívást, ő is felemelte fátylát.

– Nem is tudom – ismerte el Charlotte. – De annyi bizonyos, hogy nem Ravenwood grófja miatt tettem, bár valamikor kedvesen bánt velem. Valószínűleg az egész helyzet újszerűsége miatt.

– El tudom képzelni, hogy meglehetősen kalandos életútját követően, mostanában egyre ritkábban adódnak újszerű dolgok.

Charlotte hosszasan nézte Sophyt. Hangjából eltűnt a gúny és komolyan mondta:

– Biztosíthatom, az valóban ritkán fordul elő velem, hogy egy grófné méltónak talál arra, hogy egy becsületbeli ügyben ellenfélnek hívjon ki. Mondhatnám az eset egészen rendkívüli. Tudnia kell, hogy a társadalomnak abból a rétegéből, ahol ön mozog, még egyetlen nő sem állt szóba velem, nemhogy ilyen kitüntetésben részesítsen.

Sophy egy kicsit félrehajlott fejjel tanulmányozta ellenfelét.

– Biztosíthatom, Miss Featherstone, hogy én nagy tiszteletet érzek ön iránt. Olvastam az Emlékiratait és azt hiszem, kialakult némi fogalmam arról, milyen árat fizetett azért, hogy jelenlegi helyzetébe eljusson.

– Csakugyan? – mormogta Charlotte. – Micsoda képzelőerő.

Sophy elvörösödött, amikor eszébe jutott, milyen naivnak tűnhet egy ilyen nagyvilági nő szemében.

– Ne haragudjon – mentegetődzött csendesen –, biztosan nem érthetem meg, min ment keresztül életében. De ez nem jelenti azt, hogy nem tisztelhetem, amiért a maga erejéből, a maga törvényeinek engedelmeskedve idáig jutott.

– Értem. És ennek a végtelen tiszteletnek köszönhetem, hogy úgy döntött, ma reggel golyót röpít a szívembe?

Sophy arca megkeményedett.

– Megértem, miért döntött úgy, hogy megírja az Emlékiratokat. Még azt is elfogadom, hogy egykori szeretőinek felkínálja a lehetőséget, amivel megválthatják azt, hogy kinyomtassák őket. De amikor a férjemet választotta következő áldozatául, túl messzire ment. Nem fogom hagyni, hogy azok a szerelmes levelek megjelenjenek és az egész világ rajtuk gúnyolódjon.

– Sokkal egyszerűbb lett volna, ha kifizet, asszonyom, mint ekkora felhajtást csinálni.

– Azt nem tehetem. Egy zsarolónak fizetni becsstelen dolog. Én abba nem megyek bele. Elrendezzük egymás közt az ügyet itt és most, és ezzel vége.

– Vége? Miből gondolja, ha tegyük fel elég szerencsés leszek ahhoz, hogy megússzam, nem közlök-e le mégis mindent?

– Elfogadta a kihívásomat. Miután ilyen módon jön létre a találkozás köztünk, hozzájárult ahhoz, hogy pisztoly döntsön a dologról.

– Azt hiszi engem ez kötelez? Azt hiszi, ezzel lezárhatja az ügyet függetlenül attól, hogyan végződik a párbaj?

– Nem vette volna magának a fáradságot, hogy idejöjjön ma reggel, ha maga nem így vélekedne.

Charlotte a fejét csóválta.

– Igaza van. Legalábbis aszerint az ostoba férfi becsületkódex szerint. Szóval döntsenek a pisztolyok.

– Igen. És ezzel vége.

Charlotte hitetlenkedve rázta a fejét.

– Szegény Ravenwood. Kíváncsi vagyok, tudja-e milyen feleségre tett szert. Nagy megrázkódtatást jelenthet Elisabeth után.

– Nem azért jöttünk, hogy a férjemről és előző feleségéről társalogjunk – sziszegte Sophy a fogain keresztül.

A hajnali levegő hideg volt, de hirtelen rájött, csurog róla a víz. Az idegei mindjárt felmondják a szolgálatot. Túl akart esni végre az egészen.

– Valóban. Azért vagyunk itt, mert az ön becsülete elégtételt követel, és mert úgy véli, én is osztom a becsületről alkotott nézeteit. Érdekes álláspont. Nem tudom tisztában van-e azzal, hogy mi ma reggel a becsületet férfimódra értelmezzük?

– Szerintem a becsületet csak egyféle módon lehet értelmezni – mondta Sophy.

Charlotte csillogó szemekkel nézett rá.

– Értem – felelte lágyan. – És magának Ravenwood becsülete ennyit megér, asszonyom?

– Azt hiszem eleget beszéltünk – jelentette ki Sophy.

– A becsület szép és jó dolog, asszonyom – folytatta Charlotte elgondolkodva –, de azt tanácsolom, ne törje magát Ravenwood szerelméért. Mindenki tudja, hogy azok után, amin Elisabeth-szel keresztülment, nem kockáztatja meg többet, hogy szeressen. És még ahhoz is veszem a bátorságot, hogy közöljem önnel, nem csak felkelni nem érdemes egyetlen férfi becsületének a kedvéért, de a szerelméért sem érdemes kockázatot vállalni.

– Nem azért vagyunk itt, hogy egy férfi becsületéről vagy szerelméről beszéljünk – szölt Sophy hidegen.

– Nem, ezt én is tudom. Itt a maga becsületéről és szerelméről van szó – mondta Charlotte enyhe mosollyal az arcán. – És azt elismerem, hogy ez nem lebecsülendő. Még egy kis véráldozatot is megér.

– Akkor kezdhethük? – Félelem fogta el, amikor Anne-hez fordult, aki ott vacogott mellette, kezében a pisztolyokat tartalmazó dobozzal. – Készen állunk. Nem hiszem, hogy tovább kellene várnunk.

Anne Sophyról Charlotte-ra nézett.

– Utána néztem néhány dolognak az ilyen jellegű dolgokkal kapcsolatban. Néhány lépés még hátra van, mielőtt megtölteném a pisztolyokat. Először is kötelességem közölni mindkét féllel, hogy létezik egy olyan alternatíva, mely megfelel a kihívásnak. Mindkettőjüknek végig kellene gondolni.

Sophy homlokát ráncolva kérdezte: – Miféle alternatíva?

– Ön, Lady Ravenwood a kihívó fél. Azonban, amennyiben Miss Featherstone megköveti önt abban az ügyben, mely a kihívást megelőzte, az ügy lezártnak tekintendő anélkül is, hogy egyetlen lövés eldőrdült volna.

Sophy csak pislogott.

– Az egész ügyet le lehet zárni egy egyszerű bocsánatkéréssel?

– Hangsúlyozni szeretném, hogy ez becsületes megoldás lenne mindkét fél számára – Anne Charlotte-ra nézett.

– Milyen érdekes – dünnyögte Charlotte. – Gondolja csak meg, megúsznánk mindketten anélkül, hogy egyetlen vérfolt szennyezné a ruhánkat. De meg kell mondanom, nem vagyok biztos benne, hogy van kedvem bocsánatot kérni.

– Ez már önön múlik – felelte Sophy mereven.

– Hát, elég korán van ilyen vad sporthoz, nem gondolja? Azonkívül mindig is híve voltam az ésszerű megoldásnak, már ahol lehetséges – Charlotte lassan elmosolyodott. – Teljesen biztos benne, hogy egy egyszerű bocsánatkéréssel kiköszörülném a becsületén esett csorbát?

– Azt is meg kell ígérenie, hogy nem adja ki a szerelmes leveleket – tette hozzá Sophy sietve. Mielőtt Charlotte válaszolhatott volna lódobogás hangzott fel a ködben.

– Ez biztosan Jane lesz – mondta Anne megkönnyebbülten. – Tudtam, hogy jönni fog. Meg kell várnunk. Ő az egyik segéd.

Sophy körülnézett és egy nagy szürke kanca körvonalait vette ki a fákat körülölelő ködben. Az állat teljes vágtában száguldott feléjük, mintha csak egy kísértet öltött volna testet a homályban. Egy kísértet ló, futott át Sophy agyán, és rajta maga az ördög.

– Julian – suttogta.

– Nem vagyok meglepve – jegyezte meg Charlotte. – A mi kis műsorunk percről percre szórakoztatóbb.

– Mit keres Julian Jane lován? – dühöngött Anne.

A hatalmas szürkét egyetlen mozdulattal állította meg a férfi a három nő előtt. Julian villogó szeme Sophyról Charlotte-ra majd Anne-re vándorolt. Kezében meglátta a pisztolyokat tartalmazó dobozt.

– Mi a fene folyik itt?

Sophy legszívesebben elfutott volna, de nem tette.

– Beavatkozott egy kizárólag ránk tartozó magánügybe, uram.

Julian úgy nézett rá, mint egy örültre. Leugrott a lóról, a gyeplőt Anne kezébe lökte, aki automatikusan utána kapott szabad kezével.

– Egy magánügybe, asszonyom? Hogy meri ezt annak nevezni? – Julian arcán látszott, hogy megpróbál uralkodni magán. – Maga a feleségem. Mít jelentsen ez az egész?

– Nem érti, Ravenwood? – A három jelenlévő nő közül nyilvánvalóan Charlotte volt az egyetlen, aki nem ijedt meg különösebben. Szép szemében cinikus mosoly villant. – A felesége párbajra hívott ki egy becsületbeli ügyben. – Kezével a pisztolyos doboz felé intett. – Amint látja, éppen arra készültünk, hogy a dolgot a hagyományos, becsületes férfi módon rendezzük le.

– Ez nem lehet igaz – Julian Sophyra bámult. – Kihívta Charlotte-ot? Kihívta párbajozni?

Sophy bólintott, de nem szólt semmit. – De hát miért az isten szerelmére?

Charlotte tovább mosolygott.

Nem nehéz kitalálni, Ravenwood. Julian feléje lépett.

– Az ördögbe. Elküldött neki egy rohadt zsaroló levelet, igaz?

– Nem tekintem a leveleket zsarolásnak – mondta Charlotte nyugodtan. – Én inkább egy üzleti lehetőségnek nevezném őket. A felesége azonban más szempontok szerint ítélte meg a helyzetet. Tudja, az a véleménye, hogy becsstelen lenne engem kifizetni. Másfelől viszont nem szeretné a nevét az emlékirataimban látni. Így a szerinte egyetlen becsületes megoldást választotta. Hajnali pisztolypárbajra hívott ki.

– Hajnali pisztolypárbajra – ismételte meg Julian nem akarva elhinni a hallottakat és a látottakat. Még egy lépéssel közelebb ment Charlotte-hoz. – Tűnjön el innen. Menjen azonnal. Menjen vissza a városba és az itt történetekről egy szót sem. Ha csak egyetlen szót hallok a

mai eseményekkel kapcsolatban, akkor teszek róla, hogy az a bizonyos ház Bathban soha ne valósulhasson meg. Arra is mérget vehet, hogy a városi házára kapott kölcsönnek is vége. A hitelezőire olyan nyomást fogok gyakorolni, hogy tűzzel-vassal kergetik majd el a városból. Remélem megértett, Charlotte?

– Julian, túl messzire megy – vágott közbe Sophy dühösen.

Charlotte kihúzta magát, a gúnyos arckifejezés eltűnt róla. Nem látszott ijedtnak, inkább rezignált volt.

– Értem, Ravenwood. Maga mindig nagyon érthetően fogalmazott.

– Egyetlen szó és mindennek vége, amiért eddig dolgoztál, Charlotte. Esküszöm.

Tudod, hogy képes vagyok rá.

– Semmi szükség a fenyegetésekre, Ravenwood. A helyzet az, hogy nincs szándékomban a dolgot szellőztetni – Sophy felé fordult. – Ez a felesége és köztem becsületbeli ügy volt. Senki másra nem tartozik.

– Pontosan így van – tette hozzá Sophy.

– Szeretném, ha tudná, asszonyom – mondta Charlotte lágyan –, hogy ami engem illet, bár nem dördült el egyetlen lövés sem, a dolgot lezártak tekintem. Nem kell tartania semmitől.

Sophy nagyot sóhajtott.

– Köszönöm.

Charlotte kissé elmosolyodott, majd könnyedén meghajolt.

– Nem, asszonyom, nekem kell köszönetet mondanom önnek. Remekül szórakoztam.

Az én életem tele van olyan férfiakkal, akik nagyon sokat beszélnek a becsületről, pedig meglehetősen keveset tudnak róla. Azok a férfiak nem veszik maguknak a fáradságot, hogy egy nővel, vagy valakivel, aki náluk gyengébb, becsületesen viselkedjenek. Nagy örömmre szolgált, hogy találkozhattam egy olyan emberrel, aki tudja, mit jelent ez a szó. Nem lep meg túlságosan, hogy ez a figyelemreméltóan intelligens személy egy nő. Adieu.

– Viszontlátásra – búcsúzott Sophy, viszonzva a meghajlást, hasonló eleganciával.

Charlotte könnyedén beszállt a fogatba, kézbe fogta a gyeplőt, és jelt adott a lónak. Az apró kocsit gyorsan elnyelte a köd.

Julian figyelte, ahogy Charlotte távozik, majd szúrós tekintetét Anne-re emelte.

Kezéből kivette a dobozt. – Ki vagy te fiú?

Anne köhögni kezdett, sapkáját még mélyebben a szemébe húzta. Kezével az orrát dörzsölte és szipogva válaszolt.

– A hölgy egy lovat és kocsit akart ma reggelre, uram. Kölcsönvettem az apámét, mert így nekem is leesik valami, hisz érte, uram.

– Nagyobb is leesik, ha megígéred, hogy nem jár el a szád mindarról, ami itt történt. Ha mégis beszélnél, teszek róla, hogy az apád elveszítse a lovát, a kocsiját és mindenét. Továbbá, azt is a tudtára adom, hogy mindezt neked köszönheti. Megértetted, fiú?

– Ö... igen, uram. Nagyon is, uram.

– Remek. Vidd haza a feleségemet a kocsin. Én majd mögöttetek lovagolok. Amikor a házhoz érünk, egy hölgy fog beszállni, aki ott várakozik. Elviszed oda, ahová kívánja. Aztán eltűnsz a szemem elől örökre.

– Igenis, uram.

– De, Julian – kezdte Sophy nyomatékosan –, semmi szükség rá, hogy mindenkit megfenyegessen.

Julian fagyos pillantása beléfojtotta a szót.

– Magát nem kérdeztem, asszonyom. Még nem vagyok abban az állapotban, hogy nyugodtan beszéljünk erről. – A kocsihoz lépett és kinyitotta az ajtót. – Szálljon be.

Sophy hang nélkül beült. A kalapja az egyik fülére csúszott. Amikor elhelyezkedett, Julian behajolt és ideges mozdulattal megigazította. Aztán a dobozt Sophy ölébe lökte. Szólni nem szólt egy szót sem, elhagyta a kocsit és becsapta az ajtót.

Soha út még nem tartott ennyi ideig, gondolta Sophy a zötyögő kocsiban komor gondolataiba mélyedve. Julian haragja mindent felülmúlt. Hideg, szikrázó harag volt ez. Csak abban reménykedett, hogy legalább Anne és Jane megússzák a legrosszabbat.

A személyzet éppen mozgolódni kezdett, mikor Anne megállította a kocsit a bejárat előtt. Jane, aki még mindig fekete fátyolt viselt, idegesen várakozott a könyvtárban, amikor Julian beviharzott Sophyval a nyomában. Jane barátnőjére pillantott.

– Jól vagy? – kérdezte suttogva.

– Jól, amint látod. Voltaképpen mindenki jól van. A helyzet azonban lényegesen jobb lenne, ha nem érezted volna úgy, hogy bele kell avatkoznod.

– Ne haragudj, Sophy, de nem hagyhattam...

– Ebből elég – vágott közbe Julian, amikor Guppy, kabátját igazgatva, felbukkant a lépcső mögötti ajtónál. Meghökkenve látta, hogy Sophy lovaglónadrágban áll.

– Minden rendben, uram?

– A ma reggelre tervezett programok váratlanul felborultak, Guppy, de legyen egészen nyugodt, minden a legnagyobb rendben van.

– Igenis, uram – felelte Guppy méltóságteljesen.

Az állásába kerülhet, ha megjegyzést tesz erre a különös hajnali jelenetre és Guppy tudta ezt. Nyilvánvaló, hogy az uraság ma veszélyesen rossz hangulatban van. Az is nyilvánvaló volt azonban, hogy Lord Ravenwood ura a helyzetnek. Gyors, aggódó pillantást vetett még Sophyra, majd diszkrétén visszavonult a konyhába.

Julian szembefordult Jane-nel.

– Nem tudom, ki ön, asszonyom, de a fátyolból arra következtetek, hogy nem is szeretné, ha tudnám. Akárki is legyen, szeretném, ha tudná, hogy egy életre lekötelezett. Úgy tűnik ön az egyetlen, aki némi józanságot tanúsított ebben a szerencsétlen ügyben.

– A józanságomról vagyok híres, uram – felelte Jane szomorúan. – Tulajdonképpen nagyon sok barátom unalmasnak is tart emiatt.

– Ha a barátainak egy csepp esze lenne, becsülnék önben ezt a tulajdonságot. Jó napot, asszonyom. Kint vár egy fiú zárt hintóval, majd ő hazaviszi. Akar még valakit kísérőnek? Elküldhetem még az egyik lovászsómat is önnel.

– Nem. A kocsi a fiúval megteszi. – Jane zavartan nézett Sophyra, aki alig észrevehetően vállat vont. – Köszönöm, uram. Remélem ezzel a dolog le van zárva.

– Legyen egészen nyugodt efelől. És remélem számíthatok az ön titoktartására is.

– Természetesen, uram.

Julian elkísérte az ajtóig, majd a kocsihoz vezette. Aztán visszaballagott a lépcsőn, az előtérbe. A hatalmas ajtó halkán becsukódott mögötte. Megállt és hosszan Sophy szemébe nézett.

Sophy lélegzetét visszafojtva várta, hogy kitörjön.

– Menjen fel és öltözzön át, asszonyom. Mára elég volt a férfias játékokból. Tíz órakor majd mindent megbeszélünk a könyvtárban,

– Nincs mit megbeszélni, uram – vágta rá Sophy gyorsan. – Már mindent tud.

Julian smaragd színű szemében izzott a düh és még valami, még hozzá megkönnyebbülés, állapította meg Sophy csodálkozva.

– Téved, asszonyom. Rengeteg dolgot meg kell beszélnünk. Ha nincs lent pontban tízkor, magam megyek önért.

– Talán lesz kedves elmesélni ezt az egész történetet a elejétől fogva – kezdte Julian jeges nyugalommal, amely az adott körülmények között igazán bámulatos volt.

Ezek a szavak törték meg a csendet, mely azóta honolt a könyvtárban, mióta Sophy néhány perccel ezelőtt besétált. Julian mozdulatlanul ült hatalmas íróasztala mögött, sokáig figyelte a lányt azzal a kifürkészhetetlen pillantással, amely olyan jellemző volt rá. Aztán belefogott a beszélgetésbe, amely meglehetősen kellemetlennek ígérkezett.

Sophy nagyot sóhajtott és felemelte az arcát.

– A történet lényegét már ismeri.

– Azt tudom, hogy kapott egy zsaroló levelet Featherstone-tól. Arra lennék kíváncsi, miért nem adta oda azonnal nekem?

– Azért, mert nekem küldte a fenyegetést. Becsületbeli kötelességemnek éreztem, hogy válaszoljak rá.

Julian összeszűkülte szemmel nézett rá.

– Becsületbelinek, asszonyom?

– Fordított esetben ön ugyanígy tett volna, uram. Ezt nem tagadhatja.

– Fordított esetben? – ismételte elképedve. – Mi a fenéről beszél?

– Biztos vagyok benne, hogy tökéletesen érti, amit mondok, uram – Sophy igyekezett elfojtani könnyeit és feltörő haragját. Az érzelmek különös egyvelege volt ez. – Ha egy férfi kereste volna meg önt azzal a fenyegetéssel, hogy nyomtatásban közli valami... múltbeli botlásom részleteit, maga is kihívta volna az illetőt. Azt tette volna, amit én is tettem. Ismerje el.

– Sophy, ez örülség – csattant fel Julian. – Ez teljesen más helyzet. Ne merészeljen összehasonlításokat tenni a ma reggeli megbocsáthatatlan lépése és a között, hogy milyen elképzelései vannak arról, amit ön szerint én tettem volna hasonló helyzetben.

– És miért ne? Én nem járhatok el talán a becsület szabályai szerint, csak mert nőnek születtem?

– Igen, a fenébe is. Azaz hogy nem. Az istenért ne próbálja összezavarni a dolgot. A becsület öntől nem azt kívánja meg, amit, mondjuk, ilyen helyzetben tőlem megkívánna, és ezt maga nagyon jól tudja.

– Szerintem az a tisztességes, ha én ugyanolyan normák szerint élek, mint ön, uram.

– Az a tisztességes? Ehhez a tisztességnek semmi köze.

– Tehát ilyen helyzetben nekem nem jár elégtétel uram? – kérdezte Sophy feszült hangon. – Nem vehetek ' magamnak elégtételt? Nem rendezhetek egy becsületbeli ügyet?

– Sophy, figyeljen rám. Nekem, mint a férjének a kötelességem, hogy elégtételt vegyek, amennyiben szükséges. És már most megmondom, az lenne a legjobb, ha soha nem lenne szükséges. A helyzeten persze nem lehet változtatni. Felfoghatatlan.

– Pedig jó lenne, ha megpróbálná felfogni, uram, mert pontosan ez történt: nem magának kellett az ügyet lerendezni, hanem nekem, és én becsületesen jártam el. Nem is értem, miért hibáztat, Julian.

A férfi rámeredt, teljesen megdöbbsent, percekig nem is tudta mit feleljen.

– Nem kellene magát hibáztatnom? Sophy, amit ma tett, az egyszerűen felháborító és lealacsonyító. Ez is azt mutatja, hogy sajnos nem képes normálisan megítélni a helyzeteket. Ostobaságot és veszélyes dolgot művelt. Még hogy ne hibáztassam? Sophy, azok nem játékfegyverek, hanem a legjobb Manton pisztolyok.

– Tisztában vagyok vele, uram. Továbbá azzal is, hogyan kell bánni velük. Mondtam önnek, hogy a nagyapám megtanított rá.

– Meg is ölheték volna, maga bolond – Julian talpra ugrott és megkerülte az asztalt. Neki támaszkodott és keresztbe tette egyik csizmás lábát. Egészen vad arckifejezéssel nézett Sophyra. – Erre gondolt, Sophy? Gondolt arra, hogy mekkora kockázatot vállal? Eszébe jutott, hogy mostanra már halott lehet? Vagy gyilkos? A törvény tiltja a párbajozást, tudja. Vagy az egészet csak játéknak tekintette?

– Biztosíthatom, uram, nem volt játék. Én... – Sophy hirtelen elhallgatott, újra előntötte annak a félelemnek az emléke, melyet átélt. Kerülte Julian haragos tekintetét. – Én nagyon félttem, ha őszinte akarok lenni.

Julian halkán káromkodott.

– Szóval félt? – mormogta az orra alatt, mielőtt hangosan folytatta volna. – És a botrány Sophy? Arra gondolt?

A lány nagy szemeket meresztett.

– Megtettük a szükséges lépéseket, hogy elkerüljük a botrányt.

– Értem. És mégis hogyan magyarázott volna meg egy lőtt sebet? Vagy egy halott prostituáltat a Leighton Fielden?

– Julian, kérem, fejezzük be.

– Fejezzük be? – Julian hangja hirtelen halk lett és fenyegető. – Meg kell mondanom, Sophy, még el se kezdtük.

– Nem látom be, miért kellene nekem ezt a kioktatást végighallgatnom – Sophy felugrott, könnyeivel küszködve. – Világos, hogy semmit sem ért. Harrynak tökéletesen igaza van, a férfiakból hiányzik a képesség, hogy a nők számára fontos dolgokat felfogják.

– Mit nem tudok én felfogni? Hogy felháborítóan viselkedett, amikor világosan megkértem, hogy nem tűröm a pletykát magáról.

– Nem fognak pletykálni.

– Gondolja maga. Én megpróbáltam Featherstone-t megfélemlíteni ma reggel, de egyáltalán nem biztos, hogy tartani fogja a száját.

– De igen. Megígérte.

– A fenébe, Sophy, nem lehet annyira naiv, hogy hitelt ad egy szajha szavának.

– Ami engem illet, szerintem becsületes nő. A szavát adta, hogy nem fog megjelenni a maga neve nyomtatásban, és hogy nem beszél a ma reggel történetéről. Nekem ez elég.

– Akkor maga bolond. De ha történetesen Featherstone hallgatna is, mi a helyzet azzal a fiúval, aki kivitte Leighton Fieldre? És a fekete fátylas nővel? Értük is tud garanciát vállalni?

– Nem fognak beszélni – mondta Sophy.

– Vagyis reméli, hogy nem.

– A segédeim voltak. Köti őket az esküjük.

– A fenébe, csak nem azt akarja mondani, hogy mindketten a barátai?

– De igen, uram.

– A vöröshajú fickó is? Hol az ördögben akadt össze egy ilyen alakkal és hogy lehet ilyen bizalmas viszonyban vele? – Julian elhallgatott, megint elkáromkodta magát. – Végre értem. Nem is fiú volt, hanem egy másik fiatal nő férfiruhában. Uramisten! Minden nő megbolondult.

– Ha néha úgy is tűnik uram, szinte biztos, hogy a férfiaknak köszönhető. Mindenesetre nem áll szándékomban a barátnőim szerepét kitárgyalni az ügyben.

– Nem csodálom. Ők segítettek a Leighton Field-i találkozó lebonyolításában is.

– Igen.

– Szerencsére az egyiknek volt annyi esze, hogy eljöjjön ma hozzám, bár sokkal jobb lett volna, a már korábban értesít. Mindenesetre egy hajszálon múlt, hogy odaértem. Mi a nevük, Sophy?

Sophy ujjait a tenyerébe vágta.

– Meg kell értenie, nem mondhatom meg, uram.

– Ezt diktálja a becsület, drágám? – gúnyosan elhúzta a száját.

– Ne nevéssen, Julian. Ezt az egyet nem tűröm. Amint azt ön is megállapította, maga miatt majdnem meghaltam ma reggel. A legkevesebb, amit megtehet, hogy nem tekinti nevetségesnek ezt az egészet.

– Azt hiszi, hogy nevetek? – Julian ellökte magát az asztaltól és az ablakhoz ballagott. Egyik kezével a keretbe kapaszkodott a lánynak hátat fordítva, és kibámult a kicsi kertbe.

– Biztosíthatom, hogy ezt az egész kutyaszorítót a legkevésbé sem tartom mulatságosnak. Az utóbbi órák nagy részét azzal töltöttem, hogy eldöntsem, mit is tegyek magával, Sophy.

– Csak meg ne ártson a májának ez a sok töprengés, uram.

– Annyi biztos, hogy az emésztésemnek nem tett jót. Az egyetlen oka annak, hogy még nem kocsikázik Ravenwood vagy Eslington Park felé az, hogy hirtelen eltűnése még nagyobb vihart kavarna. Úgy kell viselkednünk, mintha mi sem történt volna. Ez az egyetlen reményünk. Tehát Londonban marad. A házat azonban nem hagyhatja el, hacsak nem megyek én vagy a nénikém magával. Ami a segédeit illeti, megtiltom, hogy legközelebb találkozzon velük. Nyilvánvalóan rosszul válogatja meg a barátait.

Ettől az utolsó kijelentéstől Sophy dühösen fortyant fel. Betelt a pohár. A bensőséges éjszakai együttlét, a rettegés, a találkozás Charlotte Featherstone-nal, Julian pimasz ingerültsége. Ez több volt, mint amit Sophy el tudott viselni. Most fordult elő életében először, hogy teljesen kikelt magából.

– Nem, a fene egye meg, Ravenwood, ez már sok. Nem fogja nekem előírni, kivel találkozhatom és kivel nem.

A férfi visszafordult, hűvösen mérte végig a lányt.

– Azt hiszi, asszonyom?

– Nem fogom hagyni – Sophy büszkén állta a tekintetét, forrt benne a méreg, – nem azért mentem magához, hogy rabságban tartson.

– Csakugyan? – kérdezte gorombán Julian. – Akkor miért jött hozzám, asszonyom?

– Azért lettem a felesége, mert szeretem – zokogta Sophy. – Tizennyolc éves korom óta szeretem, amilyen ostoba vagyok.

– Sophy, miről beszél?

A lányt teljesen elöntötte a harag. Elvesztette minden önuralmát.

– Továbbá nem büntethet meg a reggel törtétekért, mikor az egésznek maga az oka.

– Én? – ordított Julian, kikelve az eddig magára erőltetett nyugodtságából.

– Ha nem írta volna azokat a szerelmes leveleket Charlotte Featherstone-nak, akkor mindez nem történt volna.

– Miféle szerelmes leveleket? – mordult rá Julian.

– Amiket írt neki, az alatt az idő alatt, míg tartott a viszonyuk. Azokat akarta nyilvánosságra hozni az Emlékirataiban. Ezt nem tudtam volna elviselni. Hát nem érti? Nem tudtam volna elviselni, hogy az egész világ lássa, milyen gyönyörű szerelmes leveleket írt a kedvesének akkor, amikor nekem még egy bevásárló listára sem tellett. Gúnyolódhat, amennyi jólesik, de bennem is van büszkeség.

Julian csak bámult rá.

– Szóval ezzel fenyegetődött Featherstone? A régi szerelmes leveleimet akarta megjelentetni?

– Igen, a fenébe is. A szeretőjének persze tudott szerelmes leveleket küldeni, de az bezzeg eszébe sem jutott soha, hogy a legcsekélyebb módon kifejezésre juttassa, amit irántam érez. Ami teljesen érthető, ha figyelembe vesszük azt a tényt, hogy nem érez irántam semmit.

– Az istenért, Sophy, taknyos kölyök voltam, amikor először találkoztam Featherstone-nal. Lehet, hogy írogattam neki ezt-azt. Az az igazság, hogy alig emlékszem az egész

kalandra. Mindenesetre jegyezze meg, hogy amikor az ember még nagyon fiatal, gyakran leír olyasmit, amit nem kellene. De az ilyesminek semmi jelentősége, efelől biztos lehet.

– Ó, hát persze, uram.

– Sophy, normális körülmények között nem beszélgetnék magával egy olyan nőről, mint Featherstone. De az adott fura helyzetben, engedje meg, hogy tisztázzak valamit. A Featherstone-féle nőkkel való viszonyban egyik fél részéről sincs szó nagy érzelmekről. A nő számára ez üzlet, a férfi számára kényelmes megoldás.

– Szinte úgy hangzik, mint a házasság, uram. Eltekintve attól, hogy a házasságban a nő nem engedheti meg magának, hogy saját ügyeit kedve szerint bonyolítsa, mint mondjuk egy félvilági nő.

– Vigye el az ördög, Sophy, óriási különbség van a maga és Featherstone helyzete között – Julianon látszott, hogy nem akarja elveszteni a fejét.

– Úgy véli, uram? Lehet benne valami, hiszen nekem nem kell öreg napjaim miatt aggódnom, mint Charlottenak, hacsak el nem herdálja a vagyonát, persze. De ettől eltekintve nem tudom, nincs-e Charlotte-nak jobb dolga.

– Teljesen elment az esze, Sophy. Nem tudja mit beszél.

– Maga pedig lehetetlenül viselkedik, uram – haragja már elpárolgott. Hirtelen rájött, hogy kimondhatatlanul fáradt. – Az ilyen pimaszsággal nem lehet mit kezdeni. Nem is tudom, minek kellett egyáltalán megpróbálnom meggyőzni magát.

– Pimasznak talál? Higgycsökkentse el, Sophy, ez az érzés semmi ahhoz képest, amit én éltem át ma reggel, amikor az ablakon kinézve láttam beszállni abba a zárt hintóba.

Volt valami újszerű, ijesztő abban, ahogy ezt mondta. Sophy ez egy pillanatra megzavarta.

– Nem tudtam, hogy észrevette, amikor elhagyom a házat.

– Tudja, mit gondoltam, amikor beszállt? – Julian smaragdszínű szeme elsötétült.

– Gondolom aggódott, uram?

– A fenébe, Sophy, azt hittem, a szeretőjével megy el.

Sophy csodálkozva bámult rá.

– A szeretőmmel? Miféle szeretőmmel?

– Gondolhatja, hogy ez volt egyike azoknak a kérdéseknek, amelyet magam is feltettem, amikor ön után lovagoltam. Még azt sem tudtam, hogy a sok londoni gazember közül melyik vette el tőlem.

– Ó, istenem, Julian, hogy juthatott ilyen ostoba következtetésre.

– Szóval ostoba következtetés volt?

– De még mennyire. Mi a fenét kezdenék egy másik férfival? Hiszen ezzel az eggyel sem tudok bánni – ezzel sarkon fordult és az ajtó felé indult.

– Sophy, azonnal álljon meg. Hová akar menni, még nem végeztem magával.

– De én igen, uram. Elegendem van abból, hogy megszidnak, amiért becsületesen próbálok viselkedni. Elegendem van abból, hogy szerelmet próbáljak ébresztetni magában. Elegendem van minden erőfeszítésből, melyet eddig tettem annak érdekében, hogy házasságunk a kölcsönös tiszteleten és szereteten alapuljon.

– A fenébe is, Sophy.

– Ne aggódjon, uram. Megtanultam a leckét. Mostantól fogva a házasságunk olyan lesz, amilyennek ön óhajtja. Nem leszek az útjában. Fontosabb dolgokkal foglalkozom majd amikkel már a kezdet kezdetén kellett volna.

– Csakugyan? – mordult fel a férfi. – És a híres nagy szerelme, amelyet irántam érez?

– Nem kell félnie. Többet nem hozom szóba. Csak zavarba hoznám, ha mégis megtenném, magamat pedig még jobban megaláznám. Biztosíthatom, hogy ezúttal úgy megaláztam, hogy az nekem egy életre elég.

Julian kissé megenyhült arccal nézett rá.

– Sophy, kedves, jöjjön ide és üljön vissza. Annyi mindent kell még mondanom.
– Nem akarom tovább hallgatni a fárasztó leckéztetést. Tudja, Julian, ez a maguk férfi becsületkódexe meglehetősen ostoba. A hajnali fagyban, egymástól húszlépcsnyire pisztollyal a kézben lövöldözni értelmetlen dolog. Nem oldja meg a vitás kérdéseket.

– No, ebben tökéletesen egyetérték önnel, asszonyom.

– Kétlem. Végigcsinálta volna maga is, anélkül hogy kételyei lettek volna. Ezzel szemben Charlotte-tal mi megbeszéltünk mindent.

– Ott álltak és beszélgettek? – kérdezte Julian hitetlenkedve.

– Természetesen. Tudja, uram, mi nők sokkal inkább képesek vagyunk az ilyen témákról ésszerűen beszélgetni. Éppen megtudtuk, hogy egy bocsánatkéréssel is el lehet intézni az ilyen becsületbeli ügyet és akkor semmi szükség a lövöldözésre, amikor maga felbukkant a semmiből és beleütötte az orrát abba, amihez pedig semmi köze nem volt.

Julian felmordult.

– Ez hihetetlen. Azt akarja mondani, hogy Featherstone hajlandó lett volna bocsánatot kérni?

– Igen, azt hiszem igen. Mivel becsületes nő és rájött, hogy ennyivel tartozik nekem. És mondok még valamit, uram, igaz volt abban is Charlotte-nak, hogy nincs az a férfi, aki miatt érdemes felkelni hajnalok hajnalán, főleg nem érdemes egy golyót kockáztatni.

Ezzel Sophy kivonult a könyvtárból, halkán betéve maga mögött az ajtót. Legalább a záró monológ jó volt, gondolta némi elégedettséggel. Az egész szörnyű ügyben ennyi elégtétel járt neki.

Szemében könnyek égtek. Felsietett a lépcsőn és szobája felé vette útját, hogy majd ott sírja ki magát.

Jóval később felemelte könnyáztatta arcát és a mosdóhoz ment, hogy rendbe hozza magát. Aztán leült az íróasztalához. Tollat ragadott és papírt tett maga elé. Nekilátott, hogy újabb levelet fogalmazzon Charkxte Featherstone-nak.

Kedves Miss C. F.!

Mellékelten küldöm önnek a kétszáz fontot. Nem azért teszem ezt, mert megígérte, hogy eltekint bizonyos levelek közlésétől, hanem sokkal inkább azért, mert úgy vélem, a lovagjai ugyanolyan felelősséggel tartoznak önnek, mint a feleségüknek. Végül is önnel ugyanolyan kapcsolatban álltak, mint azzal az asszonnyal, akit nőül vettek. Tehát kötelességük, hogy hozzájáruljanak az ön járadékához. A csatolt összeg közös barátunk hozzájárulása. Sok szerencsét kívánok a bathi házához.

Tisztelettel: S.

Sophy átolvasta a levelet, majd lezárta. Anne-t fogja megkérni, hogy adja át. Anne-re rá lehet bízni az ilyen jellegű ügyeket.

Ezzel hát véget ért az egész fiaskó, gondolta Sophy székében hátradőlve. Megmondta Juliannek az igazat. Ma reggel tényleg megtanulta a leckét, nem is akárhogyan. Semmi értelme annak, hogy férje tiszteletét megpróbálja kivívni oly módon, hogy megfelel azoknak a normáknak, melyek a férfiakra nézve kötelezőek.

Hiszen jóformán semmi esélye rá, hogy elnyerje a szerelmét.

Mindent egybevetve nincs sok értelme annak, hogy a továbbiakban a házasságával foglalkozzon. Teljesen reménytelen minden próbálkozás, Julian elképzeléseinek úgysem tud megfelelni. Nem szabadulhat ebből a kipárnázott börtönből, hát meg kell próbálnia a szűkös lehetőségek között mozogni. Mostantól a maga útját járja, a maga életét éli majd. Időnként persze fog találkozni Juliannal fogadásokon, bálokon és a hálószobában.

Szülni fog neki egy örökös, cserébe Julian pedig biztosítja számára, hogy legyen szép ruhája, finom étel az asztalán, és kényelmesen élhessen élete végéig. Végül is nem rossz üzlet, csak kicsit sivár és magányos.

Nem ilyen házasságról álmódott, de legalább most tisztán lát, gondolta Sophy. Egyébként is, jutott eszébe, más elintéznivalója is van Londonban. Éppen elég időt elvesztegetett arra, hogy Julian szerelmét elnyerje. De Julian neki nem tud adni semmit.

És mint ezt Juliannel is közölte, van egyéb dolga is. Ideje volt már, hogy minden erejét nővére csábítójának megtalálására fordítsa.

Majd most, határozta el és a szekrényhez lépett, hogy megnézze a cigánylány jelmezt, melyet aznap este akart Lady Musgrove jelmezbálján viselni. Elgondolkodva nézegette a tarka ruhát, kendőt és álarcot, aztán kis ékszerdobozára esett a pillantása.

Ki kell dolgoznia egy tervet, hogy megtalálja azokat, akik bármit is tudhatnak a fekete gyűrűről.

Az ötlet hirtelen jött. Legjobb lesz, ha azzal kezdi a kutatást, hogy felveszi a gyűrűt a jelmezbálon, ahol az ő kilétét homály fedi. Majd meglátjuk, lesz-e valaki, akinek feltűnik a gyűrű, és megjegyzést tesz esetleg. Ha igen, akkor talán lesz egy kiindulópontja, ahonnan eljuthat a volt tulajdonoshoz.

De a bál még soká lesz, és már nagyon régen talpon van. Testileg és lelkileg egyaránt elcsigázottnak érezte magát. Az ágyhoz ment, hogy szundítson egy kicsit. Néhány percen belül elnyomta az álom.

Lent a könyvtárban Julian az üres kandallót bámulta. Fülébe csengtek Sophy szavai, hogy nincs az a férfi, aki miatt érdemes felkelni hajnalok hajnalán és egy golyót kockáztatni. Hasonló megjegyzést tett ő is, amikor Elisabeth miatt utoljára párbajozott.

És ma reggel Sophy is ezt tette, gondolta. Isten a tudója, hogy felfoghatatlan, amit művelt, legalábbis egy tisztességes asszony számára. Párbajozni hívott ki egy hírhedt kurtizánt, felkelt hajnalban, hogy életét kockáztassa egy becsületbeli ügy miatt.

És mindezt azért, mert azt hiszi, szerelmes belé, és nem tudta elviselni, hogy egy másik asszonyhoz írt szerelmes levelei nyilvánosságra kerüljenek.

Hálás lehet Charlotte-nak, hogy azt nem említette, az az igazgyöngy fülbevaló, melyet viselt, szintén tőle való. Rögtön megismerte. Ha Sophy tudta volna, még jobban kiborult volna. Az, hogy Charlotte nem hozta szóba ezt ifjabb ellenfele előtt, arra utalt, hogy tiszteletet érez a kihívó fél iránt.

Sophy joggal volt dühös, gondolta Julian kimerülten. Pénz dolgában nem volt szűkmarkú, de ami az ajándékokat illeti, igazán nem lehet azt mondani, hogy elhalmozta volna Sophyt, ahogy egy férjtől elvárható lenne. Ha egy kurtizán megérdemli az igazgyöngyöt, akkor mi jár egy édes, szerelmes, gyengéd és hűséges feleségnek?

Eddig nem sokat törte rajta a fejét, milyen ékszert is vegyen Sophynak. Tudta, hogy ez részben azért is alakult így, mert megszállottan próbálta felkutatni a smaragdokat. Mivel ez egyelőre reménytelennek látszott, Julian nehezen tudott bármit elképzelni a Ravenwood grófnőn, ami méltóképpen helyettesíthette volna a családi ékszereket.

Ennek ellenére semmi akadály nem volt annak, hogy valami kis drága nyakékkal legyezgesse meg Sophy hiúságát. Fel is jegyezte magának, nehogy elfelejtse, hogy még aznap délután vegyen valamit az ékszerésznél.

Julian kijött a könyvtárból és lassan a szobája felé indult. Nagy megkönnyebbülést érzett, amikor kiderült, Sophy nem szökött meg egy másik férfival, de ez sem enyhítette azt a jeges rémületet, amely mindig elfogta, valahányszor eszébe jutott, hogy Sophy meg is halhatott volna.

Julian csendesesen káromkodott, és elhatározta, többet nem gondol erre. Az egész csak arra jó, hogy az örületbe kergesse.

Nyilvánvalóan Sophy komolyan gondolta, amit mondott az éjszaka, amikor a karjában reszketett. Csakugyan azt hiszi ez a kislány, hogy szerelmes belé.

Persze érthető, hogy nincs teljesen tisztában saját érzéseivel, magyarázta magának Julian. Nem mindig könnyű a szeretet és szerelem közti határt meghúzni. Ezt ő maga is tanúsíthatja.

Az is igaz viszont, egyáltalán nem baj, hogy Sophy úgy hiszi, szerelmes belé. Minek törné össze ezt a romantikus képet.

Hirtelen úgy érezte, újra hallania kell, miért is szállt szembe Sophy Charlotte Featherstone-nal. Kinyitotta hát a szobáikat összekötő ajtót. De torkára fagyott a szó, amikor meglátta a lány testét az ágyon.

Mélyen aludt, teljesen összegömbölyödve. Julian egészen közel lépett és nézte egy darabig. Milyen nagyon aranyos és ártatlan, gondolta. Ahogy így elnézte az ember, nehéz volt elképzelni róla, hogy büszke haragjában mire volt képes nem is olyan régen.

Meg azt is nehéz volt elképzelni róla, hogy milyen forró odaadással tud ölelni. Sophy nagyon sokoldalú, különleges nő volt.

Szeme sarkából észrevett egy virágos hímzett zsebkendőt, mely a zebrafa asztalkán feküdt összegyűrve. Nem volt nehéz kitalálni, mitől gyűrődött össze ilyen rettenetesen.

Elisabeth mindig a jelenlétében ontotta a könnyeit, emlékezett vissza Julian. Bármelyik pillanatban sírva tudott fakadni. Sophy viszont feljött a szobájába, hogy egyedül sírja ki magát. Valami különös érzés kerítette hatalmába, mely leginkább a lelkiismeret-furdalásra hasonlított. Elhessegette magától. Joggal haragudott ma Sophyra. Meg is halhatott volna.

És akkor mihez kezdenék?

Biztosan nagyon kimerült, gondolta Julian. Miután nem akarta felébreszteni, vonakodva visszaindult a szobájába. Közben észrevette a vad mintás cigányruhát, mely a nyitott szekrényen lógott, és eszébe jutott, hogy Sophy aznap este Musgrove-ék jelmezbálgára készül.

Általában a jelmezbálok még az operánál is kevésbé vonzották. Eredetileg úgy tervezte, majd a nénikéje elkíséri Sophyt este. De most úgy határozott, hogy majd valamivel később, az est folyamán, ő is benéz Lady Musgrove-hoz.

Hirtelen fontos lett számára, hogy kimutassa Sophynak, többre tartja, mint egykori szeretőjét. Ha igyekszik, visszaér az ékszerésztől, még mielőtt Sophy felébredne.

– Jaj, Sophy, annyira aggódtam. Jól vagy? Megütött? – Biztosra vettem, legalább egy hónapig nem fog kiengedni a házból. – Anne piros-fehér mintás dominóban, csillogó ezüst álarccal, mely szemét takarta, izgatottan hajolt barátnőjéhez.

A hatalmas bálterem jelmezes férfiakkal és nőekkel volt tömve. A mennyezetről színes lampionok lógtak és az ügyesen elrendezett óriási cserepes virágok egy télikert hatását keltették.

Sophy elfintorodott álarca alatt, amikor felismerte Anne hangját.

– Nem, természetesen nem ütött meg, és amint látod, fogságban sem tart. De az ősemmit sem értett meg, Anne.

– Azt sem, hogy miért tetted?

– Azt a legkevésbé.

Anne józanul bólintott.

– Ettől félttem. Attól tartok, Harriette-nek tökéletesen igaza van, amikor azt mondja, hogy a férfiak még azt a jogot is elvitatják a nőktől, hogy a becsületről azonos módon vélekedjenek.

– Hol van Jane?

– Itt – Anne körbenézett a zsúfolt bálteremben. – Sötétkék szatén dominóban. Rettenetesen fél, hogy kerülni fogod ezentúl azért, amit reggel tett.

– Ugyan, dehogy fogom kerülni. Tudom, hogy azt tette csak, amit a leghelyesebbnek vélt. Ez az egész ügy kudarcra volt ítélve már az első pillanattól fogva.

Egy kék dominós alak jelent meg Sophy oldalán.

– Köszönöm, Sophy – mondta Jane alázatosan. – Tényleg azt tettem, amit a leghelyesebbnek tartottam

– Nem kell magyarázkodnod, Jane – szólt Anne nyersen.

Jane ügyet sem vetett rá.

– Sophy, sajnálom, de egyszerűen nem hagyhattam, hogy ilyesmi miatt az életedet kockáztasd. Meg tudod nekem valaha is bocsátani, hogy beavatkoztam ma reggel?

– Túl vagyunk rajta, Jane. Az istenért, felejtsd el az egészet. Az a helyzet, hogy Ravenwood így is, úgy is közbelépett volna, ha te nem szólsz neki, akkor is. Látott eljönni otthonról ma reggel.

– Látott? Te jó isten. Mit gondolhatott, amikor beszálltál a hintóba? – kérdezte Anne elhűlve.

Sophy vállat vont.

– Azt feltételezte, hogy elhagyom egy másik férfi kedvéért.

– Most már tudom, miért nézett olyan furcsán, amikor ajtót nyitott – suttozta Jane. – Ezért mondják rá gyakran, hogy olyan, mint az ördög maga.

– Édes istenem – mondta Anne sötéten. – Nyilván azt hitte, úgy viselkedsz, mint az első felesége. Azt beszélik, hogy a hűtlenkedései miatt megölte.

– Ostobaság – felelte Sophy.

Soha nem hitte el egészen ezt a mesét, soha nem akarta elhinni, de most egy pillanatra átfutott az agyán, vajon meddig menne el Julian, ha túlfeszítené a húrt. Ma reggel tajtékozott, az biztos. Anne-nek igaza van, gondolta Sophy jeges rémülettel. Ott a könyvtárban mintha maga az ördög nézett volna rá azokból a zöld szemekből.

– Ha engem kérdezel, ma kétszer voltál életveszélyben – mondta Jane. – Egy hajszálon múlt, hogy nem sérültél meg a párbajban, de akkor sem jártál messze a haláltól, amikor Ravenwood látott beszállni a hintóba.

– Nyugodtak lehettek, tanultam belőle. Mostantól fogva pontosan úgy fogok viselkedni, ahogyan azt a férjem kívánja. Nem keresztezem az életét, és cserébe tőle is ezt várom.

Anne elgondolkodva beharapta a szája szélét.

– Nem vagyok benne biztos, hogy ez sikerülni fog, Sophy.

– Majd teszek róla – fogadkozott Sophy. – De lenne még egy kérésem, Anne. Eljuttatnál még egy levelet Charlotte Featherstone-nak?

– Sophy, könyörgöm – szólt közbe Jane zavartan. – Legyen ennyi elég. Már így is többet tettél, mint kellene. – Ne aggódj, Jane. Ezzel vége. Megteszed, Anne? – Anne bólintott.

– Igen. Mit írsz neki a levélben? Várj csak, hátha kitalálom. Elküldöd neki a kétszáz fontot, igaz?

– Pontosán ezt teszem. Ennyivel tartozik neki Julian.

– Ez hihetetlen – motyogta Jane.

– Ne kínozd magad, Jane. Mint említettem, ezzel tényleg vége. Sokkal fontosabb dolgokkal kell foglalkoznom. Sőt mi több, ezzel a dologgal kellett volna már a kezdet kezdetétől foglalkoznom. Nem is értem, miért hagytam, hogy a házasságom elterelje róla a figyelmemet.

Jane szeme csodálkozva meredt rá az álarc mögül.

– Biztos vagyok benne, hogy a házasság, legalábbis az elején eltereli az ember figyelmét. Ne tégy magadnak szemrehányást.

– Szóval rájöttél, hogy hiábavaló egy férfi gondolkodásmódját megpróbálni megváltoztatni – jelentette ki Anne. – Ha már elköveti az ember azt a hibát, hogy férjhez

megy, a legjobb amit tehet, hogy amennyire lehet, igyekszik nem törődni a férjével, és ehelyett fontosabb dolgokra összpontosítani.

– Mi az, szakértő lettél házassági témában? – érdeklődött Jane.

– Sokat tanultam Sophy példájából. Akkor halljuk, mi az a fontos dolog, Sophy?

Sophy tétozott egy kicsit, mennyit is meséljen el a kezén lévő gyűrűről. Mielőtt döntött volna, egy magas, feketébe öltözött alak lépett hozzá, akinek fején csuklya volt, és mélyen meghajolt előtte. Szeme színét lehetetlenség volt kivenni a lampionok fényében.

– Szabad egy táncra, Cigány Hölgy?

Sophy belenézett a homály fedte szemekbe, és hirtelen mintha jeges kéz markolt volna a szívébe. önkéntelenül is kosarat akart adni, aztán eszébe jutott a gyűrű. Valahol el kell kezdenie a kutatást, és ki tudja, merre találja a keresett nyomokat. Egy pukedlival meghajolt.

– Köszönöm, kedves uram. Boldogan táncolok önnel.

A fekete csuklyás alak szó nélkül vezette ki a táncparkettre. Sophynak feltűnt, hogy kezén fekete kesztyűt visel, és irtózott a közelségétől, amikor a karjába vette. A férfi tökéletes eleganciával táncolt, de Sophyt ennek ellenére rossz érzés fogta el.

– Tenyérjósással foglalkozik, Cigány Hölgy? – kérdezte a férfi mély, durva hangon, amelyből hideg érdeklődés hallatszott ki.

– Néhanapján.

– Én is. Néhanapján.

Ez meglepte a lányt.

– Csakugyan, uram. Nekem milyen jövőt jósol?

A fekete kesztyűs alak Sophy fekete gyűrűs keze fölé hajolt.

– Rendkívül érdekeset, asszonyom. Igen, rendkívül érdekeset. De ez csak arra a bátor, fiatal hölgyre vonatkozik, aki nem fél viselni ezt a gyűrűt nyilvánosan.

Sophy megdermedt. Ha partnere nem fogja fájdalmasan szorosán, össze is akadtak volna a lábai.

– Ismerős önnek ez a gyűrű, uram? – minden igyekezetével azon volt, hogy könnyed hangot üssön meg.

– Igen.

– Milyen különös. Azt hittem, ez nem egy szokványos darab.

– A legkevésbé sem az, asszonyom. Csak kevesek számára az.

– Értem.

– Megtudhatnám, hogyan jutott hozzá? – kérdezte csuklyás férfi csendesen.

Sophy készen állt a mesével.

– Egy barátnőm adta emlékül a halála előtt.

– Figyelmeztetnie kellett volna önt arra, hogy a gyűrű rendkívül veszélyes. Azt is meg kellett volna önnek mondania, hogy tegye el, és soha többé ne vegye föl-itt egy kis szünetet tartott az idegen, mielőtt folytatta volna –, hacsak nem kedveli a különös kalandokat.

Sophynak torkában dobogott a szíve, de sikerült egy látszólag könnyed mosollyal válaszolnia az álarc alól.

– El nem tudom képzelni, hogy rémülhet meg ennyire egy gyűrűtől. Miből gondolja, hogy veszélyes?

– Nem mondhatom meg önnek asszonyom, hogy miért. A viselőjének magának kell rájönnie. De kötelességemnek éreztem, hogy figyelmeztessem rá, ez nem gyerekjáték.

– Azt hiszem, maga tréfál, uram. Higgye el, szerintem ez a gyűrű nem más, mint egy kissé különös ékszer. Akárhogy is, én nem vagyok ijedős.

– Abban az esetben a gyűrű révén a legkülönösebb fajta izgalmakban lesz része.

Sophy megborzongott, de továbbra is mosolygott. Most örült csak igazán, hogy jelmez visel.

– Biztos vagyok benne uram, hogy azért csipkelődik velem, mert ezt a kosztümöt viselem ma este. Mondja csak, örömét leli abban, hogy egy szegény tenyérjós hátán a hideg futkározik maga miatt, ahelyett hogy ez fordítva lenne?

– A hideg futkároz a hátán miattam, asszonyom?

– Egy kissé.

– És élvezi?

– Nem igazán.

– Lehet, hogy egyszer még fogja. Vannak olyan nők, akiknek ez némi gyakorlás után sikerül.

– Ezt jósolja nekem? – kérdezte Sophy és érezte, hogy tenyere elkezd izzadni, csakúgy mint akkor, amikor az nap reggel Charlotte Featherstone-nal kellett szembenéznie.

– Nem szeretném elrontani a felfedezés örömét azzal, hogy a jéghegy csúcsáról beszélek Önnek a jövő kapcsán. Sokkal érdekesebb lesz, ha lépésről lépésre halad majd, amikor itt lesz az ideje. Jó estét, Cigány Hölgy. Biztosan találkozunk még – a fekete csuklyás férfi ezzel elengedte Sophyt, kissé meghajolt a gyűrűs keze fölött, majd eltűnt a tömegben.

Sophy idegesen nézett utána, azon töprengve, vajon megtalálja-e ebben a tömegben, ha utánamegy. Talán sikerülne rátalálni kint, álarc nélkül. Sokan mentek ki, hogy egy kicsit kiszellőztessék a fejüket Lady Musgrove gyönyörű kertjében.

Sophy két ujjá közé fogta a szoknyáját és elindult. Alig tett néhány lépést, amikor egy erős férfikéz kulcsolódott a karjára. Meglepetten fordult hátra és egy, az előzőhöz nagyon hasonló magas fekete csuklyás álarcos férfivel találta szemben magát. Az egyetlen különbség

kettőjük között annyi volt, hogy ez a férfi nem húzta annyira a szemébe csuklyáját, és így látni lehetett ébenfekete haját. Meghajolt a lány előtt.

– Bocsásson meg, de én éppen egy olyasvalakit keresek, mint ön, Madame Cigány. Felkérhetem a következő táncra, és közben jósol nekem? Az utóbbi időben nincs túl nagy szerencsém a szerelemben, és most arra lennék kíváncsi, javul-e a helyzet a jövőben.

Sophy a karján nyugvó hatalmas kézre pillantva rögtön tudta, kihez tartozik. Julian ugyan elváltoztatta a hangját, így még a szokásosnál is mélyebb volt, de Sophy száz közül is megismerte volna. Az ismerős bizsergés, amelyet a férfi közelében régebben is tapasztalt, amióta vele élt, még erősebben jelentkezett.

Különös érzés fogta el, amikor azon töprengett, vajon a férfi is felismerte-e őt. Amennyiben igen, biztosan dühös rá azért, amit ébredés után tett, amikor a párnáján megpillantotta a karkötőt. Elgyötörten emelte fel tekintetét a férfira.

– Szeretné, ha fordulna a szerencséje, uram?

– Igen – válaszolta Julian, miközben a táncparkettre fordult vele. – Azt hiszem, nagyon szeretném.

– Miben..., miben jelentkezik az, hogy rosszul alakulnak a dolgai a szerelemben, uram?

– Sehogy sem sikerül új arám kedvében járnom.

– Nehéz a hölgy kedvében járnom?

– Igen, attól tartok. Nagyon sokat akar a hölgy – Julian hangja még mélyebbnek tűnt. – Ma például közölte velem, nincs kedvére, hogy érzelmeimnek semmiféle megfogható jelét nem adom.

Sophy beharapta a száját és elnézett Julian válla fölött. – Mióta házasok, uram?

– Néhány hete.

– És ezalatt az idő alatt semmit nem adott neki?

– Bevallom, eszembe se jutott. Tudom, hogy ez nagy mulasztás részemről. Ma azonban, mikor felhívta rá a figyelmemet, azonnal ki akartam köszörülni a csorbát. Vettem neki egy gyönyörű karkötőt és a párnájára tettem.

Sophy mély levegőt vett.

– Drága karkötő volt?

– Nagyon. De úgy látszik, ahhoz nem elég, hogy kielégítse szívem hölgyét – Julian kissé szorosabban húzta magához Sophy derekát. – Ma este, mikor indulni készültem otthonról, a karkötőt a saját párnámon találtam. Mellette egy levél, hogy az efféle csecsebecsék nem mulattatják.

Sophy a szemébe nézett, szerette volna kiolvasni belőle, hogy Julian vajon dühös-e, vagy egyszerűen csak arra kíváncsi, miért nem fogadta el a karkötőt. Még abban sem volt biztos, hogy a férfi felismerte.

– Az a gyanúm, uram, hogy maga félreértette a hölgy szemrehányásait.

– Azt hiszi? – és anélkül, hogy kiesett volna a ritmusból, megigazította az éppen lecsúszni akaró sálát Sophy vállán. – Maga szerint nem kedveli az ékszereket?

– Egészen biztosan kedveli, csakúgy, mint a többi asszony, de lehetséges, hogy nem akarta, hogy holmi csecsebecsékkel vegye le a lábáról.

– Levegyem a lábáról? – ízlelgette a hallottakat elgondolkodva Julian. – Ezt hogy érti?

Sophy a torkát köszörülte.

– Véletlenül nem veszekedtek az utóbbi időben?

– Hm. De igen. A feleségem csinált valami bolondságot. Valamit, ami könnyen az életébe kerülhetett volna. Én meg dühös voltam. Ezt a tudára is adtam, ezért duzzog.

– Nem lehetséges, hogy azért bántódott meg, mert maga nem értette meg tettének mozgatórugóit?

– Nem várhatja tőlem, hogy elnézzem az ilyen veszélyes akciókat, mint ez a legutóbbi is – jelentette ki Julian kereken. – Még ha becsületbevágónak is tartotta. Nem hagyom, hogy ostobán kockára tegye az életét.

– Tehát ahelyett, hogy megértést tanúsított volna, adott neki egy karkötőt.

Az álarc alatt Julian arckifejezése megkeményedett.

– Maga szerint ő is így gondolja?

– Szerintem a hölgy úgy érezte, maga le akarja csillapítani egy vita után a kedélyeket, mégpedig ugyanolyan módszerrel, mint ahogy az ember a szeretője kegyeit kívánja visszanyerni – Sophy lélegzet-visszafojtva figyelt, és még mindig nem volt tisztában azzal, hogy Julian felismerte-e vagy sem.

– Érdekes megközelítés. És lehetséges magyarázat.

– Általában célravezető a módszer? Úgy értem egy szerető esetében?

Julian most elvétette a lépést, de türtőztette magát.

– Öő... igen. Általában.

– Nagyon sivár lelkű szeretők lehetnek azok.

– Természetesen a feleségem és az ilyen nők között semmi hasonlóság nincsen. Ő például rendkívül büszke teremtés. Egy szerető nem engedhet meg magának ilyesmit.

– Ahogy elnézem, maga sem szenved hiányt, már ami a büszkeséget illeti.

Julian nagy kezével óvatosan simogatta végig Sophy ujjait.

– Igaza van.

– Nekem úgy tűnik, mindenesetre sok közös vonásuk lehet. Jobban meg kellene érteniük egymást.

– Tehát, Madame Cigány? Most már ismeri szomorú történetemet. Mit gondol a jövőmről?

– Ha őszintén vágyik arra, hogy a szerencse ön mellé szegődjön, azt hiszem, meg kellene győznie asszonyát arról, hogy éppen úgy tiszteletben tartja a büszkeségét és becsületről alkotott nézeteit, mint ezt egy férfi esetében tenné.

– És ön szerint, hogyan fogjak hozzá? – kérdezte Julian.

Sophy nagy levegőt vett.

– Először is adjon neki valamit, ami értékesebb, mint egy karkötő – Sophy úgy érezte, a férfi szorítása összeroppantja ujjait.

– És mi legyen az, Madame Cigány? – Hangjába most némi rosszindulatú él vegyült. – Egy pár fülbevaló, esetleg? Vagy egy nyaklánc?

Sophy megpróbált kiszabadulni, de a férfi vasmarokkal tartotta.

– Van egy érzésem, hogy asszonya nagyra értékelné mondjuk egy szál rózsát, melyet saját kezűleg szed neki a kertben, vagy egy szerelmes levelet, néhány verssort, melyből kicsengenek érzelmei. Ilyesminek jobban örülne, mint bármilyen ékszernek, uram.

Julian szorítása enyhült.

– Szóval azt hiszi, hogy a szíve mélyén romantikus alkat? Magam is erre a következtetésre jutottam.

– Én azt hiszem, egyszerűen csak tisztában van azzal, hogy egy férfi legkönnyebben úgy tudja megnyugtatni háborgó lelkiismeretét, hogy vesz valami ajándékot vagy ékszert.

– Lehet, hogy mindaddig boldogtalan lesz, míg nem tudja biztosan, hogy a szerelem hálójában vergődöm – szólt Julian hidegen.

– És az olyan szörnyű lenne, uram?

– Legjobb, ha tudomásul veszi, én képtelen vagyok a szerelemre – mondta Julian gyengéden.

– Lehet, hogy nehezen emészti meg az igazságot – felelte Sophy.

– Azt hiszi?

– Szerintem nagyon valószínű, elég értelmes ahhoz, hogy végül is lemondjon arról, ami úgymint elérhetetlen számára.

– És aztán mit fog tenni?

– Olyan házasságuk lesz, amelyet ön kíván. Amelyekben a szerelem és a kölcsönös megértés nem játszanak fontos szerepet. Nem fogja idejét és erejét arra pazarolni, hogy elnyerje az ön szerelmét. Más dolgokkal köti majd le magát, és a saját útján fog járni.

Julian újra megszorította az ujjait, szeme szikrázott az álarc mögül.

– Ez azt jelenti, hogy más hódítások után néz netán?

– Nem, uram, nem. A maga asszonya csak egyszer adja a szívét, és ha nem talál viszonzásra, másnál nem próbálkozik. Elrejtí valahol puha vattába csomagolva és másfajta dolgok után néz.

– Én nem mondtam, hogy nem viszonzom asszonyom szívének ajándékát. Épp ellenkezőleg. Szeretném, ha tudná, nagyon is örülnék egy ilyen adománynak. Jól gondját viselném, neki is és szívének is.

– Értem – mondta Sophy. – Szóval maga szívesen látná Öt a szerelem hálójában vergődni, amin maga csak gúnyolódik, de a kockázatot nem vállalja. Szóval így viselné gondját?

– Ne adjon olyasmit a számba, amit én nem mondtam, Madame Cigány. A szóban forgó hölgy a feleségem – jelentette ki Julian kategorikusan. – Minden szempontból kellemes lenne, ha ő történetesen szerelmes lenne belém. Én pusztán csak afelől akarom biztosítani, hogy a szerelme nálam jó helyen van.

– Jól fel tudja majd használni ahhoz, hogy kézben tartsa vele?

– Minden jósnő ilyen szabadon értelmezi alanyai kijelentéseit?

– Ha úgy véli, nem azt kapja a pénzéért, amit várt, hát ne törődjön azzal, amit mondok. Ezért a jövőmondásért nem számítok fel önnek semmit.

– De hiszen eddig nem is jószolt nekem. Csak tanácsokkal látott el – mondta Julian.

– Én úgy vettem ki a szavaiból, hogy változtatni kíván a sorsán.

– Miért nem mondja meg egyszerűen, hogy lesz-e egyáltalán valami szerencsés fordulat a jövőmben? – kérte Julian.

– Hacsak nem változtat a viselkedésén, uram, a házasságuk olyan lesz, amilyenek ön akarja. A felesége a maga útját fogja járni és ön is. Valószínűleg csak annyiszor fognak találkozni, ahány ahhoz szükséges, hogy meglegyen az ön által áhított örökös, mert egyébként a felesége nem lesz a lába alatt.

– Ebből én azt szűröm le, hogy a feleségem házasságunk hátralévő ideje alatt mindig duzzogni fog – állapította meg Julian szárazon. – Mondhatom vonzó kilátások. – Újra megigazította Sophy sálját, amely már majdnem lecsúszott a földre. Ujjai egyszer csak kitapintották a fekete fémgyűrűt a lány kezén. Odanézett. – Nagyon különös ékszer, Madame Cigány. Minden jósnő ilyet visel?

– Nem. Ez emlék – elbizonytalanodott egy kicsit, átfutott rajta a félelem. – Felismeri, uram?

– Nem, de rendkívüli módon ronda. Honnan vette?

– A nővéremé volt – mondta Sophy óvatosan. Próbálta megnyugtatni magát, hogy Julian pusztán kíváncsiságból érdeklődik a gyűrű felől. – Azért hordom néha, hogy ne feledkezzen meg a sorsáról.

– Miért, mi történt vele? – Julian átható tekintettel nézett rá.

– Elég ostoba volt ahhoz, hogy egy olyan férfiba szeressen bele, aki őt nem szerette – suttogta Sophy. – Lehet, hogy magához hasonlóan egyszerűen képtelen volt szeretni, de az egy cseppet sem zavarta, hogy a nővéremben megvolt a képesség. Neki adta a szívét, és ez az életébe került.

– Szerintem rossz tanulságot von le a nővére szomorú történetéből – mondta Julian gyengéden.

– Nos, én nem szándékozom öngyilkosságot elkövetni – vágott vissza Sophy. – De az sem áll szándékomban, hogy egy olyan férfit ajándékozzak meg a kegyeimmel, aki képtelen rá, hogy értékelje. Megbocsásson, uram, azt hiszem, ott áll néhány barátom az ablak mellett. Beszélnem kell velük – Sophy ki akart siklani Julian szorításából.

– És mi lesz a jövőmmel? – kérdezte Julian, Sophyt a kendőjénél fogva.

– Mindenki a maga szerencséjének a kovácsa, uram – Sophy egy hirtelen mozdulattal kibújta a kendő alatt és elvegyült a tömegben.

Julian ottmaradt a táncparkett közepén, kezében a színes selyemkendővel. Egy darabig nézte, majd csendes mosollyal összehajtogatta és egyik belső zsebébe tette. Tudta, hol található a cigányasszonyát később.

Még mindig mosolygott magában, amikor kiment, hogy odaintse hintóját. Fanny néni és Harriette majd hazakísérik Sophyt, amint megbeszélték. Julian úgy döntött, mielőtt hazamenne, idejébe belefér, hogy egy órácskát a klubjában töltsön.

Sokkal jobb hangulatban volt, mint a nap folyamán bármikor, és nem kétséges, hogy miért. Igaz, Sophy még neheztel rá, úgy érzi, megsértette, és nem értette meg reggel. De elégedetten nyugtázta, hogy Sophy most is igazat mondott, amikor azt állította, hogy "szerelmes" belé.

Csaknem biztos volt ebben már akkor is, amikor délután a párnájára dobva megtalálta a karkötőt. Ezért nem rontott be azonnal a lány szobájába és csatolta fel a csuklójára az ékszert. Csak egy szerelmes nő képes arra, hogy egy ilyen drága ajándékot egy férfi képébe vágjon, és helyette verset akarjon.

Nem volt valami nagy költő, de végül is megpróbálkozhat valamivel, amit majd a karkötő mellé tesz, amikor legközelebb odaadja Sophynak.

Ennyire még soha nem szerette volna tudni, mint most, hogy hová is lett a smaragd nyakék. Milyen gyönyörű lenne az új Ravenwood grófnén. Csak ezt tudta elképzelni Sophyn, semmi mást.

Egy ideig eljátszott a gondolattal, majd érezte, hogy ágyéka forró lesz. Később, fogadkozott Julian. Majd később karjaiba veszi az ő cigányasszonyát, és addig simogatja és csókolgatja, míg tűzbe nem jön ő is, míg nem könyörög a beteljesülésért, míg nem beszél megint a szerelméről.

Julian rájött, hogy újra hallani akarja a szavakat. Nem nagyon vette komolyan, hogy szívét jól becsomagolva elrejtí majd. Kezdte megismerni Sophyt, és egy dologban teljesen biztos volt, Sophy képtelen lesz arra, hogy gyengéd és igaz érzelmeit sokáig elnyomja magában, mikor minden porcikájában ott vibráltak.

Elisabeth-szel ellentétben, aki saját vad szenvedélyének esett áldozatul, Sophy a szívének a rabja lett. És asszony volt, akinek nincs elég ereje ahhoz, hogy megvédje magát azoktól, akik kihasználnák a jóhiszeműségét. Őrá van szüksége, mert ő tudja megoltalmazni.

A feladata tehát az, hogy megértesse a lánnyal, nem egyszerűen szüksége van rá, hanem a szerelmét is rábízhatja.

Ettől hirtelen eszébe jutott a fekete fémgyűrű. Homlokát ráncolta a kocsi homályában. Egyáltalán nem tetszett neki, hogy Sophy a nővére mementóját viseli. Nemcsak ronda volt, mint azt Sophynak is megmondta, hanem ráadásul nyilván azért viselte, hogy állandóan emlékezzen arra, nem okos dolog olyan férfinak adni a szívét, aki nem szereti viszont.

Daregate bukkant elő a kártyaszobából, amikor Julian besétált a klubba, és elhelyezkedett egy üveg portói mellett. Hűvös ámulat villant Daregate szemében, amikor meglátta barátját. Csak egy pillantást kellett vetnie barátja arcára és Julian máris tudta, kiszivárgott, ami Leighton Fieldnét történt.

– Szóval itt vagy, Ravenwood – csapott a vállára, és a szomszédos székre huppant. – Aggódtam miattad, barátom. Párbajokba avatkozni veszélyes játék. Még a végén te kapsz egyet a fejedbe. Nő és pisztoly nem nagyon illenek össze, tudod.

Julian gyilkos tekintete majdnem felnyársalta Daregate-et, aki azonban nem zavartatta magát.

– Honnan veszed ezt a hülyeséget?

– Szóval igaz? – Daregate elégedetten figyelte. – Gondoltam. A feleséged elég heves a ilyesmihez, és istenemre Featherstone képes és kiáll vele.

Julian áthatóan nézett rá.

– Azt kérdeztem, kitől hallottad?

Daregate töltött magának egy pohár portóit.

– Biztosíthatlak, teljesen véletlenül tudom. Ne aggódj. Nem forog közszájon és nem is fog.

– Featherstone? – Julian megesküdött, megtartja, amit ígért, és tönkreteszi Featherstone-t, ha neki járt el a szája.

– Nem. Mérget vehetsz rá, ő nem beszél. Másodkézből a lovászomtól hallottam, aki ma történetesen egy bokszmérkőzésen járt Featherstone lovászával. Ő mesélte az én emberemnek, hogy ma hajnalban ki kellett hoznia Featherstone kocsiját.

– És hogy jött rá a lovász arra, ami valójában történt?

Úgy tűnik a lovász Featherstone szobalányának csapja a szelet, aki elmesélte, hogy egy magas rangú hölgy Featherstone zsaroló levélkéjére kivételes módon reagált. Nevet nem említettek, tehát nincs mitől tartanod. Az egész ügy mutat valamerre. Amikor a történetet meghallottam, kitaláltam, csak Sophyról lehet szó. Rajta kívül egyetlen nőt sem ismerek, akiben volna elég bátorság az ilyesmihez.

Julian káromkodott egyet a bajsza alatt.

– Hacsak egyetlen szót is szólsz bárkinek erről, esküszöm véged, Daregate.

– Ugyan, Julian, ne dühöngj – Daregate mosolya ijedt volt, de kedves. – Az egész csak a személyzet locsogása, hamar elül. Mint már említettem, nevet nem mondtak. Ameddig az érintettek nem beszélnek, addig bárkinek a szemébe nevezhetsz. Egyébként én büszke lennék a helyedben. Nem tudok egyetlen olyan férfit sem mondani, akit a felesége tart annyira, hogy párbajra hívja ki érte a férj szeretőjét.

– Volt szeretőjét – mormolta Julian. – Ezt ne feledd. Már épp eleget magyaráztam Sophynak is. Daregate kuncogott.

– És elfogadta a magyarázatot Ravenwood? Feleségek esetében gyakran előfordul, hogy bizonyos dolgokban csökönyösek.

– Honnan is tudhatnád? Hiszen sohasem voltál nő.

– Viszont a vizsgálódásaimból sokat tanulok – jelentette ki Daregate kedvesen.

Julian szemöldökét ráncolta.

– Előtted a nagy lehetőség, hogy vizsgálódásaid eredményét átültesd a gyakorlatba, ha a nagybátyád így folytatja. Jó esélye van rá, hogy egy féltékeny férj végez vele, vagy halálra issza magát.

– Akármelyik is következik be, sorsa eldőlt. Nem sok esélyt látok arra, hogy a birtok ne ússzon el – felelte Daregate vad haraggal. – Rablógazdálkodást folytat, és most még az utolsó cafatokat is lerágja a megmaradt csontról.

Mielőtt Julian válaszolhatott volna, Miles Thurgood ballagott az asztalukhoz és letelepedett melléjük. Nyilván hallotta az utolsó szavakat.

– Ha a címét öröklöd, a megoldás kézenfekvő – szólta Miles józanul. – Keresel magadnak egy gazdag örökösnot. Gondolj csak bele, Sophynak az a vörös hajú barátnője valószínűleg jó nagy vagyont örököl majd, ha a mostohaapja végre rászánja magát, hogy elhagyja ezt az árnyékvilágot.

– Anne Silverthorne? – Daregate elhúzta a száját. – Amennyire én tudom, esze ágában sincs férjhez menni.

– Azt hiszem, Sophy is hasonlóképpen gondolkozott – morogta Julian. Eszébe jutott az a fiatal lány, akit fiúruhában látott reggel a pisztolyokkal a kezében, a sapka alól vörös tincsek kandikáltak ki, ha jól emlékszik. – Tulajdonképpen, szerintem rettentően hasonlítanak egymásra. Ha van eszed, Daregate, elkerülöd. Ugyanannyi bajod lesz velem, mint nekem van Sophyval.

Daregate kíváncsi pillantással fordult felé.

– Megjegyzem magamnak. Ha örökölnék, megpróbálom megmenteni a birtokot. Isten őrizze egy vad, keményfejű feleségtől, mint amilyen Sophy.

– A feleségem se nem vad, se nem keményfejű – jelentette ki Julian határozottan.

Daregate elgondolkodva nézett rá.

– Igazad van. Elisabeth volt vad és keményfejű. Sophy egyszerűen csak tüzes. Egyáltalán nem hasonlít az első grófnéra, igaz?

– Nem bizony – töltött magának Julian egy pohár portóit. – Azt hiszem, ezt megbeszéltük.

– Egyetértek – szólt Daregate. – A gondolat, hogy keresnem kell egy gazdag örökösöt, akit feleségül kell vennem, hogy megmentsem a birtokot, már-már arra indít, hogy hosszú életért és jó egészségért imádkozzak a bácsikám számára.

– Már-már – ismételte Miles derülve –, de azért mégse igazán. Ha a birtokhoz hozzájutsz, mindnyájan tudjuk, bármire hajlandó leszel a megmentése érdekében.

– Igaz – Daregate lehajtotta a portóit és az üveg után nyúlt. – Nem lesz egy szabad percem se, ugye?

– Mint említettem az imént – vágott közbe Julian – ezt megbeszéltük. Volna egy kérdésem hozzátok, de szeretném, ha a kérdés és az általatos adott válasz köztünk maradna. Megértettétek?

– Természetesen – felelte Daregate nyugodtan. Miles bólintott, komoly képet vágva. – Meg.

Julian először az egyikre, majd a másikra nézett. Megbízott bennük.

– Hallottatok már valaha egy olyan fekete fémgyűrűről, melybe egy háromszög és valamilyen állatfej van vésve?

Daregate és Thurgood egymásra néztek, majd Julianre. Fejüket rázták.

– Nem hiszem – mondta Miles.

– Fontos lenne? – kérdezte Daregate.

– Talán – válaszolt Julian csendesesen –, de az is lehet, hogy nem. De nekem úgy rémlik, hallottam egyszer valami pletykát, hogy bizonyos társaságnak a tagjai viselnek ilyen gyűrűt.

Daregate elgondolkodott.

– Azt hiszem, én is hallottam ezt a pletykát, most hogy mondod, igen. A társaságot valamelyik egyetemen alapították, nem? A fiatal emberek ezzel a fekete gyűrűvel jelezték összetartozásukat. Az egész valami titkos dolog volt és nem emlékszem, hogy valaha is hallottam volna bárkitől, hogy milyen céllal alakult ez a társaság. Miért jutott eszedbe most?

– Sophynál van egy ilyen gyűrű. Kapta a... – Julian hirtelen elharapta a mondatot. Nincs joga hozzá, hogy Sophy nővérének, Ameliának történetét elmesélje – ...egy hampshire-i lánytól. Amikor megláttam, felkeltette az érdeklődésemet, mert eszembe jutott, amiket hallottam.

– Lehet, hogy csak egy emlék már – mondta Miles könnyed hangon.

– Nagyon kellemetlen kinézetű valami – mondta Julian.

– Ha vennéd magadnak a fáradságot, hogy valami rendes ékszerrel lepd meg a feleségedet, nem viselne ilyen ócska, eldobott iskolás gyűrűket – szólt Daregate komoran.

Julian dühösen nézett rá.

– Ezt pont egy olyan alak mondja, aki kész pénzért nősülni? Ne fájjon a fejed Sophy ékszerei miatt, Daregate. Biztosíthatlak, hogy e téren képes vagyok megfelelő darabokkal kiállni.

– Legfőbb ideje. Megjegyzem, kár a smaragdokért. Mikor jelented be, hogy eltűntek? – érdeklődött Daregate rezzentelen képpel.

Miles csodálkozva bámult.

– Eltűntek?

Julian elkomorult.

– Ellopták. Előbb vagy utóbb feltűnik majd a nyakék valamelyik ékszerésznél, nem hiszem, hogy sokáig rejtve maradna.

– Ha nem állsz elő valamiféle magyarázattal hamarosan, az emberek hinni fognak Waycottnak, hogy nem akarod más nőn látni, amikor egyszer már Elisabethnek adtad.

Miles egyetértően bólogatott.

– Sophynak megmondtad már, hogy eltűntek? Mert ha nem, nagyon kellemetlen lenne, ha meghallaná Waycott megjegyzését, hogy te nem akarod, hogy viselje.

– Ha szükségesnek látom, el fogom mondani Sophynak – mondta Julian konokul. Addig is nyugodtan viselheti azt az ékszert, amelyet neki szánt. – Visszatérve a fekete gyűrűre – folytatta nyugodtan.

– Mi van vele? – Daregate rámeredt. – Aggaszt, hogy Sophy hordja?

– Nem hiszem, hogy bármi aggasztó lenne benne, hacsak az nem, hogy mindenki azt fogja mondani, micsoda fősvény ez a Ravenwood, hogy a felesége ilyen ékszert hord – mondta Miles.

Julian ujjai a szék karfáján doboltak.

– Szeretnék többet tudni erről az egyetemi társaságról. De nem szeretném, ha kiderülne, hogy érdeklődöm iránta.

Daregate hátradólt a székében, lábát keresztbe vetve. – Úgyszincs semmi dolgom. Utánanézhettek, ha akarod. Julian bólintott.

– Nagyon hálás lennék, Daregate. Bármit megtudsz, azonnal értesíts.

– Meglesz, Ravenwood. Legalább valami érdekes dologgal foglalkozhatom a változatosság kedvéért. A szerencsejáték már kezd néha untatni.

– Érthetetlen – dünnyögte Thurgood – legalábbis olyantól, aki állandóan csak nyer.

Jóval később, mikor már a hálószobájában volt, Julian kiküldte Knaptont a szobából és egyedül vetkőzött le. Sophy már jó ideje hazaért, legalábbis Guppy szerint. Nyilván alszik, mint a bunda.

Julian belebújt a hálóköntösébe és megfogta a gyémánt karkötőt és a másik ajándékot, melyet azután vett délután, hogy Sophy visszautasította a karkötőt. Nem feledkezett meg a papírról sem, melyen a kínkeservesen összehozott levél állt. Elindult a lány hálószobája felé, kezében az ajándékokkal.

Utolsó pillanatban jutott csak eszébe a cigánykendő. Mosolyogva lépett a szekrényhez, és a fekete kabátja zsebéből kivette a kendőt.

Sophy sötét hálószobájába lépve, az éjjeliszekrénykére helyezte a karkötőt, a másik csomagot, a papírt és a kendőt. Aztán levette a köntösét és alvó felesége mellé feküdt az ágyba.

Amikor kezét Sophy mellére tette, a lány feléje fordult, sóhajtott egyet álmában és odabújt Julianhoz. Julian gyengéd, hosszú csókokkal ébresztgette, mire a lány teste azonnal reagált. A férfi mindent bevetett abból, amit az utolsó két szeretkezésük alkalmával megtanult a lányról. Sophy reakciói olyanok voltak, amilyenek Julian várta. Mire kinyitotta a szemét, már Julian vállába kapaszkodott és a férfit várva szétnyitotta lábait.

– Julian?

– Ki más lenne? – suttogta rekedt hangon, miközben lassan nyomult befelé a nedves melegségbe. – Van hely a karjaidban egy olyan férfi számára, aki változtatni akar a sorsán?

– Ó, Julian.

– Beszélj nekem a szerelmedről – kérlelte a férfi, miközben a lány megemelte csípőjét, hogy viszonzza Julian lassú, finom lökéseit. Milyen jó benne lenni, gondolta Julian. Olyan tökéletes, mintha csak neki formázták volna. – Mondd el, mennyire szeretsz, Sophy. Hallani akarom újra meg újra.

De Sophy már ütemesen mozgott alatta, így hiába várt összefüggő szavakat a lánytól, csak a kielégülés apró, finom kis sikolyait hallhatta.

Julian megremegett, és elélvezett, belefeledkezve és beleveszve Sophyba.

Mikor végre meg tudott mozdulni, látta, hogy Sophy már megint mély álomba zuhant.

Majd máskor, határozta el távoztában, majd máskor mesél nekem a szerelemről.

Amikor Sophy másnap reggel kinyitotta a szemét, az első dolog, amit megpillantott, a cigányjelmez kendője volt, gondosan a párnája mellé helyezve. A Juliantól tegnap kapott gyémánt karkötő a kendő tetején feküdt és ezüstfehér kövei csak úgy csillogtak a hajnali fényben, Alattuk egy jól begöngyölt csomag, amin egy papírt talált.

Sophy lassan felült, szemét egy pillanatra sem vette le a párnájánál levő kísértésről. Tehát Julian tudta, hogy milyen jelmezt viselt a tegnapi jelmezbálon. Csak tréfált vele egész idő alatt azzal, hogy szerencsés akar lenni a szerelemben, vagy talán a tudtára akart adni valamit?

A papírdarabért nyúlt és gyorsan elolvasta a sorokat.

Legdrágább feleségem!

Tegnap egy megbízható forrásból megtudtam, hogy én is a magam szerencséjének a kovácsa vagyok. De ez egyáltalán nem igaz. Akár tetszik ez egy férfinak, akár nem, szerencséje, csakúgy mint becsülete a feleségének a kezében van. Meggyőződésem, hogy ezen értékes adományok egyike sem lehetne jobb helyen, mint nálad. Semmi tehetségem vagy képességem ahhoz, hogy verset vagy szonettet írjak hozzád, de boldoggá tennél, ha legalább néha viselnéd ezt a karkötőt, mint megbecsülésem jelét. És talán ha megnézed a másik csekély ajándékot is, majd gondolsz rám.

Julian nevének kezdőbetűi a lap aljára voltak kanyarítva. Sophy lassan összehajtogatta a papírt és a csillogó gyémánt karkötőre meredt. A megbecsülés távolról sem szerelem, de úgy gondolta, mégiscsak valamiféle érzés.

Hirtelen belehasított Julian melegségének és erejének a gondolata, amint az éjszaka sötétjében megöleli. Nem szabad áztatnia magát, gondolta, csak azért, mert Julian megkívánta. A vágy még nem szerelem, amint ezt Amália saját kárán tapasztalhatta.

De Juliannél többről van szó legalábbis, ha hinni lehet ennek az írásnak, gondolta magában Sophy. Képtelen volt elnyomni magában a feltörő reménysugarat. A megbecsülés tiszteletet feltételez, győzködte magát.

Lehet, hogy Julian dühös a hajnalban törtétek miatt, de mintha mégis azt akarta volna valahogy kifejezni, hogy bizonyos értelemben tiszteli is azért.

Kikászálódott az ágyból és a karkötőt gondosan az ékszerdobozába helyezte, közvetlenül Amelia fekete gyűrűje mellé. Gondolkozz reálisan a házasságról, mondta magának. A vágy és tisztelet nagyon szép, de nem elég. Julian tegnap este nagyon érthetően elmagyarázta, hogy a szerelmét rábízhatja, de az is világos volt mindabból, amit mondott, hogy a férfi a saját szívét többé nem bízza egyetlen asszonyra sem.

Amikor elfordult az ékszerdoboztól, hirtelen eszébe jutott az ágyon lévő másik csomag. Kíváncsiságtól furdalva sietett át a szobán, felemelte a nehéz ajándékot, hogy kibontsa. Az alakja után könyvnek vélte, és ez a gondolat egészen felcsigázta, sokkal jobban, mint a karkötő. Lelkesen esett neki a barna csomagolópapírnak.

Amikor elolvasta a szerző nevét a szép kivitelű, bőrkötéses könyvön, öröm töltötte el. Nem akart hinni a szemének. Julian megvette neki Nicholas Culpeper híres gyógynövénytarát, a Gyógyítót. Alig várta, hogy megmutassa az öreg Bessnek. Ebben megtalálható az Angliában előforduló összes gyógyfű és gyógynövény minden fajtájának leírása.

Sophy odarohant a csengőhöz és Maryt hívta. Amikor a szobalány néhány perc múlva megjelent az ajtóban, elhúlten látta, hogy asszonya már félig felöltözött.

– Itt vagyok, asszonyom, mi ez a sietség? Hadd segítsek. Csak óvatosan, asszonyom, különben elszakítja ruhájának gyönyörű szegélyét – Mary ott nyüzsgött körülötte, segítve az öltözködésben. – Valami baj történt, asszonyom?

– Nem Mary, semmi baj. Ólordsgága itthon van? – Sophy lehajolt, hogy belebújjon puha bőrpapucsába.

– Igen, asszonyom, azt hiszem, a könyvtárba ment. Üzenjek érte?

– Nem, magam megyek. Köszönöm, Mary, ezzel megvolnánk. Elmehet.

Mary döbbenten nézett rá.

– Lehetetlen. Nem hagyhatom, hogy ilyen hajjal mutatkozzon. Ez nem lenne helyénvaló. Üljön le egy pillanatra, és máris rendbe hozom.

Sophy megadta magát, türelmetlenül méltatlankodott, míg Mary két ezüst fésűvel és egy csomó hajtűvel meg nem igazította a haját. Amikor az utolsó tincs is a helyére került, Sophy felugrott a székről és kezében az értékes könyvvel kirohant a szobából, végigfutott a folyosón, le a lépcsőkön.

Lihegve érkezett a könyvtárszoba ajtajához, bekopogott, de választ sem várva berobbant.

– Julian! Köszönöm. Nagyon, de nagyon köszönöm. Ön olyan drága! Nem is tudom, hogyan fejezzem ki hálámat. Még soha nem kaptam ilyen gyönyörű ajándékot, uram. Maga a legnagyobb szerűbb férj egész Angliában. Nem, magának az egész világon nincs párja.

Julian lassan becsukta a füzetet, amelyen dolgozott, és megfontoltan felállt. Csodálkozó szemei először a lány csupaszs csuklójára, majd a könyvre siklottak, melyet Sophy a melléhez szorítva tartott.

– Miután a karkötőnek nyomát sem látom, gondolom a Culpeper hozta ilyen izgalomba?

– Ó, igen, Julian. Fantasztikus. Ön a fantasztikus. Hogyan köszönjem meg? – Sophy szelesen átrohant a szobán és lábujjhegyre állt férje előtt. A könyvet továbbra is szorosan tartva, gyors, szégyenlős puszit nyomott Julian arcára, majd hátralépett. – Köszönöm, uram. Egész életemben nagy becsben fogom tartani ezt a könyvet. És ígérem, hogy pontosan olyan felesége leszek, amilyennek kíván. Nem okozok több gondot magának. Soha.

Ragyogó mosollyal az arcán Sophy sarkon fordult és kisietett a szobából, észre sem véve, hogy a hajában lévő ezüsthécsű a szőnyegre hullott.

Julian figyelte, ahogy mögötte becsukódik az ajtó, aztán elgondolkozva érintette meg az arcát azon a helyen, ahol Sophy megpuszította. Most történt először, hogy Sophy magától közeledett hozzá. Átment a szobán és felvette a fésűt. Enyhe mosollyal visszavitte az íróasztalához, és úgy helyezte el, hogy munka közben is lássa.

A Culpeper zseniális ötletnek bizonyult, gondolta elégedetten. Fanny sugallta a dolgot, meg is fogja köszönni neki külön is. Szája még szélesebb mosolyra húzódott, amikor rájött, hogy megspórolhatta volna a hatezer fontot, amelyet a karkötőre adott ki. Sophyt ismerve, valószínűleg már az első alkalommal el fogja veszteni – ha egyáltalán észébe jut, hogy felvegye.

Sophy aznap délután ragyogó hangulatban üzent Anne-nek és Jane-nek, hogy jöjjenek át. Három körül meg is érkeztek. Anne almazöld ruhájában viharzott be a nappaliba, a rá jellemző lelkesedéstől túlfűtötten. Mögötte Jane egy sokkal kevésbé feltűnő ruhában. Mindketten kikötötték a kalapjukat tartó szalagot, leültek és várakozóan néztek a ház asszonyára.

– Milyen remek este volt, nem? – csicssergett Anne vidáman, míg a teát felszolgálták. – El nem tudom nektek mondani, mennyire imádom a jelmezbálokat.

– Persze, mert szeretsz másokat bolonddá tenni – jegyezte meg Jane. – Különösen a férfiakat. Csak bajba ne sodorjon ez az új időtöltés.

– Marhaság. Ne is figyelj rá, Sophy. Úgy látszik, ma leckéztetős hangulatban van. Inkább azt mondd meg, miért akartál ilyen sürgősen találkozni velünk. Remélem, van valami izgalmas újságod a számunkra?

– Ami engem illet – jegyezte meg Jane felemelve a csészéjét –, jobban örülnék egy kis nyugalomnak és békességnek, legalábbis egy időre.

– Az a helyzet, hogy nagyon komoly dolgokról kell beszélünk. Nyugodj meg, Jane. Nem akarok több bonyodalmat, csak választ keresek néhány kérdésre. – Sophy felemelte a muszlin zsebkendőbe csomagolt fekete gyűrűt. Kibontotta a csomót, így a benne rejlő tárgy látható lett.

Jane kíváncsian dőlt előre.

– Milyen furcsán díszített gyűrű.

Anne kinyújtotta a kezét, hogy végigsimítson a vésett felületen.

– Nagyon különös. Még ránézni is rossz. Nehogy azt mondd, hogy a férjedtől kaptad ezt az ívét? Azt hittem, jobb ízlése van Ravenwoodnak.

– Nem. A gyűrű a nővéremé volt – Sophy rámeredt a kezében fekvő gyűrűre. – Egy férfitől kapta. Nekem pedig azt az embert meg kell találnom. Én ugyanis gyilkossággal vádoló – ezzel röviden elmesélte nekik az egész történetet.

Amikor a végére ért, Anne és Jane csak bámultak rá egy darabig. Amint az várható volt, Jane szólalt meg elsőként.

– Ha igaz, amit mondasz, a férfi, akitől a gyűrű származik, tényleg egy szörnyeteg, de nem igazán látom, mit tehetsz, még ha sikerül is megtalálnod. Sajnos, a mi világunkban sok ilyen szörnyeteg futkos, és mindannyian megússzák a gyilkosságot.

Sophy felemelte a fejét.

– Szembesíteni fogom a gonoszságával. Azt akarom, hogy tudja, ismerem a kilétét.

– Ez akár nagyon veszélyes is lehet – jelentette ki Jane. – Vagy ha más nem, kínos. Nincs bizonyítékod. A vádakra majd a szemedbe nevet.

– Lehet, de rá fog jönni, hogy Ravenwood grófnéja ismeri a titkát – mondta Anne elgondolkozva. – Sophynak van némi hatalma. Az utóbbi időben nagyon népszerű kezd lenni, tudod. És nem elhanyagolható az a hatás sem, melyet annak köszönhet, hogy Ravenwood felesége. Ha úgy dönt, hogy él a hatalmával, könnyen lehet, hogy társadalmilag tönkre tudja tenni a gyűrű tulajdonosát. Ami egy divatos világfi számára komoly büntetést jelentene.

– Feltéve, hogy az úri társaság tagja – tette hozzá Sophy. – Semmit sem tudok róla, kivéve, hogy valószínűleg egyike volt Elisabeth szeretőinek.

Jane sóhajtott.

– Azt mondják, hosszú a lista.

– Szűkíteni lehetne a kört, ha tudnánk, ki viselte ezt a gyűrűt – mondta Sophy.

– De előtte többet kellene tudnunk magáról a gyűrűről. Hogyan fogjunk hozzá? – kérdezte Anne egyre növekvő érdeklődéssel.

– Várjatok csak – vágott közbe Jane gyorsan. – Gondolkozzunk csak, mielőtt újabb kalandba bocsátkozunk. Sophy, éppen most tapasztalhattad Ravenwood haragját. Ha engem kérdezel, hagyod az egészet. Ne haragítsd megint magadra.

– Ehhez Ravenwoodnak semmi köze – jelentette ki Sophy határozottan. Aztán elmosolyodott, mert eszébe jutott a könyv. – Egyébként is már megbocsátotta a tegnapi történeteket.

Jane ámulva nézett rá.

– Tényleg? Ha így van, sokkal elnézőbb, mint ahogy a híre alapján feltételeznéd az ember.

– A férjem nem az az ördög, akinek tartják – mondta Sophy hűvösen. – De térjünk vissza a gyűrű tulajdonosának kilétéhez. Az a helyzet, hogy nem akarom ezzel Ravenwoodot terhelni. Ezt a feladatot még akkor tűztem magam elé, mielőtt ő megkérte a kezemet. Ostoba

módon az utóbbi időben hagytam, hogy bizonyos... dolgok elvonják a figyelmemet erről. De végeztem azokkal a lényegtelen dolgokkal, és most ennek szentelem magam.

Anne és Jane mélyreható tekintettel vizsgálták barátnőjüket.

– Nagyon komolyan gondolod ezt az egészet, nem igaz? – kérdezte végül Jane.

– Pillanatnyilag életem legfontosabb feladatának tartom, hogy megtaláljam a gyűrű tulajdonosát. Ezt a feladatot tűztem magam elé – Sophy barátnőire pillantott.

– Ezúttal nem vállalhatom annak a kockázatát, hogy egyikőtök kötelességének érzi majd és rohan Ravenwoodot figyelmeztetni arról, mi a szándékom. Ha bármelykőtök úgy érzi, nem tud szívvel-lélekkel támogatni ez ügyben, az most rögtön távozzon.

– Szó sem lehet arról, hogy magadra hagyjalak egy ilyen fontos dolog megvalósításában – jelentette ki Anne.

– Jane? – Sophy kedvesen mosolygott. – Megértem, ha nem akarsz részt venni ebben. Jane szája elkeskenyedett.

– Joggal kérdőjelezted meg a hűségemet, Sophy. Nem okollak érte. De szeretném bebizonyítani, hogy tényleg a barátod vagyok. Segíteni fogok.

– Rendben. Akkor ezt megbeszéltük – nyújtott kezét Sophy. – Pecsételjük hát meg az alkut.

Ünnepélyesen megfogták mindhárman egymás kezét, majd visszaültek a gyűrűre meredve.

– Hol kezdjük? – törte meg végül a csendet Anne némi gondolkodás után.

– Tegnap este kezdtük – felelte Sophy, és elmondott mindent a fekete csuklyás, álarcos férfiről. Jane szeme csupa rémület volt.

– Felismerte a gyűrűt? Figyelmeztetett ezzel kapcsolatban? Uramisten, Sophy, ezt eddig miért nem mondtad el?

– Addig nem akartam beszélni róla, míg nem adtátok a szavakat, hogy a segítségemre leszték.

– De Sophy, ez akkor azt jelenti, hogy valami rejtélyes dolog van a gyűrű mögött – Anne felkapta és tüzetesebben megvizsgálta. – Biztos, hogy a táncosod mást nem említett? Csak annyit, hogy a viselőjének nagyon szokatlan élményben lehet része?

– Igen, bár nem tudom, mit jelentsen ez. Azt is mondta, hogy találkozunk még, azzal eltűnt.

– Hála istennek, hogy jelmezben voltál – sóhajtott Jane. – Most, hogy tudjuk, tényleg valami rejtély lappang a gyűrű körül, nem szabad nyilvánosan viselned.

Sophy elsápadt.

– Egyetértek, hogy mindaddig talán nem kellene viselnem, míg többet nem tudunk meg róla. Viszont, ha ez az egyetlen módja annak, hogy a rejtélyt megfejtsem, akkor mégis viselni fogom.

– Nem – vágta rá Anne, kivételesen óvatosan. – Egyetértek Jane-nel. Nem szabad felvenned. Legalábbis addig nem, míg velünk nem egyeztetted. Megígéred?

Sophy tévovázott, bizonytalanul nézett hol egyikre, hol a másikra.

– Rendben – egyezett bele vonakodva. – Szólok nektek, mielőtt újra felvenném. Nos, akkor gondoljuk végig mindazt, amit eddig tudunk az egész ügyről.

– A fekete csuklyás férfi arra utalt, hogy a gyűrűt bizonyos emberek, mint például ő is, jól ismerik – mondta Anne lassan. – Ami valamiféle társaságot sejtet.

– Az is kiderül ebből, hogy több ilyen gyűrű létezik – mondta Sophy, és megpróbálta pontosan felidézni a férfi szavait. – Lehetséges, hogy ez egy titkos társaság jelképe.

Jane megborzongott.

– Még hallani is rossz.

– De miféle társaság lehet? – kérdezte Anne hirtelen, ügyet sem vetve barátnői aggályaira. – Tudnunk kell, miféle cézzattal alakultak, mielőtt azt találgatjuk, hogy kik viselhetnek ilyen gyűrűt.

– Talán akkor többet tudnánk a társaságról, ha sikerülne megfejteni a gyűrűbe vésett jelek értelmét – forgatta Sophy az ujjai között a gyűrűt, tanulmányozva a belevéselt háromszöget és az állatfejet. – De vajon hogyan lássunk neki?

Hosszú szünet után Jane megszólalt, bár láthatóan küzdött magával.

– Nekem volna egy ötletem.

Sophy csodálkozva nézett rá. – És pedig?

– Lady Fanny könyvtára.

Három nappal később Sophy széleseben rohant le a lépcsőn, egyik kezében a kalapját, másikban a táskáját tartva. Végigszaladt a folyosón és már majdnem az ajtónál járt, melyet az inas sietve kinyitott előtte, amikor Julian bukkant fel a könyvtár ajtajában. Sophy rögtön látta a szemén, hogy beszélni akar vele. Elfojtott egy sóhajtást és széles mosollyal üdvözölte férjét.

– Jó napot, uram. Látom teljesen elmerült ma a munkájában – szólította meg kedvesen.

Julian karját mellén összefonva támaszkodott az ajtófélfának.

– Megint elmegy, Sophy?

– Igen, uram – Sophy fejére tette a kalapot, és meg akarta kötni a kalap szalagját. – Az a helyzet, hogy megígértem Lady Fannynek és Harriette-nek, hogy meglátogatom őket ma délután.

– A héten minden délután hozzájuk ment.

– Csak az elmúlt három délután, uram. Fejét csóválta.

– Bocsásson meg. Biztosan igaza van. Lehetséges, hogy csak az elmúlt három délután ment el. Nyilván azért tűnik nekem másként, mert valahányszor azt javaslom, hogy menjünk el lovagolni vagy egy kiállításra, maga éppen kifelé viharzik.

– Nagyon mozgalmas itt a városban az élet, uram.

– Nem úgy, mint vidéken, igaz?

Sophy nyugtalanul nézett rá, nem tudta, hová akar kilyukadni. Már alig várta, hogy az ajtón kívül legyen.

A kocsi kint várta.

– Kíván valamit tőlem, uram?

– Ha áldozna rám egy kis időt... – mondta a férfi kedvesen.

Sophy ujjai a kalap szalagján babráltak, a meghajlás kissé ferdére sikerült.

– Sajnálom, uram. Attól tartok, háromra ígérkeztem a nagynénjéhez. Várni fog.

Julian a lány válla fölött a könyvtár faliórájára pillantott.

– Van még néhány perce, mielőtt elszalad. Miért nem szól a lovásznak, hogy járassa meg addig egy kicsit a lovát? Szeretném kikérni a tanácsát bizonyos ügyekben.

– Tanácsomat? – ez hatott. Amióta elhagyták Eslington Parkot, Julian nem kért tőle semmiben tanácsot.

– Ravenwoodhoz kapcsolódó üzleti ügyekről lenne szó.

– Ó! – Nem igazán tudta, erre mit mondhatna. – Sokáig fog tartani, uram?

– Nem, drágám. Nem sokáig – ezzel a férfi kihúzta magát és elegáns mozdulattal szélesre tárta a könyvtár ajtaját. Aztán a komornyikhoz fordult. – Mondja meg a lovásznak, hogy Lady Ravenwood hamarosan indul.

Sophy leült Julian íróasztalával szemben, és azon igyekezett, hogy kibogozza azt a csomót, melyet a kalapjára kötött.

– Hadd csináljam én, drágám – Julian becsapta a könyvtár ajtaját és odalépett, hogy megoldja a problémát.

– Őszintén szólva nem nagyon boldogulok ezekkel a kalapszalagokkal – magyarázta Sophy kissé elpirulva Julian közelségétől. – Valahogy soha nem illeszkednek rendesen.

– Ne izgassa magát ilyen apróságokkal. Ez azon feladatok közé tartozik, melyek egy férfiről várhatóak – Julian Sophy fölé hajolt, nagy kezeivel a rakoncátlan csomóhoz nyúlva. Egy pillanattal később levette a kalapot a lány fejéről, és apró főhajtással nyújtotta át.

– Köszönöm – Sophy mereven ült a székben, a kalappal az ölében. – Miféle tanácsot akart kérni tőlem, uram?

Julian az asztal másik végéhez ballagott és kényelmesen elhelyezkedett.

– Éppen most kaptam híreket Ravenwoodból, az intézőmtől. Azt üzeni, hogy a házvezetőnő megbetegedett, és nem is fog már meggyógyulni.

– Szegény Mrs. Boyle – mondta erre Sophy és eszébe jutott a hatalmas debella zsarnok, aki évek óta uralta Ravenwoodot. – Azt nem említi az intéző, hogy az öreg Bessnél járt-e a házvezetőnő?

Julian belenézett az előtte fekvő levélbe.

– Igen, Bess éppenséggel megnézte néhány nappal ezelőtt, és arra a következtetésre jutott, hogy Mrs. Boylenak a szívével van baj. Még ha fel is épülne, dolgozni semmi esetre sem lesz képes. Mostantól kezdve kímélnie kell magát.

Sophy fejét csóválta és aggódó arckifejezést öltött

– Nagyon sajnálom, hogy így áll a dolog. Gondolom, öreg Bess gyűszűvirágteát ajánlott Mrs. Boyle-nak. Az hatásos az ilyen esetekben, tudja.

– A gyűszűvirágteához nem tudok hozzászólni – jelentette ki Julian udvariasan. – De annyit tudok, hogy ha Mrs. Boyle nem tud tovább dolgozni, akkor itt maradok – Julian szünetet tartott, aztán kijavította magát –, itt maradunk házvezetőnő nélkül. Azonnal kerítenünk kell egy másikat.

– Pontosan. Különben minden a feje tetejére áll majd Ravenwoodban.

Julian hátradőlt a székében.

– Nagyon fontos, hogy felvegyünk egy új házvezetőnőt. Nekem viszont nincs túl nagy gyakorlatom az ilyen jellegű kérdésekben.

Sophy nem állta meg mosoly nélkül.

– Te jó ég, uram. Soha nem gondoltam volna, hogy vannak kérdések, melyekben önnek ne volna gyakorlata.

Julian elhúzta a száját.

– Már jó ideje nem tett megjegyzést a szálnalmas nagyképűségemre, Sophy. Szinte hiányoznak az apró kis tüskéi.

A lány jókedve hirtelen elpárolgott.

– Nem volt olyan a helyzet, hogy megjegyzéseket tehettem volna, uram.

– Igen, lehet, hogy így van. De ezentúl másképp lesz.

A lány felkapta a fejét.

– Miért?

– Hát nem nyilvánvaló? – kérdezte csendesen. – Arra is rájöttem, hogy a tüskés megjegyzéseim kívül az a hangulat is hiányzik nekem, melyet Eslington Park-i tartózkodásunk alatt alakítottunk ki. Emlékszik, mielőtt teával locsolta volna végig az ágyunkat.

Sophy érezte, hogy lángvörös lesz. Lesütötte a szemét és az ölében lévő kalapra bámult.

– Számomra nem volt olyan felhőtlen a hangulat, uram. Igaz, többet beszélgettünk és voltak közös témáink, de soha nem tudtam szabadulni a gondolattól, hogy maga valójában csak egy örökös akar tőlem. Ez számomra nagyon nyomasztó volt Julian.

– Ma már jobban megértem, különösen, hogy beszéltem egy bizonyos cigányasszonnyal. Ő magyarázta el nekem, hogy a feleségem kissé hajlamos a romantikára. Hiba volt részemről, hogy ezt nem vettem figyelembe vele kapcsolatban, és szeretném ezt jóvátenni.

Sophy felkapta a fejét, és aggódva húzta össze a szemöldökét.

– Tehát elnézéssel viseltetik az én úgynevezett romantikára hajlamos lelkem iránt? Könyörgöm, ne fáradjon, Julian. A romantikus gesztusoknak semmi értelme sincs, ha nem takarnak igaz érzéseket.

– Legalább engedje, hogy megpróbáljak a kedvében járni, kedvesem – halvány mosoly bujkált a szája szegletében. – A Culpeper-féle gyógynövénytárral például örömet szereztem, nem?

Sophy hirtelen lelkiismeret-furdalást érzett.

– Hiszen tudja, hogy mekkora örömet jelentett számomra, uram.

– És a karkötő? – hízelgett.

– Nagyon szép, uram.

– Nagyon szép? – ráncolta a szemöldökét. – Értem. Akkor remélem a közeljövőben látni fogom önön.

Sophy arca felragyogott, mert végre Julian kedvére tehet:

– Ma este felveszem, uram. Lady St. John estéjére megyek.

– Azt hiszem elhamarkodottság volt részemről azt feltételezni, hogy a mai estére nincs programja.

– Ó, programom az van a hét minden napjára, sőt a jövő héten is. Rengeteg minden történik itt a városban, nem?

– De, igen – felelte Julian zord hangon. – Rengeteg. Csakhogy nem kötelező minden meghívást elfogadni. Szerintem éppen ideje lenne, hogy egy vagy két estét itthon csendben töltsön el.

– Mi a csudának töltenék itthon egyedül akár egyetlen estét is, uram? – mormogta Sophy feszült hangon.

Julian összekulcsolta kezét az asztalon.

– Arra gondoltam, én is itthon maradnék.

Sophynak sikerült magára erőltetni egy újabb mosolyt. Lám, kedves akar lenni hozzám, gondolta. De nem akart pusztá kedvességet.

– Értem. Egy újabb romantikus gesztus, amely a szeszélyemnek szól. Igazán nagylelkű, uram, de ne erőlködjön. Nagyszerűen mulatok ön nélkül is. Mint már említettem, amióta én is a városban élek, tisztább képet kaptam arról, hogy milyen valójában a házaspárok viszonya egymással. Hanem most már csakugyan mennem kell. A nagynénje el nem tudja majd képzelni, hol vagyok ennyi ideig.

Ezzel gyorsan felállt, megfélekezve az ölében lévő kalapról, amely a földre esett.

– Sophy, félreérti a szándékaimat – szólt Julian és ő is felemelkedett, odasétált az asztalhoz, hogy felvegye a kalapot. – Egyszerűen csak arra gondoltam, mindkettőnknek jól esne egy meghitt este itthon. – Sophy fejére illesztette a kalapot, és szépen megkötötte a lány álla alatt a szalagot.

Sophy felnézett rá, és nagyon szerette volna tudni, mit is gondolhat magában.

– Köszönöm a kedves gesztust, uram. De a viláért sem szeretném megzavarni a társadalmi életét. Biztosan nagyon unalmasnak találná idehaza. Viszontlátásra, uram.

– Sophy.

A hívás már az ajtónál érte.

– Igen, uram?

– És mi lesz az új házvezetónővel?

– Mondja meg az intézőnek, hogy hívassa Molly Ashkettle-t. Évek óta a Ravenwood birtokon dolgozik, így remekül beválik majd szegény Mrs. Boyle helyén – Sophy kisietett.

Tizenöt percbe telt, míg megérkezett Lady Fanny könyvtárába. Harriette, Jane és Anne már ott várták, elmerülten tanulmányozva az asztalon felhalmozott könyveket.

– Elnézést a késésért – szabadkozott Sophy rögtön, amikor a többiek felnéztek. – A férjem most akarta megbeszélni egy új házvezetőnő felvételét.

– Milyen különös – mondta Fanny egy kisebb létra tetején állva, ahol a felső polc könyveit böngészte. – Ravenwood soha nem foglalkozik a cselédekkel. Ezt vagy az intézőre vagy a komornyikra szokta bízni. De mindegy, drágám, nagyszerűen haladunk az ügyedben.

– Tényleg – erősítette meg Anne, aki éppen becsukott egy könyvet és már nyúlt is egy másikért. – Harriette talált valami utalást az állatfejre vonatkozóan. Ez egy mitológiai figura, egy egészen régi természetfilozófiai könyvben akadt rá.

– Nem túl kellemes utalás, attól tartok – vágott közbe

Harriette, majd szemüvegén keresztül közelebb hajolt az íráshoz. – Az ősidőkben egy ocsmány kultusz használta, mint jelképet.

– Éppen most olvasok egy régi matematikai könyvet, lehet hogy találok benne valamiféle utalást a háromszögre – mondta Jane. – Az az érzésem, egészen közel járunk a megoldáshoz.

– Nekem is – tette hozzá Lady Fanny leereszkedve a létráról. – Bár meg kell mondanom, kezd engem izgatni, hogy akkor mit teszünk, ha megtaláljuk a válaszokat a kérdéseinkre.

– Ezt meg miért mondod? – kérdezte Sophy, és ő is az asztalhoz telepedett egy hatalmas kötet után nyúlva. Harriette ránézett.

– Fannynak eszébe jutott tegnap este valami, mielőtt elaludt volna.

– Micsoda? – érdeklődött Sophy.

– Valami, ami afféle fékezhetetlen fiatal brigantik társaságához kapcsolódik – kezdte Fanny óvatosan. – Néhány évvel ezelőtt hallottam róluk. Részleteket nem meséltek, de úgy rémlik, szó volt valami gyűrűről, hogy a társaság tagjai azonosítani tudják egymást. Feltételezhetően Cambridge-ből indult a dolog, de egyes tagoknak köszönhetően, az iskola végeztével is fennmaradt a társaság. Legalábbis egy darabig.

Sophy Anne-re és Jane-re nézett, fejét egy kicsit figyelmeztetően megrázva.

Megbeszélték, hogy Fannyt és Harriettet nem avatják be a gyűrű titka utáni kutatásuk valódi okába. Az öreg hölgyek úgy tudták, Sophyt pusztán a kíváncsisága hajtja, hogy egy véletlenül hozzájutott családi örökség eredetét felkutassa.

– Azt mondtad, hogy a nővéred hagyta rád a gyűrűt? – kérdezte Harriette lapozgatva.

– Így van.

– Van elképzelésed arról, hogyan jutott hozzá? – Sophy habozott, milyen elfogadható magyarázattal szolgáljon arról, hogyan is került Ameliához a gyűrű.

Mint mindig, most is teljesen megbénult, nem tudott hazudni.

Anne sietett a segítségére.

– Azt mesélted, hogy egy távoli nagynénitől kapta, aki már réges-régen meghalt, nem?

– Dehogynem – vágott közbe Jane, még mielőtt Sophy válaszolhatott volna. – Én is emlékszem, hogy ezt mondtad, Sophy.

– Igen, igaz. Egy nagyon furá nagynénitől kapta. Azt hiszem, én nem is találkoztam vele soha – tette hozzá gyorsan Sophy.

– Hm. Furának furá, semmi kétség – elmélkedett Fanny kezében két újabb nehéz kötetrel érkező, majd fordulva egy másik kupacért. – Kíváncsi lennék, ő hogy jutott hozzá.

– Ezt valószínűleg soha nem fogjuk megtudni – mondta Anne határozottan, megnyugtatóan nézve Sophyra, akit szemmel láthatóan gyötört a bűntudat.

Harriett tovább lapozott az előtte fekvő könyvben.

– Ravenwoodnak mutattad a gyűrűt, Sophy? Ő, mint férfi, esetleg többet tud az ilyen dolgokról, mint mi.

– Láttá a gyűrűt – jelentette ki Sophy megkönnyebbülten, hogy végre az igazat mondhatja. – Nem ismerte fel.

– Hát akkor magunkra vagyunk utalva – jegyezte meg Fanny egy következő kötetel a kezében. – Imádom a rejtélyeket, te nem Harry?

Harriette ajkán üdvözüit mosoly játszott.

– Hogyne, drágám, de még mennyire. Semmit sem szeretek annyira, mint kideríteni egy rejtélyt.

Négy nappal később, Sophy és Jane régi matematikai tanulmányokat böngészve, ráakadtak annak a bizonyos, gyűrűn lévő háromszögnek az eredetére.

– Ez az – kiáltott fel izgatottan, mire a többiek köré gyűltek. – Nézzétek csak. Ez a háromszög pontosan olyan, mint a gyűrűn ábrázolt, minden sarkában megvan az a különös kis hurok is.

– Igaza van – szólt Anne. – És mit írnak?

Sophy döbbenetesen olvasta a latin szöveget.

– A női démonok megfékezésére használták különféle sötét ceremóniákon – hirtelen abbahagyta, amikor rájött, hogy mit fordított. – Jóságos ég!

– Mi a baj? – hajolt oda Fanny a válla fölé. – Aha, már látom. Ez az alakzat a legmegfelelőbb a parázna démonok féken tartására, miközben szadista módon kéjelegnek velük. Milyen érdekes. Csak a férfiakra kell bízni, hogy féken tartsák azokat a női démonokat, akik álmukban zaklatják szegény, tehetetlen férfiakat.

Harriette csendesen mosolygott.

– Valóban fantasztikus. Prostituált démonok, akikkel egyszerre lehet paráználkodni és féken tartani. Igazad van, Fanny. Nyilván egy férfiagy fantáziaszüleménye.

– Itt is van még bizonyíték erre a férfi agyszüleményre – erősítette meg Anne és rámutatott egy előtte lévő mitológiai alakra. – A háromszögben lévő vadállat állítólag emberfeletti hatalommal rendelkezik. Képes órákon keresztül közöszlenni, anélkül hogy vesztené férfiasságából.

Fanny felmordult.

– Azt hiszem, kétséget kizáróan megállapíthatjuk, hogy Sophy örökölt gyűrűje eredetileg egy férfié volt. A gyűrű dekorációja viselőjében azt a képzetet kelti, mintha az ágyban ő lenne a császár. Talán valamiféle talizmán szerepét szánták neki. Bárhogy is legyen, nem hinném, hogy Ravenwood szívesen venné, ha a felesége ilyesmit viselne nyilvánosan.

Harriette kuncogott.

– A helyedben, Sophy, én nem árulnám el a férjednek, hogy mit jelképeznek a gyűrűn található ábrák. Tüntesd el, és kérd meg Ravenwoodot, hogy adja oda inkább a családi smaragdokat.

– Biztosan ragyogó tanács – szólt Sophy halkán, miközben arra gondolt, hogy akármilyen legyen, ha akár említést is tesz a Ravenwood-smaragdokról. – És nagyon értékelem, hogy segítesz nekem a gyűrűhöz kapcsolódó rejtély megfejtésében.

– Ugyan már – mondta Harriette ragyogó képpel –, igazán izgalmas feladatnak találtuk, nem, Fanny?

– És tanulságosnak.

– Nos, nekem mennem kell – jelentette ki Anne, amikor a többiek nekiláttak a könyvek visszarámolásának. Megígértem a nagymamának, hogy otthon leszek, amikor megjön néhány barátnője, akikkel kártyázni szokott.

– Engem pedig lady St. Johnéknál várnak – mondta Sophy kezét porolva.

Jane nem szólt egy szót sem, de amikor már mindhárman elhelyezkedtek Sophy kocsijában, hallótávolságon kívül, kinyitotta a száját.

– Hát akkor? Ne tartsatok bizonytalanságban. Ezzel nincs vége, tudom. Mit fogsz most tenni, Sophy?

Sophy elgondolkodva bámult ki a kocs ablakán.

– Azt hiszem, két dolgot tudunk biztosan a gyűrűvel kapcsolatban. Az első, hogy a tulajdonosa feltehetőleg olyasvalaki, aki tagja egy titkos társaságnak, mely valószínűleg Cambridge-ben alakult. A második pedig, hogy az említett társaság kétes szexuális praktikákkal foglalkozik.

– Úgy gondolom, igazad van – bólintott Anne. – Szegény nővéred egy olyan ember kezébe került, aki a nőkkel rémesen bánik.

– Ezzel mindnyájan tisztában vagyunk, de mi a következő lépés? – kérdezte Jane. Sophy elfordította tekintetét az utcaképről és barátnőire nézett.

– Szerintem egyetlen ember létezik, aki esetleg ismerhet olyanokat, akik ilyen gyűrűt viselnek.

Jane szeme tágra nyílt.

– Csak nem azt akarod mondani...

– Nyilván – vágta rá Anne gyorsan. – Hogy is nem jutott ez nekem az eszembe?

Charlotte Featherstone-nal kell érintkezésbe lépniük, mégpedig rögtön. Majd meglátjuk, ő mit tud a gyűrűről és az esetleges viselőiről. Sophy, még ma írd neki. Én majd elviszem az áruhámban.

– Lehet, hogy nem fog válaszolni – Jane hangja reménykedően csengett.

– Lehet, de nincs más választásom, hacsak nem viselem a gyűrűt megint nyilvános helyen, arra várva, hogy ki figyel fel rá.

– Az túlságosan veszélyes – mondta Anne gyorsan. – Minden férfi, aki rajtad látva felismeri a gyűrűt, arra fog gondolni, hogy magad is részt veszel ilyen orgiákon.

Sophy megborzongott, és a fekete csuklyás, álarcos férfi jutott eszébe. A legkülönösebb fajta izgalmak. Nem, csakugyan óvatosnak kell lennie, nehogy felhívja magára a figyelmet a gyűrű miatt.

Charlotte Featherstone válasza néhány óra múlva megérkezett. Anne egyenesen Sophyhoz vitte. Sophy félelem és kíváncsiság közt vergődve azonnal feltépte a borítékot.

Az egyik tiszteletre méltó asszonytól a másiknak!

Igazán megtisztelő számomra, hogy olyan ügyben fordul hozzám, melyet ön úgynevezett szakmai információnak tart. Azt írja a levelében, hogy egy bizonyos családi örökség részleteit kutatja és az eddigi eredményei alapján arra a következtetésre jutott, hogy én esetleg a segítségére lehetek. Boldogan segíték, bár magam sem tudok a dologról sokat. Annyit mindenestre engedjen megjegyezni, hogy nincs túl jó véleményem arról a családtagjáról, aki ezt a gyűrűt önre hagyta. Bárki is volt az illető, volt benne egy adag aljasság.

Visszaidézve az elmúlt éveket, öt olyan férfit tudok felidézni, aki a jelenlétemben az ön által leírt gyűrűt viselte. Ketten közülük már halottak, és őszintén szólva nem kár értük. A másik három Lord Utteridge, Lord Valley, és Lord Ormiston. Nem tudom mi a szándéka a jövőre nézve, de azt tanácsolom, legyen óvatos. Biztosíthatom önt, hogy az említett urak egyike sem jó társaság egy nő számára, a társadalom bármelyik rétegéhez tartozzon is az. Nem tudom helyesen teszem-e, de azt tanácsolom, meg kellene beszélnie a dolgot a férjével, mielőtt bármire szánná magát.

Az aláírás Featherstone gyönyörűen formált két kezdőbetűje volt: C. F.

Sophy szíve hevesebben kezdett verni. Most legalább ismeri a neveket, gondolta. Könnyen lehet, hogy hármuk közül valamelyik felelős Amelia haláráért.

– Valamit ki kell főznöm, hogy mindhármukkal találkozzam – mondta nyugodtan Anne-nek.

– Utteridge, Varley és Ormiston – ismételte el a neveket Anne elgondolkodva. – Hallottam már felőlük. A legjobb körökben mozognak, bár nem túl jó a hírük. A te és a

nagyanyám kapcsolataival nem lesz nehéz meghívni magunkat olyan estélyekre, ahol ezek az urak megfordulhatnak.

Sophy bólintott, gondosan összehajtogatva Featherstone levelét.

– Látom már, hogy az előjegyzési naptárom zsúfoltabb lesz, mint valaha.

Waycott megint lehetetlenül viselkedett, és ez nem az első alkalom volt. Sophyt ez egyre jobban bosszantotta. Gondterhelt arccal nézett át Lord Utteridge válla fölött, akivel éppen a táncparkett felé igyekeztek. Megkönnyebbüléssel nyugtázta, hogy Waycott a kertbe indult.

Legfőbb ideje, hogy békén hagyja mára, gondolta Sophy magában. A lánynak nagy nehezen sikerült bemutatnia magát a listáján szereplő első név tulajdonosának, az egykor jóképű, de ma már kiélt arcú Utteridge-nek, és ez bizony nem kis erőfeszítésébe került. Amióta csak betette a lábát az estélyre, Waycott ott lebzselte körülötte, csakúgy, mint az elmúlt két hét folyamán állandóan.

Éppen elég bonyolult volt azt is megtudni, hogy Utteridge ma este hol fog felbukkanni nagy valószínűséggel, gondolta Sophy idegesen. Ez sokkal bonyolultabb, mint azt akár ő, akár Anne vagy Jane gondolta volna. Semmi szükség nem volt arra, hogy még ráadásul Waycott is ott lábatlankodjon. Szerencsére Anne-nek sikerült az utolsó pillanatban egy megbízható forrásból megszereznie a mai estélyen megjelenő vendégek névsorát. Sophy persze nem akarta az idejét és energiáját arra pazarolni, hogy felkerüljön az említett névsorba.

Lord Utteridge-dzsel kapcsolatban nem sok derült ki.

– Azt beszélük, hogy a vagyona nagy részét eljátszotta, és most éppen egy gazdag feleség után néz – magyarázta Anne aznap délután korábban. – Jelenleg Cordelia Biddle érdeklődését igyekszik felkelteni, és a lány hivatalos Dallimorékhoz ma este.

– Lady Fanny biztosan el tudja intézni, hogy engem is meghívjanak – határozta el Sophy, és a feltételezés helyesnek bizonyult. Lady Fanny kissé elcsodálkozott ugyan, hogy Sophy egy olyan eseményre akar elmenni, ami tökéletesen érdektelennek ígérkezett, de azért beszélt a háziasszonnyal.

– A legkevésbé sem okozott gondot, kedvesem – mesélte később Fanny fontoskodó arccal. – Minden házban szívesen látott vendég vagy mostanában.

– Gondolom, ez Julian rangjának köszönhető – jegyezte meg Sophy némi éllel, majd arra gondolt, igaza volt-e Anne-nek, amikor azt állította, van annyi hatalma hogy megbüntesse Amelia csábítóját.

– A Ravenwood cím nyilván segít – bólintott Harriette, könyvéből felnézve –, de azt is véd eszedbe kislányom, hogy ez nemcsak a grófnéi címnek köszönhető, hanem annak is, hogy az idény legnépszerűbb alakjává kezdesz válni.

Sophy egy pillanatra elcsodálkozott a megállapításon, aztán elhúzta a száját.

– Ne részletezd, Harry. Tisztában vagyok vele, hogy a népszerűségem kizárólag annak tudható be, hogy még a felső tízezer tagjait is kínozza a fejfájás, emésztési zavarok és egyéb nyavalyák. Esküszöm, valahányszor elmegyek egy estélyre, annyi receptet írok, mint egy patikus.

Harriette és Fanny szeme összevillant, majd újra elmerültek az olvasásba.

De a terv bevált, és Sophyt rendkívül szívélyesen fogadta a boldog háziasszony, aki álmában sem számított ekkora megtiszteltetésre, hogy az új Ravenwood grófné ellátogat egyszer az ő estélyére. Innét már gyerekjáték volt Lord Utteridge-hez eljutni. Ha Waycott nem kérte volna fel állandóan, minden nagyon simán ment volna.

– Meg merem kockáztatni a megjegyzést, hogy Ravenwood nyilván nagy különbséget talál az első felesége és ön között – mormolta Utteridge negédesen.

Sophy, aki éppen valami ilyen indításra számított, bátorítóan rámosolygott.

– Jól ismerte az első feleségét, uram?

Utteridge mosolya fagyos volt.

– Mondjuk inkább úgy, volt szerencsém néhányszor meghitten elbeszélgetni vele. Elbűvölő nő volt. Az embert teljesen rabul ejtette. Lenyűgöző, titokzatos, elragadó. Egyetlen mosolyával napokra megőriztette a férfiakat. Ugyanakkor azt hiszem, nagyon veszélyes is volt.

Egy démon. Sophynak eszébe jutott a fekete gyűrűn lévő különös ábra. Lehet, hogy többen is ellenálltak Elisabeth-nek, bármennyire is lenyűgözte őket.

– Gyakran látogatta meg a férjemet és első feleségét Ravenwoodban? – kérdezte Sophy könnyed hangon.

Utteridge szárazon kuncogott.

– Ravenwood a legritkább esetekben fordult csak elő együtt a feleségével. Legalábbis házasságuk első néhány hónapját leszámítva. Meg kell mondanom, ezek az első hónapok rendkívül szórakoztatóak voltak a számunkra.

– Szórakoztatóak? – Sophy érezte, amint végigfut a hátán a hideg.

– Igen, tényleg – felelte Utteridge vidáman. – Állandó botrányok és nyilvános veszekedések dúltak az első évben, ami a társaság számára remek szórakozást jelentett. De ezután Ravenwood és a felesége külön úton kezdett járni. Egyesek szerint Ravenwood már azon volt, hogy beadja a válókeresetet és elválik, de akkor Elisabeth meghalt.

Julian nyilván gyűlölte az effajta kínos jeleneteket. Nem véletlen, hogy olyan keményen kikötötte, második felesége nem lehet botrányok főhőse. Sophy megpróbált visszakanyarodni a kiindulási ponthoz.

– Járt valaha a Ravenwood-kastélyban, uram?

– Kétszer, ha jól emlékszem – válaszolt Utteridge könnyedén –, de egyszer sem maradtam sokáig, bár Elisabeth rendkívül elragadó tudott lenni. Nem kedvelem a vidéki életet. Az én alaptermészetemnek nem való a falusi környezet. Sokkal jobban érzem magam a városban.

– Értem – Sophy figyelmesen hallgatta Utteridge szavait, beszédének dallamát, és azon töprengett, vajon lehetett-e ő a fekete csuklyás, álarcos alak a jelmezbálon. Nem úgy festett a dolog.

Amennyiben Utteridge az igazat mondta, nem valószínű, hogy Amelia csábítója legyen. Az illetőnek ugyanis sokkal többször kellett Ravenwoodban járnia, mint kétszer. A három hónap alatt Amelia sokkal többször találkozott a kedvesével. Természetesen lehet, hogy Utteridge hazudott a látogatások számát illetően, de Sophy nem tartotta ezt igazán valószínűnek.

Rájött, hogy Amelia csábítójának kilétét felfedni sokkal bonyolultabb lesz, mint gondolta.

– Mondja csak, asszonyom, az elődje nyomdokaiba fog lépni? Ha így lenne, remélem rólam sem fog meglepedkezni a jövőben. Még az is lehet, hogy Hampshire-be is elmegyek, ha maga lesz a háziasszonyom – mondta Utteridge ijesztően lány hangon.

Az alig palástolt sértés kizökkentette Sophyt a szerepéből. Megállt a táncparkett közepén és fejét dühösen felszegte.

– Egész pontosan mire akar ezzel kilyukadni, uram?

– Ugyan már, semmire a világon. Csak kíváncsiságból kérdeztem. Magát annyira érdekelte a néhai grófné tevékenysége, hogy azt hittem, maga is netán, öö... azt a meghökkentő életformát kedveli.

– Szó sincs róla – jelentette ki Sophy mereven. – El nem tudom képzelni, hogy juthat ilyesmi eszébe.

– Nyugodjon meg, asszonyom. Nem akartam megsérteni. Hallottam egyet s mást, ami felkeltette a kíváncsiságomat.

– Éspedig? – kérdezte Sophy hirtelen aggodalmaskodó hangon. Ha véletlenül híre ment annak, hogy ő és Charlotte Featherstone párbajozni készültek, Julian örjöngeni fog.

– Semmi különöset. Komolyan – Utteridge arcán különös mosollyal megigazította a Sophy hajában elcsúszott virágdísz. – Csak néhány pletykát a Ravenwood-smaragdokkal kapcsolatban.

– Vagy úgy – Sophy próbálta leplezni a megkönnyebbülését. – No, és mi van velük?

– Többen elgondolkodtak már azon, miért nem viseli őket a nyilvánosság előtt – Utteridge hangja lágy volt, de tekintete fürkész.

– Milyen különös – mondta Sophy. – Még elgondolni is rémes, hogy vannak emberek, akik ilyesmivel töltik az idejüket. A táncnak vége, uram.

– Akkor hát megbocsásson, asszonyom – Utteridge lakonikusan biccentett a tánc végeztével. – Attól tartok a következőt már másnak ígértem.

– Természetesen – Sophy lehajtotta a fejét, úgy figyelte, ahogy Utteridge áttör a tömegben egy fiatal, kékszemű lány felé igyekezve, aki halványkék selyemruhát viselt.

– Cordelia Biddle – jegyezte meg Waycott Sophy mögött bukkanva fel. – Esze nem sok van, de állítólag az öröksége majd szépen kárpótolja a jövődöbeliét.

– Én mindig azt hittem, hogy a férfiak nem szeretik az okos nőket.

– Valóban léteznek olyan férfiak, akik elég ostobák ahhoz, hogy ne értékeljék az ilyen tulajdonságot egy nőben – Waycott egy pillanatra sem vette le a tekintetét a lány arcáról. – Merem állítani, hogy Ravenwood is egyike az ilyen rövidlátó férfiakra.

– Téved, uram – vágta oda Sophy nyersen.

– Akkor bocsánatot kérek – felelte Waycott. – Csak arról van szó, hogy elég kevés tanújelét láttam annak, hogy Ravenwood megbecsülné bájos új hitvesét, és ez elgondolkoztatja az embert.

– Mégis, maga szerint mit kellene tennie, az istenért? Rózsaszirmokkal hinteni fel az utat az ajtó előtt minden áldott reggel?

– Rózsaszirmok? – kérdezte Waycott felhúzott tekintettel. – Azt talán nem. Ravenwood nem híve az efféle romantikus gesztusoknak. De azt mindenesetre elvártam volna, hogy ennyi idő után megajándékozza magát a Ravenwood-smaragdokkal.

– Csak azt tudnám, miért? – csattant fel Sophy. – Az én színeimhez egyáltalán nem illik a smaragd. A gyémánt véleményem szerint összehasonlíthatatlanul jobban áll nekem, nem gondolja? – Elegáns mozdulattal megemelte a kezét, és ettől megcsillant csuklóján a karkötő, melyet Juliantól kapott.

– Téved, Sophy – mondta Waycott. – Remekül nézne ki a smaragdokkal. De nem vagyok benne biztos, hogy lesz-e még egy nő, akinek odaadja majd. Sok fájdalmat hordoznak számára azok a kövek.

– Ugye megbocsát, uram, de ha jól látom, az ott az ablaknál Lady Frampton. Meg kell kérdeznem, használt-e neki az emésztést segítő gyógyszerem.

Sophy ellibbent, magában megállapítva, hogy nagyon elege kezd lenni Waycottból. Szinte minden összejövetelen, ahol Sophy megjelent, részt vett ő is.

Amint áttört a tömegben, eszébe jutott, hogy nem lett volna szabad ilyen könnyen kiengedni a kezei közül Utteridge-et. Még ha nem is ő a keresett férfi, az kiderült, hogy elég sokat tud Elisabeth dolgairól és szívesen is beszél róluk. Kicsit későn kapott észbe, hiszen kikérdezhetné volna a másik két listán szereplő férfiről is.

Cordelia Biddle éppen újabb kosarat adott Utteridgenek. Utteridge erre éppen kimenni készült a kertbe. Sophy is a nyitott ajtó felé vette útját.

– Hagyja Utteridge-et – bukkant fel Waycott közvetlenül mögötte. – Nélküle is meglesz. Még Elisabeth se sokáig keresgélt arrafelé.

Sophy hirtelen feléje fordult, szeme dühösen szikrázott. Ezek szerint Waycott követte őt.

– Nem tudom, mire céloz, uram, de nem is vagyok rá kíváncsi. Mindenesetre jobban tenné, ha nem foglalkozna a kapcsolataimmal.

– Miért? Csak nem attól tart, hogy Ravenwood fülébe jut a dolog, és magát is belefojtja abba az átkozott tóba, mint Elisabeth-t?

Sophy döbbsen bámult Waycottra egy pillanatig, aztán sarkon fordult és kiviharzott a nyitott ajtón át a kert hűvös éjszakájába.

– Legközelebb, ha elrángatsz egy ilyen rémes játékbarlangba, remélem lesz benned annyi jó érzés, hogy legalább teszel róla, hogy nyerek – dünnyögte Julian halkán Daregate-nek, a játékasztaltól távolodva.

Mögöttük mások jelentek meg erőltetett könnyedséggel, ami azonban nem leplezte a szemükben égő lázas izgalmat. A kocka megcsörrent és újabb hazárdjáték indult. Ma éjjel is vagyonok fognak gazdát cserélni. Julian alig leplezte megvetését. A kezükben lévő földeket, kiváltságokat és felelősséget hogyan is tehetik fel egy ilyen ostoba kockajátékra. Fel nem foghatta, hogy vannak emberek, akik mégis megteszik.

– Ne mérgeledj – korholta Daregate. – Mondtam neked, hogy könnyebb egy boldog győztest kikérdezni, mint egy mogorva vesztest. Megkaptad, amit akartál, vagy nem?

– Igen, a fene egye meg, de ezerötszáz fontomba került.

– Semmiség ahhoz képest, amit Crandon és Musgrove fognak ma még elveszteni. Veled az a baj Ravenwood, hogy minden pénzt sajnálsz, amit nem közvetlenül a birtokra költöttél.

– Te is másként beszélnél a szerencsejátékról, ha megörökölnéd a bácsikád címét és a földet, ami ezzel jár. Te sem lennél lelkesebb hazárdjátékos, mint én – Julian jelzett a kocsijának, amint kiléptek a csipős, hideg éjszakába. Csaknem éjfél volt már.

– Ebben azért ne legyél olyan biztos. jelenleg még a játéknak szentelem magam. Attól tartok, a bevételeim szempontjából ez nekem nagyon fontos.

– Tiszta szerencse, hogy jó érzéked van a kockához és a kártyához.

– Ezek is azok közé a hasznos dolgok közé tartoznak, amit Etonban tanultam – mondta Daregate hanyagul.

Bemászott a kocsiba, amikor az megállt előttük.

Julian követte és a szemközti ülésen foglalt helyet.

– Rendben, megfizettem érte. Vegyük csak sorba, mit is kaptam ezerötszáz fontért.

– Eggers szerint, és hozzátenném, hogy ő a témának nagy szakértője, még legalább hárman vagy négyen hordanak ilyen gyűrűt – szólt Daregate elgondolkodva.

– Mi azonban csak két nevet szedtünk ki belőle. Utteridge és Varley – mármint abból a férfiből, aki éppen elnyerte Julian pénzét. Minél többet nyert Eggers, annál készségesebben mesélt Daregate-nek és Juliannek. – Kíváncsi vagyok, köztük van-e, aki a gyűrűt adta Sophy barátnőjének. Úgy tudom, Utteridge eltöltött valamennyi időt a birtokon. És abban is szinte biztos vagyok, hogy ez Varleyra is áll. – Julian keze ökölbe szorult, most hogy felidézte Elisabeth hódolójának szinte végtelen névsorát.

Daregate úgy tett, mintha észre sem venné az állításokban megbújó egyéb tényeket, és megmaradt az eredeti témánál.

– Legalább van egy kiindulási pontunk. Vagy Utteridge vagy Varley lehetett az az ember, aki a feleséged barátnőjének a gyűrűt adta.

– Vigye el az ördög. Nem tetszik nekem ez az egész, Daregate. Annyi biztos azonban, hogy Sophy többé nem veheti fel ezt a gyűrűt. Teszek róla, hogy a szemébe kerüljön – ami persze további összetűzésekhez fog vezetni közte és Sophy között. Kétségkívül nagyon ragaszkodik a gyűrűhöz

– Ebben tökéletesen egyetértünk. Semmi esetre sem viselheti, különösen most, hogy megfejtettük a jelentését. Ő azonban nem tudja, mit jelképez a gyűrű, Ravenwood. Számára ez csupán egy emlék. El akarod mondani neki az igazat?

Julian mogorván rázta a fejét.

– Az eredeti viselője egy olyan társasághoz tartozott, ahol arra kötöttek fogadásokat, hogy ki tudja a legmagasabb rangú társaságbeli nőt megszerezni. Hát ezt nem mesélem el neki, az biztos. Éppen elég rosszvéleménnyel van a férfiakról enélkül is.

– Tényleg? – kérdezte Daregate érdeklődve. – Akkor ti jól összeilletek a feleségeddel, Ravenwood. A te véleményed sem különösen jó a nőkről. Megérdemled, hogy olyan asszony legyen a feleséged, aki hasonló módon érez.

– Egy szót se többet, Daregate. Sokkal fontosabb intéznivalóim vannak mára, mint olyasvalakivel vitázni, aki maga is hasonló nézeteket vall. Akárhogy is, Sophy nem hétköznapi nő.

Daregate ránézett, egy kicsit elmosolyodott a bajusza alatt.

– Igen, tudom. Azon töprengtem, vajon te is rájöttél-e? Vigyázz rá, Ravenwood. Tele az erdő farkasokkal, akik éppen ilyen zsákmányra vadásznak.

– Ezt én is nagyon jól tudom – Julian kibámult a kocsí ablakán. – Hol akarsz kiszállni? Daregate vállat vont.

– Talán Brooknál. Úgy érzem innom kell egy kicsit valami civilizált helyen, azután a pokoli nap után, ami mögöttünk van. Te hová mész?

– Megkeresem Sophyt. Lady Dallimore estélyére ment.

Daregate elvigyorodott.

– És nyilván megint sikert sikerre halmoz. Nagyon divatba jött a feleséged. Menj végig a Bond Streeten, vagy látogass el bármelyik szalonba, meg fogod látni, hogy az ifjú hölgyeknek legalább a fele bájosan zilált. Itt-ott lelógó szalagok, félrecsúszott kalapok, földet söprő sálak. Rettentő vidám a kép, de senkinek nem áll olyan jól, mint Sophynak.

Julian magában mosolygott.

– Persze, mert neki nem kell előre megterveznie. A természeténél fogva ilyen.

Negyedóra múlva Julian már a Lady Dallimore báltermében nyüzsgő tömegben küzdötte át magát, Sophy után kutatva. Daregate-nek igaza volt, állapította meg kissé meglepetten. A jelen lévő hölgyek csaknem mindegyikének külseje hagyott valami kívánnivalót maga után. Hajdíszek különös szögben, földön húzott szalagok és kendők, a lehető legkülönbözőbb módon elrendezve. Az egyik rajongót csaknem eltaposta, mert az illető hölgy egy hosszú, saját csuklójára erősített madzaggal közlekedett.

– Helló, Ravenwood, a grófnét keresed?

Julian hátrafordult és megpillantott egy középkorú bárót, akivel időnként megvitatták a háborús híreket.

– Jó estét, Tharp. Történetesen csakugyan Lady Ravenwoodot keresem. Nem láttad véletlenül?

– Könnyű lesz megtalálnod, öregem. Csak nézz körül – a pocakos báró körbemutatott a zsúfolt bálteremben. – Szinte egy lépést sem tehetsz, hogy ne találkoznál egy-egy elhullajtott szalaggal, vagy kendővel, vagy valami egyéb dísszel. Magam is váltottam néhány szót a feleségeddel nem olyan régen. Adott nekem valami kis szíverősítőt, állítólag ez megoldja az emésztési panaszaimat. Bocsánat a szóért, de átkozott mázlista vagy, hogy pont ő a feleséged. Majd ő gondoskodik róla, hogy ezer évig élj. Ráadásul egy tucat gyereket fog neked szülni.

Julian szája megkeményedett az utolsó megjegyzés hallatán. Egyáltalán nem volt benne biztos, hogy Sophy szívesen vállalja azokat a fiúkat. Nem felejtette még el, mennyire tiltakozott a terhesség ellen.

– Merre láttad utoljára, Tharp?

– Azt hiszem Utteridge-dzsel táncolt – Tharp békés tekintete hirtelen elborult. – Most, hogy jobban belegondolok, ez nem szerencsés dolog, pajtás. Ismered Utteridge-et. Hétp próbás gazember. A helyedben azonnal közbelépnék.

Julian gyomra összeszorult. Hogy az ördögbe akadhatott Utteridge össze Sophyval? És ami még fontosabb, miért?

– Azonnal utánanézek. Köszönöm, Tharp.
– Szívesen – a báró arca felderült. – Köszönd meg a nevemben még egyszer azt a szíverősítő receptet, jó? Alig várom, hogy kipróbálhassam. Isten látja lelkem, elegendem van már a krumpli és kenyér diétából. Szeretnék egy szép szelet marhahúst rágcsálni.
– Átadom az üzenetet – Julian elfordult és Utteridge-et kereste a szemével. Sehol nem látta, viszont ott volt Sophy. Éppen a kert felé indult. Waycotton látszott, hogy követni készül, kissé lemaradva mögötte.
Egyszer még ellátja ennek a Waycottonnak a baját, fogadkozott.

A kert csodálatos volt. Sophy hallott róla, hogy ez Lord Dallimore büszkesége. Más körülmények között elgyönyörködött volna az esti holdfény által megvilágított látványban. Látszott, hogy nagy gonddal nyesték a bokrokat, gondozták a teraszokat és virágágyakat.

Ma azonban a rafinált elrendezésű kert megnehezítette számára, hogy megtalálja Lord Utteridge-et. Valahányszor megkerült egy magas bokrot, újabb és újabb zsákutcába jutott. A háztól távolodva egyre nehezebben tájékozódott az árnyak között. Kétszer is belebotlott egy-egy párocskába, akik nyilván azért hagyták el a báltermet, mert magányra vágytak.

Milyen messzire sétálhatott el Utteridge, kérdezte magától egyre idegesebben. Annyira azért nem nagy ez a kert, hogy csak úgy eltűnjön benne. Aztán azon kezdett el töprengeni, egyáltalán miért is vágott neki a férfi egy ilyen kirándulásnak.

A kérdésére szinte azonnal maga adta meg a választ. Egy ilyen típusú alak bizonyára szívesen használja az eldugott zugokat randevúztatásra. Lehet, hogy most is éppen egy szerencsétlen kiszolgáltatott lány hallgatja a kedves sületlenségeit, és azt képzelet, hogy szerelmes. Ha ő csábította el Ameliát, gondolta Sophy magában eltökélten, akkor mindent meg fog tenni, hogy soha ne vehesse el Cordelia Biddle-t, vagy más ártatlan örökösöt.

Szoknyáját két ujjával felemelve éppen meg akart kerülni egy kicsike pánszobrot, amely egy virágágy kellős közepén állt.

– Nem túl bölcs dolog errefelé egyedül sétálgatni – hallatszott Waycott hangja a sötétből. – Egy nő könnyen eltévedhet ebben a kertben.

Sophy riadtan fordult hátra és meglátta a férfit néhány lépésnyire tőle a sötétben. A kezdeti ijedtségét harag váltotta fel.

– Mondja, uram, miért leskelődik mások után?

– Kezdem azt hinni, ez az egyetlen módja annak, hogy négyszemközt beszélhesek magával.

Waycott néhány lépéssel közelebb jött, világos színű haján ezüstösen csillogott a holdvilág. A sötét ruha, melyet oly szívesen viselt, éles kontrasztot képezve szinte kísértetiessé tette megjelenését.

– Szerintem semmi négyszemközt megbeszélőnivalónk nincsen – közölte Sophy, kissé erősebben szorítva a legyezőjét. Egyáltalán nem volt inyére, hogy Waycottal kettesben kell lennie. Julian figyelmeztetései még a fülébe csengtek.

– Téved, Sophy. Rengeteg megbeszélőnivalónk van. Tudnia kell Ravenwoodról és Elisabethről az igazságot. Legfőbb ideje, hogy tisztában legyen a tényekkel.

– Mindent tudok, amit tudnom kell – szölt Sophy határozottan.

Waycott megrázta a fejét, szemei villogtak a sötétben.

– Senki sem tudja az igazat, maga a legkevésbé. Ha tudta volna, soha nem ment volna Ravenwoodhoz feleségül. Maga túlságosan édes és gyengéd ahhoz, hogy önként egy ilyen szörnyetegnek nyújtsa a kezét, mint Ravenwood.

– Megkérem, hogy azonnal fejezze be, Lord Waycott.

– Isten a tudója, nem tehetem – Waycott hangja hirtelen szaggatottá vált. – Nem gondolja, hogy befejezném, ha tudnám. Ha ez olyan egyszerű lenne. De állandóan erre kell

gondolnom. És órá. És mindenre. Kisért a múlt, Sophy. Marcangol. Megmenthettem volna, de nem hagyta.

Most először érezte Sophy, hogy bármi is kötötte Waycottot Elisabeth-hez, az semmiképpen nem lehetett felszínes vagy mulandó. Ez a férfi nyilvánvalóan nagyon kínlódik. Alaptermészetéből adódóan rögtön felébredt benne az együttérzés. Odalépett hozzá, hogy megfogja a karját.

– Csitt – suttogta –, nem szabad magát okolnia. Elisabeth fékezhetetlen volt és idegileg túlfeszített. Ezt mindenki tudta róla, aki a környéken lakott. Bármi is történt, elmúlt. Ne gyötörje magát miatta.

– Tönkretette – nyögte Waycott alig hallható hangon. – Ő tette olyanná. Elisabeth nem akart hozzámenni, tudja. A családja kényszerítette. A szülei Ravenwoodnak csak a pénzét és rangját nézték. A lányuk lelkével nem törődtek. Nem értették meg soha a finom rezdüléseit

– Kérem, uram, hagyja abba.

– Megölte – Waycott hangja erőre kapott. – Eleinte lassan, apró kegyetlenségekkel. Aztán egyre durvább lett. Elisabeth elmesélte nekem, hogy nemegyszer meg is verte a lovaglóostorával – mint egy lovat.

Sophy megrázta a fejét, és eszébe jutott, hányszor bosszantotta már fel Juliant a végsőkig. Soha nem alkalmazott erőszakot.

– Nem, ezt nem hiszem el.

– Pedig igaz. Maga nem ismerte Elisabeth-t, hogy milyen volt régen. Maga nem látta, mennyire megváltozott ettől a házasságtól. Ravenwood kalitkába akarta zárni, elfojtani a benne égő tüzeket. Neki nem volt mit tennie, a számára lehetséges egyetlen eszközzel vágott vissza, felszarvazta. De miközben szabadulni próbált, teljesen megvadult.

– Egyesek szerint ez enyhe kifejezés arra, hogy valójában milyen is volt – mondta Sophy kedvesen. – Azt mondják, örült volt. És ha ez így áll, az bizony nagyon szomorú.

– Ő tette olyanná!

– Nem. Nem okolhatja Ravenwoodot az állapotáért. Aki örült, az a születésétől fogva az, uram.

– Nem – kiáltott Waycott vadul. – Ravenwood lelkén szárad a halála. Még ma is élne, ha nincs Ravenwood, de meg fog fizetni érte.

– Összevissza beszél, uram – jelentette ki Sophy hidegen. – Elisabeth halála véletlen baleset volt. Visszautasítom ezt a vádaskodást. Maga ugyanolyan jól tudja, mint én, hogy az ilyen vádaskodások semmi jóra sem vezetnek.

Waycott megrázta a fejét, mintha meg akarna szabadulni az agyán ülő ködtől. Szemei mintha kicsit szelídültek volna. Beletúrt szőke hajába.

– Hallgasson ide, bolond vagyok, hogy itt locsogok magának.

Sophy ellágyult, mert tudta, mi játszódhat le benne.

– Bizonyára nagyon szerette őt, uram.

– Túlságosan is. Jobban, mint az életemet – Waycott hangja most egészen elhaló volt.

– Nagyon sajnálom, uram. Higgye el, jobban, mint ahogy azt szavakba tudnám foglalni. A férfi halványan elmosolyodott.

– Maga nagyon kedves, Sophy. Kezdem azt hinni, hogy tényleg megért. De nem érdemlem meg a gyengédségét.

– Az egyszer biztos, Waycott, semmi esetre sem érdemli meg – Julian hangja élesen hasított bele a sötétségbe, amint felbukkant az árnyékok közül. Megfogta Sophyt, és elhúzta a másik férfitől. A gyémánt karkötő megcsillant, ahogy juhian kisajátítóan a karjához szorította a lányt.

– Julian, kérem – Sophyt megrémítette a férfi hangja.

Az azonban ügyet sem vetett rá, csak Waycottal volt elfoglalva.

– A feleségem mindig elgyengül, ha valakiről azt hiszi, hogy szenved. Nem fogom hagyni, hogy ezt bárki kihasználja. Magának, Waycott, meg különösen nem. Remélem megértette, amit mondtam?

– Tökéletesen. Jó éjszakát, asszonyom. És köszönöm – Waycott elegánsan meghajolt Sophy felé és eltűnt a kert mélyén.

Sophy felsóhajtott.

– Julian, igazán semmi szükség nem volt rá, hogy jelenetet rendezzen.

Julian halkán káromkodott és közben Sophyt a ház felé terelgette.

– Még hogy jelenetet! Sophy, nem érti, milyen közel jártam megint ahhoz, hogy elveszítsem a fejem maga miatt? Megmondtam már magának, hogy semmilyen körülmények között nem tűröm, hogy Waycottal szóba álljon.

– Ő jött ki utánam a kertbe. Mit tehettem volna?

– Mi a fenének kellett magának kimenni a kertbe egyedül? – vágott vissza Julian.

Ezzel megfogta. Nem mondhatta, hogy Utteridge-ből szeretett volna még többet kiszedni.

– Nagyon meleg volt odabent a teremben – kezdte óvatosan, és megpróbálta tartani magát az igazsághoz, nehogy valami szörnyű hazugságon fogják.

– Azt akkor is tudhatná, hogy az ember nem megy ki egyedül. Hová tette a józan esztét, Sophy?

– Nem tudom, uram, de kezd az az érzésem lenni, hogy esetleg a házasság van rá rossz hatással.

– Nem Hampshire-ben vagyunk, ahol kedvére bókászhat egyedül.

– Igen, Julian.

– Amikor ilyen hangon mond valamit, rögtön érzem, hogy fárasztónak talál – morogta Julian. – Sophy, tudom, hogy túl sokat leckéztetem, de könyörgöm, fogadja meg, amit mondok. Miért keveredik mindig ilyen helyzetekbe? Csak azért, hogy mindkettőnknek bebizonyítsa, semmilyen befolyást nem vagyok képes a feleségemre gyakorolni?

– Nem feltétlenül szükséges rám bármiféle befolyást gyakorolnia, uram – felelte Sophy kimérten. – De kezdem belátni, hogy ezt maga úgysem fogja megérteni soha. Nyilván az első feleségével történtek miatt viselkedik így. De azt megmondhatom, semmiféle hatás nem tudta volna őt megóvni attól, hogy tönkretegye saját magát. Senki sem tudott rá hatni. Azt hiszem, minden emberi segítség hiábavaló lett volna. Ne okolja magát, amiért nem tudott rajta segíteni.

Julian hatalmas keze rákulcsolódott a lány ujjaira.

– Vigye el az ördög! Megmondtam, hogy Elisabeth-ről nem vagyok hajlandó tárgyalni. De az bizonyos: Isten a megmondhatója, nem tudtam megvédeni őt attól, ami olyan vad dolgokba hajszolta, ebben igaza van. Talán senki sem lehetett volna nála bolondabb. De arra mérget vehet, hogy magát meg fogom védeni, Sophy.

– De én nem vagyok Elisabeth – csattant fel Sophy –, és azt is megmondhatom, hogy a legkevésbé sem vagyok bolond.

– Ezt én nagyon jól tudom – szólta Julian megnyugtatóan. – És hálát is adok érte istennek. De szüksége van arra, hogy megvédjem, Sophy. Bizonyos tekintetben maga nagyon sebezhető.

– Ez nem igaz. Tudok én magamra vigyázni, uram.

– Ha olyan nagyon tud magára vigyázni, hogyan dőlhetett be Waycott kis jelenetének? – kiáltotta Julian türelmetlenül.

– Mert nem hazudott. Meg vagyok róla győződve, hogy nagyon szerette Elisabeth-t. Természetesen nem lett volna szabad valakinek a feleségébe beleszeretnie, de ez nem változtat a tényen, hogy igaz érzelmeket táplált iránta.

– Nem vitatom, hogy odavolt érte. Higgye el, nem ő volt az egyetlen. De semmi kétségem nincs afelől, ez a ma esti komédia csak arra irányult, hogy elnyerje a maga együttérzését.

– És ez miért olyan nagy baj, az istenért? Mindenkinek szüksége lehet rá időnként.

– Waycott esetében ez az első lépés egy nagyon ingoványos talajon. Sophy, ha csak a legkisebb lehetőséget is megadja neki, el fog süllyedni. Az a célja, hogy elcsábítsa magát, aztán az arcomba vágja ezt. Akarja, hogy folytassam?

Sophy dühbe gurult.

– Nem, uram, ennyi is elég. De szerintem rosszul ítéli meg Waycott érzéseit. Akárhogy is, esküszöm magának, hogy sem ő, sem más nem fog megkapni. Egyszer már hűséget fogadtam önnek. Miért nem bízik bennem?

Julian elharapott egy ideges kirohanást.

– Sophy, én egy szóval sem állítottam, hogy szándékosan tenne ilyesmit.

– Remélem is, uram – folytatta Sophy, nem törődve azzal, hogy a férfi ki akarja engesztelni.

– A legkevesebb, amit megtehet, uram, ha kijelenti, hogy a szavam elég biztosíték önnek a témával kapcsolatban.

– A fenébe, Sophy, már megmondtam...

– Elég – Sophy hirtelen megállt az út közepén és a férfit is megállásra készítette.

Eltökélten nézett fel rá. – Esküdjön, hogy elhiszi nekem, hogy nem hagyom magam sem Waycott, sem más kelepccéjébe csalni. Esküdjön, mert addig egy tapodtat sem megyek tovább.

– Csakugyan? – Julian a lány arcát sokáig vizsgálta a holdfényben, tekintete távoli és kiszámíthatatlan volt, jobban, mint valaha.

– Ennyivel tartozik nekem, Julian. Olyan nehezebb esik kimondani ezeket a szavakat? Amikor a karkötőt és a könyvet nekem ajándékozta, azt állította, becsül engem. Most bebizonyíthatja, de nem gyémántokkal vagy smaragdokkal.

Valami villant Julian tekintetében, ahogy a lány arcát két kezébe fogta.

– Maga bőszt vadállattá változik, amikor a becsületéről van szó.

– Nem vagyok semmivel sem bösebb, mint ön lenne uram, ha az ön becsületét vonnák kétségbe.

Julian némi rosszállással ráncolta a homlokát.

– Csak nem fogja kétségbe vonni a becsületességemet, ha netán nem teszek eleget a kérésének?

– Természetesen nem. Az ön becsületességéhez nem fér kétség, uram. Csak azt szeretném, ha ön ugyanolyan tisztelettel viseltetne irántam. Ha semmi mást nem érez velem kapcsolatban, mint megbecsülést, akkor, az isten szerelmére, legalább ennek adja valamiféle tanújelét.

A férfi egy darabig némán állt és Sophyt nézte.

– Túl sokat kér, Sophy.

– Csak annyit, mint ön tőlem.

A férfi elgondolkozva bölintott, majd vonakodva engedett.

– Igaza van – mondta csendesesen –, nem ismerek egyetlen nőt sem, aki ilyen hévvel és ilyen módon vitatkozna a becsületről. Voltaképpen egyetlen nőt sem ismerek, aki egyáltalán foglalkozna a kérdéssel.

– Lehet, hogy ez azért van így, mert a férfiak általában nem foglalkoznak a nők véleményével ebben a témakörben, hacsak a nők becsületén esett csorba nem fenyegeti a férfiak önnön becsületét.

– Könyörgöm, hagyja abba. Megadom magam – Julian felemelte a kezét, hogy ezzel vessen véget a további vitának. – Rendben, asszonyom, megesküszöm önnek, hogy teljes szívemmel megbízom az ön asszonyi becsületében.

A lányban lévő feszültség engedni látszott. Félénken elmosolyodott. Tudta, milyen nehezére esett Juliannek ezt az engedményt megtennie.

– Köszönöm, Julian – hirtelen ötlettől vezérelve lábujjhegyre állt és könnyű csókot lehelt a férfi ajkára. – Soha sem fogom elárulni – suttogta őszintén.

– Nem látom be, miért ne jöhetnénk ki mi ketten egymással? – Julian karjai átfogták a lányt. Szorosan magához húzta. Szája rátapadt Sophyéra, hevesen vágyakozva, sürgető vadsággal csókolta.

Amikor végül egy perccel később elengedte, szemében a már ismert beteljesülés várákozása ült.

– Julian?

– Azt hiszem, leghűségesebb kis feleségem, ideje hazamennünk. Terveim vannak még ma estére.

– Valóban, uram?

– A leghatározottabban – ezzel karon fogta a lányt, és olyan hatalmas léptekkel indult a bálterem felé, hogy Sophynak szökdelnie kellett, hogy lépést tudjon tartani vele. – Úgy gondolom, most rögtön búcsút veszünk a háziasszonyunktól.

De amikor nem sokkal később beléptek házuk ajtaján, Guppyval találták szembe magukat, akinek arckifejezése szokatlan aggodalmat tükrözött.

– Végre, hogy megjött, uram. Már küldetni akartam önért a klubba. A nagynénje, Lady Sinclair nagyon rosszul van, és Miss Rattenbury már kétszer is üzent asszonyunkért.

Julian nyugtalanul járkált a szobájában, tudta, hogy azért nem képes elaludni, mert Sophy nincs a szomszéd szobában. Pedig ott kellene lennie. Kezével amúgy is borzas hajába túrt, és azon töprengett, hogyan is juthatott idáig, hogy már aludni sem tud rendesen, ha Sophy nincs a közelében.

Levetette magát a székbe, melyet az ifjú Chippendale-től szerzett be néhány évvel ezelőtt, amikor még mindketten a neoklasszikus stílust részesítették előnyben. A szék ifjúkorának idealizmusát tükrözte, gondolta Julian a múlton merengve.

Akkoriban, de régnek tűnt is az az idő, görög és latin klasszikusokról vitatkozott éjszakába nyúlóan, a reformszárny radikális liberalizmusa vonzotta, és még annak is szükségét érezte, hogy golyót röpítsen két férfiba, akik Elisabeth-t merték gyalázni.

Sok minden történt azóta, gondolta Julian. Mostanában már sem ideje, sem kedve nem volt ahhoz, hogy a klasszikusokkal foglalkozzon; arra is rájött, hogy a reformszárny képviselői még a radikálisak is, éppen olyan korrumpáltak, mint a konzervatívok; és Elisabeth becsületének védelmében bármit tenni egyszerűen nevetséges lett volna.

Szórakozottan simogatta a gyönyörűen megmunkált mahagóniszék karfáját. Lényének egy része még mindig fogékony volt az egyszerű, klasszikus motívumokra, állapította meg maga is elcsodálkozva. És lényének ugyanez a része még megpróbálkozott néhány verssorral is, hogy a karkötő és gyógyfüves könyv mellé odaadhassa Sophynak. A versike nyersre és döcögősre sikeredett.

Cambridge és az Elisabeth-szel eltöltött mézeshetek óta nem írt verseket. Az igazat megvallva mindig is tisztában volt vele, hogy nem sok tehetség szorult belé. Egy-két kísérlet után türelmetlenül gyúrte össze a papírt, és inkább a levél mellett döntött, amit végül is odaadott Sophynak az ajándékok kíséretében.

De ezzel a dolog még nem ért véget. Ma este újabb tanújelét fedezte fel annak, hogy ifjúkori idealizmusából megmaradt még valami, bármennyire is igyekezett azt csírájában elfojtani, cinikus, realista világnézete mögé rejtteni. Azt nem tagadhatta, hogy valami megmozdult benne Sophy kérésére, szeretne volna elhíttetni a lánnyal, hogy tisztelettel adózik becsületességének.

Julian azon törte a fejét, nem kellett-e volna megengednie, hogy Sophy Fannyval és Harriette-tel töltsen az éjszakát. Nem mintha sokat számított volna, hogyan dönt, gondolta kesernyésen. Attól a pillanattól fogva, hogy Sophy meghallotta Guppytól, mi történt, eltökélte, hogy azonnal indul Fanny betegágya mellé.

Julian nem vitatkozott. Maga is aggódott a néni állapota miatt. Fanny önző, kiszámíthatatlan és időnként elviselhetetlen volt, de mindennel együtt Julian azért szerette. Idős szülei halála óta ő volt az egyetlen Ravenwood, akit őszintén kedvelt.

Ahogy Sophy az üzenetet megkapta, nem vesztegette az idejét. Éppen csak átöltözött és felébresztette a komornáját. Mary nyüzsögve összerámolta azt a néhány szükséges dolgot, melyet Sophy kiválasztott az egészségügyi dobozából, valamint az értékes Culpeper-féle gyógyfüves könyvet.

– Fogytán van néhány füvem – mondta bosszankodva Juliannek a kocsiban, amely Fannyékhoz vitte. – Talán a helyi patikák valamelyikéből be tudok szerezni jó minőségű kamillát és török rebarbarát. Nagy kár, hogy öreg Bess ilyen messze lakik. Az ő füvei a legmegbízhatóbbak

Amikor megérkeztek Fannyhoz, a feldúlt Harriette nyitott ajtót. Az egyébként józan Harry idegessége döböntette rá Juliant arra, hogy a nagynénje tulajdonképpen mennyire beteg.

– Hála istennek, hogy megjöttél, Sophy. Annyira aggódtam. El akartam küldeni a doktorért, de Fanny hallani sem akart róla. Azt mondja rá, hogy sarlatán és nem teheti be a lábát ide. Nem hibáztatom. Tényleg több betege hal meg, mint amennyi felépül. Rajtad kívül nem tudtam mást hívni. Ugye, nem haragszol?

– Hát persze hogy nem. Máris megyek hozzá, Harry. – Sophy gyorsan elköszönt Juliantól és nekivágott a lépcsőknek, nyomában az inassal, aki a gyógyszeres ládáját hozta. Harriette Julianhez fordult, aki még mindig ott ácsorgott az előtérben. Aggódva nézett rá.

– Köszönöm, hogy megengedte, hogy Sophy eljőjön ebben a lehetetlen időpontban.

– Akkor sem tudtam volna megakadályozni, ha szándékomban állt volna – felelte Julian. – Egyébként is tudja jól, hogy szeretem Fannyt. Azt akarom, hogy a lehető legjobb ellátásban részesüljön, és az orvossal kapcsolatban osztom a véleményét. A doktor egyetlen gyógymódja az, hogy eret vág a páciensnek.

Harriette felsóhajtott.

– Attól tartok, igaza van. Soha nem volt nagy bizalmam az érvágásban, és higgye el nekem, hogy Fannynak arra semmi szüksége. Már épp elégszer volt része benne, így nem marad más hátra, mint Sophy és a gyógyfüvei.

– Sophy gyógyfüvei nagyon hatékonyak – nyugtatta meg Julian. – Ezt magam is tanúsíthatom. Az én személyzetem a legegészségesebb és legerősebb az egész városban.

Harriette elmosolyodott, amennyire tőle tellett, a humort értékelve.

– Igen, tudom. Nálunk is ragyogó egészségi állapotnak örvend a személyzet, hála Sophy ragyogó tanácsainak. Nekem is sokat javult a reumám, amióta az ő receptjét alkalmazom. Nem is tudom, mire mennénk nélküle, uram?

A kérdés elgondolkodtatta Juliant egy kicsit.

– Nem tudom – mondta végül.

Húsz percre rá Sophy jelent meg a lépcső tetején és közölte, hogy Fanny rosszullétét feltehetőleg romlott hal okozta, amit vacsorára fogyasztott, és még órákba telik, míg a kezelés hat.

– Mindenképpen itt töltöm az éjszakát, Julian.

Julian tudta, úgyis hiába vesztegetné a szót, vonakodva bár, de hazaindult a kocsival.

Rögtön elfogta a nyugtalanság, mihelyst elküldte Knapont és a lefekvéshez készülődött magányos ágyába.

Azon töprengett, ne menjen-e le a könyvtárba valami unalmas könyvért, amikor hirtelen eszébe jutott a fekete gyűrű. Részben Fanny betegségén, részben a kerti jelenet feletti aggodalmában egészen meg is feledkezett arról az átkozott gyűrűről.

Daregate-nek igaza van. Azonnal meg kell szabadulnia tőle. Julian elhatározta, hogy most rögtön kiveszi Sophy ékszeres dobozkájából. Már attól is rosszul volt, hogy egy ilyen dolog a felesége birtokában található. Nagyon is elképzelhető róla, hogy fogja magát, és megint felveszi.

Julian felkapott egy gyertyát és elindult Sophy szobájába. A szoba Sophy nélkül kihaltnak és elhagyatottnak tűnt. Rájött, mennyire hozzátartozik már az életéhez. Átkozta az összes halárust, akik romlott halat árulnak, és akik miatt a lány ágya most üres. Ha Fanny nem lenne beteg, most szeretkezhetne az ő makacs, gyengéd, érzéki, becsületes kis feleségével.

Julian odalépett a fésülködő-asztalkához és felemelte az ékszeres doboz fedelét. Egy ideig csak állt és nézte Sophy szerény ékszergyűjteményét. Az egyetlen értékes darab az a gyémánt karkötő volt, melyet ő ajándékozott neki. Gondosan helyezték el a vörös bársonypárnán, a fő helyen.

Szüksége lesz egy fülbevalóra is, amely illik a karkötőhöz, gondolta Julian.

Tekintete a doboz sarkában megbújó fekete gyűrűre esett. Egy összehajtogatott kis cetlin feküdt. Juliant már a gyűrű látványa is elöntötte dühvel. Sophy tudta, hogy a gyűrűt egy

szívtelen gazember adta a nővérének, aki gátlástalanul leszakította az ártatlanságát. De azzal nincs tisztában, hogy mennyire veszélyes lehet ez a gyűrű, vagy az, amit képvisel.

Julian benyúlt a dobozba és kivette a gyűrűt. Keze a papírhoz ért. Rossz érzéssel felemelte és kihajtogatta.

A papíron három név állt: Utteridge, Varley, Ormiston.

Julian csendes dühe fékevesztett vad haraggá gerjedt.

– Tényleg meg fog gyógyulni? – Harriette aggódva állt Fanny ágya mellett, barátnője sápadt arcát tanulmányozva. Fanny órákon át csak hányt és a gyomrát fájlalta, majd kimerülten elaludt.

– Azt hiszem, igen – válaszolta Sophy, és újabb csipet teát kevert el egy pohár vízben. – A romlott étel nagy részét kiadta magából, és látod, már nem szenved annyira. Reggelig mellette maradok. Szinte biztosra veszem, hogy a nehezen már túl van, de majd meglátjuk.

– Én is itt maradok.

– Semmi szükség nincsen rá, Harry. Kérlek, fekdj le nyugodtan. Szinte ugyanolyan kimerült vagy, mint Fanny.

Harriette legyintett a megjegyzésre.

– Ugyan már. Úgysem tudnék aludni, amíg Fanny állapota nem javul.

Sophy megértően mosolygott.

– Nagyon jó barátnő vagy, Harry. Szerencséje van Fannynak.

Harriette leült egy székre és a szoknyáját igazgatta tétova mozdulatokkal.

– Nem, nem, Sophy. Pont fordítva. Én vagyok szerencsés, hogy a barátnőmnek mondhatom Fannyt. Életem öröme – a világon ő az egyetlen, akinek mindent elmondhatok, legyen az okos vagy buta dolog. Vele megoszthatok minden pletykát és hírt. Az ő jelenlétében sírhatok és nevetek, még az sem baj, ha vele egy kicsit több sherryt iszom a kelletténél.

Sophy a másik székbe ült le és megértően hallgatta Harriettet.

– Ő az egyetlen a világon, aki mellett szabadnak érezheted magad.

Harriette arca felragyogott.

– Igen. Pontosan így van. Az egyetlen, aki mellett szabadnak érezhetem magam – simogatta meg a hímzett ágytakarón Fanny élettelenül heverő kezét.

Sophy tekintete követte a mozdulatot, és megérezte a benne rejlő szeretetet. Az ismerős vágyakozás öntötte el, és a Juliannel való kapcsolatára gondolt.

– Nagyon szerencsés vagy Harry – mondta lágyan. – Nem hinném, hogy túl sok házaspár lenne, akik így megértik egymást, mint ti ketten Fannyval.

– Tudom. Szomorú, de érthető. Hogyan is érthetné meg egy férfi és egy nő úgy egymást, ahogy én és Fanny? – kérdezte Harriette egyszerűen.

Sophy összekulcsolta ölében lévő két kezét.

– Talán – kezdte lassan –, a tökéletes egyetértésre nincs is szükség, ha van gyengéd szeretet és kölcsönös tisztelet, valamint mindkét fél törekszik a toleranciára.

Harriette élesen nézett rá, aztán kedvesen kérdezte.

– Te is ezt szeretnéd megtalálni Ravenwooddal, drágám?

– Igen.

– Amint mátt korábban is mondtam, ő jó ember, már ahhoz képest, hogy férfi, de azt nem tudom, képes lesz-e azt nyújtani neked, amit szeretnél. Fannyval tehetetlenül néztük, ahogy Elisabeth kiégetett belőle minden olyan melegséget, amit most te keresel. Én személy szerint nem vagyok biztos abban, hogy egy férfi meg tudja-e adni egy nőnek azt, amire igazán szüksége van.

Sophy ujjai szorosabban kulcsolódtak össze.

– A férjem, és szeretem őt. Nem tagadom, néha arrogáns, makacs és nehéz vele, de amint te is mondod, rendes, jó ember. Komolyan veszi a felelősséget. Soha nem mentem

volna hozzá feleségül, ha nem lennék annyira biztos benne. Volt idő, amikor azt hittem, soha nem megyek férjhez.

Harriette barátságosan bólintott.

– A házasság rendkívül kockázatos egy nő számára.

– Nos, én vállaltam a kockázatot. Remélem megtalálom a módját, hogy működjön – Sophy elmosolyodott, ahogy felidézte a Julian és közte lejátszódott jelenetet a kertben. – Éppen amikor úgy látom, hogy az egész teljesen kilátástalan, Julian megcsillant egy reménysugarat, és én újra visszanyerem a vállalkozásba vetett hitemet.

Fanny megfordult és nem sokkal pirkadat után kinyitotta szemét. Először Harriette-re esett a pillantása, aki csendesen hortyogott a mellette lévő székben. Fanny nagy szeretettel nézte. Aztán elfordította a fejét és meglátta Sophyt, aki éppen hatalmasat ásított.

– Látom, a védőangyalaim vigyáztak rám egész éjszaka – állapította meg Fanny, kissé gyenge hangon, de már sokkal inkább hasonlított a régi énjére. – Attól tartok, hosszúra sikeredett ez az éjszaka. Ne haragudjatok.

Sophy kuncogva felállt és nagyot nyújtózkodott.

– Úgy látom, lényegesen jobban vagy?

– Határozottan, de azt mondhatom, soha többé nem eszem hideg rombuszhalsalátát – Fanny felült a párnán és Sophy keze után nyúlt. – Nem is tudom, hogyan köszönjem meg neked a jószágodat, drágám. Ilyen kellemetlenségekkel terheltelek. Nem tudom, miért nem kaphattam valami finomabb nyavalyát, mint például a neuraszténia vagy az idegösszeroppanás.

A szomszéd szék felől hallatszó csendes hortyogás hirtelen félbeszakadt.

– Jaj, Fannykám, édes – kiáltott fel Harriette, amint magához tért –, ilyen betegségek téged nem fenyegetnek, az biztos. – Előrehajolt és megfogta barátnője kezét. – Hogy érzed magad, drágám? Halálra rémítettél. Ezt többet ne tedd velem.

– Törekedni fogok rá, hogy ne ismétlődjön meg ez az incidens – fogadkozott Fanny.

Sophy látta a két nőből sugárzó leplezetlen szeretetet és elcsodálkozott. Hirtelen rájött, hogy a köztük lévő kötelék több mint baráti. Ideje mennie, gondolta. Nem tudta, hogy jól ítéli-e meg Julian nagynénje és barátnője viszonyát, de azt látta, hogy jobb lesz magukra hagyni őket.

Felállt és kezdte összeszedni a holmiját.

– Szeretném megkérni a komornyikodat, hogy vigyen haza kocsival, ha lehet.

– De Sophy, reggelizned kell – mondta rögtön Harriette. – Egész éjjel le sem hunytad a szemed, nem mehatsz el evés nélkül.

Sophy a hatalmas órára nézett és megrázta a fejét.

– Ha sietek, akkor Juliannel együtt reggelizhetem.

Fél órával később Sophy már a saját hálószobájában volt, újra ásított egyet majd rájött, hogy az ágy jobban vonzza, mint a reggeli. Életében soha sem érezte magát még ilyen kimerültnek. Maryt kiküldte a szobából, mondván, boldogul egyedül is, és leült a fésülködő asztalkájához. A székben töltött éjszaka sokat rontott amúgy is mindig rendetlen külsején, állapította meg kritikusan. A haja rémesen nézett ki.

Ezüst keféje után nyúlt, majd szeme megakadt a gyémántokon. Döbbenet látta, hogy az ékszerdobozát nyitva felejtette. Rettenetesen sietett az este. Nyilván megfélekedezett róla, hogy becsukja, amikor levette a gyémánt karkötőt.

Sophy már-már becsukta a dobozt, amikor rémülten látta, hogy a fekete gyűrű és a három nevet tartalmazó papír eltűnt.

– Ezeket keresi, Sophy?

Julian hideg kérdésére Sophy talpra ugrott és megfordult. Ravenwood a két szobát összekötő ajtóban állt. Már felöltözött, és egyik kezében a fekete gyűrűt tartotta. A másikban a papírdarabot.

Sophy először a gyűrűre, majd Julian hidegen csillogó szemébe nézett. Rettegés fogta el.

– Nem értem, uram. Miért vette ki a gyűrűt az ékszerdobozomból? – Szavai bátran és nyugodtan csengtek, pedig nem így érezte magát. Lábai remegni kezdtek, amikor rájött, mekkora jelentősége van annak, hogy Julian megtalálta a nevek listáját.

– Hogy a gyűrűt miért vettem el, az egy hosszú történet. Mielőtt ebbe belemennék, elmondhatná, hogy van Fanny?

Sophy nyelt egyet.

– Sokkal jobban, uram.

A férfi bólintott, besétált a szobába és az ablak melletti székre telepedett. A fekete fémen gyengén megcsillant a reggeli fény.

– Remek. Maga szinte olyan, mint egy kedves nővér, asszonyom. No, most, hogy ezt megbeszéltük, semmi nem téríthet el attól, hogy megtudjam, mi a szándéka a listán lévő emberekkel?

Sophy visszaereszkedett a fésülködőasztalához, kezét összekulcsolta és azon töprengett, hogyan is álljon hozzá ehhez az új fordulathoz. A hosszú, végigvirrasztott éjszaka ködként ült az agyán.

– Ha nem tévedek, megint haragszik rám, uram?

– Megint? – Szemöldöke fenyegetően szaladt össze. – Úgy mondja ezt, mintha az időm nagy részét ilyen hangulatban tölteném magával?

– Úgy tűnik, uram – mondta Sophy boldogtalan hangon. – Valahányszor kezdem azt hinni, hogy haladást értünk el, mindig közbejön valami és elrontja az egészet.

– Ki tehet róla?

– Nem okolhat mindenért engem – jelentette ki Sophy és érezte, hogy ereje fogytán. Ez már túl sok volt. – Gondolom nem érdekli, de elmondanám, hogy hosszú és fárasztó éjszaka áll mögöttem. Lényegében semmit sem aludtam, így nem szeretném, ha ebben az állapotban faggatna. Ha lehetne, halasszuk el, míg alszom egyet

– Nem, Sophy. Egy perccel sem halasztjuk el. Ha megnyugtatja, akkor közölhetem, hogy magam se sokat aludtam az éjjel. Az éjszaka nagy részét azzal töltöttem, hogy rájöttem, hol és hogyan jutott hozzá ehhez a listához, és vajon miért kapcsolja a gyűrűhöz a neveket? Mégis mit gondol, mi a fenét művel? Mit tud ezekről az emberekről és mi a fészkes fenére készül a birtokában lévő információkkal?

Sophy fáradtan hallgatta. Volt valami a hangjában, ahogyan a kérdéseit feltette, amitől Sophy érezte, Julian legalább annyit tud a gyűrűről, de lehet, hogy többet is, mint ő.

– Már mondtam magának, hogy a gyűrűt a nővéremtől kaptam.

– Ezt már hallottam, és a nevek?

Sophy a szája szélét rágta.

– Ha bármit mondok róluk, még dühösebb lesz, uram.

– Pedig nincs más választása. Hogyan jutott a nevekhez?

– Charlotte Featherstone-tól – semmi értelmét nem látta a tagadásnak. Soha nem tudott hazudni, akkor sem, amikor jobb formában volt, ma pedig ilyen kimerülten megpróbálni sem érdemes. Ráadásul nyilvánvaló, hogy Julian máris túl sokat tudott.

– Featherstone. Az ördögbe. Sejthettem volna. Mondja csak drágám, gondolja, hogy marad még valami a jó hírből, ha kiderül, hogy ilyen félvilági nőszemélyekkel érintkezik? Vagy egész egyszerűen füttyül a pletykákra?

Sophy lehajtotta a fejét.

– Nem személyesen beszéltem vele. Egy barátnőm vitte el az üzenetet. Miss Featherstone nagyon diszkréten válaszolt. Igazán rendes nő, Julian. Azt hiszem, barátok lehetnénk.

– Nyilván nagyon szórakoztatónak találná ő is magát – vetette oda Julian durván. – Kimeríthetetlen forrás lehetne még egy ilyen elfásult valakinek is. Mit írt abban az üzenetben?

– Azt kérdeztem tőle, hogy találkozott-e ilyen gyűrűvel, és ha igen, kinek a kezén? – Sophy állta Julian tekintetét. – Meg kell értenie, uram, hogy az egész csak ezt a problémát érintette, amiről már beszéltem.

– Miféle problémát? – kérdezte.

– Először is, alig figyel arra, amit mondok, igaz? Arra utalok, hogy megmondtam magának, van egy problémám, melyet meg kívánok oldani, és a jövőben azzal fogok foglalkozni, így nem leszek útjában. Nem emlékszik, azt is közöltem, hogy a magam útját járom majd. És arra emlékszik-e, hogy megígértem, olyan felesége leszek, amelyet kívánt magának? Nem leszek útjában és nem okozok több fejtörést? Mindezt akkor mondtam önnek, amikor világossá vált, hogy a szerelmem és az érzéseim hidegen hagyják.

– Az ördögbe, Sophy. Ez én soha nem állítottam. Maga szándékosan félreért engem.

– Nem, uram, nem értettem félre. – Julian elnyelt egy szitkot.

– Most nem hagyom, hogy elterelje a figyelmemet, esküszöm. Erre még visszatérünk. Pillanatnyilag arra lennék kíváncsi, mit derített ki a gyűrűről?

– Bizonyos kutatások, melyeket Lady Fanny könyvtárában végeztem, arra vezettek, hogy a gyűrűt valószínűleg egy bizonyos titkos társaság tagjai viselik.

– Miféle titkos társaság, Sophy?

– Az a gyanúm, maga is tudja a választ erre a kérdésre, uram. Egy olyan társaság, amelynek tagjai nőkre vadásznak. Amikor idáig jutottam, akkor fordultam Charlotte Featherstone-hoz további információért. Feltételeztem, hogy ő olyan társadalmi körökben mozog, ahol ilyenfajta emberek is előfordulhatnak. És igazam is lett. Három férfit nevezett meg, akik a jelenlétében ilyen gyűrűt viseltek.

Julian szeme összeszűkül.

– Uramisten! Maga meg akarja találni Amelia kedvesét? Tudhattam volna. És mégis, mi a fenét akar vele tenni, ha megtalálta?

– Társadalmilag lehetlenné teszem.

Julian döbbenetesen nézett rá.

– Tessék?

Sophy nyugtalanul fészkelődött székében.

– Nyilván ő is egyike azoknak a vadra lesőknek, akikkel kapcsolatban figyelmeztetett, Julian. Az előkelő társaság tagja, aki fiatal nőket csal kelepchébe. Az ilyenek nagyra tartják társadalmi rangjukat, nem? Anélkül ugyanis nem sokra mennének, hiszen a közelébe se jutnának a kiszemelt áldozatnak. Az én szándékom pedig az, hogy megfosztom az illetőt a társadalmi kapcsolataitól, amennyiben lehetséges.

– Az istenre esküszöm, hogy az elszántsága lélegzetelállító. A veszélyre nem is gondol, ugye? A leghalványabb fogalma sincs arról, hogy mihez nyúlt. Hogyan lehetséges, hogy az olyan misztikus dolgokban, mint a gyógyfüvek, mindent tud, és ugyanakkor ilyen hihetetlenül ostoba, amikor a jóhíreről, vagy az életéről van szó?

– Julian, higgye el, semmit sem kockáztatok – Sophy előrehajolt, remélve, hogy megérti. – Nagyon óvatos leszek. Az a tervem, hogy megismerkedem mindhármójukkal és kikérdezem őket.

– Kikérdezi őket? Édes istenem. Kikérdezi őket!

– Nagyon körültekintően, természetesen.

– Hát persze – Julian hitetlenkedve csóválta a fejét. – Sophy, engedjen meg egy megjegyzést, magának körülbelül olyan érzéke van a körültekintéshez és a ravaszkodáshoz,

mint nekem, mondjuk a hímzéshez. Továbbá, a listán szereplő három férfi mindegyike gazember, élvhajhász kéjenc, a legrosszabb fajtából. Csalnak a kártyában, megszereznek minden útjukba eső nőt és kevesebb a becsület bennük, mint egy pincsikutyában. Voltaképpen a kutya jóval megbízhatóbb. És maga ezeket akarta kikérdezni?

– Az a szándékom, hogy a válaszok alapján majd kikövetkeztetem, melyikük a bűnös.

– Kivétel nélkül mindegyik képes lenne magát habozás nélkül apró darabokra szedni.

Mielőtt észbe kapna, már rég végeztek magával. – Juliant majd szétvetette a mérég.

Sophy felemelte a fejét.

– Nem tudom, hogy történhetne ez meg, ha vigyázok.

– Istenem, adj erőt! – sziszegte Julian. – Ez az asszony megőrült.

Sophy sem tudott tovább uralkodni magán. Talpra ugrott és a keze ügyébe eső legközelebbi tárgyat felkapta. A fésülködő-asztalkán lévő kristályhattyút ragadta meg.

– A fene egye meg, Julian, nem örültem meg. Elisabeth lehet, hogy megőrült, de én nem. Talán buta, ostoba és naiv vagyok a maga szemében, de bolond nem. Istenemre, uram, meg fogom tanítani magát arra, hogy a jövőben ne tévesszen össze az első feleségével, még ha ez lesz életem utolsó tette is.

Ezzel a dísz tárgyat tiszta erőből a férfihoz vágta. Julian, aki a kitörés előtt éppen fel akart állni, alig tudta kikerülni a repülő tárgyat. A válla mellett suhant el és a falnak vágódott. Julian ügyet sem vetett a kárra, három öles lépéssel a szoba másik végében termett.

– Ne féljen, asszonyom – mondta határozottan, és a karjaiba kapta Sophyt. – Nem áll fenn annak a veszélye, hogy magát összetéveszem Elisabeth-szel. Teljesen ki van zárva. Higgye el nekem, Sophy, maga különleges egyéniség. Olyan mértékben paradox, hogy az már leírhatatlan. És igaza van. Bolondnak sem bolond. Inkább én leszek az hamarosan.

Az ágyhoz húzta, és teketóriázás nélkül ledöntötte a takaróra. Ahogy a lány az ágyra zuhant, haja kibomlott. Julian melléje telepedett és kezdte lehúzni a csizmáját.

Sophy felbőszülten förmedt rá:

– Mégis mit művel?

– Maga szerint mit művelek? Gyógyírt keresek a bajomra. Az egyetlen létezőt – felállt és kinyitotta a nadrágját.

Sophy döbbenet bámulta kibukkanó férfiasságát, amely keményen meredt előre. Kissé megkésve próbálta gondolatait összeszedni és az ágy másik vége felé gurult.

Julian könnyedén utánanyúlt és egyik hatalmas kezével megragadta a csípőjét, megakadályozva ezzel, hogy megszökjön.

– Nem, asszonyom, most itt marad.

– Ezt nem gondolhatja komolyan, hogy most... lefektessen, Julian – tajtékozott Sophy. – Egy vita kellős közepén vagyunk.

– Semmi értelme annak, hogy vitatkozzunk. Maga meggyőzőhetetlen. És azt hiszem, én is. Így aztán arra gondoltam, valami más megoldással kellene lezárnunk ezt a kellemetlen témát. Ha semmi más haszna nincs is, legalább átmenetileg elcsendesedik a vihar.

Szerelem és harag közt őrlődve Sophy csak nézte, amint Julian az utolsó ruhadarabjától is megszabadul. Kezét egy pillanatra sem vette le Sophy csípőjéről, miközben vetkőzött, aztán a lányt hanyatt fektette.

Meztelenül ráfonódott, erős kezével fogva tartva. Szeme csillogott és arcára kiült a vágy.

– Egyszer és mindenkorra mondom ezt neked – mondta lassan hámozva le Sophyról a ruhát. – Még véletlenül sem tévesztettek soha össze Elisabeth-szel. Hogy bolondnak neveztelek, csak egy beszédfordulat volt, nem más. Nem akartalak megbántani. Remélem, megérted, hogy azt viszont megtiltom, hogy egyéni bosszúd hajtsd.

– Nem állíthat meg, uram.

– De igen, Sophy – motyogta, amikor már lehúzta a ruhát a lányról. – Megtehetem és meg is fogom tenni. Annak ellenére, hogy megértem az indokaidat. Az eddigiek alapján lehet, hogy kételkedsz abban, hogy képes vagyok eleget tenni házastársi kötelezettségeimnek Lángoló üstökös-ként söpörtél végig a városon. Én pedig, amilyen szerencsétlen tökfilkó vagyok, ott kullogtam mögötted, lemaradva. De ennek az ámokfutásnak vége, kedvesem.

– Csak nem fenyeget, Julian?

– Szó sincs róla. Csak azt magyarázom, hogy ezúttal túl messzire mentél. De ne aggódj. Esküszöm, hogy megvédelek, mindenáron – és kikapcsolta a lány batiszt ingmellét.

– Nincs szükségem védelemre, uram. Megtanultam a leckét. Ezekben a mi köreinkben az a szokás, hogy a férj és feleség külön utakon járnak. Magának semmi köze az én dolgaimhoz és fordítva. Már megmondtam, követem az úgynevezett úri társaság szabályait.

– De hát ez marhaság, és ezt te is nagyon jól tudod. Isten a tudója, akkor sem tudnék nem törődni veled, ha véletlenül ez lenne a szándékom – végre minden ruhadarabtól sikerült megszabadítania Sophyt. Egy pillanatra megállt és forró tekintetével végigfutott a lányon. – Márpedig, drága Sophy, én törődni akarok veled.

A lány érezte a másikban égő vágyat és saját követelődző testének forróságát is. Tudta, hogy a férfinak igaza van. Az ágyban legalább nem tudták egymást semmibe venni. Hirtelen gyanú ébredt benne, amint a férfi keze a combhajlatához ért.

– Ugye nem akar megütni? – ejtette ki tagoltan a szavakat.

– Nem? – Julian elmosolyodott, rövid, felvillanó gonosz férfi kajánsággal, amely éppen olyan érzéki volt, mint kezének simogatása Sophy testén. – Izgalmas lenne téged megverni – és finoman dörzsölgette a lány fenekét.

Sophyt elöntötte a forróság az érintésétől, majd határozottan megrázta fejét.

– Nem, maga nem az a fajta, aki elveszti az önuralmát és erőszakot alkalmaz egy nővel szemben. Lord Waycottnak is megmondtam, amikor azt állította, hogy maga verte az első feleségét.

Julian elragadó mosolyának már nyoma sem volt.

– Sophy, ebben a pillanatban nem óhajtok sem Waycottról, sem az első feleségemről társalogni.

Lehajtotta a fejét és gyengéden harapdálni kezdte a lány egyik feszes mellbimbóját. Ujjhegyével alig érintve simogatta közben a hasa alatt lévő dombocskát.

– De én biztos vagyok benne, hogy nem nyúlna hozzám egy lovaglóstorral – folytatta Sophy lihegve, mert Julian ujjai szétnyitották –, az jutott eszembe, talán mégsem áll teljesen az ilyen dolgok felett, ha arról van szó, hogy az akarata teljesüljön.

– Lehet, hogy igazad van – engedett Julian, bár nem volt meggyőzve. Megcsókolta a nyakát, a vállhajlatát, majd a száját. A hosszú csók alatt Sophy nyöszörögve bújt hozzá. Aztán a férfi elengedte és mélyen a szemébe nézett.

– Van valami kifogásod a taktikám ellen, amellyel azt próbálom elérni, hogy megfogadd a tanácsomat, édes?

A lány csak nézte és megpróbált tiszta fejjel gondolkodni, de testével csak a simogató kezek okozta gyönyört érezte.

– Ne képzelje, hogy ezzel a módszerrel befolyásolni tud.

– Miféle módszerrel? – Két ujja közben belemélyedt a lányba, majd finoman szétnyitotta őket, ezzel teljesen kitérve a rejtett zugot.

Sophy felsóhajtott, egész teste megfeszült.

– Ezzel a módszerrel.

– Soha. Nem tartom magam olyan pompás szeretőnek, hogy elérjem az ágyban nálad azt, hogy legfontosabb elveidet feladd miattam. – Kínzó lassúsággal húzta vissza az ujjait. – Jaj, édesem- Mintha forró méz áradna belőled.

– Julian?

– Nézz rám – suttogta Julian. – Nézd, milyen keményen, vágytól duzzadóan várok rád. Elég az illatodat beszívnom, és teljesen felizgulok. Érints meg!

Sophy vágyakozva sóhajtott, nem tudta megtagadni a kérést. Amikor ujjai átfogták Julian ágaskodó férfiasságát, az lüktető vággyal válaszolt. A lány Julian melléhez bújt.

– Szerintem mégsem ez a megfelelő módja annak, hogy a köztünk lévő ellentéteket rendezzük, uram.

A férfi felemelkedett, kezét a lány derekára tette.

– Egy szót se többet, Sophy. Majd később beszélgetünk. – A magasba emelte a lányt. – Nyisd szét a lábaidat, kedvesem. Ülj rám. Mintha csak lovagolnál, most tiéd az irányítás, mindkettőnk vágyát uralod.

Sophy a vállába kapaszkodott, szeme tágra nyílt az új helyzettől. Megfeszült, amikor a férfi beléhatolt. Nem is rossz ez a helyzet, gondolta. Izgalmasnak találta, hogy ő van felül.

– Igen, Julian. Ó, igen, most.

– Úgy mozogj, ahogy jólesik. Olyan gyorsan vagy olyan lassan, ahogy neked a legjobb. Követem az utasításaidat.

Túlradó öröm töltötte el Sophyt, amint megértette, hogy most rajta múlik minden. Puhán ereszkedett Julian előremeredő keménységébe, kiélvezve a lassú behatolás minden pillanatát. Hallotta a férfi mélyről jövő, elfojtott nyögését, keze megmarkolta Julian vállát.

– Julian!

– Olyan csodálatosan tudsz szeretni – suttogta a férfi. – Lágy vagy és odaadó, mindened vágyakozva tárul ki nekem. – Csókokkal borította Sophy nyakát, lágy, meleg csókokkal, miközben Sophy egyre mélyebbre ereszkedett, egészen addig, míg teljesen magába nem fogadta a férfit.

Várt egy kicsit, hogy teste megszokja és magához szorítsa Juliant. Aztán óvatosan mozogni kezdett.

– Igen, édes asszonyom, istenem, igen.

Érezte, hogy Julian egyre jobban kitölti, ő pedig szinte elviselhetetlenül feszes lett. A férfiba kapaszkodott, körmével beleszántott a vállába, szemét becsukta a csodás feszültség hatására. Semmi mással nem törődött, csak hogy megtalálja a tökéletes ritmust, amely majd elviszi a vad, mindent elsöprő kielégülésig. Most csak ez számított, a saját gyönyörre, amely Julian gyönyörét is jelenti. Mérhetetlenül erősnek érezte magát, csordultig eltelve asszonyi mivolta hatalmával.

– Beszélj nekem a szerelmedről, édes. Mondd megint azokat a szavakat – Julian hangja lágy volt és rekedt, ahogy kérte. – Szükségem van rá, hogy újra halljam. Olyan sokat nyújtasz nekem, kicsim, ez már igazán semmisség. Örökké a szívemben fogom őrizni a szavaidat.

Sophy érezte, hogy előnti a forró feszültség. Semmi nem számított, nem tudott gondolkodni, csak az érzelmei égtek benne. A szavak, melyeket a férfi várt, feltörték belőle.

– Szeretlek – suttogta. – Teljes szívemből szeretlek, Julian.

Sophy megrándult és gyengéden ráfeszült a férfit, kielégülésének apró hullámai futottak végig rajta, úgy törtek fel, mint egy vulkánból, és elsöpörték, amint a láva megindult. Messziről hallotta Julian válaszát, érezte vállának feszülő izmait, végül a férfi reszkető vágyának csituló rezgéseit.

Egy pillanatig összeölelkezve feküdtek az időtlennek tűnt, távoli világban, ahol semmi sem zavarhatta tökéletes összhangjuk tiszta bensőséges hangulatát. Aztán Julian halk, elégedett morgással a párnára gurult, Sophy a mellére húzva.

– Eszedbe ne jusson ezentúl, hogy én összetévesztelek téged Elisabeth-szel – mondta csukott szemmel. – Vele nem volt egyetlen perc békesség, boldogság vagy öröm. Soha semmikor. Még az... na, mindegy. Már nem fontos. Hidd el nekem, tőle soha semmit nem kaptam. Ő mindent elvett és még többet követelt. Te viszont mindenedet nekem adod, édes. Ez valami csodálatos varázslat. El sem tudod képzelni, milyen jó végre ilyen csodákat kapni.

Ennyit még soha nem beszélt az első feleségéről. Sophy úgy döntött, hogy ennél többre nem is kíváncsi. Julian most az övé. Összetartoznak. És ha igaz, amit az utóbbi hét óta gyanít, akkor a testében hordozza a férfi egy kis darabját.

Sophy megborzongott, karjával átölelte a férfi mellét és ránézett.

– Ne haragudj, hogy hozzád vágtam a hattyút.

A férfi kinyitotta a szemét és elvigyorodott.

– Biztos vagyok benne, hogy előfordul még az idők folyamán, amikor emlékeztetsz majd rá, hogy igazi heves vérmérsékletű nőszemély vagy.

Sophy ártatlan tekintettel bámult.

– Nem szeretnék csalódást okozni, uram.

– Biztos vagyok benne, hogy ez a veszély nem fenyeget. – Ujjai a lány hajába túrtak, magához húzta. Rövid, heves mozdulattal megsókolta, majd eleresztette. Tekintete elkomorult. – Nos, asszonyom, most, hogy mindketten kissé nyugodtabbak vagyunk, ideje összefoglalnunk az imént megkezdett beszélgetést.

Sophy illékony boldogságát már el is mosta a valóság, gyorsan a férfit nézett.

– Julian, erről nincs mit beszélni. Folytatnom kell a nyomozást.

– Nem – mondta Julian kedvesen. – Nem engedhetem meg. Túlságosan veszélyes lenne.

– Nem tudja megakadályozni.

– De igen. És meg is fogom. Így döntöttem. Holnap visszatér Ravenwoodba.

– Nem megyek vissza Ravenwoodba. – Sophy döbbent dühvel lökte el magától a férfit, és az ágy másik felébe igyekezett a ruhájáért. Két kezével megragadva a ruhákat, fáradtan fordult szembe Juliannel. – Egyszer már megpróbált vidékre száműzni, uram. Akkor nem sikerült és figyelmeztetem, hogy ezúttal sem fog – felemelte a hangját. – Azt képzeled, hogy mindenben alávetem magamat az akaratának, csak azért, mert az ágyban jól megértjük egymást?

– Nem, bár sokat javítana a helyzeten, ha ezt tenné.

Hangjának higgadtsága sokkal rémisztőbb volt, mint korábbi dühe. Sophy tudta, férje akkor a legveszélyesebb, ha ilyen, nem akkor, amikor tombol. Ruháját pajzsként tartva maga elé, zavartan nézte a férfit.

– A becsület úgy kívánja, hogy a feladatodat bevégezzem. Eltökélt szándékom, hogy megkeresem és megbüntetem azt az embert, aki Amelia haláláért felelős. Azt hittem, megértette és elfogadta a becsülettel kapcsolatos nézeteimet, uram. Hiszen megállapodtunk.

– Nem vitatom az érzelmeinek jogosságát, de az a baj, hogy a saját becsületről alkotott nézeteid összeütközésbe kerülnek a magaméval. Az én becsületed azt diktálja, hogy megvédjelek.

– Nincs szükségem védelemre.

– Ha ezt komolyan így gondolja, asszonyom, akkor még annál is reménytelenebbül naiv, mint gondoltam. Sophy, amire készül, az életveszélyes, és nem hagyhatom, hogy folytassa. Ez minden. Ha elintézem az üzleti ügyeimet itt a városban, azonnal indulok maga után Ravenwoodba. Ideje hazatérnünk. Kezd elegendem lenni a városból.

– De hiszen éppen csak elkezdtem a nyomozást. És nekem egyáltalán nincs elegendem a városból. Voltaképpen most kezdem csak igazán élvezni a városi életet.

Julian elmosolyodott.

– Ezt el is hiszem. A legjobb báltermek és szalonok versengenek magáért. A legnépszerűbb nő, ami nem csekélység, különösen ha figyelembe vesszük, milyen csapnivalóan végződött az első báli szezonja.

– Julian ne próbáljon levenni a lábamról a bókjaival. Számomra ez életbevágóan fontos.

– Tisztában vagyok vele, egyébként nem kockáztatnék egy ilyen népszerűtlen döntést.

Higgye el, semmi kedvem ahhoz, hogy a repkedő porcelánok elől kapkodjam a fejemet.

– Nem megyek vissza Hampshire-be, uram. A döntésem végleges – Sophy makacs elszántsággal nézett farkasszemet Juliannel.

A férfi felsóhajtott.

– Akkor kénytelen leszek sátrat verni Leighton Fielden.

Sophy megrökönyödve bámult rá. – Mit beszél, Julian?

– Ha itt marad a városban, csak idő kérdése, hogy a becsülete védelmében párbajoznom kell, csakúgy mint magának annak idején.

Sophy hevesen megrázta a fejét.

– Nem, ez nem igaz. Hogy is állíthat ilyesmit? Soha nem követnék el olyat, ami miatt magának párbajozni kellene. Már megmondtam. És maga állítólag el is hitte.

– Úgy látom, nem érti. Nem kételkedem én a szavában, Sophy. A sértést kell majd megtorolnom. Ne legyenek illúziói. Ha hozzájárulok ahhoz, hogy olyan alakokkal, mint Utteridge, Varley vagy Ormiston, veszélyes játékokba fogjon, a sértés hamarosan el fog hangzani.

– Vigyázni fogok, hogy ne sérthessenek meg. Nem kerülök majd olyan helyzetbe, Julian. Esküszöm.

Julian arcán mosoly futott át.

– Sophy, én tudom, hogy maga szándékosan nem fog semmi becstelen vagy kompromittáló dolgot elkövetni. Ezek az emberek azonban nagyon jártasak abban, hogy az eseményeket úgy rendezzék el, hogy egy ártatlan nő a csapdájukba essen. És ha ez egyszer bekövetkezik, elégtételt kell követelnem.

– Nem. Soha. Még a lehetőségről sem akarok hallani. Nem tudnám elviselni, ha miattam párbajozna.

– A lehetősége ennek pedig máris fennáll, Sophy. Utteridge-dzsel már beszélt, igaz?

– Igen, de nagyon óvatos voltam. Sejtelve sem lehetett arról, hogy mire akarok kilyukadni.

– Miről beszélgettek? – erőlködött tovább Julian. – Elisabeth-t véletlenül nem hozta szóba?

– Csak érintőlegesen, esküszöm.

– Akkor nyilván felkeltette a kíváncsiságát. És ez, édes kicsi, ártatlan feleségem, ez az első lépés az Utteridge-féle emberek szegélyezte szakadék felé. Amikor beszél Varleyval és Ormistonnal, én már javában készülődhetek a hajnali párbajaimra.

Sophy tehetetlenül nézett rá. Rájött, hogy csapdába esett, ahonnan nem menekülhet. Nem hagyhatja, hogy Julian az életét kockáztassa egy párbajban miatta. Már a gondolattól is kirázta a hideg.

– Ígérem, hogy nagyon óvatos leszek, uram – kezdte bátortalanul, de tudta, hogy hiába.

– Túl kockázatos lenne. Az egyetlen ésszerű megoldás jelen pillanatban, ha elhagyja a várost. Azt akarom, hogy biztonságban legyen, családjá és barátai körében, lent vidéken.

Sophy megadta magát, szemében könnyek égtek.

– Rendben, Julian. Elmegyek, ha tényleg nincs más megoldás. Nem akarom, hogy az életét kockáztassa miattam.

Julian ellágyult tekintetet vetett rá.

– Köszönöm, Sophy – kinyújtott keze egy könnycseppet ért. – Tudom, hogy ez óriási áldozat, hiszen a maga becsületről alkotott nézetei ugyanolyan rendíthetetlenek, mint az enyémeik. Higgye el, azt is megértem, hogy bosszút akar állni.

Sophy türelmetlen mozdulattal letörölte könnyeit.

– Az egész olyan rohadtul igazságtalan. Semmi sem úgy történik, mint ahogyan elterveztem, amikor igent mondtam a házassági ajánlatára. Semmi. Minden tervem, álmom, reményem, a megállapodásunk, szertefoszlott.

Julian szomorúan nézte a lányt.

– Tényleg ennyire sötétnek látja a helyzetet, Sophy?

– Igen, uram. Ennyire. Ráadásul azt hiszem, terhes vagyok – nem nézett a férfira, a szoba másikvégét bámulta meredten.

– Sophy!- Julian felpattant az ágyról és a lányhoz fordult. – Mit mondott?

Sophy szipogva próbálta könnyeit visszatartani, a ruháját gyűrögette.

– Biztosan hallotta, amit mondtam.

Julian csak nézte a lány makacs kis arcát. – Gyermeket vár?

– Úgy néz ki. A héten jöttem rá, hogy késik a havi vérzésem. Még egy darabig várni kell, de azt hiszem, csakugyan a gyermekét hordom a szívem alatt. Amennyiben így van, igazán elégedett lehet, uram. Terhes vagyok, vidékre utazom, így teljesen kizárt, hogy további bonyodalmakat okoznék az életében. Mindent megkap, amit akart ettől a házasságtól. Lesz örököse és lesz nyugalma. Remélem, boldog.

– Sophy, nem is tudom, mit mondjak – Julian a hajába túrt. – Ha tényleg úgy van, ahogy gyanítja, akkor nagyon boldog vagyok. Bár azt reméltem, hogy... szóval azt hittem, talán – elakadt és nem tudta hogyan fejezhetné be a mondatot. – Szerettem volna, ha magát is boldogabbá tette volna ez az egész – nyögte ki végül.

Sophy felnézett a szempillái alól. Micsoda önhitt férfimentalitás, gondolta száraz szemekkel.

– Nyilván arra számított, hogy az anyaság gondolata majd elégedett, édes, aranyos kis feleséget varázsol belőlem. Olyat, aki feladja minden álmát és a jövőben vidéki birtokát fogja igazgatni és gyermekeit neveli?

Julian elvörösödött.

– Igen, reménykedtem, hogy boldoggá teszi. Higgyen nekem, Sophy, én annyira szeretném magát boldognak látni.

– Ugyan, menjen már. Fürdeni szeretnék és pihenni – újabb könnyek szöktek a szemébe. – Sok dolgom van még, ha holnap csakugyan Hampshire-be utazom.

– Sophy – Julian nem mozdult, csak állt és nézte a lányt tehetetlenül. – Sophy, könnyörgöm, ne sírjon – kinyújtotta a karját.

Sophy ránézett a könnyein át, és utálta magát, hogy ennyire nem képes uralkodni az érzelmein. Aztán zokogva Julian karjaiba vetette magát. A férfi szorosan magához ölelte, míg Sophy könnyeivel áztatta Julian csupasz mellét.

Addig maradtak így összefonódva, míg Sophy meg nem nyugodott. A férfi meg sem próbálta vigasztalni, felvidítani, vagy bántani. Egyszerűen csak erősen tartotta a karjaiban, mindaddig, míg elapadtak a könnyei.

Sophy lassan összeszedte magát Julian megnyugtató ölelésében. Most fordult elő először, hogy nem azért szorította magához a férfi, hogy megcsókolja, vagy hogy szeretkezzen vele. Ez most nem a vágy volt, hanem valami más, gondolta Sophy. Sokáig nem mozdult, élvezte a gerincét simogató megnyugtató férfikezet.

Végül, meglehetősen vonakodva, eltolta a férfit.

– Bocsásson meg, uram. Nem tudom, mi van velem mostanában. Pedig szinte soha nem szoktam sírni – nem nézett fel, miközben ezt mondta, hanem szemmel láthatóan zsebkendő után kutatott a ruhája zsebében, de hiába. Mikor nem találta, halkán szitkozódott.

– Csak nem ezt keresi? – Julian felemelte a földre esett hímzett zsebkendőt.

Sophy bosszankodva kapta ki kezéből. Hogy még egy zsebkendőt is képtelen eltenni.

– De igen, köszönöm.

– Hadd adjak egy másikat – mondta Julian és a fésülködő-asztalkáról elvett egy tisztát.

Aggódva nyújtotta át Sophynak, aki nagyot fújta bele, majd gondosan összehajtogatva a zsebébe helyezte.

– Köszönöm, uram. Nézze el nekem, hogy ilyen rémes hangulatban vagyok. Nem tudom, mi ütött belém. Most már csakugyan megfürdöm. Ha megbocsát, sok a dolgom.

– Igen, Sophy – sóhajtott a férfi. – Megbocsátok. És remélem, hogy egyszer maga is megbocsát nekem – kezében a ruháival szó nélkül elhagyta a szobát.

Aznap éjjel Julian egyedül ücsörgött a könyvtárban, lábát kinyújtotta, az asztalon egy üveg portói állt. Átkozott hangulatban volt. A ház elcsendesedett. Még nem is olyan régen Sophy utazási előkészületeivel volt mindenki elfoglalva. Nyomasztotta ez a nyüzsgés. Milyen magányos lesz itt minden Sophy nélkül.

Julian újabb pohárral töltött és azon gondolkodott, vajon Sophy álomba sírta-e már magát. Tudta, hogy nagyon kegyetlen volt ma reggel, amikor megmondta Sophynak, hogy vissza kell mennie Ravenwoodba, de azzal is tisztában volt, hogy nem tehetett mást. Amikor rájött, mire készül, egyszerűen nem maradt más választása, mint az, hogy elküldi a városból. Sophy veszélyes vizekre evezett és bármikor belefulladásra volt képes.

Julian nagyot kortyolt a borból. Félig-meddig büntudatot érzett, hogy Sophyt manipulálta reggel. Már a vita elején tudta, hogy Sophyt nem lesz képes meggyőzni, ha csak a lány biztonságát hozza fel érveként. A becsületérzet ennél erősebb volt benne. Hogy fizikai kényszert alkalmazzon, attól visszaretent.

Így aztán nem maradt más hátra, mint hogy az egyetlen megoldást válassza, ami még eszébe jutott. Nem volt biztos abban, hogy sikerrel jár majd. A lány iránta érzett szerelmét használta fel, hogy keresztülvihesse az akaratát.

Rossz volt nézni, ahogyan sorba omlanak le a jól felépített bástyák, amikor a lány megértette, hogy a férfi élete veszélybe kerülhet egy párbajban. Csakugyan nagyon szerelmes lehet. Egyébként nem tudta volna legyőzni ezt a rendkívüli becsületérzetet. Miatta lemondott a bosszúról.

Julian megszégyenülten állt a lány érzelmeinek ereje előtt, ugyanakkor ujjongó diadal töltötte el. Semmi kétség, Sophy neki adta magát – összetartoznak úgy, ahogy eddig soha nem tartotta volna lehetségesnek.

Bármennyire is sütkérezett ebben a tudatban, azt sem felejtette el, hogy a lány viszont boldogtalan, és arról ő tehet. Az egész olyan rohadtul igazságtalan. Semmi sem úgy történik, mint ahogy elterveztem, amikor igent mondtam a házassági ajánlatára.

És most mindennek tetejében még lehet, hogy terhes is. Összerázkódott, amikor eszébe jutott, mennyire kérte, hogy a gyerekekkel várjanak.

Julian belesüppedt a székébe és elgondolkodott azon, vajon jóváteheti-e még ezt Sophy szemében. Úgy érezte, mindent elrontott az elejétől fogva. Hogyan bizonyíthatja be az ember a feleségének, hogy méltó a szerelmére? töprengett. Talán soha sem lesz képes ezt a problémát megoldani, különösen azok után, amin keresztülmentek.

Egyszer csak kinyílt az ajtó mögötte. Julian meg sem fordult.

– Feküdjön le, Guppy, és a többieknek is mondja meg hogy elmehetnek a szobájukba. Én még maradok, de annak semmi értelme, hogy maguk is velem virrasszanak. Majd eloltom a gyertyákat.

– Már szoltam Guppynak és a személyzet többi tagjának, hogy lefekhetnek – szolt Sophy és csendesen betette maga mögött az ajtót.

Julian egészen megbénult, amikor meghallotta Sophy hangját. Lassan letette kezéből a poharat és felállt. A lány egészen törékenynek és karcsúnak tűnt, rózsaszín, mell alatt szabott köntösében. Nehéz elképzelni, hogy terhes, gondolta Julian. Haja felkötve a feje tetején, egy szalaggal megerősítve, ami persze már csúszott lefelé. Mosolya gyengéd és csábos volt.

– Azt hittem, már lefeküdt – vetette oda Julian mogorván. Nem értette a hangulatváltozását. Nem sírt, nem úgy nézett ki, mint aki veszekedni vagy könyörögni jött. – Pihennie kellene az út előtt.

– Azért jöttem, hogy elköszönjek, Julian – megállt a férfi előtt, szeme csillogott.

Julian megkönnyebbült. A lány már cseppet sem tűnt olyan elkeseredettnak, mint korábban.

– Hamarosan lemegyek én is maga után – ígérte.

– Helyes. Hiányozni fog – simította végig köntösének redőit. – De nem szeretném, ha rossz érzéssel válnánk el egymástól.

– Biztosíthatom, hogy bennem nincs rossz érzés. Magának pedig a legjobbat akarom. Ezt el kell hinnie, Sophy.

– Tudom. Néha ugyan keményfejű, makacs és öntelt, de tudom, hogy tényleg azt hiszi, így kell megvédenie. És ami a lényeg, nem szeretném, ha az életét kockáztatná miattam.

– Sophy, mit csinál? – hitetlenkedve figyelte, ahogy a lány lassan szétnyitja hófehér köntösét. – Sophy, esküszöm magának, hogy ez a legjobb megoldás, ha elmegy Ravenwoodba. Nem lesz olyan rossz, majd meglátja, drágám. Meglátogathatja nagyszüleit, ott lesznek a barátai, akiket vendégül láthat.

– Igen, Julian – a köpeny kinyílt, Sophy most a férfi kabátját kezdte gombolni.

– Ha tényleg terhes, a vidéki jó levegő nagyon egészséges lesz, sokkal egészségesebb, mint a városi – folytatta, és erőlködve kutatott az agyában további érvekért, melyekkel meggyőzheti a lányt.

– Semmi kétség, igaza van, uram. A londoni levegőnek mintha még a színe is szürke lenne, nem? – A férfi inge következett.

– Tudom, hogy igazam van – Julian teljesen elhült annak az újszerűségétől, hogy Sophy vetkőzteti. Nem tudott tisztán gondolkodni. A nadrág szorítani kezdte, előntötte a vágy.

– Érdekes, a férfiak rendszerint biztosak az igazukban. Akkor is ha tévednek.

– Sophy? – kérdezte nagyot nyelve, mert a lány ujjai már meztelen mellén jártak. – Sophy, én tudom, hogy néha önteltnek talál, de higgye el...

– Ne mondj semmit, Julian. Nem vagyok kíváncsi az észérvekre, melyek alátámasztják, hogy el kell mennem. Azt se ecseteljük, hogy mindig önteltebb és önteltebb leszel – lábujjhegyre állt és kissé szétnyitott ajkait csókra nyújtotta. – Csókolj meg!

– Uramisten, Sophy! – Vadul rávetette magát a lány puha szájára, nem akart hinni a szemének. Lám Sophy hangulata az ellenkezőjébe csapott át, és bár fel nem foghatta, mi okozta a változást, úgy döntött, nem kérdez rá.

Amikor a lány teste szorosabban tapadt rá, megpróbálta magát még egyszer összeszedni és kinyögte:

– Sophy, gyere gyorsan. Menjünk fel.
– Minek? – dörgölődött a férfi nyakához.

Julian csak nézte Sophy összeborzolódtott tincseit.

– Minek? – ismételte. – Még kérdezed ebben a helyzetben? Sophy, megőrülök érted.

– Mindenki ágyban van már. Teljesen egyedül vagyunk, senki sem fog zavarni.

Végre megértette, hogy Sophy itt akar szeretkezni a könyvtárban.

– Ó, Sophy – mondta félig nevetve, félig nyöszörögve. – Te aztán tényleg a meglepetések asszonya vagy – ezzel kihúzta a lány hajából a szalagot.

– Azt akarom, hogy emlékezzen rám, amíg távol vagyunk egymástól, gróf úr.

– Soha nem tudnák elfelejteni, édes kis feleségem – mondta és a karjaiba kapta, hogy a heverőhöz vigye.

A párnákra fektette Sophyt, akinek mosolyában az örök asszonyi ígéret ragyogott.

Kinyújtotta karjait és Julian habozás nélkül belevetette magát.

Néhány perc múlva, amikor a heverő kényelmetlennek bizonyult, Julian a szőnyegre gurult, Sophyt is magával húzva. A lány boldogan követte, mellének és nyakának hajlata valószínűtlenül rózsaszínűen csillogott. Julian hanyatt feküdt, felesége kinyújtózva meztelenül bújt hozzá és arra gondolt, ezt a ravenwoodi kastély könyvtárában is meg kell próbálniuk, mihelyst lehetséges.

Juliannek igaza volt, ismerte el magában Sophy ravenwoodi tartózkodásának harmadik napján. Természetesen neki nem vallotta volna be, de végül is nem érezte magát olyan rosszul vidéken. Az egészben a legrosszabb az volt, hogy Julian nem jött vele.

Rengeteg elfoglaltsága akadt azért férje távollétében. A gyönyörű vidéki kúria belső berendezése bizony sok kívánnivalót hagyott maga után. Rendelkezésre állt ugyan Julian ragyogó és készséges személyzete, de Elisabeth halála óta senki sem irányította ténykedésüket.

Sophy örömmel üdvözölte az új házvezetőnőt, Mrs. Ashkettle-t. Úgy látszik, a komornyik megfogadta a tanácsát és az ő jelöltjét állította a posztra. Mrs. Ashkettle is megörült az ismerős arc láttán, így mindketten nagy lelkesedéssel vetették magukat a takarítási, szerelési és általános felújítási munkálatok megszervezésébe.

A harmadik nap Sophy meghívta a nagyszüleit vacsorára és először élvezte ki igazán a háziasszony szerepét.

A nagymama elismerően dicsérte a Sophy keze nyomán bekövetkezett változásokat a házban.

– Ezerszer jobb, drágám. Amikor utoljára itt jártunk, minden olyan sötét és komor volt. Elképesztő, hogy egy kis takarítás, fényezés és néhány új függöny mekkora csodákra képes.

– A koszt sem utolsó – jelentette ki Lord Dorrington, másodszer is szedve magának. – Remek grófné vált belőled, Sophy. Azt hiszem, innék még egy kis portóit. Ravenwood pincéjében remek évjáratok vannak. Mikor érkezik a férjed?

– Remélem, hamarosan. Üzleti ügyeit kell elrendeznie még a városban. Egyébként bizonyos szempontból jobb is, hogy egyelőre nincs itt. Az elmúlt három nap felfordulása valószínűleg idegesítette volna – Sophy mosolyogva intett az inasnak, hogy hozzon még a portóiból. – Még nem végeztünk minden szobával.

Azzal sem, mely jog szerint a mindenkori grófné szobája, jutott eszébe. Meglepetten tapasztalta, hogy az a bizonyos szoba zárva volt. Mrs. Ashkettle morgott egy sort az elődjétől kapott kulcsok miatt, és dühösen rázta meg fejét.

– Úgy látom, egyik sem nyitja, asszonyom. Nem is értem. Talán elveszett. Mrs. Boyle azt mondta, neki megtiltották, hogy abba a szobába betegye a lábát, és ő engedelmeskedett. Most viszont, hogy maga megjött, nyilván be szeretne költözni. Ne aggódjon, asszonyom. Mindjárt intézkedem, és valahogy majd csak megoldjuk a problémát.

A problémát azonban nem oldották meg. Sophy viszont talált egy kulcsot a könyvtárszoba íróasztalának egyik fiókjába süllyesztve. Valami azt súgta, ez lesz az, és amikor a zárba illesztette, az ajtó kinyílt. Kíváncsian járta végig Elisabeth egykori szobáját.

Azt rögtön elhatározta, hogy addig nem költözik be, amíg alaposan ki nem takarítanak és ki nem szellőztetnek mindent. Képtelen lett volna ebben az állapotában itt lakni. Szemmel láthatóan minden érintetlenül állt Elisabeth halála óta.

Amikor Lord és Lady Dorrington végül elköszöntek vacsora után, Sophy rájött, hogy teljesen kimerült. Fáradtan ment fel jelenlegi szobájába és megkérte a szobalányt, hogy készítse el az ágycsészét.

– Köszönöm, Mary – mondta Sophy elfojtva egy ásítást. – Úgy látszik, rettenetesen kimerített a mai nap.

– Nem is csoda, asszonyom, azok után, amennyit tevékenykedett. Nem kellene ennyire hajtania magát, ha megengedi, asszonyom. Az uraság nem fog örülni, ha megtudja, hogy halálra dolgozza magát, mikor várandós.

Sophy szemei tágra nyíltak.

– Honnan tudja?

Mary elfogulatlanul vigyorgott.

– Nem titok, asszonyom. Elég régóta vagyok már itt a háznál ahhoz, hogy észrevegyem, ha bizonyos dolgok adott időben elmaradnak. Ha megengedi, gratulálok. Közölte már a gróf úrral a jó hírt? Ki fog ugrani a bőréből örömeiben.

Sophy sóhajtott.

– Igen, Mary. Tud már róla.

– Gondolom, ezért küldött le minket vidékre. Nem akarja, hogy azt a piszkos londoni levegőt szívjá. Az uraság az a típus, aki odafigyel a családjára.

– Igen, persze. Feküdjön le, Mary. Én még olvasok egy kicsit.

Nem sok dolog maradt titokban a személyzet előtt, és ezt Sophy nagyon jól tudta. A babával kapcsolatban viszont azt hitte, hogy ezt az édes titkát egy kicsit még megtarthatja magának. Még nem szokta meg teljesen a gondolatot, hogy Julian gyermekét hordja a szíve alatt.

– Igenis, asszonyom. Elvigyem a szakácsnőnek a kenőcsöt, amit ígért neki a kezére?

– A kenőcs. Jaj, majdnem kiment a fejből – Sophy gyorsan az orvosságos dobozához lépett. – El ne felejtsek holnap elmenni öreg Besshez, hogy feltöltssem a készleteimet. Tudja, a Londonban kapható késztermékekhez nincs nagy bizalmam.

– Értem, asszonyom. Jó éjszakát, asszonyom – köszönt el Mary, amikor Sophytól megkapta a kenőcsöt tartalmazó tégelyt. – A szakácsnő roppant hálás lesz.

– Jó éjt, Mary.

Sophy megvárta, míg becsukódik az ajtó a lány mögött, majd nyugtalanul a könyvespolcához lépett. Csakugyan nagyon fáradt volt, de most, hogy lefekhetett volna, nem volt kedve aludni.

Byron utolsó könyvébe belelapozva rájött, hogy olvasni sincs igazán kedve. Pedig a Gyaurokért tívé tette Londont, mielőtt vidékre küldte volna Julian, és alig várta, hogy kézbe vehesse. Bizonyára közrejátszott ebben a jelenlegi hangulata is, de pillanatnyilag az egzotikus, Keleten játszódó kalandos mesék távol álltak tőle.

Elfordulva könyveitől az ékszerdobozkára esett a tekintete. A fekete gyűrű már nem volt benne, de azért valahányszor a dobozra nézett, eszébe jutott a gyűrű. Még mindig bosszantotta, hogy Amelia csábítójának felkutatására kieselt terve meghiúsult.

Aztán kezét még lapos hasára tette és megborzongott. Most már nem tudja befejezni a nyomozást. Nem kockáztathatja Julian életét csak azért, hogy bosszúja beteljesedjen. Gyermekének apja, akibe ráadásul halálosan szerelmes. Még ha nem is így állna a dolog, akkor sem hagyhatná, hogy más kerüljön veszélybe az ő személyes ügye miatt.

Valahol csodálkozott magán, hogy milyen könnyen lemondott tervéről. Volt idő, amikor őrjöngve küzdött, de ennek már vége. Az igazat megvallva némi megkönnyebbülést is érzett. Kétségkívül más dolgok kerültek előtérbe és teljes szívéből akarta, hogy minden figyelmét most ezekre a dolgokra összpontosítsa.

Julian gyermekét hordom a szívem alatt.

Még mindig felfoghatatlan volt számára, de ahogy teltek-múltak a napok, kezdte megszokni a gondolatot. Julian gyereket akart tőle, gondolta boldog reménykedéssel. Talán ez szorosabbra fűzi a kettőjük közti kapcsolatot, amely mintha egyébként is javult volna, áltatta magát.

Fel-alá járkált a szobában, még mindig volt benne valami nyugtalanság. Az ágyra nézett és próbálta meggyőzni magát, hogy legjobb lenne, ha lefeküdné és aludna. Aztán eszébe jutott a lenti szoba, ahová hamarosan be szeretne költözni.

Hirtelen ötlettől vezényelve felkapta a gyertyát, és lement abba a szobába, mely egykor Elisabeth-é volt. Járt már itt néhányszor, de nem tetszett neki. Vad érzékiség áradt belőle, amit Sophy ízléstelennek talált.

Alapvetően a kínai jelleg dominált, de a szoba összehatása jóval túlmutatott ezen, és az egész hangulat sötét, buja érzékiséget árasztott. Amikor először látta a szobát, Sophynak az az érzése támadt, mintha az éj királynőjének birodalmába lépett volna. Minden olyan különösnek és romlottnak tűnt odabent. Éppen csak kinyitották az ajtót, aztán nem sokáig időztek Mrs. Ashkettle-lel.

Egyik kezében a gyertyát tartva, Sophy kinyitotta az ajtót és megdöbbenve tapasztalta, hogy a szoba most is úgy hat rá, mint először, pedig most már nem érte a látvány váratlanul. A nehéz bársony sötétítő függönyökön egy szikrányi fény sem hatolt át.

A fekete és zöld színű lakkozott bútorokon nyilván egzotikus hatást akartak kelteni a szivárványszínű sárkányok, amik Sophyt inkább vergődő kígyókra emlékeztették. Az ágy hatalmas volt, vastag takarókkal borított, lábak helyett óriási mancsokon állt és tetején nagy párnák hevertek. A falakat sötét tapéta fedte.

Lord Byronnak minden bizonnyal tetszene egy ilyen szoba, futott át Sophy agyán, hiszen ő kedveli az érzéki melodramák hangulatát, de Juliant valószínűleg zavarta.

Mintha a sárkány vicsorgott volna a gyertyafényben, állapította meg Sophy, ahogy egy magas, ugyancsak lakkozott szekrényhez lépett. A mellette lévő asztal díszítését ijesztő külsejű, fenyegető virágok adták.

Sophy beleborzongott az undorba és megpróbálta elképzelni, milyen is lesz majd átrendezve a szoba. Először is kicseréli a bútorokat és függönyöket. Rengeteg bútor van a házban, amit át lehet hozni és jól illik majd ide.

Igen, Julian biztosan rettenetesen utálta ezt a szobát, gondolta Sophy. Ez távol áll az ő ízlésétől. Julian a tiszta, elegáns, klasszikus vonalakat kedveli.

Persze az is igaz, hogy ez nem az ő szobája volt. Ez itt Elisabeth szentélyének számított, ahol ezüstös hálót szövegte, amikkel a férfiakat kelepcebe csalta.

Sophy morbid kíváncsiságtól hajtva járkált a szobában, kihúzogatta a fiókokat, és szekrényajtókat nyitott ki. Semmi személyes holmit nem talált. Valószínűleg Julian kidobott mindent, ami Elisabeth-é volt, majd lezáratta a szobát.

Azt a kis vékony füzetet csak a legvégén találta meg Sophy egy lakkozott szekrény rejtett fiókjában. Sokáig zavartan nézte a borítót. Kezében Elisabeth naplóját tartotta.

Aztán nem tudott ellenállni a kísértésnek. A gyertyát az asztalra tette és nekilátott az olvasásnak.

Két órával később már tudta, hogy Elisabeth miért járt a tóparton halálának éjszakáján.

– Aznap este felkeresett téged, igaz, Bess? – kérdezte Sophy az öregasszony szalmafedeles háza előtti kispadon ücsörögve. A friss és szárított füveket válogatta és nem nézett fel.

Bess nagyot sóhajtott, szeme szinte eltűnt ráncos arcának redőiben.

– Hát tudod? El, kislányom. Eljött hozzám, a szegény öregasszonyhoz. Magánkívül volt aznap éjjel. De hogyan jöttél rá, hogy itt járt nálam?

– Megtaláltam a naplóját tegnap a szobájában.

– Ó, az a bolond – Bess megvetően csóválta a fejét. – Milyen ostobaság ez a nők részéről, papírra vetni mindenfélét. Remélem, te nem vezetsz naplót?

– Nem – mosolygott Sophy. – Nem vezetek naplót. Időnként jegyzeteket készítek az olvasmányaimról, de ez minden. Örülök, ha a levelezésemmel megbirkózom.

– Évekkel ezelőtt megmondtam, semmi jó nem származik abból, ha annyi ember megtanul írni és olvasni – jelentette ki Bess. – A legfontosabb dolgok úgysem a könyvekben vannak, hanem nyitott szemmel kell járni a világban és tiszta szívvel – ütögette meg horpadt mellét a szívére mutatva.

– Lehet, hogy így áll a helyzet, de sajnos nincs meg mindannyiunkban a képesség az effajta tudomány felismerésére. Ráadásul ennyi mindent nehéz észben tartani, Bess. Számunkra az írás és az olvasás marad.

– Nem tett ez jót az első grófnénak sem, lám. Leírta a titkait abba a kis füzetbe és tessék, most te is tudod.

– lehetséges, hogy Elisabeth azért írta le a titkait, hogy jöjjön egyszer valaki és olvassa el – mondta Sophy elgondolkozva. – Talán büszke volt a gonoszságára.

Bess megrázta a fejét.

– Inkább azt hiszem, nem tudott segíteni magán a szerencsétlen. Az is lehet, megkönnyebbült, hogy kiírta magából a mérgezett gondolatait.

– Isten a tudója, tele volt a feje mérgezett gondolatokkal – jutottak Sophy eszébe a füzet elején olvasott részletek, ujjongó, obszcén, bosszúálló tragikus viszonyairól. Hallgatagon rendezte külön tasakokba a szétválogatott füveket. Jól esett neki, ahogy a késő délutáni nap sugarai a vállát simogatták. Az erdő illata áradt a Bess házat körülvevő fákból, minden olyan békésnek és megnyugtatónak hatott a londoni levegő után.

– Szóval most már te is tudod – törte meg Bess a csendet.

– Azt, hogy eljött hozzád, hogy szabadítsd meg a testében fogant gyerektől? Igen, tudom, de a napló ezzel véget is ér. Utána csak üres lapok vannak. Mi történt azon az éjszakán, Bess?

Bess lehunyta a szemét és a nap felé emelte arcát.

– Az történt, hogy megöltem őt, isten bocsássa meg nekem.

Sophy majdnem elejtette a kezébe tartott somkorú füvet. Döbbenet nézett Bessre.

– Ugyan már. Ezt nem hiszem. Miket beszélsz?

Bess nem nyitotta ki a szemét.

– Nem tettem meg, amit kért azon az éjszakán. Azt hazudtam, hogy nincsenek olyan füveim, melyek elhajtják belőle a gyereket. De az az igazság, hogy félttem segíteni neki. Nem bíztam meg benne.

Sophy megértően bólintott.

– Az ösztöneid jól működtek, Bess. A kezében tartott volna, ha megteszed, amit kér. Az a típus, aki később felhasználja az ilyesmit az ember ellen. Ki lettél volna szolgáltatva neki. Újra meg újra felkeresett volna, nem csak azért, hogy szabadítsd meg a nem kívánt terhességeitől, hanem azért is, hogy ellásd azokkal a füvekkel, melyeket az érzékei felkorbácsolására használt.

– Tehát tudod, hogy ilyesmit is használt?

– Időnként utalt rá a naplójában, hogy ópiumot fogyasztott. Ilyenkor vannak benne értelmetlen szavak örületes leírások és vad képzelgések. Lehetséges, hogy nem jól adagolta a mákot és ezért viselkedett olyan különösen.

– Nem – mondta Bess csendesen. – Nem a mák okozta. Szerencsétlennek beteg volt a lelke és az agya. Nem lehetett segíteni rajta. Azt hiszem, mákszirupot és más főzeteket azért használt, hogy időnként megszabaduljon a kínzó gyötrelmetől, ami benne élt. Egyszer megpróbáltam elmagyarázni, hogy a mák fizikai fájdalmak esetén nagyon hasznos, de az ő esetében lelki gyötrelmekről van szó. Hiába beszéltem neki.

– Miért mondtad, hogy megölted?

– Már mondtam. Elküldtem azt nap éjjel, anélkül hogy segítettem volna. Egyenesen a tóhoz ment és belefojtotta magát, szegény.

Sophy elgondolkodott.

– Kétlem – mondta végül. – Elismerem, hogy a lelke nem volt ép, de korábban volt már ugyanilyen helyzetben, és tudta, mi a megoldás. Azután, hogy nálad nem talált segítséget, egyszerűen csak el kellett volna mennie ahhoz, aki már máskor is kihúzta a bajból, még ha az illetőért Londonba kell is utaznia.

Bess hunyorogva nézett rá.

– Egyszer már elvetetted egy gyereket?

– Igen – Sophy önkéntelenül is a hasára tette a kezét, mintegy oltalmazóan. – Terhesen tért vissza a nászútjukról. Talált valakit Londonban, aki csinált vele valamit, amitől vérezni kezdett, és addig vérzett, míg el nem ment a gyerek.

– Gondolom, azon a végzetes éjszakán nem a gróf gyerekeit hordta – mondta Bess homlokát ráncolva.

– Nem. Az egyik szeretőjétől esett teherbe – név nem szerepelt a naplóban, jutott eszébe Sophynak. Megborzongott, miközben éppen a végére ért a füvek kiválogatásának.

– Későre jár, Bess, és hűvösödik is. Legjobb lesz, ha elindulok haza.

– Mindened van, amire mostanában szükséged lehet?

Sophy lovaglóruhájának zsebébe tette a kis tasakokat

– Igen, azt hiszem. Jövő tavasszal majd magam is ültetek gyógyfüveket a birtok kertjében. Szükségem lesz a tanácsaidra, Bess.

Bess nem mozdult a padról, de öreg szemei kedvesen csillogtak.

– Hát persze, ha még élek. Ha nem, akkor nélkülem is elboldogulsz majd. De az a gyanúm, jövő tavasszal más dolgod is lesz, mint a kert.

– Gondolhattam volna, hogy rájössz.

– Hogy állapotos vagy? Akinek szeme van, az látja. Ravenwood vidékre küldött a baba érdekében, igaz?

– Részben azért – mosolygott Sophy kissé kesernyésen. – Bár attól tartok, a fő ok az volt, hogy kezdtem túl sok problémát okozni a városban.

Bess aggódva ráncolta a homlokát.

– Ez meg mit jelentsen? Nem voltál talán jó felesége, te lány?

– Dehogyanisnem. Én vagyok a legjobb asszony a világon. Ravenwoodnak örületes szerencséje van, hogy a magáénak mondhat, csak azt nem tudom, mindig tisztában van-e azzal, hogy én mekkora szerencsét jelentek neki – Sophy a ló kantárszára után nyúlt.

– Ejnye, már megint viccelsz velem. No, eredj, mielőtt megfáznál. Egyél rendesen. Erőre lesz szükséged.

– Ne aggódj miattam, Bess – mondta Sophy és felugrott a nyeregbe. – Az étvágyam kitűnő, mint mindig, már szinte illetlen, hogy mennyit eszem.

Eligazgatta szoknyájának ráncait, még egyszer meg nézte a zsebében lévő füveket, hogy rendben vannak-e, majd búcsút intett és elindult.

Mögötte Bess a padon ülve nézte a lovat és lovasát, míg csak el nem nyelte őket az erdő.

A ló szinte magától is rátalált a házhoz vezető ösvényre. Sophy hagyta, hogy menjen, ő maga pedig gondolataiba mélyedt és az éjszaka olvasottakon járt esze.

Elődjének életútja, mely az örületbe torkollott,

Nem kifejezetten épületes történet, de mindenesetre lebilincselő olvasmány volt.

Sophy felnézett és meglátta a végzetes tó vizét m' csillanni a fák között. Hirtelen ötlettől vezérelve megállította a lovat. Az állat szaglászva keresett valami rágcsálnivalót, míg Sophy mozdulatlanul figyelte a tájat.

Bessnek is elmondta, nem hiszi, hogy Elisabeth önkezével vetett volna véget életének és a naplóból az az érdekes tény is kiderült, hogy az első Ravenwood grófné tudott úszni. Az is igaz persze, ha egy nő nehéz lovaglóruhájában beleesik a mély vízbe, könnyen belefulladás, még ha egyébként tud is úszni. Az átnedvesedett ruhában nagyon nehéz lehet mozogni. Lehúzza az embert a mélybe.

– Miért foglalkozom én annyit Elisabeth halálával? – kérdezte Sophy a lovat. – Mintha nem lenne elég dolgom enélkül is a birtokon. Bolondság, Julian is ezt mondaná, lenne csak itt.

A ló ügyet sem vetett rá, elmélyülten rágott egy fűcsomót. Sophy habozott egy kicsit, majd lecsúszott a nyeregből. Kezében a gyepelével lement a tó partjáig. Valami titok lappang itt, gondolta, és ösztönösen azt is érezte, hogy ez a titok valahogyan összefügg a nővére halálával is.

Mögötte lova halk nyerítéssel üdvözölt egy másik lovat. Sophy meglepődve azon, hogy a ravenwoodi birtoknak ezen a részén más is jár, meg akart fordulni.

Elkészt. A lovas már leugrott a nyeregből és egy pillanat alatt mellette termett. Sophy csak egy fekete maszkot viselő férfit látott, kezében hatalmas, fekete köpenyt tartott. Sophy kiáltani akart, de a köpeny már rá is borult és elnémította a sötétség.

Kezéből elszabadult a ló, és hallotta, amint felnyerít. Sophy fogva tartója nagyot káromkodott, amikor a lópaták csattogása elhalt a távolban.

Sophy megpróbált kiszabadulni a köpenyből, de egy pillanat múlva kötelek szorítását érezte a derekán és a lábain, majd a csuklóján lévő kötelet a bokájához erősítették.

Ereje teljesen elhagyta, mire a férfi keresztüldobta a nyergén.

– Meg akar ölni azért, ami csaknem öt évvel ezelőtt történt, Ravenwood? – kérdezte Lord Utteridge fáradt rezignációval. – Nem is hittem volna, hogy így lelassult az ilyen ügyekben.

Julian Lady Salisbury csillogó báltermének erkélyén nézett farkasszemet vele.

– Ne játssza a hülyét, Utteridge. Fűtülök arra, ami öt évvel ezelőtt történt, és ezt maga nagyon jól tudja. De véesse az agyába, hogy ami most történik, az nagyon is érdekel.

– Az istenért, ember, semmi nem történt, mindössze táncoltam a grófnéval. Azt is csak egyszer. Azzal mindketten tisztában vagyunk, ilyen ürüggyel nem hívhat ki. Olyan botrány lenne, amilyen még nem volt.

– Megértem, hogy aggódik, ha egy férj bármilyen beszélgetést kezdeményez. Amilyen hírnévnek maga örvend, nem érezheti jól magát egy nő ember társaságában – mosolygott Julian hidegen. – Érdekes lesz majd meglátni, hogyan áll hozzá a felszarvazáshoz, amikor maga is házasságra lép. De most más kérdések miatt vagyok itt, nem egy hajnali időpontot jöttem kérni.

Utteridge bágyadtan hallgatta.

– A kérdések az öt évvel ezelőtti dolgokra vonatkoznak? Mi értelme van ennek? Megmondhatom, hogy minden érdeklődésem kihunyt Elisabeth iránt, mikor Ormiston és Varley kapott egy-egy golyót magától. Nem vagyok teljesen örült.

Julian türelmetlenül vonta meg a vállát.

– Fűtülök arra a rohadt múltbéli ügyre. Már megmondtam. Most a gyűrűk miatt vagyok itt.

Utteridge hirtelen meglepően csendes és riadt lett. – Miféle gyűrűk?

Julian ökle szétnyílt és megmutatta a tenyerében lapuló fekete gyűrűt.

– Olyanok, mint ez.

Utteridge döbbenet bámulta a fémkarikát. – Honnan a fenéből jutott hozzá?

– Az nem tartozik magára.

Utteridge tekintete a gyűrűről Julian kifejezéstelen arcára vándorolt.

– Nem az enyém. Esküszöm.

– Nem is hittem, hogy a magáé. De magának is van ilyen, ha nem tévedek.

– Ugyan már. Minek kellene nekem egy ilyen jelentéktelen vacak?

Julian a gyűrűre nézett.

– Ritka ronda, ugye? Ugyanilyen ronda játéknak a jelképe. Mondja csak, játsszák még ezt a kis játékot, maga, Varley és Ormiston?

– Az istenért, ember, esküszöm, hogy semmit sem csináltam, mindössze néhány szót váltottam a feleségével a táncparketten. Vádaskodni akar? Ha igen, csak röviden. Ne eressze hosszú lére, Ravenwood.

– Nem vádolok. Magát legalábbis nem. Csak néhány kérdésemre szeretnék választ kapni, Utteridge, aztán békén hagyom.

– És ha megtagadom a választ?

– Nos, akkor mégis megbeszélünk egy hajnali időpontot – mondta Julian könnyedén. – Tudja, amiről az imént szó esett.

– Képes lenne azért párbajozni, mert nem kapja meg tőlem a kért válaszokat? – Utteridge őszintén megdöbben. – Ravenwood, esküszöm, hogy egy ujjal sem értem a feleségéhez.

– Elhiszem. Ha nem így lenne, nem érném be annyival, hogy golyót kap a karjába, mint Ormiston és Varley. Meghalna.

Utteridge rábámult

– Értem, látom komolyan beszél. Soha senkit nem ölt meg Elisabeth becsületének védelmében, de úgy látom, most az új felesége kedvéért megtenné. Mondja, Ravenwood, miért érdekli a gyűrű?

– Mondjuk egyszerűen úgy, elvállaltam, hogy igazságot szolgáltatok valaki helyett, akinek a neve nem tartozik magára.

Utteridge gúnyosan mosolygott

– Csak nem valamelyik felszarvazott barátjáról van szó esetleg?

Julian megrázta a fejét.

– Egy ifjú hölgy barátnőjéről van szó, aki meghalt és magával vitte meg nem született gyermekét is a halálba.

Utteridge arcára fagyott a mosoly.

– Gyilkosság történt?

– Attól függ. Akinek a nevében eljárók, egyértelműen gyilkosnak tekinti a gyűrű tulajdonosát.

– De hát megölte az említett fiatal lányt? – erősködött Utteridge.

– Ó az oka annak, hogy öngyilkos lett.

– Egy hülye tyúk hagyja magát felcsinálni és maga miatta akar bosszút állni? Ugyan már, Ravenwood. Maga igazi világfi. Nagyon jól tudja, hogy az ilyesmi megesik.

– Sajnos az illető, akit képviselek, nem igazán veszi tekintetbe ezt az egyébként megnyugtató körülményt – mormolta Julian. – És én ugyanolyan komolyan veszem az ügyet, mint a barátom.

Utteridge homlokát ráncolta.

– De hát kit képvisel? A lány anyját? Vagy talán az egyik nagyszülőt?

– Mint már említettem, nem tartozik magára. Eleget mondtam ahhoz, hogy megnyugodjon, nem ereszték golyót magába, Utteridge, hacsak nem kényszerít rá. Ennél többet nem óhajtok közölni.

Utteridge elfintorodott.

– Azt hiszem, tartozom magának még valamivel ennyi idő után. Elisabeth nagyon különös asszony volt, ugye?

– Nem azért jöttem, hogy Elisabeth-ról társalogjak – Utteridge bólintott.

– Az eddigiekből ítélve már sok mindent tud a gyűrűről.

– Tudom, hogy maga, Varley és Ormiston viselte.

– Mások is voltak.

– Már meghaltak – jegyezte meg Ravenwood. – Kettőnek is utánanézttem.

Utteridge elgondolkodó oldalpillantást vetett rá. – Van egy, akit nem nevezett meg, és még él. – Akkor mondja meg a nevét.

– Miért is ne? Nem tartozom neki semmivel, és ha nem mondom meg, biztosan megtudná Ormistontól vagy Varleytól. Megmondom, amire kíváncsi, Ravenwood, ha megígéri, hogy ennyivel beéri, semmi kedvem hajnalban kelni, legyen bármi is az ok. A korai kelés ártalmas az egészségemre.

– A nevet, Utteridge.

Félóra múlva Julian kiugrott a ház előtt megálló hintójából és felsietett a lépcsőn. Az eszében csak az járt, amit Utteridge-ből húzott ki. Amikor Guppy ajtót nyitott, kurta biccentéssel üdvözölte.

– Most egy órát a könyvtárban leszek, Guppy. Mondja meg a többieknek, hogy lefekhetnek. Guppy a torkát köszörülte.

– Uram, látogatója érkezett. Lord Daregate néhány perccel ezelőtt jött és a könyvtárban várja.

Julian bólintott és a könyvtárba lépett. Daregate a székében ült, kezében egy közeli polcra leemelt könyvet olvasott. Töltött magának egy pohárával a portóiból is.

– Még éjfél sincsen, Daregate. Mi az ördög űzött ki a kedvenc klubodból e korai órában? – Julian átment a szobán és töltött magának is a portóiból. Daregate letette a könyvet.

– Tudtam, hogy tovább kérdezősködsz a gyűrűvel kapcsolatban, hát arra gondoltam, beugrok hogy megkérdezzem, mit tudtal meg. Ma Utteridge került sorra, igaz?

– Nem várhattál volna valami épeszű időpontig ezzel a kérdéssel?

– Nálam nem léteznek épeszű időpontok, Ravenwood. Nagyon jól tudod.

– Igaz – Julian letelepedett egy székre és nagyot kortyolt a borból. – Rendben, tájékoztatlak az események jelenlegi állásáról. Négy tagja van még életben annak az ördögi csábító szövetségnek, nem az a kettő, akiket mi találtunk és nem is az a három, akiket Sophy fedezett fel.

– Értem – Daregate a pohárban lévő bort bámulta. – Tehát ott van Utteridge, Ormiston, Varley

és ...?

– Waycott.

Daregate reakciója döbbenetes volt. A nála szokásos bágyadt érdektelenségét mintha elfűjták volna, helyette valami új, keménység jelent meg az arcán.

– Uramisten, ember, ez egészen biztos?

– Amennyire lehet, igen – Julian letette a poharat, és megpróbált uralkodni a benne dúló indulatokon. – Utteridge-től tudom.

– Utteridge nehezen tekinthető megbízható forrásnak.

– Megfenyegettem, hogy meghívom egy hajnali találkozóra, ha kiderülne, hogy hazudott.

Daregate lebiggyesztette az ajkát.

– Nem kétséges, hogy sikerült rábeszélned arra, hogy az igazat mondja. Utteridge-nek nem lenne ínyére egy ilyen találkozó. De, ha igaz, amit mondott, nagy baj van.

– Tatán nem. Tény, hogy Waycott sokat forgolódott Sophy körül az utóbbi időben, de nem sikerült felkeltenie a rokonszenvét. Biztos, ami biztos, én is figyelmeztettem Sophyt, hogy vigyázzon vele.

– Az a gyanúm, Sophy nem az a típus, akire különösképpen hatnának a figyelmeztetéseid, Ravenwood.

Julian rossz hangulata ellenére is elmosolyodott.

– Így igaz. A nőknek megvan az a rossz szokásuk, hogy azt képzelik, kizárólag ők tudják megérteni a szerencsétleneket és leigázzottakat. Úgy vélik, az ilyen ösztönös megérzések a férfiaknál nem léteznek. Ha viszont elmondom neki, hogy Waycott csábította el a barátnőjét, azonnal ellene fog fordulni.

– Nem így értettem, hogy baj van – mondta Daregate tompa hangon.

Julian barátjára nézett, látta rajta, hogy ez most komoly.

– Akkor hát miről van szó?

– Ma este hallottam, hogy Waycott tegnap elutazott. Senki sem tudja hová, de a jelen körülményeket figyelembe véve, nem zárható ki, hogy Hampshire-be ment.

– Te is elmentél ahhoz a vén boszorkányhoz, mint Elisabeth, ugye? Ennek pedig csak egyetlen oka lehet – kezdte Waycott vészjósló hangon, amikor Sophyt talpra állította és lehúzta fejről a köpenyt. Szeme egészen különös fényben égett, ahogy lassan felfedte saját arcát is. – Nagyon örvendek, kedvesem, végre visszavághatok Ravenwoodnak, amikor majd elmesélem neki, hogy a második grófné is meg akart szabadulni a jövőbeli örökösétől, csakúgy, mint az első.

– Jó estét, uram – Sophy méltóságteljesen emelte fel fejét, mintha csak egy londoni szalonban lennének. Még mindig fogva tartotta a rátekerő köpeny, de nem vett tudomást róla. Nemhiába töltötte az elmúlt heteket azzal, hogy beletanuljon egy grófné viselkedési kódexébe.

– Milyen érdekes, hogy itt találkozunk. Különös hely, nem találja? Nekem mindig olyan festőinek tűnt.

Sophy körbenézett a kicsiny kóteremben és megpróbálta leplezni félelmét. Gyűlölte ezt a helyet. Szóval ide hozta a régi normann romokhoz, ahol ő olyan szívesen rajzolgatott mindaddig, míg rá nem jött, hogy a nővérét itt csábították el.

A régi, omladozó kastély, amely a szemében mindig vonzó volt, most mint valami lidérces álom helyszíne jelent meg előtte. A késő délutáni nap árnyéka kint táncolt, belülről alig jutott valami fény az apró ablakokon át. A csupasz falakon régi füstnyomok, melyek nyilván a helyiségben lévő hatalmas kandallótól származtak. Minden nedves és homályos volt odabent.

A kandallóban égett a tűz és volt ott egy edény is, meg némi ennivaló egy kosárban. Az egész szobában a legzavaróbb mégis az a matrac volt, mely a falnak támasztva árválkodott.

– Úgy látom, ismerős a hely magának? Remek. A jövőben ez fontos lesz, amikor majd rendszeresen fogja megcsalni itt a férjét. Igazán kedvemre való gondolat, hogy én leszek az, aki bevezeti ennek a kedvtelésnek az örömeibe. – Waycott elsétált a szoba sarkába és ledobta az álarcot a földre. Mosolyogva fordult Sophy felé az árnyékba burkolódzva. – Elisabeth szívesen eljött ide időnként. A változatosság kedvéért, mint mondta.

Sophyban balsejtelem ébredt.

– Ó volt az egyetlen, akit ide hozott, lord Waycott?

Waycott az álarcot bámulta, arca megkeményedett.

– Ó, nem. Amikor Elisabeth különös szokásainak hódolt, és nem engedte az ideje, akkor egy csinos kis falusi tyúkkal szórakoztam itt.

Sophyt elöntötte a harag. Rájött, hogy ettől erősebbnek érzi magát.

– Ki volt az a kis falusi tyúk, akit ide hozott, lord Waycott? Hogy hívták?

– Már mondtam, csak egy vidéki kis kurva. Semmi különös. Mint említettem, csak akkor kellett, amikor Elisabeth-re rájött a bolondéria – Waycott felemelte a fejét, látszott rajta, hogy szeretné Sophyval a dolgot megértetni. – Tudja, Elisabeth bolondériái nem voltak hosszú életűek. De néha teljesen kivetkőzött önmagából. Né, ha... néha más férfiakkal is kezdett. Nem bírtam nézni ahogy flörtöl velük, aztán a hálószobájába viszi őket, Néha azt akarta, menjek én is velük. De abba én nem mentem bele.

– Helyette ide jött. Egy ártatlan fiatal falusi lánnyal – Sophyban tombolt a düh, de nem mutatta. Most minden attól függ, gondolta, mennyire képes uralkodni az érzelmein.

Waycott az emlékek hatására kuncogni kezdett.

– Nem sokáig maradt ártatlan, annyit mondhatok. Kitűnő szeretőnek tartanak, Sophy, de ezt majd hamarosan tapasztalhatja. – Szeme hirtelen összeszűkül. – Jut eszembe, drágám, hogyan került magához a gyűrű?

– Igen. A gyűrű. Mikor és hol vesztette el, uram?

– Nem tudom pontosan – ráncolta Waycott a homlokát. – Lehetséges, hogy az a lány lopta el. Mindig azt mondogatta, hogy nemesi származású, de én nem dőltem be. Egy vidéki kereskedő lánya volt. Igen, gyakran gondolkodtam, nem akkor lopta-e el, amikor aludtam. Állandóan üldözött, hogy adjam valamiféle tanújelét a szerelmemnek. Ostoba liba. De maga hogyan jutott hozzá?

– Már elmeséltem az álarcosbál éjszakáján. Elárulná honnan jött rá, hogy a cigány jelmez engem takar?

– Micsoda? Ja, igen. Meglehetősen egyszerű feladat volt. Az egyik inasom megkérdezte az egyik szobalányát, hogy lady Ravenwood mibe öltözik a jelmezbálon. Könnyen megtaláltam a tömegben. A gyűrű azonban meglepett. Most már emlékszem, mintha azt mondta volna, hogy egy barátnőjéé volt – Waycott lebiggyesztette a száját. – Csak azt nem értem, hogyan

barátkozhat valaki a maga rangjával egy kereskedő lányával? Maguknál dolgozott?

– Történetesen – Sophy minden erejét összeszedte, hogy nyugodtan és egyenletesen lélegezzen –, nagyon közről ismertük egymást.

– De rólam nem beszélt, igaz? Nem adta semmi jelét annak, hogy ismerne, amikor találkoztunk Londonban

– Nem, soha nem árulta el a kedvese nevét – Sophy egyenesen a szemébe nézett. – Meghalt, uram. A maga gyermekével a testében. Nagy mennyiségű ópiumoldatot ivott

– Hülye kurva – elegáns mozdulattal vállat vont, ezzel mintegy lezárva a témát. – Attól tartok, meg kell kérnem, hogy a gyűrűt szolgáltatassa vissza nekem. Magának nem lehet olyan rettenetesen fontos.

– És magának az?

– Kedvelem – Waycott gögösen mosolygott. – Bizonyos múltbéli és a jelenhez is kötődő hódításaim emlékét idézi.

– Már nincs nálam a gyűrű – felelte Sophy nyugodtan.

– Ravenwoodnak adtam néhány nappal ezelőtt. – Waycott szemében egy pillanatra felizzott a gyűlölet.

– Mi a fenének adta oda neki?

– Érdekelte – Sophy kíváncsi volt, vajon ettől meg ijed-e Waycott.

– Semmire sem megy vele. Mindenki, akinek birtokában ilyen gyűrű van, köteles hallgatni. Én pedig vissza akarom kapni. Majd maga szépen visszakeri Ravenwoodtól, amilyen gyorsan csak lehet.

– Nem könnyű bármit elvenni a férjemtől, amitől egyébként nem akar megválni.

– Téved – vágott vissza Waycott diadalmasan. – Én korábban is elvettem már tőle, ami az övé volt, és a jövőben sem teszek másképpen.

– Ha nem tévedek, Elisabeth-re céloz?

– Elisabeth soha nem volt az övé. Ezekre gondoltam – átment a szobán és lehajolt a kandalló melletti kosárhoz.

Amikor felegyenesedett, kezében egy marék zöld tűz parázslott. – Elhoztam magammal, gondoltam, érdekelni fogja. Ravenwood nem ajándékozhatja magának a nyakéket, de én igen.

– A smaragdok! – Sophy felsóhajtott, teljesen lenyűgözve. Csak bámulta a zöld kövek kavalkádját, majd Waycott lángoló tekintetével találkozott a szeme. – Végig magánál volt?

– Azóta, hogy az én gyönyörű Elisabeth-em meghalt. Ravenwoodnak fogalma sem volt róla persze. Tüvé tette érte az egész házat, minden ékszerészt értesített Londonban, hogy ha bármelyikük kezébe kerülne a lánc, megduplázza a kért árat. Állítólag néhány kapzsi kereskedő megpróbált másolatot készíteni róla, hogy így jusson a megkészszerezett árhoz, de sajnos Ravenwoodot nem tudták félrevezetni. Kár. Az lett volna az igazi győzelem. Gondolja csak el, Ravenwoodnak a nyakába varrni a hamis nyakéket a két hamis feleség mellé.

Sophy kiegyenesedett és nem állta meg szó nélkül a megjegyzést, bár tudta, okosabban tenné, ha hallgatna.

– Én Ravenwoodnak igaz asszonya vagyok és az is maradok.

– Téved, kedvesem, nem marad az. Sőt mi több, a smaragdokkal a nyakában fogja megcsalni – egyik kezéből a másikba öntötte át a köveket. Teljesen a zöld zuhatag varázslatos hatása alá került. – Elisabeth is így szerette. Különös gyönyörűséget okozott neki, ha a nyakába tehetta a smaragdokat, mielőtt lefeküdt velem. Olyankor mindig rendkívüli volt az ágyban – Waycott hirtelen felkapta a fejét. – Magának is tetszeni fog.

– Csakugyan? – Sophy tenyere megizzadt. Nem szabad semmi olyat mondani, amivel tovább ingerli, gondolta magában. Azt kell hinnie, ő is egy szerencsétlen áldozat, egy kis nyuszi, aki semmiféle ellenállást nem képes kifejteni.

– Később, Sophy. Később majd meglátja, milyen remekül állnak a Ravenwood-smaragdok egy hamis Ravenwood grófnén. Csak úgy csillog majd a tűz fényében a meztelen testén. Elisabeth bőre úgy ragyogott, mint az arany, amikor ezt viselte.

Sophy félrenézett, a kosárban lévő ételeken gondolkodott.

– Ha nem tévedek, hosszú éjszakának nézünk elébe, uram. Mit szólna hozzá, ha készítenék egy kis vacsorát és mellé egy csésze teát? Alig állok a lábamon.

– Hát persze, kedves – kezével a kandallóra mutatott. – Amint látja, mindent megtettem a kényelme érdekében. A közeli kocsmában készíttettem ennivalót. Elisabeth-szel is gyakran falatoztunk szeretkezés előtt. Mindent úgy akarok csinálni, ahogyan vele szoktam. Mindent.

– Értem.

Vajon ő is ugyanolyan örült, mint Elisabeth volt, töprengett Sophy. Vagy egyszerűen csak a féltékenység és a szeretett személy elvesztése vette el az eszét? Végül is mindegy, gondolta Sophy, az a fő, hogy ne izgassa fel.

– Maga nem olyan szép, mint ő volt – állapította meg Waycott a lányt vizsgálva.

– Nem, én is tudom. Ő gyönyörű szép nő volt.

– De majd a smaragdokkal a nyakában hasonlítani fog rá, amikor eljön az ideje – ezzel a kosárba dobta a smaragdokat.

– Visszatérve a vacsorára, uram – mondta Sophy rábeszélően –, szóval, készítek valamit?

Waycott kinézett a nyitott ajtón.

– Sötétedik, igaz?

– Igen, eléggé.

– Rakok tüzet – elmosolyodott, látszott rajta, hogy tetszik neki az ötlet.

– Ragyogó gondolat. Hamarosan hűvös lesz itt bent. Ha levinné rólam a köpenyt és a köteleket, neki is állhatnék a vacsoránknak.

– Hogy levegyem a köteleket? Nem hiszem, hogy jó lenne, drágám. Legalábbis egyelőre nem. Attól tartok, az első adandó alkalommal bevetné magát a sűrűbe, és azt nem tűrhetem.

– Kérem, uram – Sophy lehunyta a szemét, remélve, hogy gyengének és elgyötörtnek látszik így. – Semmi mást nem szeretnék, csak főzni egy teát és enni egy falat kenyeret és sajtot.

– Ennek nincs akadálya.

Sophy összerezsent, ahogy Waycott elindult feléje. Aztán mozdulatlanul állt, míg a férfi megszabadította a kötelektől. Amikor az utolsó is a földre hullt, megkönnyebbülten felsóhajtott, de nem mozdult továbbra sem.

– Köszönöm, uram – mondta alázatosan. A kandalló felé lépett, szemét a nyitott ajtón tartva.

– Ne olyan sebesen, drágám – Waycott letérdelt, a szoknya alá nyúlt és megragadta a bokáját. Az egyik kötélvéget gyorsan a csizma fölé erősítette. Aztán felállt és a kötél másik

végét szorosan megfogta. – Jól van, most mint egy szuka, pórázon van. Lásson neki, Sophy. Alig várom, hogy Ravenwood felesége felszolgálja nekem a teát.

Sophy tett néhány bizonytalan lépést a kandalló felé, attól tartva, hogy Waycottnak esetleg kedve támad megrántani a zsinórt, hogy elessen. A férfi azonban a kandallóhoz ment és meggyújtotta a tüzet. Amikor fellobbant a láng, letelepedett egy deszkára, kezében a kötéllel és tenyerébe hajtotta a fejét.

A lány magán érezte a férfi tekintetét, amikor a kosár tartalmát kezdte vizsgálni. Lélegzet-visszafojtva emelte fel a kannát, majd megkönnyebbülten sóhajtott, amikor érezte, hogy tele van vízzel.

Kint az árnyak óriásira nőttek. A szobába hűvös levegő szökött be. Sophy szoknyája hajtásaiba dörzsölte a kezét és erőlködve próbálta felidézni, melyik zsebébe tette a szükséges teafüveket. A kötél hirtelen megrántotta a bokáját, mire ijedten ugrott fel.

– Azt hiszem, legfőbb ideje, hogy becsukjam az ajtót – mondta Waycott és felemelkedve a deszkáról elindult át a szobán. – Nem szeretném, ha megfázna.

– Nem.

Amikor a szabadságba vezető ajtó bezárult, Sophy megpróbálta legyűrni a rettegését. Szemét behunyta és a tűz felé fordult, hogy elrejtse az arcára kiült félelmet. Ez a férfi felelős a nővére haláláért. Nem hagyhatja, hogy úrrá legyen rajta a félelem. Először is meg kell szöknie. Aztán majd megtalálja a módját annak, hogy bosszút álljon.

– Az ájulás kerülgeti, drágám? – Waycottot láthatóan szórakoztatta a dolog.

Sophy kinyitotta a szemét és a tűzbe nézett.

– Igen, egy kicsit, uram.

– Elisabeth bezzeg nem reszketne, mint egy gyáva nyúl. Remek játéknak fogná fel.

Elisabeth szerette az effajta kis játékokat.

Sophy nem válaszolt, fogva tartójának háttal állva, azzal foglalatalkodott, hogy kibontsa a csomag teát, amelyet a kosárba pakoltak. Hálát adott az istennek, hogy ilyen sűrű rakású szoknyát vett fel. Jól elrejtette a kezét, ahogyan egy csipetnyit kivett a zsebében lévő gyógyfüvekből.

Pánik fogta el, amikor lenézett és rájött, hogy a szükséges füvek helyett a viola akadt a kezébe. Sietve visszadugta a zsebébe.

– Miért nem értékesítette a smaragdokat? – kérdezte, hogy elterelje Waycott figyelmét. Egy kis széket húzott a kandalló elé és úgy tett, mint aki a szoknyáját igazgatja. Ujjai egy másik kis tasakot fogtak meg.

– Nehéz lett volna. Mondtam, minden ékszerész, aki számít Londonban, csak arra várt, hogy a smaragdok felbukkanjanak. Még ha a köveket egyenként adtam volna is el, nagy kockázatot vállaltam volna. Nagyon különlegesen csiszolt kövek, könnyű felismerni őket. De az igazat megvallva, Sophy, semmi kedvem hozzá, hogy megváljak tőlük.

– Értem. Jó volt maga a tudat is, hogy Ravenwood grófjától lopta – már a második tasakkal bajlódott, óvatosan kinyitotta és összekeverte a tartalmát a tealevelekkel. Aztán a kannával babrált.

– Maga igazán könnyen megérti a dolgokat. Fura, de gyakran támadt az az érzésem, hogy maga az egyetlen, aki engem igazán megért. Ravenwood meg sem érdemli magát, mint ahogy Elisabeth-et sem érdemelte meg.

Sophy a forrásban lévő vizet a kannába töltötte és azon imádkozott, hogy elég legyen az a mennyiség, melyet az altató hatású füvekből beleszórt. Aztán nyugtalanul fészkelődött a széken, várta, hogy a füvek oldódjanak. Keserű lesz, állapította meg. Valami megoldást kell erre találnia.

– Ne feledkezzen meg a kenyérről és sajtról sem, Sophy – figyelmeztette Waycott.

– Dehogy, uram – nyúlt bele a kosárba és kiemelt egy vekni kenyeret. Szeme megakadt egy cukortartón. Reszkető keze hozzáért a smaragdokhoz, amint a cukor után nyúlt. – Nincs kés, amivel szelhetnék, uram.

– Nem vagyok bolond, hogy kést adjak a kezébe, Sophy. Törjön belőle.

Sophy lehajtotta a fejét és úgy tett, ahogy a férfi kérte. Aztán gondosan elrendezte a kenyérdarabokat és sajszeleteket a tányéron. Amikor ezzel elkészült, kitöltötte a teát két csészébe.

– Minden kész, Lord Waycott. A tűz mellett akar vacsorázni?

– Hozd ide az ételt Azt akarom, hogy úgy szolgálj ki, ahogyan a férjedet szoktad.

Tegyük fel, hogy a Ravenwood-kastély nappalijában vagyunk. Lássuk, milyen a háziasszony?

Összeszedve minden önuralmát, Sophy odament az étellel a kezében és a csészét átnyújtotta a férfinak.

– Attól tartok, egy kicsit sok cukrot tettem a teájába. Remélem, nem találja majd túlságosan édesnek.

– Édesen szeretem a teát – gyönyörködve figyelte a lányt, amint az ételt elé tette. – Üljön ide mellém, kedvesem. Később még szükség lesz az erejére. Terveim vannak kettőnk számára.

Sophy lassan leereszkedett a deszkára, amilyen távol csak tudott.

– Mondja csak, Lord Waycott, nem fél Ravenwood haragjától, ha megtudja, hogy mit tett?

– Semmit sem fog tenni. Épeszű ember nem keresztezi Ravenwood útját a kártyaasztalnál, vagy nem csapja be egy üzletben, de azt mindenki tudja, hogy nő miatt többet nem viszi vásárra a bőrét. Elég világosan kinyilvánította, egyetlen nő sem ér annyit, hogy érdemes legyen miatta golyót kapni – Waycott leharapott egy darabkát a sajtból és kortyolt a teából. Elfintorodott. – A tea kissé erős.

Sophy becsukta a szemét.

– Ravenwoodnak mindig ilyenre készítem.

– Tényleg? Hát akkor én is így iszom.

– Miért gondolja, hogy a férjem nem fog elégtételt követelni? Elisabeth miatt is párbajozott, nem?

– Kétszer. Legalábbis azt mondják. Ez azonban a házasságuk első hónapjában történt, amikor még azt hitte, Elisabeth szereti őt. A második hajnali találkozó után rájött, hogy nem tudja féken tartani az én gyönyörűséges Elisabeth-emet és nem párbajozhat az ország összes férjével, így aztán soha többet nem száll síkra egy nő becsületéért.

– Szóval ezért nem tart tőle? Azt hiszi, hogy miattam aztán nem fog párbajozni?

Waycott megint kortyolt egyet a teából, szemét nem vette le a tűzről.

– Miért hívna ki engem a maga becsületének védelmében, ha nem tette meg Elisabeth miatt sem?

Sophynak úgy tűnt, mintha bizonytalanabb lenne a férfi hangja. Magát is meg akarja győzni, nemcsak engem, el akarja hitetni velünk, hogy nem fél Juliantól.

– Érdekes kérdés, uram – mondta kedvesen. – Hát persze, miért is izgatná magát?

– Maga a közelébe sem ér Elisabeth-nek szépség tekintetében.

– Ezt már hallottam – Sophy gyomra görcsbe rándult, amikor Waycott megint kortyolt.

Az esze a múlton járt, automatikusan itta a teát.

– Hol van a maga stílusa és bája az övéhez képest!

– Így igaz.

– Ravenwood nem kívánhatta magát soha annyira, mint Elisabeth-t kívánta. Nem, nem fog maga miatt párbajozni – Waycott szája szegletében mosoly bujkált, ahogy felnézett a csésze széle mögül. – Az persze megtörténhet, hogy magát is megöli, mint őt. Igen, azt hiszem, ezt fogja tenni, ha megtudja, mi történt itt ma.

Sophy nem válaszolt, csendben figyelte, ahogy Waycott az utolsó csepp teát is felhörpinti. Az ó csészéje még érintetlenül állt. A kezében tartotta és várt.

– Remek teát készített, kedvesem. Most egy kis kenyeret és sajtot is ennék. Szolgálja fel nekem.

– Igen, uram – Sophy felállt.

– De először – kezdte Waycott vontatott hangon, vetkőzzön le és tegye a nyakába a Ravenwood-smaragdokat. Elisabeth is mindig így csinálta.

Sophy megmerevedett, kétségbeesetten figyelte, nem jelentkezik-e még a tea hatása.

– Nem akarok levetkőzni a kedvéért, Lord Waycott.

– De le fog – egyszer csak, ki tudja, honnan, Waycott kezében revolver villant. – Azt fogja tenni, amit mondok – ragyogó mosollyal nézett Sophyra. – És pontosan úgy, ahogy azt annak idején Elisabeth tette. Lépésről lépésre, ugyanúgy. Majd én megmutatom azt is, hogy a combjait milyen szögben tárja szét, asszonyom.

– Maga is örült, mint ő volt – suttopta Sophy. Tett egy lépést a tűz felé. Amikor Waycott nem reagált, még egy, majd még egy lépéssel közelebb ment a kandallóhoz.

A férfi megvárta, míg majdnem a szoba másik végéig elaraszol, aztán durván megrántotta a lábára erősített kötelet.

Sophy felkiáltott és a kemény kőpadlóra zuhant. Egy pillanatig csak hevert ott, megpróbálta összeszedni magát, aztán rettegve nézett Waycottra, aki még mindig mosolygott, de a szemében furcsa fények gyúltak.

– Azt kell tennie, amit mondok, Sophy, különben kénytelen leszek erőszakot alkalmazni.

Sophy óvatosan felült.

– Amint azt Elisabeth-szel is megtette azon az éjszakán a tónál? Nem Ravenwood ölte meg, igaz? Maga gyilkolta meg. Engem is meg fog gyilkolni, mint ahogy meggyilkolta a gyönyörű, hűtlen Elisabeth-t?

– Miket beszél? Egy ujjal sem nyúltam hozzá. Ravenwood ölte meg. Mondtam már.

– Nem, uram. Az évek során megpróbálta elhitetni magával, hogy Ravenwood felelős a haláláért, mert nem akarta bevallani saját magának sem, hogy képes volt megölni a szeretett asszonyt. Pedig megtette. Követte őt, amikor az öreg Besshez ment. Visszafelé a tónál megvárta. Amikor rájött, hogy hol járt és miért, nagyon dühös lett. Dühösebb, mint addig bármikor.

Waycott tántorogva felállt, szép vonásait eltorzította a harag.

– Elment ahhoz a vén boszorkányhoz, hogy megszabaduljon a gyermektől, ahogy azt maga is megtette ma.

– És a gyerek magától volt, igaz?

– Igen, az én gyermekem volt. És akkor gonoszul a képembe vágta, hogy az én gyermekem ugyanúgy nem kell neki, mint ahogy Ravenwoodé sem kellett – Waycott bizonytalan lábakkal Sophy felé indult. A revolver ide-oda mozgott a kezében. – De mindig azt mondta, hogy szeret. Hogyan is tehetett ilyet, ha egyszer szeretett?

– Elisabeth nem tudott szeretni. Ravenwoodhoz azért ment hozzá, hogy ranghoz és pénzhez jusson – Sophy négykézláb kitért a férfi elől. Nem mert felállni, nehogy a férfi ismét megrántsa a kötelet. – Magát madzagon rángatta, mint egy bábút, mert ez mulattatta. Ennyire kellett csak neki.

– Ez nem igaz, a fenébe! Nálam jobb szeretője soha nem volt. Ő maga mondta – Waycott megtántorodott és megállt. Elejtette a kötelet és szabad kezével a szemét dörzsölte. – Mi van velem?

– Nincs semmi baj, uram.

– Valami nem stimmel. Nem érzem jól magam – keze leesett és a lányra nézett. – Mit csináltál velem, te bestia?

– Semmit, uram.

– Megmérgeztél! Valamit tettél a teámba, ugye? Ezért meglakolsz.

Sophya vetette magát, de a lány talpra ugrott és kitért előle. Waycott a kőfalnak zuhant a kandalló mellé. A revolver kihullott a kezéből és nagy csörrenéssel a kosárba esett.

Waycott elfordította a fejét, tekintete Sophyt kereste. Szemében vad düh égett, de már a tea hatása is látszott rajta.

– Meg fogom ölni. Elisabeth-t is megöltem. Maga is megérdemli. Ó, istenem, Elisabeth!

– A falnak támaszkodott és hiábavaló kísérletet tett arra, hogy kitisztítsa a fejét. – Elisabeth, hogy tehetted ilyet velem? Hiszen szerettél! – Waycott lassan csúszott lefelé a fal mellett és közben zokogva nyögte: – Mindig azt mondtad nekem, hogy szeretsz.

Sophy döbbenet figyelve, ahogy Waycott mély álomba sírja magát.

– Gyilkos – sóhajtott és zihált haragjában. – Megölted a testvéremet. Mintha csak egy golyót eresztettél volna bele, megölted.

Tekintete a kandalló melletti kosárra esett. Tudott bánni a pisztollyal és Waycott igazán megérdemli a halált. Ideges zokogás fogta el, a kosárhoz rohant és belenézett. A pisztoly a smaragdokon hevert. Sophy lehajolt és felkapta a fegyvert.

Két kézzel tartva megfordult és az eszméletlen Waycottra fogta.

– Megérdemled a halált! – ismételte hangosan és kibiztosította a pisztolyt. A ravasz, mely eddig biztonsági okokból egy kis vajatba volt akadva, a helyére ugrott. Sophy ujjai vágyakozva szorították a fegyvert.

Közelebb lépett Waycotthoz és megpróbálta felidézni Ameliát, amint ott fekszik élettelenül az ágyon és mellette az üres morfiumos üveg.

– Megöllek Waycott és igazságot szolgáltatok.

Egy pillanatig Sophy tétovázott, hogy meghúzza-e a ravaszt. Nem ment. Nem tudta rászánni magát. Iszonyú erőfeszítéssel leengedte a kezét, visszakattintva a zárat.

– Istenem, miért vagyok ilyen gyenge?

Visszatette a revolvért a kosárba és letérdelt, hogy a bokájára csavart kötélről megszabaduljon. Remegő kézzel kioldozta. Nem viheti magával a smaragdokat és a pisztolyt, hiszen nem tudná Ravenwoodnak megmagyarázni, hogyan jutott hozzájuk.

Anélkül hogy hátrapillantott volna, kinyitotta az ajtót és kirohant az éjszakába. Waycott lova felnyerített a közeledő léptek zajára.

– Nyugi, öregem. Nincs időm rá, hogy felnyergeljelek – suttozta Sophy kezében a gyeplővel. – Sietnünk kell, már biztos nagy az izgalom otthon.

Óvatosan átvezette a lovat egy kőkupacon, ami egykor egy megerősített fal lehetett. A köveken megállva megigazította a szoknya redőit és felkapaszkodott a ló hátára. Az felnyerített, ficánkolt egy kicsit, majd elfogadta a szokatlan terhet.

– Nincs semmi baj, öregem. Majd én mondom az utat hazáig – lassan elindultak, aztán Sophy enyhe galoppra bízta a lovat.

Útközben megpróbálta összeszedni a gondolatait. Kénytelen lesz valamiféle magyarázattal szolgálni a személyzetnek, akik otthon várják. Eszébe jutott lovának távolodó patazaja, amint eltűnt az erdőben, amikor Waycott elrabolta. Nyilván egyenesen hazavágtatott.

A lovasa nélkül megtért ló csak egyet jelenthet a lovászoknak. Arra fognak gondolni, hogy levetette a hátáról és valahol sebesülten fekszik. Biztosan egész délután és este keresték az erdőben mindenütt.

Bármilyen történet megteszi, gondolta Sophy a tó mentén haladva. Természetesen azt nem mesélheti el senkinek, hogy Lord Waycott elrabolta és fogva tartotta.

Még Juliannek sem mondhat el mindent, mert Waycott tévedett, amikor azt hitte, a gróf nem fog újra párbajozni egy nő miatt. Julian azonnal kihívná Waycottot, amint megtudná, mi történt.

A fene enné meg. A saját kezemmel kellett volna megölnöm, hiszen ott volt a lehetőség. Most ki tudja, mi lesz. Ráadásul Juliannek is hazudnom kell.

Olyan rosszul hazudott, vívódott rettegve. Viszont legalább lesz ideje valamiféle mesét kitalálni és aztán majd gyakorolja. Julian szerencsére még Londonban maradt.

Amikor meglátta a fényárban úszó kastélyt, rájött, hogy Waycott lovától meg kell válnia. Ha azt akarja bemesélni mindenkinek, hogy gyalog vánszorgott haza, miután balesetet szenvedett, akkor nem állíthat be egy idegen ló hátán.

Édes istenem, mennyi mindenre oda kell az embernek figyelnie, ha belekezd a hazudozásba. Az egyik dolog hozza magával a másikat.

Vonakodva bár, de lecsúszott a ló hátáról. Még elég hosszú utat meg kellett tennie. Nagyot csapott a ló hátsó felére, mire az nekiiramodott az ösvénynek.

Sophy megfogta szoknyájának a szegélyét és elindult a Ravenwood-kastély felé. Egész idő alatt azon erőlködött, hogy valami hihető történetet hozzon össze a cselédeknek. Minden részletnek egyeznie kell, különben belegabalyodik.

Amikor kilépett az erdőből, rájött, hogy sokkal nehezebb feladat vár rá, mint gondolta.

A bejárat felől áradt a fény. Inasok és lovászok futkostak fáklyával a kezükben. A hold fényénél azt is látta Sophy, hogy felnyergelt lovakat vezetnek ki az istállóból.

A bal oldali lépcsőfeljárónál egy ismerős, sötét hajú alak állt, lovaglósizmában és sáros nadrágban. Julian kemény hangon adta az utasításokat a körülötte lévőknek. Úgy látszott, nemrégiben érkezhetett, vagyis hajnalban kellett indulnia Londonból.

Sophy pánikba esett. Éppen elég problémát jelentett az is, hogy a személyzetnek kitaláljon valami hihetőt. Ebben az állapotban azonban aligha lesz képes rá, hogy meggyőzően hazudjon a férjének.

Ráadásul Julian mindig azonnal rájön, ha megpróbálja félrevezetni.

Mіндеgy, meg kell kísérelnie a lehetetlent, biztatta magát és továbbment. Nem hagyhatja, hogy Julian az életét kockáztassa egy párbajban miatta.

– Megjött, uram.

– Hál' istennek, ép bőrrel.

– Uram, uram, nézze, ott az erdő szélén. Megjött asszonyom, sértetlenül.

A hangos, megkönnyebbült kiáltások mindenkit a bejáratához csaltak. Látták Sophyt közeledni. Sophy nem tudta, minek köszönhető ez a nagy megkönnyebbülés. Biztos az is közrejátszott, hogy nehezen tudták megmagyarázni a grófnak, hová tűnt a felesége.

Ravenwood grófja a fák között kutatott tekintetével és végre megpillantotta Sophyt a holdfényben. Szó nélkül nekiiramodott, le a lépcsőkön, át a kerten, hogy mielőbb a karjaiba kaphassa.

– Sophy! Majd beleőrültem az izgalomba. Hol az ördögben járt? Nincs semmi baja? Nem sérült meg? Legszívesebben elfenekelném, hogy ennyire megijesztett. Mi történt?

Annak ellenére, hogy tudta, nehéz percek várnak rá, Sophy végtelen megkönnyebbülést érzett. Julian mellette van, végre biztonságban van. Semmi más nem számít. Ösztönösen közelebb bújott hozzá, fejét a vállába fúrta. Érezte a férfiből áradó izzadságszagot, nyilván ugyanúgy hajtotta magát is, mint a lovát Londontól idáig.

– Annyira féltém, Julian.

– Annyira biztosan nem, mint én, amikor megérkeztem néhány perccel ezelőtt és meghallottam, hogy a lova maga nélkül tért vissza ma délután. Az emberek egész este keresték. Megint ki akartam küldeni őket. Hol járt?

– Mindenről én... tehetek, Julian. Hazafelé tartottam az öreg Bess házából. Szegény ló valamitől megriadt, én pedig elbambultam. Valószínűleg ledobott a hátáról. Beütöttem a fejemet és egy időre elvesztettem az eszméletemet. Nem sokra emlékszem, csak mostanában tértem magamhoz – uramisten, hogy reszket. Kicsit gyorsan hadarta el. Össze kell szednie magát.

– Fáj még a feje? – Julian gyengéden simogatta a kócos fürtöket, a sérülés nyomát kereste. – Másutt nem sérült meg?

Sophy rájött, hogy a lovaglókálapját is elvesztette valahol.

– Ó, nem. Nem, Julian, köszönöm, jól vagyok. Vagyis, hát egy kicsit fáj a fejem, de nem vészes. És... a babával is minden rendben – tette hozzá gyorsan, remélve, hogy így sikerül majd elterelnie a férfi figyelmét a nem létező sérülésektől.

– Ó, igen, a baba. Örülök, hogy minden rendben ezen a téren is. A terhessége alatt többé nem ülhet lóra, Sophy – Julian hátralépett és a lány arcát tanulmányozta a holdfényben. – Biztos, hogy nincs semmi baj?

Sophy rettentően megkönnyebbült, hogy Julian elhitte a mesét, így nem is ágált az ellen, hogy eltiltotta a lovaglástól. Mosolyt erőltetett magára, de rémülten érezte, hogy az ajka reszketni kezd. Hunyorogva nézett a férfira.

– Higgye el, tökéletesen jól vagyok, uram. De maga mit keres itt? Azt hittem, néhány napig még Londonban marad. Nem volt róla szó, hogy ilyen hamar visszatér.

Julian hosszasan figyelte a lányt, majd megfogta a kezét és elindult vele az aggódó személyzet felé.

– Megváltoztattam a terveimet. Jöjjön, Sophy. Átadom magát a komornájának, készítették egy jó forró fürdőt és egy kis ennivalót. Ha majd magához tért, beszélgetünk.

– Miről, uram?

– Arról, ami valójában történt, Sophy.

– Annyira aggódtunk, asszonyom. Mindenki halálra rémült, hogy valami nagy baja esett. El sem tudja képzelni. A lovászok magukon kívül voltak. Amikor a lova megérkezett, azonnal a keresésére indultak, de nyomát sem lették. Elszaladt valaki az öreg Besshez is, és ő is rettenetesen megrémült, amikor kiderült, hogy nem érkezett haza.

– Sajnálom, hogy ennyi bajt okoztam, Mary – Sophy alig hallotta, amit a komorna fecsegett arról, hogy mi történt délután, amikor nem tért haza. Csak az járt az eszében, mit mond majd Juliannek. Nem hitte el egy szavát sem. Gondolhatta volna, hogy rögtön észre fogja venni, hogy csak kitalálta ezt a balesetes mesét. De hát most mit mondjon neki, töprengett kétségbeesetten.

– Aztán a főkomornyik, aki mindig megérzi a bajt, fejét csóválva egyszer csak azt mondja, legjobb lesz, ha a tóban kezdjük el keresni a holttestét. Istenkém, majdnem elájultam, mikor meghallottam. De mindez semmi ahhoz képest, ami akkor történt, amikor váratlanul betoppant az uraság. Még azok is, akik itt szolgáltak már az úr első házassága idején, szóval azok is azt mondják, hogy ilyen dühösnek még soha nem látták a gróf urat. Azt mondta, mindenkit elkerget, bizony.

Egy kopogás szakította félbe Mary izgatott beszámolóját az esti eseményekről. Az ajtóhoz lépve látta, hogy a cseléd hozott egy csésze teát.

– Add csak ide! Menj már! Az asszonyomnak nyugalomra van szüksége – Mary betette mögötte az ajtót és a tálcát az asztalra helyezte. – Nézze csak, még egy kis süteményt is küldött a szakácsnő magának. A tea mellé. Egyen egy kicsit, jót fog tenni.

Sophy a teáscsészére nézett és elfogta a rosszullét. – Köszönöm, Mary. Majd lassanként iszogatom a teát. Nem igazán vagyok éhes.

– Biztosan az ütéstől – mondta Mary tudálékosan. – Kihat a gyomorra, tudom. De legalább egy kis teát igyon, asszonyom.

Az ajtó kinyílt és Julian lépett be anélkül, hogy kopogott volna. Még mindig a lovaglóruháját viselte, és nyilvánvalóan hallotta a komorna utolsó megjegyzését.

– Elmehet, Mary. Majd én gondoskodom róla, hogy megigya a teáját.

Mary elcsodálkozott a gróf betoppánásán, zavartan pukedlizett egyet és kihátrált az ajtón.

– Igenis, uram – mondta, kezét a kilincsre téve. Elindult kifelé, aztán megtorpant és dacosan így szólt: – Mindnyájan nagyon aggódtunk asszonyom miatt.

– Tudom, Mary. De szerencsére épen és egészségesen megérkezett. Mostantól majd jobban vigyázunk rá, jó?

– Hát hogyne, uram. Nem engedjük el egyedül ezentúl.

– Remek. Elmehet, Mary.

Mary eltűnt.

Sophy kezét szorosan az ölébe tette, amint becsukódott az ajtó a komorna mögött.

– Fölösleges a személyzetet fenyegetni, Julian. Igazán rendesek, és ami ma délután történt, arról egyáltalán nem ők tehetnek. Én – megköszöri a torkát – ezerszer megtettem ezt az utat az elmúlt évek során. Semmi nem indokolta, hogy kísérőt vigyek magammal. Itt nem a városban vagyunk.

– Érdekes módon nem találták meg a maga szegény, eszméletlenül heverő testét az öreg Besshez vezető úton, igaz? – ezzel Julian az ablak melletti székbe telepedett és körülnézett a szobában. – Úgy látom, nagy átalakítások történtek itt csakúgy, mint a ház többi részében is, kedvesem.

Sophyt megzavarta a hirtelen témaváltás.

– Remélem nincs kifogása ellene, uram – nyögte ki Sophy. Az volt az érzése, hogy Julian ahhoz a taktikához folyamodik, hogy előbb játszik vele, megvárja, míg nem bírja tovább és bevall mindent.

– Nem, Sophy. Egyáltalán nincs. Nem szerettem ezt a házat úgysem – Julian tekintete visszavándorolt Sophy ijedt arcára. – Megnyugtathatom, hogy minden változtatás csak hasznára lehet a kastélynak. Hogy érzi magát?

– Nagyon jól, köszönöm – mondta, mintha gombóc lenne a torkában.

– Ezt örömmel hallom – kinyújtotta csizmás lábát, elnyúlt a székből, hatalmas kezét maga előtt lógatva. – Komoly izgalomnak tett ki mindnyájunkat, tudja-e?

– Nagyon sajnálom – Sophy sóhajtott és megpróbálta felidézni a szépen felépített történet részleteit. Arra gondolt, ha egy csomó apró részletet hozzátesz, az majd alátámasztja kissé gyenge lábakon álló meséjét. – Azt hiszem valami kis állattól ijedhetett meg a ló. Talán egy

mókustól. Egyébként nem lett volna semmi baj, hiszen meglehetősen jól lovagolok, mint tudja.

– Mindig is nagy csodálója voltam – bólintott Julian szelíden.

Sophy elpirult.

– Nos, amint éppen visszafelé tartottam az öreg Besztől, akitől kaptam egy csomó különféle gyógyfüvet, amiket a szoknyámon lévő zsebekben helyeztem el, szóval éppen azokat igazgattam, mármint útközben, mert eszembe jutott, hogy esetleg elpotyogtathatom őket, érti.

– Értem.

Sophy ránézett a férfira, mintha csak megbabonázta volna az az állhatatos, várakozó kifejezés a szemében. Komolynak és türelmesnek tűnt, de Sophy tudta, ez csak a vadász türelme, amivel lecsapni készül. Egészen – megbénult a tudattól.

– És... és azt hiszem, hogy nem figyeltem oda kellőképpen. Éppen egy tasak rebarbarával bajlódtam, igen, pont az volt a kezemben, amikor a ló megbokrosodott. Utána már nem sikerült megzaboláznom.

– Ez akkor történt, amikor a földre esett és beütötte a fejét?

Nem találták meg eszméletlenül az út mentén, jutott eszébe Sophynak.

– Nem egészen, uram. Megpróbáltam lecsúszni a nyeregből, és akkor egy kicsit húzott maga után, úgy rémlik, befelé az erdőbe, és aztán eshettem le.

– Nem tudom, segítene-e magán, ha elmesélném, hogy éppen most jártam végig az utat, mely az öreg Bess házához vezet.

Sophy zavartan nézett rá.

– Valóban, uram?

– Igen, Sophy – mondta csendesen. – Bizony. Vittem magammal egy fáklyát is és a tó közelében nagyon érdekes felfedezésre jutottam. Kiderült, hogy járt arra egy másik ló és lovas is ma.

Sophy felállt.

– Könyörgöm, Julian, ma ne kérdezzen tovább. Most nem tudok beszélni. Teljesen kimerültem. Nem igaz, hogy leestem a lóról. De az igaz, hogy rémesen érzem magam.

– De nem azért, mert beütötte a fejét – Julian hangja még kedvesebben és megnyugtatóbban csengett, mint eddig. – Lehet, hogy belebetegszik ebbe a sok izgalomba, drágám. Higgye el nekem, erre semmi szükség.

Sophy nem is értette, de nem is nagyon hitte a szavaiban lévő gyengédséget.

– Nem értem, uram.

– Miért nem ül ide hozzám egy kicsit. Megnyugodna. – Sophy felé nyújtotta a karját.

Sophy vágyakozva nézte a feléje nyújtott kezét és a férfi arcát. Ellenállt a kísértésnek. Erősnek kell lennie

– Nincs... nincs hely, ahová ülhetnék, Julian.

– Majd csinállok. Jöjjön, Sophy. Nem olyan sötét vagy bonyolult a helyzet, mint gondolja.

Sophy tudta, hogy hibát követ el, ha odamegy a férfihoz. Azt a kevés akaraterejét is el fogja veszteni, ha a férfi most megsimogatja. De annyira szerette volna érezni ölelő karjait és feléje nyújtott kezének ilyen állapotban nem állhatott ellen.

– Azt hiszem, ledőlök egy kicsit – mondta és Julian felé lépett.

– Hamarosan pihenhetsz, kicsim. Ígérem.

Julian várt, azzal a végtelen türelemmel várta a lányt, aki még egyet, majd még egyet lépett felé.

– Julian, nem volna szabad – nyöszörgött, amint a férfi ujjai az övére kulcsolódtak.

– A férjed vagyok, édes. Ki másnak mondhatnád el, ha nem nekem, hogy mi történt ma?

Sophy nem bírta tovább. Túl sok mindenen ment át ma. Elrabolták, majdnem megerőszakolták, a megmenekülése, az a pillanat amikor a kezében tartotta a pisztolyt és nem volt képes elsütni elsütni – ennyi épp elég ahhoz, hogy valaki összeomoljon. Ha Julian kiabált volna, vagy hideg dühvel beszélt volna vele, talán tudott volna ellenállni, de ennek a gyengéd, megnyugtató hangnak nem lehetett. Arcát a férfi vállába temette és lehunyta a szemét. Julian karjai védelmezően fogták át, széles válla biztonságot nyújtott.

– Julian, szeretlek – súgta az ingébe.

– Tudom, édes. Tudom. Akkor hát elmondod nekem az igazat?

– Nem tehetem – mondta Sophy eltökélten.

Julian nem vitatkozott. Csak ült és simogatta Sophy hátát erős, nagy kezével. A szobában csend volt, míg Sophy el nem engedte magát és hozzá nem bújta egészen. Akkor Julian megszólalt.

– Bízol bennem, Sophy?

– Igen, Julian.

– Akkor miért nem akarod elmondani, ami történt? – Nagy sóhajtás volt a válasz.

– Félek, uram.

– Tőlem?

– Nem.

– No, ezt legalább örömmel hallom – elhallgatott, majd elgondolkodva folytatta. – Egyes asszonyok a helyedben félnének a férjüktől.

– Azokat az asszonyokat bizonyára nem becsüli a férjük – vágta rá Sophy. – Szomorú, szerencsétlen asszonyok, akiket nem becsül a férjük és nem is bízik bennük. Sajnálom őket.

Julianból valami különös hang tört fel, félig kuncogáshoz, félig morgáshoz hasonlított. Megkötötte Sophy ruháján az egyik kioldódott bársonyszalagot.

– Természetesen maga nem tartozik közéjük, kedvesem. Minden megbecsülésem, tiszteletem és bizalmam a magáé, igaz?

– Ahogy mondja, uram – Sophy agyán átfutott, hogy igazán hozzátehetne volna a szeretetet is Julian.

– Akkor hát semmi oka rá, hogy féljen. És ahogy én magát ismerem, az is biztos, hogy semmi helytelen nem tett. Ugye, soha nem csalna meg, Sophy?

A lány ujjai Julian ingébe kapaszkodtak.

– Soha, Julian. Sem ebben, sem egy másik világban. Örülök, hogy ezt tudja.

– Tudom, édes – megint csend telepedett közéjük, Sophy átengedte magát a simogató kezek hatásának. – Sajnos azonban, bármennyire is megbízom magában, a kíváncsiságomat nem sikerült kielégítenie. Tudnom kell, mi történt ma. Ne felejtse el, Sophy, hogy a férje vagyok. És ez arra kötelez, hogy megvédjem.

– Kérem, Julian. Ne kényszerítsen rá, hogy elmondjam. Minden rendben, higgye el.

– Nem akarom semmire se kényszeríteni. Akkor játsszunk kérdezz-felelek.

Sophy megmerevedett.

– Nem akarok játszani.

Julian nem vett tudomást a tiltakozásról.

– Azt mondja, nem akarja elmondani nekem, ami történt, mert fél. Azt állítja, nem tőlem fél. Tehát azt hiszem, nyugodtan levonhatjuk azt a következtetést, hogy akkor valaki mástól. Nem bízok abban, hogy én meg tudom védeni, drágám?

– Nem erről van szó, Julian – kapta fel a fejét Sophy. Nem akarta, hogy Julian azt higgye, feltételezi róla, hogy nem védi meg. – Tudom, hogy bármit megtenne, hogy megvédjen.

– Így igaz – jelentette ki Julian egyszerűen. – Maga nagyon fontos számomra, Sophy.

– Értem, Julian – Sophy kezét önkéntelenül is a hasára tette. – Nyilván ebben közrejátszik az örököse is, uram. De igazán feleslegesen aggódik. A baba...

Julian smaragdszínű szemében az este folyamán először villant harag. De szinte ugyanolyan gyorsan el is tűnt. Két tenyerébe fogta a lány arcát.

– Tisztázzunk valamit, Sophy. Fontos számomra, mert maga, Sophy, az én édes, különös, becsületes, szerető feleségem – ezért fontos és nem a testében növekvő gyermek miatt.

– Ó – nem tudta levenni szemét Julian ragyogó tekintetéről. Szinte azt mondta ezzel, hogy szereti. Talán ilyen közel soha nem járt hozzá. – Köszönöm, Julian.

– Ne köszönje. Az egész a maga érdeme – csókkal zárta le a száját, hosszú, forró csókkal. Amikor felemelte a fejét, szemében az ismerős fény csillogott. Szája kissé legörbült.

– Drágám, maga hihetetlen nagy kísértést jelent számomra, de kivételesen ellen fogok állni. Legalábbis még egy darabig.

– De Julian...

– Tehát folytassuk a kérdezz-felelek játékunkat. Maga attól a valakitől fél, akivel ma délután a tóparton találkozott. Úgy látom, nem magát félti, tehát kénytelen vagyok azt hinni, hogy engem félt.

– Julian, kérem, könyörgöm!

– Ha az én biztonságom miatt aggódik, de nem figyelmeztet nyíltan, akkor nyilván nem kell közvetlen támadástól tartanom. Amennyiben ez lenne a helyzet, azt biztosan megmondaná, nem?

– Nem, uram – Sophy már tudta, hogy nem lesz képes megőrizni titkát. A vadász már-már rátette a kezét az áldozatra.

– Tehát már csak egyetlen lehetőség maradt – mondta Julian kérlelhetetlen logikával. – Ha engem félt, de nem attól, hogy valaki megtámad, akkor csak arról lehet szó, hogy attól tart, kihívom ezt a titokzatos, ismeretlen harmadik személyt párbajra.

Sophy felült az ölében, két kézzel megragadta a férfi ingét és összeszűkül szemekkel nézett rá.

– Julian, adja a szavát, hogy nem teszi. A születendő gyermekünkre kérem. Nem kockáztathatja az életét. Figyel rám?

– Waycott az illető, ugye?

Sophy szeme tágra nyílt.

– Honnan tudja?

– Nem volt olyan borzasztó nehéz rájönnöm. Mondja el, mi történt ma délután az úton, Sophy!

Sophy csak nézte tehetetlenül. A gyengéd, megnyugtató kifejezés úgy eltűnt a szeméből, mintha ott sem lett volna. Helyébe a ragadozók hideg, prédára leső tekintete költözött. Az első csatát megnyerte és most elszántan kovácsolta a terveket a következőre.

– Nem fogom hagyni, hogy kihívja, Julian. Nem hagyhatom, hogy vállalja egy golyó kockázatát, érti?

– Mi történt ma délután az úton, Sophy?

Nem emelte fel a hangját, de a lány érezte, fogytán a türelme. Meg fogja kapni a választ. Sophy felállt az öléből. A férfi hagyta, de a tekintetét egyetlen pillanatra sem vette le a lány eltorzult arcáról.

Sophy lassan az ablakhoz sétált és kibámult az éjszakába. Rövid, tömör mondatokkal elmesélte az egészet, úgy, ahogy történt.

– Megölte őket, Julian – fejezte be végül, kezeit összekulcsolva. – Mindkettőjüket megölte. Elisabeth-t vízbe fojtotta, mert túl messzire ment, amikor azzal akarta bosszantani, hogy elveteti a gyerekét. A nővéremet pedig azzal ölte meg, hogy úgy bánt vele, mint egy ócska játékszerrel.

– A nővéréről tudtam. Még mielőtt eljöttem volna Londonból, összeraktam a történet darabjait. Elisabeth-szel kapcsolatban is gyanakodtam, hogy valami ilyesmi történhetett. Azon töprengtem mindig, nem ment-e túl messzire valamelyik szeretőjének a gyötülésében.

Sophy a hideg ablaküvegnek nyomta homlokát.

– Isten ne vegye bűnömül, de nem tudtam meghúzni a ravaszt, amikor ott volt a lehetőség. Milyen átkozottul gyáva vagyok.

– Nem, Sophy, hogy lenne gyáva – Julian szorosan mögéje lépett. – Maga a legbátrabb asszony a világon, az életemmel és becsületemmel felelek önért. Tudnia kell, hogy becsületesen járt el ma este. Az ember nem lő le hidegvérrel egy eszméletlenül heverő másik embert, bármi is legyen az, amit elkövetett.

Sophy lassan, bizonytalanul feléje fordította arcát.

– De ha lelöttem volna akkor, most már túllennénk rajta. Nem kellene maga miatt aggódnom.

– Azzal a tudattal kellene élnie, hogy megölt valakit, és ezt az érzést nem kívánom magának, pedig Waycott rászolgált a halálra.

Sophy elfogta valamiféle türelmetlenség.

– Julian, meg kell mondanom, hogy most nem az izgat, hogy becsületesen jártam-e el, vagy sem. Sokkal inkább az a tény zavar, hogy nem tettem pontot ennek az ügynek a végére. Attól tartok, ebben az esetben a dolog gyakorlati része izgat. Ez az ember gyilkos és még mindig szabadon jár.

– Már nem sokáig.

Sophy elfogta a rémület.

– Julian, könyörgöm, ígérje meg, hogy nem hívja ki párbajozni. Megölheti magát, még akkor is, ha véletlenül becsületesen küzd, bár ez az ő esetében nem valószínű.

Julian elmosolyodott.

– Ha jól értettem az iméntieket, Waycott jelenleg nincs abban az állapotban, hogy verekedjen. Nem azt mondta, hogy eszméletlen? Úgy gondolom, az is marad még egy darabig. Ha még emlékszik, magam is széles körű tapasztalatokkal rendelkezem a különleges főzeteit illetően.

– Ne bosszantson, Julian.

A férfi megragadta a csuklóját és magához húzta.

– Nem bosszantom, édes. Csak kimondhatatlanul boldog vagyok, amiért ép és sértetlen. Soha nem fogja megérteni, hogy mit éltem át ma este, amikor megtudtam, hogy eltűnt.

A lány nem bújt hozzá, mert tudta, most mi következik.

– Mit akar tenni, Julian?

– Attól függ. Mit gondol, meddig fog aludni Waycott? – Sophy elsápadt.

– Három vagy négy órát legalább.

– Remek. Akkor vele még ráérek foglalkozni – ezzel elkezdte kikötni Sophy ruháján a szalagokat. – Addig megnyugtatóképpen megnézem, hogy tényleg rendben van-e minden magán.

Sophy nagyon komolyan nézett rá, amikor a ruha lehullt róla
– Julian, adja a szavát, hogy nem hívja ki Waycottot párbajozni.
– Emiatt ne fájjon a feje, drágám – és csókokkal borította a lány nyakát.
– A szavát akarom, Julian. Ígérje meg – annyira vágyott arra, hogy Julian a karjaiban tartsa, de ez mindennél fontosabb volt. Mereven állt, mintha nem is érezné a meleg, hívogató száj érintését a bőrén.

– Ne törődjön azzal, hogy Waycott-tal mi lesz. Majd én mindent elintézek. Soha többé nem kell tőle tartania.

– A fene egye meg, Julian. A szavát akarom, hogy nem fog vele párbajozni! A maga biztonsága nekem sokkal fontosabb, mint az az ostoba, férfias becsületudata. Elmondtam már, hogy mit gondolok a párbajról. Semmit sem old meg, és ráadásul könnyen bele is halhat az ember. Nem fog párbajozni Waycott-tal, megértette? Adja a szavát, Julian.

Egy pillanatra elengedte a lányt, és ránézett. Az arca elsötétedett.

– Nem lövök ám rosszul, Sophy.

– Engem nem érdekel, hogyan céloz, nem engedem, hogy ilyen kockázatot vállaljon. A döntésem megmásíthatatlan.

A férfinak felszaladt a szemöldöke.

– Csakugyan?

– Igen, a fenébe is. Nem vállalom a kockázatát annak, hogy elveszítsem egy ostoba párbaj miatt, amit egy olyan emberrel vívna, aki valószínűleg még csal is. Pontosan ugyanaz játszódik le bennem most, mint magában lejátszódott akkor, amikor félbeszakította az én párbajomat Charlotte Featherstone-nal. Nem akarom.

– Nem hiszem, hogy valaha is láttam volna ilyen hajthatatlannak, drágám – jegyezte meg Julian kissé szárazon.

– A szavát, Julian! Adja a szavát!

A férfi megadóan sóhajtott.

– Rendben. Ha ez ennyire fontos magának, legyen. A szavamot adom, hogy nem hívom ki Waycott-tot pisztolypárbajra.

Sophy hihetetlen megkönnyebbüléssel sóhajtott. – Köszönöm, Julian.

– Most pedig szeretkezhetnék végre a feleségemmel? – A lány halvány mosollyal nézett rá.

– Igen, uram.

Egy óra múlva Julian felült és könyökére támaszkodva nézett Sophy aggódó szemébe. A szeretkezések után a lány szemében mindig valami ragyogás volt, de most ehelyett csak félelmet látott. Tulajdonképpen örült neki, hogy Sophy számára ilyen sokat jelent az ő biztonsága.

– Ugye, óvatos lesz, Julian?

– Nagyon óvatos.

– Jobb lenne, ha magával vinne néhány lovászfíút.

– Nem, ez Waycottra és rám tartozik kizárólag. Egyedül akarom elintézni.

– De mit akar tenni? – kérdezte a lány rettegve.

– Kényszerítem rá, hogy elhagyja az országot. Azt fogom javasolni, hogy emigráljon Amerikába.

– Hogyan tudja majd erre rávenni?

Julian föléje hajolt, kezeit a lány vállán nyugtatta.

– Ne kérdezz annyit, szerelmem. Most nincs időm rá, hogy mindenre válaszoljak. Ha visszajöttem, mindenről részletesen beszámolok majd. Esküszöm – könnyű csókot lehelt a lány ajkára. – Pihenj egy kicsit.

– Nevetséges javaslat. Úgysem tudnám lehunyni a szemem egy pillanatra sem, míg vissza nem jön. – Akkor olvasson.

– Wollstonecraftot fogok – fenyegetődött Sophy. – Majd tanulmányozom A nők jogait, míg haza nem jön.

– No, akkor tényleg sietnem kell vissza – mondta Julian és felállt – Nem szeretném, ha további káros eszmékkel tömné tele a fejét, éppen elég lehetetlen elképzelése van már így is a nők jogait illetően.

Sophy felült és a férfi keze után nyúlt.

– Julian, úgy félek.

– Ismerem az érzést. Ugyanezt éltem át én is, amikor ma este megérkeztem és hűlt helyét találtam – kiszabadította kezét és öltözni kezdett. – De magának nem kell félnie.

Megígértem, hogy nem fogom Waycottot párbajra hívni, hiszen emlékszik?

– Igen, de – elhallgatott, alsó ajkát harapdálva – nem tetszik nekem ez az egész, Julian.

– Hamarosan túl leszünk rajta – begombolta a nadrágját, majd leült, hogy felhúzza a csizmáját – Hajnal előtt itthon leszek, hacsak nem ütötte ki Waycottot annyira a speciális teakeveréke, hogy nem lehet vele szót érteni.

– Neki nem adtam annyit, mint magának – mondta Sophy zavartan. – Attól félttem, hogy feltűnik neki a fura íze.

– Milyen kár. Jobban örültem volna, ha Waycott is átesik azon a gyötrő fejfájáson, amely engem kínozott.

– Ne felejtse el, Julian, hogy maga ivott is aznap – magyarázta Sophy komoly képpel. – Az megváltoztatta a tea hatását. Waycott csak teát ivott. Ha felébred, valószínűleg tiszta lesz a feje.

– Ezt jó tudni- Julian végzett a csizmákkal. Az ajtóhoz ballagott, majd visszanezett a lányra. Hirtelen elfogta a birtoklás öröme. Aztán valami végtelen gyöngédséget érzett. Sophy a mindene, ébredt rá a valóságra. A világon nincs semmi, ami fontosabb lenne az ő édes kis Sophyjánál.

– Valamit elfelejtett, Julian? – kérdezte a lány az ágyban összekuporodva.

– Csak egy egészen apró részletet – mondta csendesen. Elengedte a kilincset és visszament az ágyhoz. Lehajolt és újra megcsókolta a lányt. – Szeretlek.

Látta, hogy Sophy csodálkozva mered rá, de most nem volt rá idő, hogy a részletekbe merüljön. Átment a szobán és kinyitotta az ajtót.

– Julian, várj...

– Sietek, amennyire csak lehet, édesem. Majd akkor mindent megbeszélünk.

– Várj, van még valami, amit el kell mondanom. A smaragdok.

– Mi van velük?

– Majdnem kiment a fejemből. Waycottnál vannak. Azon az éjszakán lopta el őket, amikor megölte Elisabeth-t. A kandalló melletti kosárban találok, a pisztoly alatt.

– Hát ez érdekes. El ne felejtsem magammal hozni – mondta Julian és kiment az előcsarnokba.

A régi normann romok kísérteties látványt nyújtottak, a holdfényben ijesztően hatottak a kőhalmok és sötét árnyak. Hosszú évek óta először fogta el Juliant az az érzés, melyet utoljára kisfiúként érzett itt, mintha csak kísértetek lakták a helyet. Amikor eszébe jutott, hogy Sophyt ezen a rémes helyen tartották fogságban, ez csak olajat öntött haragjának amúgy is lángoló tüzére.

Otthon sikerült elfojtani ezt a dühöt, hiszen Sophyt csak még jobban megijesztette volna. De nem kis erőfeszítésébe került, hogy ne mutassa ki, amit érez.

Egy biztos: Waycott megfizet azért, amit Sophyval akart művelni.

Amennyire Julian látta, semmi mozgás nem volt tapasztalható a romok körül. A lóval egy facsoporthoz ment, leszállt róla és a gyepelt egy ágra tekerte. Aztán gyalog elindult az ősi

kövek között az egyetlen, még épségben megmaradt helyiség felé. A falon lévő nyíláson nem szűrődött ki fény. A tűz, melyről Sophy beszélt, valószínűleg már elparázslott mostanra.

Julian tudta, hogy Sophy nagy mestere a gyógyfüveknek, de azért mégis óvatosságra intette magát, amikor belépett a szobába. Semmi mozgást nem észlelt. Megállt a nyitott ajtóban, hogy szeme hozzászokjon a sötétséghez. Aztán észrevette Waycott elnyúlt testét a fal mellett, a kandallónál.

Sophynak igaza volt. Sokkal egyszerűbb lenne a helyzet, ha valaki pisztolyt fogna rá és meghúzná a ravaszt. De vannak dolgok, amelyeket egy úriember nem tehet meg. Julian beletörődve ingatta a fejét, a kandallóhoz lépett és megpiszkálta a tüzet.

Amikor fellobbant a láng, egy kis széket húzott oda és leült. Szórakozottan nézett a kosárra, ahol a smaragdok megcsillantak a pisztoly alatt. Elégedetten vette kézbe a láncot és figyelte a fény játékát a köveken. Remekül fog állni az új Ravenwood grófnén a Ravenwood-smaragd.

Húsz perc sem telt el, amikor Waycott nyögve megfordult. Julian mozdulatlanul figyelte, ahogy lassanként magához tér. Csak nézte, ahogy Waycott pislogva bámul a tűzbe, csak nézte, ahogy felül és a halántékát dörzsöli, és azt is kívárta, míg Waycott rájött, hogy rajta kívül más is van a helyiségben.

– Jól van, Waycott, Sophy biztonságban van, így most velem kelt szembenéznie – Julian hanyag mozdulattal egyik kezéből a másikba csurgatta a smaragdszemeket. – Azt hiszem, várható volt, hogy egyszer elszámítja magát és túl messzire megy. Maga örült, igaz?

Waycott addig hátrált, míg a falba nem ütközött. Szőke fejét a nedves kövekhez támasztotta és gyűlölettel bámult Julianre.

– Szóval a kis Sophy egyenesen magához rohan? Maga persze minden szavát elhitte, gondolom. Lehet, hogy én örült vagyok, Ravenwood, de maga egy kötözni való bolond.

Julian a csillogó smaragdokat nézte.

– Részben igaza van, Waycott. Bolond voltam, egyszer régen. Nem ismertem föl, hogy az ezüst báli ruha egy boszorkányt takar. De ennek már vége. Bizonyos értelemben még sajnálom is magát. Magán kívül mindenkinek sikerült kikecmeregnie Elisabeth hálójából. Maga viszont bennragadt.

– Mert én voltam az egyetlen, aki szerette. Mindenki csak kihasználta. El akarták venni az ártatlanságát és szépségét, hogy ezáltal elpusztítsák. Én viszont meg akartam oltalmazni.

– Mint említettem, maga örült. Ha beletörődött volna abba, hogy egyedül gyötördik, akkor tudomást sem vettem volna magáról. Sajnos maga Sophyt akarta felhasználni arra, hogy bosszút álljon rajtam. Ezt már nem nézhettem tétlenül. Figyelmeztetem, Waycott. Most megfizet azért, hogy Sophyt is belekeverte. Befejezzük ezt az egészet.

Waycott durván felnevetett.

– Mit mesélt a kis Sophy arról, ami itt történt ma? Elmondta, hogy a tó partján találtam rá? És azt, hogy ugyanolyan abortuszon esett át, mielőtt odaért volna, mint Elisabeth? A maga édes, ártatlan Sophyja már most ég a vágytól, hogy megszabaduljon a maga örökösétől, Ravenwood. Éppúgy nem akarja a gyereket, mint Elisabeth.

A pillanat tört része alatt Julian agyán átfutottak Sophy szavai és némi lelkiismeret-furdalást érzett. Nem akarok azonnal teherbe esni.

Julian elhessegette a képet és kegyetlenül mosolygott Waycottra.

– Amikor valakit hátulról kell leszúrni, maga van olyan ügyes, mint bármelyik útonálló, de ezúttal rosszul számított. Tudja, Waycott, Sophy és én meglehetősen jól megismertük egymást. Sophy becsületes asszony. Kötöttünk egy megállapodást, melyet én, sajnós, nem mindig tartottam be, de ő mindvégig ragaszkodott hozzá. Tudom, hogy azért ment öreg Besshez, mert fel akarta frissíteni a gyógyfüves készletét, nem pedig a gyereket elvetetni.

– Maga aztán tényleg bolond, Ravenwood, ha ezt elhiszi. Nyilván azzal kapcsolatban is hazudott Sophy, ami itt történt. Vagy elmesélte, milyen simán belement abba, hogy felhúzza a

szoknyáját, és milyen gyorsan szétdobta a lábait? Nem mondhatnám, hogy túl jó szerető lenne, de majd belejön idővel.

Julian egy pillanatra elvesztette a fejét. A smaragdokat a földre dobta, egyetlen mozdulattal felugrott a székről és Waycott mellett termett. Megragadta az ingét, felrántotta ültő helyéből, és hatalmasat behúzott csinos arcába. Waycott orra környékénél nagy reccsenés hallatszott, vér fröccsent. Julian újra megütötte.

– Te rohadék, nem látod még mindig, hogy egy kurvát vettél feleségül? – Waycott kisiklott a kezei közül és a fal mellett keze fejével vérző orrát törölgette. – Úgy ám, te szemét állat Kíváncsi vagyok, mikor jössz rá magad is?

– Sophy soha nem árulna el engem vagy önmagát. Egy ujjal se nyúlhatott hozzá.

– Akkor miért esett nekem úgy az előbb, amikor elmeséltem, mit csináltunk Sophyval? – évődött Waycott.

Julian elfojtotta mérgét.

– Semmi értelme beszélgetnünk, Waycott. Magával nem lehet szót érteni. Azt hiszem, sajnálatot kellene éreznem maga iránt, de még egy elmebetegtől sem tűrhetem, hogy a feleségemet sértegesse.

Waycott zavartan figyelte.

– Soha nem fog kihívni párbajozni. Ezt maga ugyanolyan jól tudja, mint én.

– Sajnos ebben igaza van – bólintott Julian, Sophynak adott szavára gondolva. Már így is túl sok ígéretét szegte meg, vagy legalábbis módosított. Többet nem fog, bármennyire is ég a vágtyól, hogy golyót eressen Waycottba. A kandallóhoz lépett és csak lángokat nézte.

– Tudtam – kiáltott Waycott diadalmasan. – Meg is mondtam neki, hogy többet nem fogja kockáztatni az életét egy nő miatt. Már nem izgatja a bosszú. Nem fog kihívni.

– Nem, Waycott, csakugyan nem – Julian összekulcsolta a kezét és hidegen fordult, a másik férfi felé. – Nem azért, amiért maga gondolja, hanem egyéb, magánjellegű ok miatt nem. De legyen nyugodt, ez nem akadályoz meg abban, hogy a maga kihívásának eleget tegyek.

Waycott értetlenül bámult rá.

– Mi a fenét beszél?

– Én nem fogom kihívni párbajozni, Waycott. A szavamat adtam erre. De azt hiszem, intézhetjük úgy is a dolgot, hogy végül kénytelen nem lesz maga engem kihívni. És megígérem, hogy boldogan kiállok maga ellen. Már a segédeimet is kijelöltem. Bizonyára emlékszik még Daregate-re? Na és Thurgoodra? Örömmel vállalják a feladatot. Majd ők biztosítják, hogy minden a lehető legtisztességesebb módon folyjon. Mint tudja, Daregate-nek különösen jó orra van a csalások kiszimatolásához. Pisztolyok is vannak kéznél. Alig várom az alkalmat.

Waycottnak még a szája is tátva maradt. Aztán a rémületét megvető mosoly váltotta fel.

– Mi a csudának hívnám én ki magát? Nem engem csalt meg a feleségem.

– Nem is erről van szó. Senki nem csalt meg senkit. Ne fárassza magát azzal, hogy megpróbál meggyőzni arról, hogy felszarvaztak, tudom, mi az igazság. Az altató a teában és a földön heverő kötél, mellyel Sophyt megkötözte, éppen elég bizonyíték. De az a helyzet, hogy mielőtt még ezeket láttam volna, már akkor hittem Sophynak. Ugyanis tudom, hogy mennyire becsületes.

– Becsületes? Egy nő számára a becsületesség nem jelent semmit.

– Az olyanok számára, mint Elisabeth, valóban nem. Sophyval viszont más a helyzet. De most nincs kedvem a becsületről beszélgetni. Nincs is értelme, hiszen magának fogalma sincs az ilyesmiről. Térjünk vissza a kiindulási ponthoz.

– Kétségsbe vonja a becsületességemet? – csattant fel Waycott.

– Természetesen. Sőt mi több ezt nyilvánosan is meg fogom tenni. Mindaddig, míg kénytelen lesz kihívni párbajozni, vagy el nem tűnik Amerikába. Ez a két lehetőség kínálkozik a maga számára, Waycott.

– Egyikre sem kényszeríthet.

– Téved, ha azt hiszi. Kényszeríteni fogom, hogy válasszon. A sarkában leszek, ameddig nem dönt. Lehetetlenné fogom tenni az életét Angliában. Vérszomjas vadként csattogatom majd a fogaimat maga mögött, arra várva, hogy bekaphassam.

Waycott teljesen elfehéredett a tűz fényénél.

– Csak blöfföl.

– Hát akkor elmondom, mit fogok csinálni. Nyissa ki jól a fülét, Waycott. Íme a jövője: Tehet bármit, mehet bárhová Angliában, vagy én, vagy egy általam megbízott személy mindig követni fogja. Ha történetesen lovat akarna venni Tatterstallnál, túl fogom licitálni, és teszek róla, hogy ne a magáé legyen. Ha egy pár csizmát szeretne Hobytól vagy mástól, netán egy kabátot Westontól, akkor közlöm majd a tulajdonosokkal, hogy ha magának bármit eladnak, velem a jövőben semmiféle üzletre nem számíthatnak.

– Ezt nem teheti – sziszegte Waycott.

– És ez még csak a kezdet – folytatta Julian rendíthetetlenül. – Beszélék azokkal a földbirtokosokkal, akiknek a földje a magáéval határos Suffolkban. Felvásárolom az összes földjüket. Így hamarosan szomszédok leszünk, Waycott. Továbbá teszek róla, hogy egyetlen magára valamit is adó klub és ház se eressze be magát.

– Nem fog sikerülni.

– De igen, Waycott. Megvan hozzá a pénzem, földem, és a nem kis hatalmat jelentő rangom, hogy véghez vigyem a tervem. Ráadásul Sophy is támogat majd ebben. És manapság Sophy szava sokat számít Londonban, Waycott. Ha ő maga ellen fordul, az egész társaságot maga ellen fogja fordítani.

– Nem – Waycott dühödten rázta a fejét, szeme szikrázott a gyűlölelettől. – Ezt Sophy soha nem tenné. Hiszen nem bántottam. Meg fogja érteni, ami történt. Részvételt van irántam.

– Csak volt.

– Mert idehoztam? Majd megmagyarázom neki.

– Nem lesz rá módja. Még ha hagynám is, hogy beszéljen velem, amiről szó sincs, szóval nem számíthatna sem a sajnálatára, sem a bocsánatára. Tudja, Waycott, ezeket már a megismerkedésünk előtt eljátszotta.

– Az isten szerelmére, mit jelentsen ez?

– Emlékszik még arra a fiatal lányra, akit évekkal ezelőtt elcsábított, majd elhagyott, amikor teherbe esett? Az, aki elvette magától azt az ördögi gyűrűt? Akiről azt mondta Sophynak, hogy nem számított semmit. Akit falusi kurvának titulált?

– Mi van vele? – üvöltött Waycott.

– Sophy testvére volt.

Waycott arcára kiült a rémület. – Uramisten!

– Bizony – folytatta Julian csendesen. – Látom, kezdi felfogni, mekkora bajban van. Nincs értelme, hogy tovább is itt időzzek. Gondolja végig a két lehetőségét, Waycott. A helyében én Amerikát választanám.

Julian hátat fordított Waycottnak, felvette a smaragdláncot a földről, és kilépett az ajtón. Éppen a lova gyeplőjét akarta elkötni, amikor fojtott lövés hallatszott a romok felől.

Tévedett. Waycottnak három lehetősége volt, nem kettő. Nyilván megtalálta a pisztolyt a kosárban, és a harmadik utat választotta.

Julian már betette a lábát a kengyelbe, amikor meggondolta magát, és úgy döntött, nem szívesen bár, de visszamegy a baljóslatú csendbe burkolódzó romokhoz. A látvány nem lesz valami szívdertítő, de ismerve Waycott tehetetlenségét, jobb, ha megnézi, nem rontotta-e el ezt is.

Sophynak úgy tűnt, már órák óta kuporog a széken, mikor végre meghallotta Julian csizmájának kopogását. Megkönnyebbült sikollyal ugrott talpra és szinte repült az ajtóhoz.

Csak egyetlen aggódó pillantást kellett vetnie férje elgyötört, fáradt arcára, és tudta, valami szörnyűség történt. A félig üres portóis üveg és a pohár a kezében, amelyért nyilván beugrott a könyvtárba, szintén ezt látszott alátámasztani.

– Minden rendben, Julian?

– Igen.

Bement a szobába, betette maga mögött az ajtót és a asztalra tette az üveget. Anélkül, hogy egy szót szólott volna, Sophy felé nyújtotta a karját és megölelte. Összefonódva álltak egy darabig, egyikük sem törte meg a csendet.

– Mi történt? – kérdezte végül Sophy.

– Waycott halott.

Sophyn látszott, hogy a hírre megkönnyebbült. Hátrahajtotta a fejét, hogy a férfi szemébe nézhessen.

– Megölte?

– Nézőpont kérdése, azt hiszem. Sokan azt mondanák, hogy én tehetek róla.

Ugyanakkor mégsem én húztam meg a ravaszt. Waycott egyedül intézte a dolgot.

Sophy lehunyta a szemét.

– Szóval végzett magával. Amelia is ezt tette

– Talán van a befejezésben valamiféle igazságszolgáltatás.

– Üljön le, Julian. Töltök egy kis bort.

A férfi nem vitakozott. Az ablak melletti széken elnyúlva tünődve figyelte, amint Sophy kitölti a bort és odanyújtja.

– Köszönöm – mondta és elvette a poharat. Találkozott a tekintetük. – Maga mindig tudja, mikor mire van a legnagyobb szükségem. – Nagyot kortyolt a borból. – Jól van? Nem kavarta fel túlságosan, ami Waycott-tal történt?

– Nem – Sophy megrázta a fejét és Julian mellé telepedett. – Isten ne vegye bűnömül, de örülök, még ha ez egy újabb halált jelent is. Tehát nem akart Amerikába menni?

– Nem hiszem, hogy racionálisan tudott gondolkodni abban a helyzetben. Azt mondtam neki, mindig a nyomában leszek, tönkreteszem az életét, amíg el nem hagyja Angliát. Aztán azt is elmeséltem, hogy az a falusi lány, akit elcsábított, a maga testvére volt. Ezzel hagytam ott. Megtalálta a pisztolyt és végzett magával, éppen amikor lóra akartam szállni.

Visszamentem megnézni, hogy sikerült-e a dolog – Julian újra meghúzta a bort. – Sikerült.

– Milyen rémes lehetett magának. – A férfi ránézett.

– Nem, Sophy. A rémes az volt, amikor beléptem abba az átkozott helyiségbe és megláttam a kötelet, amivel megkötözte magát és láttam a matracot, melyen meg akarta erőszakolni.

A lány megborzongott és összehúzta magát. – Ne is emlegesse.

– Én is örülök, hogy túl vagyunk rajta. Ha mindez nem történt volna ma, akkor is meg kellett volna fékezniem Waycottot valahogyan. A gazember egyre inkább a múlt megszállottjává vált.

Sophy elgondolkozva ráncolta a homlokát.

– Lehet, hogy az váltotta ki az állapotában bekövetkezett romlást, hogy maga újra megnősült. Valószínűleg képtelen volt felfogni, hogy talált olyan asszonyt, aki Elisabeth helyére léphet. Nyilván azt akarta, hogy maga is olyan hűségesen őrizze az emlékét, mint ő tette.

– Az ördögbe! Az az ember Örült volt.
– Igen – Sophy egy pillanatra elhallgatott. – És most mi lesz?
– Néhány napon belül megtalálják a holttestét, és rá fognak jönni, hogy Lord Waycott önkezeléssel vetett véget életének. Ezzel az ügy lezárul.

– És ez így van rendjén – Sophy gyengéden megérintette a karját és rámosolygott. – Köszönöm, Julian.

– Mit köszön? Azt, hogy nem voltam képes tisztességesen megvédeni, hogy mindezt, ami ma történt, elkerüljük? Csak magának köszönheti, hogy megmenekült, ha még emlékszik rá. Nekem igazán nem tartozik köszönettel, asszonyom.

– Nem hagyom, hogy magát vádolja, uram – mondta Sophy hevesen. – Azt, ami ma történt, senki sem láthatta előre. A lényeg, hogy elmúlt. A köszönet pedig arra vonatkozott, hogy nem hívta ki párbajozni Lord Waycott-tot, pedig tudom, hogy nagyon nehezebbre eshetett. Ismerem, Julian. A becsülete párbajt követelt. Nem lehetett könnyű hűnek maradni az esküjéhez.

Julian kissé felemelkedett a székben.

– Sophy, azt hiszem, jobb lenne, ha témát váltanánk.

– Igen, de én azt szeretném, ha tudná, milyen hálás vagyok, amiért megtartotta az ígéretét. Remélem megérti, miért nem hagyhattam, hogy az életét kockáztassa, Julian. Sokkal jobban szeretem annál.

– Sophy...

– És nem tudtam volna elviselni, ha a gyermekünk nem ismerte volna az édesapját.

Julian letette a borospoharat és Sophy keze után nyúlt.

– Én is alig várom már, hogy találkozzak a kisfiúnkkal vagy kislányunkkal. Komolyan gondoltam, amit kifelé menet mondtam ma este. Szeretem, Sophy. És szeretném, ha ez akkor is eszébe jutna, amikor úgy érzi, nem felelek meg a tökéletes férjről alkotott elképzeléseinek.

Örökké szeretni fogom.

A lány csendesen elmosolyodott s megfogta a hatalmas kezét.

– Tudom.

Julian szemöldöke a szokásos pimasz módon összeszaladt, de a szeme csupa évődő szeretetet volt. – Csakugyan? Hogyhogy?

– Mondjuk, hogy gondolkodtam, míg hazavártam ma este. Kissé megkésve ugyan, de rájöttem, ha egy férfi elhisz egy ilyen lehetetlen történetet, amelyet én előadtam a délutáni eseményekről, az elrablásomról, az altató teáról meg a többiről, szóval az a férfi legalább egy picit szerelmes kell hogy legyen.

– Nem egy picit – mondta Julian, szájához emelte a lány kezét és megcsókolta. Szeme smaragdzöldön csillogott, amikor Sophyra emelte a tekintetét. – Nagyon. Fülíg szerelmes vagyok, végzetesen és visszavonhatatlanul szerelmes. Csak azt sajnálom, hogy ilyen sokáig tartott, míg rájöttem.

– Mert olyan makacs és önfejű.

Julian elvigyorodott és a combjára ültette Sophyt.

– Mint az én édes kis feleségem. Még szerencse, hogy azért megértjük egymást. – megcsókolta és mélyen a szemébe nézett. – Néhány dolgot igazán sajnállok, Sophy. Nem mindig bántam úgy magával, ahogy kellett volna. Lábbal tapostam a megállapodásunkat, mert meg voltam arról győződve, hogy én tudom, mi tesz jót magának és a házasságunknak. És minden bizonnyal a jövőben is elő fog fordulni, hogy azt teszem majd, amit a legjobbnak vélek, akkor is, ha ez nem egyezik a maga elképzeléseivel.

A lány Julian sűrű fekete hajába túrt. – Mondom, makacs és önfejű.

– És most beszéljünk a gyerekekről, édes.

– A baba jól érzi magát, uram – eszébe jutottak Waycott vádjai. – Tudnia kell, hogy nem azért mentem öreg Besshez, hogy elvetessem.

– Tisztában vagyok vele, maga ilyet sose tenne. De az tény, hogy nem volt jogom hozzá, hogy ilyen hamar teherbe ejtsem. Védekezniem kellett volna.

– Majd legközelebb, uram – válaszolta Sophy huncut mosollyal –, elárulja nekem, hogyan lehet védekezni. Anne Silverthorne-től hallottam valamiféle tasakról, ami báránybélből készül és a férfi nemi szervére erősítik piros zsinórral. Ismeri ezt a holmit?

Julian kétségbeesetten felhördült.

– Honnan a fenéből tud Anne Silverthorne ilyeneket? Uramisten, Sophy, micsoda társaságban forgott Londonban! Még szerencse, hogy időben kiragadtam a városból, a végén teljesen elrontották volna a nénikém ismerősei.

– Lehet, hogy igaza van, uram. Az a helyzet, hogy boldogan tanulok meg bármit, ami a rontással kapcsolatos, feltéve, hogy maga ront el – Sophy szeretettel simogatta végig Julian nagy kezét és lehajolt, hogy megcsókolja a csuklóját. Amikor felnézett, látta a férfi szemében lobogó szerelmet.

– Én már az elején megjósoltam, hogy mi ketten remekül ki fogunk jönni – jegyezte meg Julian kedvesen.

– Mint mindig, természetesen most is magának lett igaza.

A férfi felállt és Sophyt is felhúzta.

– Majdnem mindig igazam van – mondta és csókot lehelt a lány szájára. – És amikor mégsem, akkor ott lesz maga és majd kiigazít. Most pedig, miután szinte hajnalodik, szerelmem, úgy érzem, szükségem van a lány, hívogatóan forró testére. Maga számomra orvosság. Amikor a karjaimban tartom, mindenről megfeledkezem. Bújjunk ágyba.

– Én is azt akarom, Julian.

A férfi lassan, vigyázva lefejtette róla a ruhát, izmos kezei bejárták finom, bársonyos bőrének minden szegletét. Fejét lehajtva megcsókolta a hegyes kis mellbimbókat, ujjai pedig megtalálták a lába közt izzó nedvességet.

Amikor teljesen biztos volt benne, hogy a lány is tűzbe jött, az ágyhoz vitte, lefektette és addig szeretkeztek, míg mindketten megfeledkeztek a mögöttük lévő nap borzalmairól.

Jóval később Julian az oldalára fordult, és Sophyt az egyik karjában ringatta. Hatalmasat ásított, majd azt mondta: - A smaragdok.

– Mi van velük? – bújt hozzá Sophy. – Gondolom, megtalálta a kosárban.

– Megtaláltam. És az első adandó alkalommal viselni fogja. Alig várom, hogy lássam magán. Sophy halkan azt mondta:

– Nem akarom viselni, Julian. Nem szeretem ezt a láncot. Nem is állna jól rajtam.

– Ne butáskodjon, Sophy. Istenien fog kinézni.

– Magasabb nőnek jobban állna. Egy szókének. Akárhogy is, magamat ismerve, a zár kikapcsolódik majd és elvesztem. Minden leesik rólam, uram. Hiszen tudja.

Julian elvigyorodott a sötétben.

– Ez az egyik legfőbb vonzereje, kedvesem. De nem aggódom, mertén mindig ott leszek maga mellett és összeszedem az elpotyogtatott dolgait, beleértve a smaragdokat is.

– Julian, én tényleg nem akarom felvenni a smaragdokat – közölte Sophy határozottan.

– Miért?

Sophy hallgatott egy darabig.

– Nem tudom megmagyarázni.

– Azért, mert akaratlanul is Elisabeth-szel azonosítja, ugye? – kérdezte gyengéden.

Sophy felsóhajtott.

– Igen.

– Sophy, értse meg, a Ravenwood-gyémántoknak semmi közük Elisabeth-hez. Három generáció óta a családom tulajdonában vannak és maradnak mindaddig, míg lesznek Ravenwood grófnék, akik hordják őket. Elisabeth eljátszott velük egy kicsit, de igazából soha nem volt az övé. Megérti?

– Nem.
– Sophy, maga olyan makacs.
– Ez is az egyik legfőbb vonzeróm.
– Viselni fogja a smaragdokat – fogadkozott Julian és magához húzta Sophyt.
– Soha.
– Már látom – szólt Julian és zöld szeme csak úgy villogott-, hogy kénytelen leszek valami meggyőző érvhez folyamodni.
– Nem fog sikerülni – válaszolta Sophy eltökélten.
– Ugyan, drágám. Maga alábecsül engem – kezébe fogta a lány arcát és megcsókolta. Nem sokkal ezután Sophy boldogan engedte át magát ölelésének.

Következő tavasszal Rawenwood grófnéja egészséges fiúgyermekének születését megünnepelendő, estélyt adott. Mindenkit meghívtak a vidéken tartott rendezvényre és még olyanok is eljöttek, akik pedig egyébként egy tapodtat sem tágítanak a fővárosból a szezon kellős közepén.

Egy nyugalmasabb pillanatban Daregate sokatmondóan vigyorgott Julianre.
– Mindig mondtam, hogy istenien áll majd Sophyn a smaragd. Gyönyörű volt ma este a vacsoránál.
– Átadom a bókodat – válaszolta Julian, elégedetten mosolyogva magában. – Nem akarta felvenni sokáig. Nem kis erőfeszítembe került, míg sikerült rábeszélnem.
– Nem értem, miért kellett törnöd magad – csodálkozott Daregate. – A legtöbb nő éveket adna az életéből, ha viselhetné.
– Túlságosan emlékeztette Elisabeth-re.
– Igen, végül is érthető egy olyan érzékeny nő esetében, mint Sophy. Egyébként hogyan tudta meggyőzni?
– Egy intelligens férj rájön, hogy mely érvek hatásosak a feleségénél. Időbe tellett, de megérte – jelentette ki Julian elégedetten. – Ebben a pillanatban jutott eszembe, hogy majd azt is megmondom neki, milyen remekül illenek a szemem színéhez a Ravenwood-smaragdok.
Daregate csak bámult rá egy pillanatig, aztán felnevetett.
– Ragyogó ötlet. Sophy erre nem fog tudni mit mondani. Ami azt illeti, a fiad szeméhez is illenek. Úgy látszik, a Ravenwood-smaragdok reprodukálják magukat – Daregate megállt egy kicsit és a kert buja zöldjétől elütő apró kis veteményesre mutatott. – Hát ez mi?
Julian odanézett.
– Sophy gyógynövényei. Tavasszal ültette őket és a helybéli falusiak is jönnek, hogy dugványt, receptet vagy valami főzetet adjon nekik. Egy egész vagyont költök fűvészkönyvekre újabban. Szerintem Sophy hamarosan maga is írhatna egyet. Elfoglalt asszony a feleségem.
– Én azon a véleményen vagyok, hogy nem árt az, ha egy nőnek sok a dolga – jegyezte meg Daregate szárazon. – Akkor nem keveredhetnek bajba.
– Egészen érdekes észrevétel ahhoz képest, hogy a te dolgod a kártyaasztalnál véget is ér.
– Már nem sokáig lesz ez így – közölte Daregate nyugodt hangon. – Állítólag szegény bácsikám állapota rohamosan romlik. Ágynak esett és felvette az utolsó kenetet.
– A közelgő örökség biztos jele. Készülődhetünk a lakodalomra, netán?
– Először is – mondta Daregate a ház felé pillantva – kell találnom egy megfelelő partit. A birtok nem valami jól jövedelmező.

Julian követte barátja pillantását és a nyitott ablakon át vörös fűrtöket látott felvillanni.
– Sophy azt mondja, Anne Silverthorne mostohaapja nemrégiben megboldogult. Miss Silverthorne-ra hagyott mindent.
– Én is hallottam.

Julian kuncogott.

– Sok szerencsét, barátom. Attól tartok, sok bajod lesz a hölgyel. Végül is igen közeli jó barát nője a feleségemnek és neked nem kell mondanom, min mentem keresztül Sophyval.

– Egészen jól megúszad – mérte végig Daregate vidáman.

– Egy hajszálon múlt – vigyorgott Julian és Daregate vállára csapott. – Menjünk be és megkínállak a világ legjobb konyakjával.

– Francia?

– Természetesen. Két hónapja szereztem egy szimpatikus csempésztől egy egész rakományt. Sophy napokon át mosta a fejemet, hogy ennyit kockáztatok.

– Amennyire én látom, végül mégis megbocsátott.

– Megtanultam bánni a feleségemmel, kedves Daregate.

– Áru el nekem, mi a titka a családi fészkek békéjének? – érdeklődött Daregate, és ismét az ablak felé pislantott, ahol Anne Silverthorne állt.

– Erre magadnak kell rájössz. Göröngyös út vezet a ház békéjéhez. De a megfelelő feleséggel érdemes ezt az utat végigjárni.

Aznap éjjel Julian elnyúlva hevert Sophy oldalán. Testén még mindig ott voltak szeretkezésük nyomai és a kielégülés gyönyöre, mint egy gyógyszer, szétáramlott a testében.

– Daregate megtudakolta, mi a családi fészkek boldogságának titka – motyogta Julian, Sophy ringatva.

– Tényleg? – kérdezte Sophy és a férfi mellén mintákat rajzolgatott – És mit mondott neki?

– Azt, hogy magának kell rájönnie. Végig kell járnia ugyanazt a göröngyös utat, amely engem idáig elvezetett – ezzel az oldalára fordult és úgy simogatta meg Sophy fejét.

Mosolyogva nézte és imádta minden porcikáját. – Köszönöm, hogy felvette a kedvemért a smaragdokat. Nagyon zavarta?

Sophy lassan megrázta a fejét.

– Nem. Először nem akartam felvenni, de aztán rájöttem, igaza van. A kövek valóban remekül illenek a szeméhez. Amikor megbarátkoztam a gondolattal, tudtam, hogy mindig magára fogok gondolni, valahányszor viselem.

– Helyes – lassan, vágyakozva megcsókolta, ízlelgetve azt a végtelen boldogságot, mely egész testét elárasztotta. Keze végigfutott Sophy lábán, amikor követelőző sírás hangzott fel a szomszéd szobából.

– A fia éhes, uram.

Julian felnyögött.

– Remekül időzít, nem?

– Ugyanolyan erőszakos, mint az apja.

– Rendben van, asszonyom. Hagyjuk a dajkát aludni. Majd én idehozom önnek az ifjú Ravenwood grófit. Nyugtassa meg gyorsan, és akkor visszatérünk fontosabb dolgainkhoz.

Kezd belejönni az apaságba, gondolta, miközben átment a gyerekszobába, amely a hálósobájuk közvetlen szomszédságában feküdt. Tulajdonképpen egészen ügyes volt.

A fia azonnal abbahagyta a sírást, mihelyst megérezte az erős apai kezet, mely a magasba emelte. A zöld szemű, fekete hajú baba boldogan gügyögött, amikor Julian Sophy mellére tette. A Ravenwood örökös vidáman kezdett el szopni.

Julian az ágy szélére telepedett és figyelte a feleségét és a fiát a sötétben. Kettőjük látványa nagy elégedettséggel és örömmel töltötte el. Hozzá tartoznak mindketten. Szinte ugyanazt a boldogságot érezte, mint amikor Sophyval szeretkezett.

– Sophy, mondd még egyszer, hogy mindent megkapsz ebben a házasságban, amiről álmodtál – kérte Julian gyengéden.

– Mindent, sőt még annál is többet, Julian – a lány mosolya a sötétségen is átragyogott.
– Mindent, sőt még annál is többet.